DÜZENBAZ

IŞIL LİMAE

OYUNBAZ KALDIĞI YERDEN DEVAM EDİYOR...

BİR İNSANI KATİL YAPAN ŞEY NEDİR?

Doğru ile yanlış arasındaki çizgi silindiğinde, Afra ve diğer tutsaklar Daire 13'te olmalarının sebebine dair ilk ipucuna ulaşmayı başarmıştır. Ölüm, yedi tutsağını da bir katil olmakla suçlarken tutsakların hiçbiri bunu kabul etmiyordur.

Ölüm'ün geçmişe yönelik sorguları azaldığı sırada verdiği görevler giderek daha vahşi bir hal alır. İçindeki ölüm ve yaşam arzusu arasında sıkışan Afra, tek bir şeyden emindir: Hayatta kalmak için Ölüm'ün oyununa teslim olmak zorundalardır.

■■■

Gerçeklerin ipi çekildiğinde maskeler düşer.
Maskeler düştüğünde ise oyun başlar...

İlk arkadaşını kaybetmemeye yemin etmiş bir adam.
Dostunu ölümle kandıran bir Düzenbaz.
Kuralları unutun. Bildiğiniz tüm gerçekleri sorgulayın.

Daire 13, deliliğin sınırında yeni bir kayda hazırlanıyor.
Hazır olun... *Kayıttayız!*

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

MARTI
/martiyayinlari
ISBN: 978 625 366 209 7
9 786253 662097

DÜZENBAZ

7 TUTSAK 1 ÖLÜ

IŞIL LİMAE

Ninova

DÜZENBAZ
Işıl Limae

Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Elif Çınar
Düzelti : İrem Ç.
Son Okuma : Öznur İlter
Kapak Tasarım : Gamze Tarımcıoğlu
Kapak Uygulama : Ali Özer
Sayfa Tasarım: : Sidem Zelal Edin

Türü : Yetişkin - Gerilim
Kitap No : 2722

*****

2. Baskı: Mart 2025
ISBN: 978-625-366-209-7
Yayınevi Sertifika No: 12330

Duzenleme
Ny.ozlem

©Işıl Limae
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevi
den izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde koı
edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Cenevre Matbaa
Şehremini Mah. Mevlanakapı cad. Buzlugöl Apt. No: 80 / 1
Fatih / İSTANBUL

Sertifika No: 48854

İÇERİK UYARISI

Kitapta geçen isimler, semboller, örgütler, kurumlar ve diğer her şey tamamen hayal ürünüdür.

7 Tutsak 1 Ölü serisi gerçek hayatın yansıması olan birçok karanlık unsur içerir. Eğer hassas bir ruh haline sahipseniz veya yoğun duygusal yük taşıyan konulardan rahatsız oluyorsanız, bu kitabı başka bir zamana ertelemeniz tavsiye edilir. Seri kaçırılma, hapsedilme, duygusal istismar, fiziksel istismar, kendine zarar verme, intihara teşebbüs, ağır depresyon, sağlıksız duygusal ilişkiler, saplantı, ölüm tehditleri, kanlı sahneler, vahşet, travma tetikleyici olaylar, insan psikolojisinin çarpık yansımalarını içeren sahneler barındırmaktadır... Sayfaların arasında dolaşırken sizi sarsabilecek sahnelerle karşılaşabilirsiniz. Bu noktada ara vermekten çekinmeyin.

Düzenbaz çalma listesine ulaşmak için okutunuz.

Görünen ve görünmeyen, yara izi olan herkese...

Ninova

GÜN 35

"Sana kim olduğumu anlatmayacağım çünkü yakında kendin anlayacaksın."

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7

4 Haziran 2021

Deliriyordum.

Akıl sağlığım zihnimin iki ucu arasında çekilmiş, akoru bozuk birkaç çalgı telinden ibaretti. Ölüm o ipleri çekip dururken, kafamın içinde durduramadığım korkunç sesler yükseliyordu. Her zaman olduğu gibi benimle oyun oynuyordu. Şarkısını kafamın içinde çaldıktan sonra ipleri teker teker koparacaktı, bunu biliyordum.

Günlerce, hatta haftalarca neden bu evde olabileceğimi düşünmüştüm. Bazen bir nedeni olmasını istemiş, bazen de bu ihtimalden korkmuştum.

Ölüm'le karşılaşmıştım.

Ölüm'ün annesi ölmeden önce adımı seslenmiş, beni çağırmıştı.

Tutsaklarla aynı sokakta, aynı kadının kaderi etrafında dolaşmıştık.

Tüm bunlar... Tüm bunlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ölüm beni *tanıyordu*. Beni o kadar iyi araştırmıştı ki, kendimle ilgili hatırlamadığım gerçekleri bile biliyordu. Korktuğum ihtimal birdenbire gerçek olmuştu. Bunu kendime bile zar zor itiraf edebilirken diğerlerine Ölüm'le karşılaştığımı, onun beni tanıdığını söyleyemezdim.

Kendince nedenleri olan, bana takıntılı bir psikopat vardı. Benden nefret ediyordu. Beni öldürmek istiyordu ve ben, onun avucunun içindeydim.

Annem sokağa çıktığım her seferinde endişelerini, diğer kadınların başkaları tarafından yarım bırakılmış hikâyelerini anlatırdı. Bir gün o kadınlardan biri olacağımı hiç düşünmemiştim ama... öyleydim. Evren bizimle alay edercesine annemin en büyük korkusunu gerçek kılmıştı.

Bir gün annemi tekrar görebileceğime dair olan inancım artık yok olmuştu. Sonsuza dek bu evde kalacağımı biliyordum.

Ruhum cehennemdeydi. Oysa kız çocuklarının tohumunun cennette yaratıldığı söylenirdi. Kökü kuvvetli bir ağaç gibi büyür, dallanıp budaklanırlardı. Dalları cehenneme kadar uzanır, orada baltalarıyla bekleyen insanlar ağacın güzelliği hakkında konuşup dururdu.

Küçük bir kızken her şey kolaydı. Pembe kıyafetler giyer, renkli tokalar takardım. Kız olmayı cıvıl cıvıl olmaktan ibaret sanıyordum. Büyüdükçe ise hayat benden renklerimi çalmıştı. Siyahtan başka renk giymeyi sevmeyen, gülümseyecek enerjisi bile olmayan bir kıza dönüşmüştüm.

Daire 13 beni delirtmeye başlamıştı.

Ve bunu durduramıyordum.

İlk fark ettiğim şey, gözlerimi yumduğum anda görmeye başladığım kâbuslardı. Gözlerimi her yumduğumda, nefeslerimi düzene sokmak için her duraksayışımda gözümün önüne o an geliyordu. Silahlardan çıkan mermiler, kötü biri olduğunu bildiğim kadının bedenini tararken her yer kana bulanıyordu.

Ölüm bana iki seçenek sunmuştu. Sarp'ın hayatı ya da tanımadığım bir kadının, Beyza'nın hayatı...

Yaptığım seçim beni bir katile dönüştürmemişti ama Ölüm'ün uğursuz elçisi haline gelmiştim. Ellerimi kana bulamamıştım ancak ruhuma kan lekeleri sıçradığını biliyordum.

İnsan gözünün önünde ölen birini nasıl unutabilirdi?

Kesik kesik gördüğüm her kâbusta, yaptığım seçimle ölmesine göz yumduğum Beyza vardı. Silahların paramparça ettiği bedenin sahibi değişiyordu. Beyza önce anneme, sonra küçük kardeşime, sonra da bana dönüşüyordu. Bedenime saplanan ama beni öldürmeyen mermiler, çığlıklar, haykırışlar... Beyza'nın simsiyah kıyafetlerle, kendi kanının içinde yatışı...

Bazen ağzından kan boşalan Afra kıpkırmızı olmuş gözleriyle bana bakıyor, çığlık atıyor fakat ses çıkaramıyordu. Hemen arkasında siyah maskeli bir adam beliriyor, kocaman elleriyle boğazını kavrıyordu.

Her seferinde sadece izliyordum.

Beni uyandıran kâbus, geçmiş yaşantımla şimdi yaşadığım cehennemin çarpık bir birleşimini andırıyordu. Silahlar benim evimdeydi, Daire 13'te değildi. O son sabah, annemle kahvaltımı yaptığım mutfak gözümün önünde olmasına rağmen yediklerim tutsaklığımı alayla hatırlatan konservelerdi.

Annem vardı. Bana sarılıyor, o anda anlam veremediğim bir şekilde ağlıyordu. Babam vardı. Babamın olmaması gerekirdi. O evde babam hiçbir zaman olmazdı.

Onun artık başka bir evi vardı.

Beni uyandıran şey sanırım bu olmuştu.

Her insan kalbinde bir mezarlık taşırdı. İçeride tek bir ceset olmazdı, bu yüzden göğsüne gömdüğün herkesi kalbindeki mezarlıkta saklardın. İnsan gömdüklerini unutamazdı. Benim göğsümdeki tek mezarlık, babama ait olandı.

Kâbuslarımda gördüklerimi hiçbir zaman tam olarak hatırlamıyordum. Zihnim uykuyla uyanıklık arasındaki o ince çizgide dikkatle ilerlemeye başlamıştı. Bedenim her an bir şey olabilirmiş gibi tetikteydi.

Bu sefer... gördüğüm kâbusun her anını hatırlıyordum. Gözlerimi açmadan annemin bana sarıldığı ana dönmeye çalış-

tım. Kapalı gözlerimin altında gözyaşlarım birikirken boğazım düğümlendi. Üzerimde kurumuş terin soğukluğunu hissedebiliyordum. Kendimi biraz zorlasam tamamen uyanabilirdim fakat istediğim bu değildi.

Kâbus görmeye devam etmek istiyordum. Annemin bana birkaç saniye daha sarılmasını istiyordum.

Gözlerimi açıp silahları görmek istemiyordum. Deli saçması nedenlerle hapsedildiğimiz bu evin kurallarına uymak istemiyordum. Burada yaşamaktansa aptal bir kâbusun, karanlığın içinde yaşamayı tercih ederdim.

Başım sızlarken gözlerimi hafifçe araladım. Bir damla gözyaşı gözümün kenarından kayıp saç köklerime doğru süzüldü. Derin bir nefes alarak zihnimi boşaltmaya çalıştım. Gözlerimi yumdum, tekrar uykuya dalmak için düzenli nefesler alıp vermeye başladım. Bedenim gitgide gevşemeye başladı.

Sonra titremeyi hissettim.

Deprem mi oluyor?

Gözlerim bir anda açıldı. Tavanı bulanık görüyordum. Doğrulduğumda ani kalkışım yüzünden dünyam dönmüş, midem ağzıma gelmişti. Komodine uzanırken çoktan nefeslerim sıklaşmıştı. El yordamıyla gözlüğümü bulup hızla yüzüme yerleştirdim. Mobilyaları ve etrafı incelerken sallanan hiçbir şey olmadığını fark ettim.

Avuçlarımın içinde yorganı sıkarken kesik bir nefes verdim. Titremeyi tekrar hissettiğimde acı acı gülerek elimle alnıma vurdum. *Telefon.* Telefon titremesini *deprem* mi sanmıştım?

Duvarların üzerime yıkılacağını düşünmüştüm, Ölüm'den sabahın köründe mesaj alacağımı değil. Neden bu evde olduğumuzu öğrendiğimiz günden beri geceleri benimle iletişime geçmemişti? Ona soracağım soruları bile neredeyse unutacaktım.

Saçlarımı geriye doğru atıp kendimi tekrar yatağa bıraktım ve yarısı yastığın altında duran telefonu çekip aldım.

Nirvana

Ölüm: Kâbus görüyorsun, kelebeğim...
Ölüm: Orada ben var mıyım?

Her zaman. Ölüm bir şekilde kâbuslarımın başrolü olmayı hep başarıyordu.

Ölüm: Beni nasıl hayal ettiğini bilmek isterdim.
Ölüm: Çok çaresiz görünüyorsun.
Ölüm: Uyan.
Ölüm: UYANSANA!
Ölüm: Günaydın.

Psikopat herif. Gecesini nefeslerimi dinleyerek mi geçiriyordu? Kâbus görüp görmediğimi bilecek kadar dikkatle beni izlemesi, tüm gün bu evde olmaktan çok daha rahatsız ediciydi. Üstüne alay eder gibi "kelebeğim" demesi...

Onu gerçekten hiç anlamıyordum. Artık tek tesellim bir-iki gün içinde öldükleri için bana kelebek dediğini ummaktı. Mete gibi neredeyse *iki yıl* burada kalmaya dayanamazdım. *Yapamazdım.*

Cesaretimi sevdiğini kendime hatırlatarak yanağımın içini ısırdım ve cesurca konuşmak için doğru kelimeleri aradım. Ne kadar düşünürsem kelimeleri söylemekten o kadar korkuyordum. *Bu evde hiçbir günüm aydın değil,* demek istiyordum bağırarak. *Günümün aydın olmasını istiyorsan beni buradan çıkarmaya ne dersin, ruh hastası?*

İç geçirdim. "Günaydın." Cesur seçimim tek bir kelimeden ibaretti. Gözlerimi ekrandan ayırıp silahlara kaçamak bir bakış attım. "Kâbus gördüğümü nereden anladın?" Nefeslerimi mi dinliyordu, yoksa doğrudan beni mi izliyordu?

Ölüm: Rahatsız görünüyordun.

Nihâva

"Uyurken izlenmek rahatsız edici olduğundan olmasın?" dedim boğazımı temizleyerek. Dehşete düşmüştüm ama sesim yalnızca uykulu ve yorgun çıkmıştı, bu da içimde kafamı duvara vurma isteği uyandırıyordu. Gerçek hislerimi yansıtamayacak kadar bitkin ya da korkaktım. "Zamanını başka şeyler yaparak değerlendirebilirsin."

Ölüm: Tavsiyen için teşekkürler ama gecem yeterince kaliteliydi.

Birkaç saniye mesaja baktım. Acaba gecesini sormamı mı bekliyordu? İtiraf etmek gerekirse kaliteli zaman anlayışını merak ediyordum. Yani... beni izlemek dışında. Tabii beni izlemesine ne kadar "kaliteli zaman" diyebilirdim, emin değildim.

"Neler yaptın?" diye sordum. Onun umursamadığım bir sınıf arkadaşım olduğunu hayal etmeye çalışıyordum. Adı Ölüm değil Osman falan olurdu. Hobisi de beden eğitimi dersi başlamadan herkesin sıraya girdiğinden emin olmak... Ölüm'e başka bir isim vermeyi bile başaramadığım hayalim sadece bir saniye sürmüştü.

Sonunda bir *deli* gibi düşünmeye başlamıştım.

Gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım. Bunu yapar yapmaz yanaklarımın içi sızladı. Geceleri bunu çok sık yapmaya başlamıştım ve ağzımın içi yaralarla dolmuştu. Dişlerimi yanağımdan çekerken ağzıma acı bir tat yayıldı.

Parmaklarımın arasındaki telefon titredi.

Ölüm: Yani seni izlemek dışında mı?

"Tüm gece bunu yapmadıysan, evet," dedim sert bir sesle. "Kaliteli gecenin açıklamasını merak ediyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde bana cevap verdi.

Ölüm: Bir çiçekçiye gittim.

Yatakta doğrulup kafamı salladım. "Tabii," dedim elimden geldiği kadar ciddi bir sesle. "Anlayabiliyorum. Gece. *Çiçekçi.* Kaliteli zaman." Duraksadım. İçimde inanılmaz bir kahkaha atma isteği vardı. "Alınma ama deli olduğun için soruyorum... Gördüğün şeylerin çiçek olduğundan *emin misin?* Uyuşturucuya veya bir silaha da çiçek diyebilecek potansiyele sahip biri gibi duruyorsun." Soğuk bir tebessümle ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırıp kameralardan birine bir bakış attım. "Kişisel algılama."

Ensemden aşağıya bir ter damlası süzülürken yutkunmamak için kendimi zor tuttum.

Ölüm: Ben deli değilim.

Delilerin hepsi böyle demez miydi zaten? Kimse hasta olduğunu kabullenmek istemezdi.

Ölüm: Sadece sevgili tutsağıma bir iyilik yapmak istedim.
Ölüm: Seni kâbuslarından kıskanıyorum.
Ölüm: Tek gördüğün bu ev olmalı.
Ölüm: Bu yüzden uyanmalıydın.
Ölüm: Çok mu rahatsız ediciydi?

Ölüm, en berbat kâbuslarımdan bile daha kötüydü. Bunu düşündüğümü tahmin etmesi zor değildi. Bazen... ruhumu okumayı başarıyordu.

Cevap vermememe rağmen telefonda yeni bir mesaj belirdi.

Ölüm: Sana bir hediye aldım, Ahsen.

Bunun ne tür bir hediye olduğunu sormaya cesaret edemedim. Gerçi ona göre bize sunduğu her şey bir ödül veya lütuf değil miydi? Sarp'a iki seçenek sunmuştu. Biri gitmesiydi, ki bu kesinlikle bir ödüldü. Diğeri ise kalmasıydı. Sarp kalmayı seçmişti ve benim seçimimin sonunda elimizde olan tek şey Beyza'nın kanıyla kaplı zemin olmuştu.

Uzun zaman sonra ilk kez yumurta gönderdiğinde evdeki çoğu kişi zehirlenmişti. Doğru düzgün tek hediyesi yolladığı pizzalardı.

Bize değil, özellikle *bana* aldığı bir hediye ne olabilirdi?

"Ne tür bir hediye?" derken sesim çatallandı.

Ölüm: Şu an evin içinde.

Sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti yayılırken kaşlarım çatıldı. Dudaklarımı aralamak üzereyken bir mesaj daha geldi.

Ölüm: Göreceksin, merak etme.
Ölüm: Hediye seni öldürmeyecek.

Konuştuğumuz gece metalik sesiyle söylediklerini zihnimden silip atamıyordum. *"Kafamın içinden çıkmıyorsun,"* demişti. *"Bu yüzden ölmen gerek, anlıyor musun? Senden ancak böyle kurtulabilirim."*

Korku bedenimi kuşatmamış olsaydı zapt ettiğim gözyaşlarım sele dönüşürdü. "Ölmemi istiyor musun?" diye sorarken sesimde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. "İstediğini *söylemiştin*. O zaman bunu neden... erteliyorsun?"

Sorumu hemen yanıtlamadı. Beni bekletirken sanki zamanın benim için ağırlaştığını, aldığım her nefeste zorlandığımı biliyordu. Zaman geçerken her saniye bana bir dakika gibi gelmeye başladı.

Ölüm: Her zaman değil.

Ölüm: Ölmeni her zaman istemiyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kararsızlığının iyi bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Acımasıydı ama... tek umudum, benimle ilgili tek düşüncesinin yaşamam ve ölmemle alakalı olmasıydı.

Ölüm: Tatlı tutsağım, seninle bunları konuşmak istemiyorum.

Ölüm: Takdir edersin ki yaptıklarını hatırlamak, silahların üzerinde duran parmaklarıma pek yardımcı olmuyor.

Ölüm: Yemin ederim seni öldürmek istiyorum.

Ölüm: Ve herkesten çok yaşatmak.

Ölüm: Gördün mü bak? Sadece seni uyandırdım ve konuşmayı buraya yönlendiren sen oldun.

Ölüm: Tek istediğim seni kâbusundan çekip almaktı.

"Sen kâbustan daha betersin," diye tısladım telefonu avucumun içinde sıkarken. Çenemi kaldırıp hışımla silaha döndüm. "Bu ev kâbustan daha beter."

Ölüm: Hırçın tavırlar sana hiç yakışmıyor.

Bu dediği beni güldürdü. Gözlerim dolarken elimi dudaklarıma bastırarak dişlerimi gösteren gülümsememi yüzümden silmeye çalışsam da başarılı olamadım. Sıktığım dişlerimden bir gıcırtı çıktı.

Ölüm: Cevabını beğenmeyeceğin sorular soran sensin.

Ölüm: Ve ben sorulardan nefret ederim.

Ölüm: Cesaretle aptallık arasında bir noktadasın, kelebeğim.

Bu sefer kendime engel olamadım. Hastalıklı bir şekilde gülmeye başlarken eğilip örtüyü yüzüme bastırdım. Gözümden süzülen birkaç damla yaş örtüye bulaşırken, sırtım sessiz tutmaya çalıştığım kahkahalarla sarsılıyordu. Kendimi durdurmak için uğraşırken örtüyü yüzümden çekip kameraya baktım.

İkisi aynı şeydi.

Kendini yeteri kadar önemsiyorsan cesur olurdun. Kendinden umudu kesmişsen aptaldın.

Ölüm beni tanıdığını defalarca kez belli etmişti. Benimle iletişime geçene kadar kendimi cesaretlendirmeye çalıştığım konu ise bunu ona sormaktı. Ölüm'le aramızdaki bağlantı her neyse, bunun ilk kez diğerlerinin gözü önünde ortaya çıkmasını istemiyordum. Sorularım vardı ve cevapları sadece kendime istiyordum.

Belki... Belki o gün onunla karşılaşmamızı hatırladığımı söylersem bir şeyler değişirdi.

"Seni hatırlıyorum," dedim güçlü bir sesle. Sanki onun göz-bebekleriymiş gibi dikkatle kameralardan birine baktım.

Telefon anında titredi.

Ölüm: Sana inanmıyorum.

Ölüm: Adını söyle, Ahsen.

Kafamı sağa sola salladım. "Adını sormamıştım," dedim kalp atışlarım hızlanırken. "O gün annenin öldüğü gündü. Babamla annemin ayrı olduğunu biliyorsundur, değil mi? Hafta sonlarını yasal olarak babamın yanında geçirmem gerektiğini de biliyorsundur. O günlerden biriydi. Evden çıktım... Çıkmam *gerekiyordu* ve... kaybolmuştum." Bir elimi boynuma götürüp ovuşturdum. Tişörtün yakasını hafifçe aşağı çekerek derin bir nefes aldım. "Gözlüğümün camları yoktu. Şarjım bitmişti."

Ölüm: Hatırlıyorsun.

Ölüm de hatırlıyordu. Karşılaştığım kişi *kesinlikle* oydu.

Ölüm: Başka ne hatırlıyorsun?

"İyi bir insana benziyordun," derken neredeyse boğulacaktım. Güçlükle yutkundum. "Senden korktuğum için polisi aramıştın. Annenin öldüğünü söylemiştin. Kibardın ve... sen... *rol yapıyordun.* Genç olduğunu hatırlıyorum. Sigara içtiğini hatırlıyorum. İstanbul'da dikkatli olmamı söylediğini hatırlıyorum."

Ölüm: Hatırladığın kişi ben değilim.

"Her şey uyuyor," dedim sesim titrerken. O günü biliyorsa, tüm detaylar bu şekilde uyuyorken nasıl Ölüm olmayabilirdi? "Annenin öldüğünü söylemiştin. Çok paran olduğunu ima etmiştin, taksiciden taksimetreyi açık bırakmasını istemiştin."

Ölüm: Sana kibar biri gibi mi davranıyorum?
Ölüm: Ya da anlayışlı?
Ölüm: Sana o günkü oğlan gibi mi gözüküyorum?

"Benzemiyorsunuz," dedim hızla. "O gün rol yapıyordun." Ben burnumun ucunu bile göremezken karşıma çıkmış, benimle eğlenmişti. "Hakkımda her şeyi öğrenip beni avucunun içine alana kadar başıma bir şey gelmediğinden emin olmak istemiştin."

Telefon bir süre sessizliğe gömüldü. Ellerim titrerken telefonu iyice sıktım. Birkaç dakika sonra ben silahlara bakıp gergince beklerken cevap geldi.

Ölüm: Belki de şimdi yaptığım şey bir roldür.

Cevap vermeden önce çok düşünmedim. "Psikopatın teki rolünü yapıyorsan tebrikler," dedim sert bir sesle. "Çünkü rol yaptığın yaratığa *dönüşmüşsün*."

Ölüm: O gün her şey gerçekti.
Ölüm: Ben O'ydum.
Ölüm: Ama artık O değilim.
Ölüm: O, annesinin öldüğü kamera kayıtlarını izleyince annesiyle birlikte öldü.
Ölüm: Ben onun küllerinden doğdum.
Ölüm: Doğum gününde annesiyle ölen o çocuğun küllerinden.

"Annen öldükten sonra sende bir şeyler değişmiş, bunu anladım," dedim dikkatle. "Merak ettiğim şey şu... Gerçekten suçlu olduğumuzu mu düşünüyorsun? O sokaktan yüzlerce kişi geçmişti! *Neden* biz? *Neden* ben?"

Ölüm: Kimse öldürdüğü ruhlar için sorumluluk almasaydı dünyanın hali ne olurdu?
Ölüm: Bunu hiç düşündün mü?

"O gün *göremediğimi* biliyordun!" diye bağırdım kontrolsüzce. "Annenin ettiği tek bir kelimeyi bile duymadım ben! Ben neden buradayım?" Çığlığım odanın içinde yankılandı. *"Ne yaptım ben sana?"*

Ölüm: Kelebek etkisi.
Ölüm: Gökhan polisi arasaydı orada olmayabilirdin.
Ölüm: Sarp kafasını kaldırıp baksaydı orada olmayabilirdin.
Ölüm: Mete yeterince çabalasaydı orada olmayabilirdin.
Ölüm: Beni unutmasaydın orada olmayabilirdin.

Bir karşılaşma, bir adım, bir bakış... Her şeyin zincirleme bir felakete dönüşebileceğini biliyordum. Aslınur'un bana yaşattığı şey buydu. Kelebek etkisi dedikleri lanet, hayatım boyunca defalarca üzerime çökmüştü. Belki de Ölüm'ün bana "kelebeğim" deme nedeni buydu.

Omuzlarıma bir titreme yayıldı. Neden Ölüm'e laf anlatmayı denemiştim ki? Sorularımın cevabını bana asla istediğim şekilde vermeyecekti.

Ölüm: O oğlanın kalbini paramparça etmiştin, Ahsen.

O oğlan dediği kişi kendisi olmalıydı. Neden kendisinden *ölmüş* gibi bahsediyordu?

Ölüm: Senin için bir hiçmişim gibi beni unutup gittin.
Ölüm: Seni aylarca aramadım.
Ölüm: Beni unutmana izin verdim.
Ölüm: En iyisini yaşamanı, hayatına devam etmeni istedim.
Ölüm: Hayat tesadüflerle dolu.
Ölüm: Kader seni o gün tekrar karşıma çıkardı.
Ölüm: Bensiz daha iyi olacağını söylemişlerdi. Yalandı.
Ölüm: Eskisinden daha eksiktin.
Ölüm: Ben de öyleydim.

Telefonu yatağa bırakıp, "Kim sensiz daha iyi olacağımı söyledi?" diye bağırdım. "Ne demek seni unutmama izin verdin? Söylediklerin gerçekse anlatsana! Sadece deli saçması şeyler ima etmenden *sıkıldım*. Konuş benimle!" Derin bir nefes aldım. Kalp atışlarım göğüs kafesimi dövüyordu. "Hafızamı mı kaybettim?"

Ölüm: Beni hatırlamadığın sürece bu yaptıklarımın ne anlamı kalır ki?

Ölüm: Hatırlamak için biraz çaba göstermelisin.

Ölüm: Tek çabalayan benim. Her zaman bendim.

Ölüm: İstersen bir geçmişimiz olmadığına inanmayı da seçebilirsin.

Ölüm: Tercihi tamamen sana bırakıyorum.

Ölüm: Ancak içten içe beni tanıdığını biliyorsun.

Biri benim bedenimde, benim hayatımı yaşamış ve yaşadığı hayatı alıp gitmiş gibi hissettim. Geriye yaşadığına dair hiç bir anı bırakmamış, bana ise yalnızca boşluklarla dolu bir zihin kalmış...

Artık kendi akıl sağlığıma bile güvenemiyordum.

Ölüm: Hatırlamayı başardığında bir ölüyü hatırlamış olacaksın.

Ölüm: Her türlü beraber kaybedeceğiz.

Ölüm: Sen, beni hatırlamadığın için yenileceksin. Ben de unutulduğum için.

Ölüm: Ahsen... Beni hep bozguna uğratıyorsun.

"Hafızamı mı kaybettim?" diye bir kez daha sordum tereddütle. Ağladı ağlayacak gibi hissediyordum. "Bana ne oldu?"

Ölüm: Kendin hatırla.

"Hatırlamıyorum!" diye bağırdım.

Ölüm çığlığıma karşı bir şey yazmadı, ben de tek kelime daha etmedim. Telefonu komodinin üzerine koydum. Yastığıma dökülmüş yeni saçlarıma bir bakış attıktan sonra sırtüstü yatağa uzandım. Gözlerimi yumup Ölüm'le yaptığım konuşmayı sindirmeye çalıştım. Nefeslerim düzene girerken hâlâ beni izlediğini hissedebiliyordum. Dakikalar ilerlerken evin düzenine alışmış olan biyolojik saatim, zilin çalma vaktine daha çok olduğunu söylüyordu.

Bizi odalarımızdan çıkmaya davet eden zil çalmaya başladığında, Ölüm'le konuşmamızın üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. Adımlarımı yerde sürükleyerek odadan çıkarken cebimdeki telefonun varlığı bana dünyanın yükünü taşıyormuşum gibi hissettiriyordu. Üzerimi değiştirmemiş, sadece yüzümü yıkamıştım.

Gökhan'ın çıkmasını beklemeden ağır adımlarla salona doğru ilerledim. Gözlerim etrafta dolaşıyor, Ölüm'ün hediyesini arıyordu. Hediyenin ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Salonun ortasında durdum. Kafamı sola, dış kapıya açılan geniş koridora çevirdim. Kitaplık artık koridorda yalnız değildi. Bir farklılık vardı.

Adımlarım beni istemsizce o tarafa doğru çekti. Kulaklarımda zil sesi yükselmeye devam ederken koridorun ucunda duraksadım.

Koridorun iki yanma da duvar boyunca beyaz saksılar dizilmişti. Saksıların hepsinde aynı çiçek vardı. Küçük, mavi yapraklı, bir olayı yokmuş gibi görünen çiçeklerdi bunlar. Bu saksı sırası dış kapıya kadar uzanıyordu.

Başımda ufak dikenler saç derime batırılıyormuş gibi tuhaf bir ağrı belirdi. Kaşlarım çatılırken ileri doğru bir adım attım. Ardından yavaşça dizlerimin üstüne çöküp çiçeklerden birine tereddütle dokundum. Mavi yaprak dokunuşumun altında aşağıya doğru kayarken sanki beni selamlıyordu.

Transa girmiş gibi eğilip çiçeğin neredeyse olmayan kokusunu kokladım. Toprağın kokusu çiçeğinkinden daha ağır basıyordu. Toprak kokusu bana dış dünyayı hatırlatmıştı, belki de kokunun bana tanıdık gelmesinin sebebi buydu.

Gözlerim her saksının üzerinden tek tek kaydı. *Ölüm* bana saksılar dolusu *çiçek* mi almıştı?

Ölüm bir şey anlatmaya çalışıyor olmalıydı. Çiçeklerin anlamı olabilirdi. Saksılarda ipucu bırakmış olma ihtimali de

vardı. Belki de çiçeklerle aynı ortamda nefes almak bizi zehirleyebilirdi. Belki de onlara dokunmak bize zarar verebilirdi. Belki de...

O kadar dalıp gitmiştim ki, biri omzuma dokunana kadar herkesin geldiğini ve zil sesinin çoktan kesildiğini fark etmemiştim.

Kafamı çevirip elin sahibine baktım. "Afra." Kutay'ın sesindeki şaşkınlık gözlerimi ona çevirmeme neden oldu. Kıvırcık saçları alnına dökülürken ela gözlerinde karmaşık bir ifade belirmişti. "Ağlıyorsun."

Ellerim istemsizce yüzüme doğru gitti. Yanaklarıma dokunup parmaklarıma baktığımda gözyaşlarımın parmak uçlarıma bulaştığını fark ettim. Ağlıyordum ama ağladığımı bir türlü hissedemiyordum.

Tekrar başlamıştı. Bedenim üzülürken duygularımı kapatmış, bana haber vermemeyi tercih etmişti.

"Patojenik gözyaşları," diye mırıldandım. Yıllar önce yaşadığım durum tekrar ortaya çıkmıştı. Ağlıyordum ama biri bana söyleyene kadar gözyaşlarımın aktığını fark etmiyordum.

"Sana seslendik ama duymadın," derken Kutay'ın sesi endişeli bir hal almıştı. "Sen... iyi misin?"

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Neden ağladığımı bile bilmiyordum. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim. Gözlerimi Kutay'ın yüzünden ayırıp diğerlerine bakmaktan korkuyordum. Beni yargılamalarını istemiyordum. Ölüm'ün bu sefer ne yaptığını bana sormalarını istemiyordum. Bu evde bile bazen tek sorun benmişim gibi hissetmekten sıkılmıştım.

"Bu çiçekler neden burada?" diyen Mete'nin sesini duyduğumda bakışlarım istemsizce ona kaydı. Her zamanki gibi kaşları çatılmıştı.

Oturduğum yerden doğrulurken bir saksıyı kucağıma aldım. Bir parmağımı mavi çiçeğin yaprağında gezdirirken gözlerim

Mete'ye döndü. "Ölüm sabah beni uyandırıp hediyesi olduğundan bahsetmişti." Saksıyı ona gösterircesine kendimden uzaklaştırdım. "Sadece bir çiçek."

Cebimdeki telefon titrediğinde Mete birkaç adımda yanıma gelip saksıyı elimden aldı. Telefonu çıkarıp ekrana baktım.

Ölüm: Sadece bir çiçek mi?

"Ne yazmış?" Soruyu soran Egemen'di. Göz göze geldiğimizde her zamanki gibi dağınık sarı saçlarının arkasındaki bakışları yorgun görünüyordu.

"Sanırım sadece bir çiçek olduğunu söylemem zoruna gitti," dedim omuz silkerek. "Başka bir şey değil."

"Tüm olanlardan sonra bize karşı romantik mi davranmaya çalışıyor?" diye homurdandı Sarp. Her gergin olduğunda yaptığı gibi parmaklarıyla uzun, sarı saçlarının ucunu çekiştiriyordu.

"Aklında özel bir plan varsa da bunu anlayabileceğimizi sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Çiçekler sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Bizim köyde vardı bunlardan," dedi Mete saksıya bakarken. Parmağının ucuyla böcek dürter gibi çiçeği dürttü. "Bir olayları yok açıkçası. Saksı çiçeği olduklarını bile düşünmezdim." Silahlara bir bakış attı. "Belki de bunlar sıradaki görevle alakalıdır."

"Verdiği görevler bizi konuşturmakla alakalıydı," dedi Gökhan. "Bir şey yaptırmakla alakalı değil. 'Seviyor, sevmiyor' oynamamızı istemeyeceğine göre..."

"Geriye Çağrı, Egemen, Afra ve ben kaldık," diye araya girdi Kutay. Adımı "*sıradakiler*" listesinde duymak anında ürpermeme neden oldu. "Benim hiçbir fikrim yok."

"Çiçekler bana bir şey ifade etmiyor," dedim kendimi sıradaki kişi olmaktan uzaklaştırmaya çalışarak.

Egemen tek kaşını kaldırdı. "Çiçekleri sana hediye ettiy senin için bir anlamı olması gerekir."

"Zorla anlam çıkarmamı mı bekliyorsun?" derken sesi sertleşmişti. "Birini öldürtmeme neden olduğu için ya da be kafasında takıntı haline getirip bu eve hapsettiği için özür dil yordur. Zorla çıkardığım anlam bu."

"O zaman neden ağlıyordun?" dedi Egemen. Dikkatle yü züme bakıyordu.

"Bilmiyorum!" diye bağırdım. Herkes çıt çıkarmadan ban bakarken sertçe yutkundum. "Bilmiyorum," diye tekrarladı düz bir sesle. Egemen'in bakışlarına karşılık verdim. "Üstüm gelmeyi bırak artık."

İşte oradaydı. Hissettiği pişmanlık anlık olarak yüzüne yan sıdı. "Amacım seni sorgulamak değildi." Bakışlarını kaçırdı "Özür dilerim." Özür dilerken zorlanması, bunu sık yapan bir olmadığını kanıtlıyordu.

"Evet," dedi Çağrı araya girerek. "Sabah sabah başımızır etini yediğiniz için çok teşekkür ederiz. Yok çiçekler nereden sen neden ağlıyorsun muhabbetiniz bittiyse kahvaltı yapabili miyiz artık?"

Mete'nin dikkati anında Çağrı'ya kaydı. "Sen neden sessiz din? Bunca zaman konuşmadan nasıl durdun?"

Çağrı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Konuşsam susmam için yalvarıyorsunuz. İki dakika sustum diye sorun mu oldu şimdi?"

"Çiçeklerle ilgili fikrin var mı?" diye sordu Kutay.

Çağrı sabrı taşıyormuş gibi derin bir nefes alıp bu sefer Kutay'a döndü. "Bu fakir çiçeği. Köyde yetişen çiçekle benim ne işim olur?"

"Yürüdüğün kızlara hiç gül almadın mı?" diye sordum göz devirirken. Egemen'in olduğu tarafa bakmamak için ekstra çaba sarf ediyordum. "Gülü köye ekersen gül de köyde yetişir— Çağrı."

"Onun için pahalı çiçekler altın tarlasında yetişiyor," dedi Mete alayla. Onun da göz devirdiğini yakaladığımda dudaklarımın kenarı istemsizce yukarıya doğru kıvrıldı.

Çağrı yorum yapmadan omuz silkmekle yetindi.

Onlara sırtımı dönerek tekrar duvar kenarına dizilmiş saksılara yanaştım. Göğsümde var olduğunu bile bilmediğim bir yer sızlarken dişlerimi birbirine bastırdım. Eğilerek çiçeği gövdesinden kavradım ve toprağından sertçe çekip aldım.

Köklerden düşen toprak parçaları saksıya döküldü. Çiçeklerde hiçbir değişiklik olmadı. Öldüklerini bile hissetmemişlerdi. Muhtemelen bunu anlamaları uzun sürecekti. Suya ihtiyaç duyana kadar artık ona ulaşamayacaklarını fark etmeyeceklerdi.

Çiçeğin kökleri cansız bir şekilde elimde sallanıyordu. Parmaklarım her saniye elimdeki dalları biraz daha sıkıyordu.

"Bu çiçeklerin bir anlamı olmayabilir," dedim yavaşça. "Fakat saksının içinden işimize yarar bir şeyler de çıkabilir." Omzumun üzerinden Kutay'a baktım. "Çiçekleri sökerek topraklarını dökelim. İçinden işimize yarar bir şey çıkıp çıkmayacağına bakalım."

Mete saksıyı yere koyup ayağının ucuyla köşeye doğru itti. "Yine boşa umut ediyorsun ama... yapalım."

Adım seslerini duyduğumda kafamı kaldırıp kimin geldiğine bakmadım. "Şimdi mi yapıyoruz?" diye soran kişi Egemen'di.

"Şimdi," diye yanıtladım. Neden acele ettiğimi bilmiyordum. Saksıların içinden bir şey çıkacağına dair büyük bir umudum yoktu. Sadece... beklemek istemiyordum.

"Kahvaltı yaparken aklımızda bir şey olmaz en azından," dedi Sarp kendini ikna etmeye çalışırcasına.

Elimde sallanan ölü çiçeğe bakarken, "Bir tanesini... kendime ayırabilir miyim?" diye sordu Kutay. "Saksıları arayalım ama... çiçekleri öldürmeden."

Mavi çiçeği saksının içine geri fırlatırken ellerimi birbirine vurarak toprağı silkeledim. "Nasıl istersen."

Onları öldürmeye çalışmıyordum. Çiçeklerin anlam veremediğim bir şekilde bana hissettirdiği duyguları öldürmek istiyordum. Belki de yüzümden bunu okumuşlardı. Bende her ne gördülerse, yapmak üzere olduğumuz şeyi üstelemeden kabul etmişlerdi.

"Hadi başlayalım." Yerde bağdaş kurup saksıları önüme çekmeye başladım.

Yanıma ilk gelen Kutay oldu. Diğerleri de koridora dağılmaya başladı. Mete yüzündeki ifadeyi beklentisiz tutmaya çalışıyordu. Sarp sırf yapacak herhangi bir şey olmadığından bize katılmıştı. Çağrı yerinden kıpırdamayınca Gökhan onu itekleyerek koridora sürükledi.

Bir çiçeği daha kökünden koparırken, "Kendine ayırmayı unutma," dedim hafifçe gülümseyerek. "Yoksa günün sonunda hepsi mahvolmuş olacak."

"Sen de kendine bir tane ayırmayı deneyebilirsin," dedi Kutay bir saksıyı kendisi için köşeye çekerken. Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirmişti. "Çiçek yetiştirmenin insanı rahatlattığını söylerler."

"Pek çiçek sevgim yok," dedim omuz silkerek.

Lafa atlayan Çağrı, "Sana kimse çiçek almadı mı?" diye sordu.

"Hayır."

Bir an sonra Çağrı bana küçük, tek çiçekli bir dal uzattı. "Al bakalım."

Elimde kökünden ayırdığım çiçeği işaret ettim. "Tam da onları öldürmekle meşguldüm."

"Sana çiçek veren ilk kişinin Ölüm olmasını mı tercih edersin?"

Çenemi kapatıp bana uzattığı minik çiçeği aldım. Onu kenara atmamaya karar vererek yere, yanıma bıraktım.

Onlarla konuşmak, kavgaya dönmediği sürece zihnimi meşgul tutuyordu. "Küçükken dedem bana çiçeklerin isimlerini öğretmeyi denerdi," diye başladım tereddütle. Dinleyip dinlemediklerini görmemek için yüzlerine bile bakmamıştım. "Ancak isimlerini sürekli unuturdum. İşin aslı otun, böceğin içinde olmak beni o kadar geriyordu ki, ne dediğine odaklanamazdım bile. Böceklerden korkuyorum." Kısa bir an duraksadım. "Umarım beni affetmiştir."

"Görüşmüyor musunuz?" diye sordu Kutay temkinli bir şekilde. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Öldü," dedim kafamı kaldırıp ona bakarken. "Ben beş yaşlarında ya da daha küçükken ölmüş. Annemin söylediğine göre gözlerimin önünde kalp krizi geçirmiş ama pek hatırladığım söylenemez. Dedem pek aklımda kalmadı."

Yan gözle Gökhan'ın kafasını bana çevirdiğini fark ettim. Ona döndüğüm anda bakışlarını kaçırsa da onu yakalamıştım. Uçları uzamış siyah saçlarının gözlerini örtmesine rağmen bir şekilde hissettiklerini tahmin edebiliyordum. Onunla konuşmam gerekiyordu.

"Allah rahmet eylesin," dedi Kutay kafasını eğerek.

Dikkatimi Gökhan'ın üzerinden çektim. "Sağ ol."

Kutay kökleriyle birlikte çiçeği nazikçe çıkararak bir kenara koyduktan sonra toprağın içine elini daldırdı. "Her gün biraz sulasak iş görür herhalde. Gerçi ne kadar sulanması gerektiğini bilmiyorum."

"Toprak kurur gibi olduğunda dökersin," dedi Gökhan. "Suyun fazlası çiçeğe bile zehirdir."

"İstanbul'un boklu musluk suyunu içiyoruz," dedi Mete. Bir tavşanı kulaklarından kavrar gibi çiçeği kavramıştı. "Ben bizim nasıl hayatta kaldığımıza şaşırıyorum, siz o suyla çiçek sulamayı mı düşünüyorsunuz?"

"Çiçeğin ölüp ölmeyeceğini bilemezsin," dedi Kutay. "Onu yaşatmak için uğraşmadan öleceğini düşünüp pes edemem."

Dakikalar ilerlerken kısa bir süre sonra tüm koridor toprağa batmıştı. Kutay iki saksının toprağını mutfaktaki çöpe boşalttı. Ardından diğer saksılardaki toprağı boş olanlara dökerek içlerini kontrol ettik. Saksıların bir yerinde herhangi bir şey var mı diye baktık. Sonuç olarak elimizde ölü çiçeklerin yattığı saksılardan başka bir şey kalmamıştı.

Ölüm tekrar mesaj attığında ayağa kalkmış, pantolonumdaki toprağı silkeliyordum. Diğerleri banyoya ellerini yıkamaya gitmişti. Ben ise oturup bir süre daha cansız çiçekleri izlemeyi seçmiştim. Etrafımda kimse yoktu.

Ölüm: Öldürdüğün çiçeklerin bir adı var.

İstediği şey bunu sormam mıydı, bilmiyordum. Karnım beklentiyle kasılırken, "Neymiş o?" diye sordum kendimi zorlayarak.

Ölüm: Unutmabeni çiçeği.

Gözlerim ekranda donup kaldı. Bedenim kaskatı kesilirken toprakla kirlenmiş zemine çöktüm. Ekrana kilitlenmiş gözlerim göğsümdeki sızıyla birlikte ağırlaştı. *Unutmabeni çiçeği.* İçimde beliren tanıdıklık hissi beni huzursuz ederken neden kaybolmuş gibi hissettiğimi bilmiyordum.

Ruhum sanki bedenimden çekilmiş, başka bir zaman dilimine geçmişti. Çiçeğin ismi bir hayalin yankısı gibiydi. Sanki bir zamanlar... Bir zamanlar dedem bu çiçeğin hikâyesini de bana anlatmıştı.

Ölüm: O hiç unutmadı.
Ölüm: Sen ise hiç hatırlamadın.
Ölüm: Hiçbir önemi yok, değil mi?

"Kim o?" diye fısıldadım güçlükle. Beni duyup duymadığından bile emin değildim. Bedenim hafifçe titriyordu.

Ölüm soruma cevap vermedi. Sanki o da cevapların bende olduğunu düşünüyor ama bir türlü istediği cevabı alamıyordu.

Ölüm: Biliyordum.

Ölüm: Sonuçta köre çiçek uzatsan bile korkar.

Çiçeğin adını kendime sakladım.

Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğu konusunda emin değildim. Belki de sadece Ölüm'ün yanımda kimse yokken bana yazıyor olduğu gerçeğini daha az görmelerini istemiştim. Gökhan'ın aylarca bildiklerini saklamasından sonra aramızda oluşan hayatta kalma çemberindeki güven sarsılmıştı. Ölüm'le bir bağım olduğunu düşünüp bana duydukları güveni kaybetmelerini istemiyordum.

Böylece çiçekler onlar için her zaman küçük mavi çiçekler olarak kalacaktı. Ben ise hikâyelerini bilmesem de artık isimlerini biliyordum.

Unutmabeni çiçeği.

Unutma beni.

Hep birlikte yaptığımız kahvaltının ardından Gökhan'la yalnız başıma konuşabilmek için mutfağın boşalmasını bekledim. Kutay ikimize sorgulayan bir bakış attıktan sonra diğerlerini ittirerek mutfaktan herkesi çıkarma konusunda bize yardım etti. Çağrı'nın bize salça olması uzak bir ihtimal değildi.

Bir an sonra sadece bulaşıklar, Gökhan ve ben kalmıştık. Siyah, bol tişörtü ve siyah eşofmanı ile bana hesapçı gözlerle bakıyordu.

"Sen de benimle konuşmak istiyorsun," dedim fark ettiğim gerçeği dile getirerek.

Gökhan cevap vermek yerine süngere bulaşık deterjanı döküp köpürttü. "İlk kim başlasın?" diye sordu.

"Başlayabilirsin." Onun benimle ne konuşmak istediğini merak etmiştim.

"Ölüm'ü tanıdığını düşünüyorum."

Saklamaya çalıştığım ihtimal Gökhan'ın gözünden kaçmamıştı. Göz kırpmak dışında bir tepki vermedim. "Ne?"

"Senin de bizim gibi bir kurban olduğuna inanmak istiyorum ama Ölüm dikkatleri senin üstüne çekmek istiyor. Seni *tanıyor*, hatta annesi bile seni tanıyor. Belki *sen de* onu tanıyorsundur."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordum ciddiyetle. "Benim aranızdaki gizli ajan olduğumu mu düşünüyorsun? Onu tanımıyorum ve size hiçbir zaman yalan *söylemedim*."

"Senden *özel olarak* nefret ediyor," diye devam etti Gökhan bana bakmadan.

"İnan bana, ben de ondan özel olarak nefret ediyorum ama nefretimin onu geçmişte tanıyıp tanımamamla alakası yok."

Gökhan suyu bir anda kapatıp bana döndü. "Eğer sana biraz olsun inanmıyor olsaydım, senin Ölüm olduğunu düşünmek hiç de zor olmazdı."

Söylediği şeyin saçmalığı bir anda kahkaha atmama neden oldu. Kısa kahkaham bittiğinde mutfak tezgâhına yasladığım elim titriyordu. "Gökhan, söylediğin şeyin saçma olduğunu biliyorsun, değil mi? Ben de kurbanım. Sana masum olduğumu kanıtlayamam fakat bunun tersini de sen kanıtlayamazsın. Ölüm'ün tarafında falan *değilim*."

"Sana inanmıyor olsaydım, dedim." Bana döndüğünde karşımda beni suçlayan biri değil, kafası karışık bir çocuk vardı. "Sanki bulmamız gereken yeni bir şeyler var ve anahtar noktası sensin."

Eh, ne tesadüf. Ben de aynı şeyi hissediyordum.

"Yine de ben... Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Aklıma bir sürü olasılık geliyor. Bir sürü son. Bir sürü gidişat. Hangisinin gerçek olduğuna karar veremiyorum."

"Yaşamakta olduğumuz gerçek." Yorgun bir şekilde gülümsedim. "Şu konuda anlaşalım," dedim bir elimi havaya kaldırırken. "Ölüm'le ben tanışmıyoruz."

Kafasını salladı. Anlık bir duraksamanın ardından, "Özür dilerim," dedi gözlerini yüzüme çevirirken.

Kafamı iki yana salladım. "Sorun değil. Herkesin hayatından geçip gitmiş, düşünmemeye çalıştığı biri vardır. Fakat ben Ölüm'ü hayatımın hiçbir parçasında tanımadım." Kameranın ardında beni izlerken ona küfredercesine bu cümleyi kurduğumu duymasını istiyordum. "Gerçek adını, yüzünü bilmeden bile bunu söyleyebilirim."

"Düşünmemeye çalıştığın *anılar* var mı?" Gökhan'ın gözlerinde ilginç bir şey yakalamış gibi bir parıltı belirmişti.

"Herkesin vardır," demekle yetindim. "Çektiğin acı geçse bile bir zamanlar acı çekmiş olduğun gerçeği geçmiyor." *Acıyı unutamıyorsun.* "Beni suçlamak istediğin başka konu kaldı mı?"

Gökhan'ın zifiri kara gözleri benimkilerden ayrılmadı. Kafasını hafifçe sağa sola salladı.

"O zaman çekil de bulaşıkları durulayayım." Gökhan çekildiğinde onun yerini aldım. Köpüklenmiş bulaşıkları durularken Gökhan tezgâha oturup beni izlemeye başladı. Konuşmamı beklediğini biliyordum fakat o sorana kadar ağzımı açmadım.

"Senin konuşmak istediğin şey neydi?"

Söyledikleri yüzünden ona sinirli olduğum için hemen cevap vermedim. "İster inan ister inanma..." diye başladım. "İyi olup olmadığını merak etmiştim."

Gökhan hafifçe gülümsedi. "Kendine yardım edemediğin için bana yardım etmek istiyorsun." Can alıcı bir noktaya parmak basmıştı. "Böylece kendini rahatlatacaksın. Yanılıyor muyum?"

"Kendimi duygusal olarak tatmin etmeye çalışmıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Herkesin güvenini kaybettin, hemen ardından da sessizliğe gömüldün. Nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Herkes benden nefret ederken konuşmak mantıklı değil. En az senin kadar ben de hayatta kalmaya çalışıyorum." Derin bir nefes aldı. "Erkek olmam bunu değiştirmiyor."

Bardak dururken bakışlarım onun yüzüne kaydı. Dümdüz ileriye bakan gözleri dalıp gitmişti. "Dışarıdan bakınca olanlarla başa çıkabiliyor gibi duruyorsun," dedim tereddütle.

Gökhan kafasını öne eğdiğinde siyah saçları gözlerini benden sakladı. "Başa çıkabiliyor gibi mi görünüyorum?" diye sorarken sesi ifadesizdi.

"Eve..." Konuşmaya devam edemedim. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Gökhan'ın yanağından aşağıya doğru süzülen damlayı gördüğümde bir an ne olduğunu idrak edemedim. Bakışlarım benden sakladığı gözlerine kaydı.

Yanağından süzüldüğünü gördüğüm yaş benim için çok şey ifade ediyordu. Bu evin çaresizliği içinde beni suçlamış olmasına rağmen Gökhan da benim gibiydi. Aynı yaşlarda, liseden kopup bu deliliğin içine düşmüş iki gençtik aslında.

Her şeyle başa çıkabiliyormuş gibi güçlü ya da umursamaz görünenler en çok umursayanlar, en çok canı yananlar oluyordu.

"Evet," diye mırıldandım. "Öyle görünüyor*dun*."

İçimde bastırılması zor bir his belirmişti. Ona sarılmak istiyordum. Ona sarılsam kendini daha kötü mü hissederdi? Teması seven birine benzemiyordu. Sonuçta burada bir bağ kurmaya en soğuk yaklaşan da oydu.

"Güzel," dedi kafasını kaldırırken. Saçları gözlerinin üstünden çekildiğinde bana kaçamak bir bakış attı. Koluyla gözlerini kuruladıktan sonra, "O zaman iyi rol yapabiliyormuşum," diye ekledi. "Bu evdeki hiçbir şeye katlanamıyorum. Alışamıyorum. Başa çıkabildiğim falan da yok. Bu evden öncesinde de böyleydi. Yaşamaya katlanamıyorum."

"Lisede olanlar yüzünden mi?" diye sorarken amacım onu hisleri hakkında daha çok konuşturabilmekti.

"Cehennemi arkanda bıraktığında adım attığın her yer cennettir." Cümle aramızda asılı kaldı. Söylediği şey sorumu onaylıyordu. "Bu ev dış dünyaya göre biraz olsun huzur dolu deseydim, beni yargılar mıydın?"

"En azından TYT-AYT çalışmıyoruz," dedim tek omzumu kaldırıp indirirken. "Deneme çözmüyor olmak güzel."

Yarım ağız sırıttı. "Emin ol, denemeler ya da testler benim huzurumu kaçırmıyordu."

"Anlattığına göre muhtemelen ders çalışmak senin için terapidir." Hayatımda Gökhan'dan daha başarılı olan biriyle tanışmamıştım.

Aramızda bir sessizlik oluştuğunda birbirimize baktık. İkimizin dudaklarında da bir tebessüm vardı. Konuşmanın nasıl buraya evrildiğini anlamamıştım bile.

"O zamanlar yalnız kalmış olabilirsin," dedim yumuşak sesle. "Fakat burada yalnız değilsin." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Zorunlu olarak burada olsak da..."

"Kulağa pek samimimi gelmiyor."

Donakaldım. Bir an sonra panikle, "Genelde beni samimi bulmazlar zaten," dedim geveleyerek. "Yani içten bir teklif sunduğumda bile küfrediyormuş gibi duruyorum sanır..."

"Afra," dedi Gökhan sözümü keserek. "Samimi olmayan sen değilsin. Bir arada olma nedenimiz aynı eve *hapsedilmemiz*. Zorunlu olarak yalnız kalmamış oluyoruz, samimi olmayan şey bu."

"Peki," dedim kafamı sallarken. Ona meydan okurcasına çenemi dikleştirdim. "Biriyle konuşmak istersen her zaman *buradayım*. Birlikte bulaşık yıkayabiliriz." Koyu gözlerindeki karanlık biraz olsun dağıldı. İlk defa gözlerindeki kahverengi tonu fark edebilmiştim.

Nirvana

İşaretparmağını bir söz istercesine bana uzattı. "Bulaşık yıkama sözü için," derken dudağının bir kenarı yukarı kıvrılmıştı.

İşaretparmağımı onun parmağına doladım. Aramızda sessiz bir söz şekillendi. Üstelik birkaç dakika önce beni Ölüm'e çalışmakla, onu tanımakla suçlamıştı. Tüm bunlara rağmen ona sarılma isteğini kafamdan atamıyordum. "Bu arada... Sana sarılabilir miyim? Gurur yapar mısın?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Ha?"

Boğazım düğümlendi. "Daha iyi hissedeceksen tabii."

Gökhan bir an alık alık yüzüme baktı. Birden sırıttığında şaşkınlıkla ona bakakaldım. Onu böyle gülerken gördüğümü hatırlamıyordum. Gülüşü tüm yüzünü aydınlatmış, onu bambaşka birine dönüştürmüştü.

Birden gülmeye başladı. Kollarını karnına dolarken içten, sıcak bir kahkaha patlattı. Sesi kulaklarımı gıdıkladı. "Gerçekten..." dedi nefes almaya çalışırken. "Böyle şeyler *sormadan*..." Gülerken nefesi kesildi. "...yapılır!"

"Eee..." dedim bocalayarak. "Ben pek temas hastası biri değilim de... Sorayım dedim."

Gökhan gülmeye devam ederken kafasını sağa sola salladı. Ben hareketlerini takip edemeden tezgâhtan inerek kollarını açıp bana sarıldı. Bedenim kendi kendine tepki verdi. Bir an sonra ben de kollarımı kaldırmış ve onun etrafına dolamıştım. Sarılışı biraz gevşekti, sanki temas sevmediğimi söylemem onu biraz korkutmuştu. Yine de... uzun zamandır hissettiğim en sıcak şeydi.

İçimi hem ağlama isteği hem de huzurlu bir his doldurdu.

"Bu arada... Gülüşün çok güzel." Ölüm ona liseyi anlattırırken seyrek dişleriyle ilgili çekingenliğini hissedebilmiştim.

Kollarını bedenimden ayırdığında geri çekilip yüzüne baktım. Soluk teni kızarmıştı. Onu utandırdığımı fark edince istemsizce kötü hissettim.

"Bir şey demene gerek yoktu," dedi pürüzlü bir sesle. "Kulağa doğruyu söylüyormuşsun gibi gelmiyor."

"Doğruyu söylüyordum," dedim kendimden emin bir şekilde. "Kahkahan da gülüşün de güzel. Kendine haksızlık etme."

Gözlerini kaçırırken boğazını temizledi. "Teşekkür ederim."

Omuz silktim.

Belki de... bu evde gerçek bir bağ kurmayı başarabilirdim. Hem bunun nedeni sadece kendimi korumam olmazdı.

İçine gömüldüğümüz sessizlikten bizi çıkaran Çağrı'nın yüksek sesi oldu. "Günlerdir susarak ne halt yiyoruz?" dedi gözlerini tek tek hepimizin üzerinde gezdirirken.

Herkes duyduklarını kabullenmeye çalışıyordu. Belki benim gibi geçmişi, belki de bu evdeki geleceklerini düşünüyorlardı. Gökhan'ın birkaç cümlesi, Ölüm'ün birkaç kamera kaydı bu evdeki düzeni tamamen değiştirmişti. Sessizliğimizin haklı bir nedeni olsa bile aramızda bir gerginlik oluşturduğu da kesindi.

Ölüm'ün bizi katil olarak suçlaması hiçbir şeyi değiştirmemişti. Hapsedilmeyi hak ediyor olsaydık, o kadının kafasına silahı dayayıp ateşlememiz ya da onu çatıdan aşağıya bizzat itmemiz gerekirdi. Ona dokunmamıştık bile. Aynı sokaktan geçen, rasgele insanlardık. Bizi annesinin ölümünden sorumlu tutması deli saçmasıydı.

O kadın için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sarp boğazını temizledi. Kendi konserve haklarından yediğini söyleyerek üçüncü konservesini yiyordu ve kimse onu durdurmak için harekete geçmemişti. "Sindiriyoruz," dedi iç geçirerek. Kısa bir an yemekten bahsettiğini sandım, ardından yaşadığımız durumdan bahsettiğini anladım.

Kesinlikle. Benim de Ölüm'le tanışmış olma ihtimalimi onlardan saklama nedenim buydu. Sindirmeye çalışıyordum.

"Sindiriyoruz?" dedi Çağrı sorarcasına.

"Bak, *çöp atmaya giderken* kafamı kaldırmadım diye burada dayım," dedi Sarp boğuk bir sesle. Bunu dört gündür söyleyip duruyordu. "Yani... Gerçek bir nedeni olsa daha çok rahatlardım ama bu... *Bu!* Sence de hiçbir şey yapmadığım için burada olduğum gerçeğini sindirmem gerekmiyor mu?" Sarp'ın kurduğu en uzun cümlenin bu olup olmadığını sorgularken buldum kendimi.

Çağrı'nın kaşları çatıldı. "Tamam da adamın sorun ettiği zaten *hiçbir şey* yapmamanız değil mi?"

"Adam deme şu lavuğa," diye homurdandı Mete.

"Görünüşe göre biz de oradaymışız," dedi Egemen bana kaçamak bir bakış atarak. Çağrı'ya dönerken hafifçe gülümsedi. Sanki bunu onun sinirini bozmak için yapıyordu. "O gün ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Belki *biz de* hiçbir şey yapmadığımız için buradayızdır."

Çağrı gözlerini devirdi. "Ara sokaklarda, böyle fakir mahallelerinde işim olacağını mı düşünüyorsun?" Sesi alaylıydı. "Sancaktepe'ye bir-iki kere anca gitmişimdir. Benim o sokaktan geçmemin imkânı yok." O da Egemen'e sinirini bozmak istiyormuş gibi gülümsedi. "Senin *kendin* hakkında bir tahminin var mı?"

"Şu an konuya kafa yormuyorsunuz," diye belirttim. "Didişmek için başka bir konu bulun. Sadece sinirimiz bozuluyor."

"Didişmeyi kesin lan," dedi Mete elindeki boş konserveyi yere fırlatırken. Teneke kutu takırtılar çıkararak kendi etrafında döndükten sonra durdu. "Ayakkabı sokacağım ağzınıza bu gidişle."

Gözlerini kırpıştırırken, "Bu neyin artistliği şimdi?" diye sordu Kutay.

Mete eğilip paşa paşa yere attığı konserve kutusunu aldı. "Sizin '*Acaba ne halt yedik?*' muhabbetinizi çekemem artistli-

gi," dedi tatlı dille. "Sancaktepe'ye gittiniz mi, gitmediniz mi? Ya adam gibi neden burada olabileceğinizi tartışın ya da susun."

"Muhabbet sarmaya başlayınca zil çalıyor," dedi Sarp konserveyi kafasına diklerken. "Ben susuyorum. Bensiz konuşurken keyif de alamazsınız."

Geçtiğimiz günlerde defalarca kez diğerlerinin o sokaktan geçip geçmediğini konuşmuştuk. Kutay Sancaktepe'ye gittiğini söylese de Samandıra'ya hiç gitmediğini iddia ediyordu. Egemen de Çağrı gibi Sancaktepe'ye gitmediğini söylemişti. Hemfikir olduğumuz tek şey, bizi buraya tıkmak için Ölüm'ün kendince bahaneler bulduğuydu. Eh, annesini kurtaramamamıza takılıyorsa tüm mahalleyi bu eve hapsedebilirdi.

Boğazımı temizledim ve günlerce hiç kimsenin dile getirmediği o soruyu sordum. "Hiç... vicdan azabı çektiniz mi?" Mete ve Sarp 'sen bizi mi suçluyorsun' diye soran bakışlarıyla bana döndüğünde aceleyle ekledim. "Bizi buraya tıkmakta haklı olduğunu söylemiyorum. Sadece... kamera kayıtlarını görünce vicdan azabı çekip çekmediğinizi, içinizde bir pişmanlık olup olmadığını merak ediyorum."

"Ben suçlu hissettim," diye başladı Gökhan. Şaşkınlığımı gizleyemeden ona döndüm. "O günün nasıl bitebileceğine dair onlarca senaryo kurdum kafamda. Aklımdan geçtiğinde polisi arasaydım her şey farklı olabilirdi." Bakışlarını yavaşça yüzümden ayırıp sertçe yutkundu. "Fakat olmayabilirdi de. Koşullar değiştiğinde o gün nasıl sonuçlanırdı bilmiyorum. Kimse bilemez. Sadece tahmin yürütebiliriz. Belki kadın, polis arabasını görür görmez yine de çatıdan atlayacaktı. Belki ikna olacaktı ve çatıdan inecekti. Her şey, her şey değişebilirdi."

"Bu seni bir katil yapmaz," diye mırıldandım. "'*Onun hayatı, boş versene. Delidir, iner aşağıya birazdan... Polisi başımıza musallat mı edeceksin bir de?*' Hep böyle konuşmadılar mı seninle? Sen müdahale etmek istediğinde sana engel oldular."

"O zaman suçlu onlar mı?" diye sordu Gökhan. "Yoksa onları dinlediğim için ben mi suçluyum? Ya da o insanları bu kadar umursamaz hâle getiren toplum mu suçlu?"

"Başladınız boktan felsefeye," dedi Çağrı göz devirerek.

"Herkes kendi hayatından sorumlu değil midir?" diye homurdandı Egemen. "Eğer öldüğü için suçlanması gereken birisi varsa o da kadının ta kendisi, değil mi? Her şeye kendi karar vermiş." Gözlerini bana kaydırdı. "Yaşamak istemeyen birini yaşatmak daha büyük bir suç değil mi? Belki de ölmekten korkmamasını sağlayacak kadar çok acı çekmişti."

"Onun ne düşündüğü önemli değil," dedi Gökhan. Derin bir nefes aldı. "O gün polisi aramak benim insanlık görevimdi. Başarısız oldum."

Egemen omuz silkti. Sanki gerçekten de umurunda değildi. "İntihar edeceğini bilmeden köprünün yanında duran bir adamın yanından geçenler de vardır, tamamlanmamış bir inşaatın tepesinde atlayıp atlamamayı düşünenlere bir bakış atmadan yürüyüp gidenler de. Hepsi kendi hayatlarına karar vermiyor mu? Ölüm madem çok düşünüyormuş annesini, kendi durdurmanın bir yolunu bulsaymış." Elini kameraya doğru salladı. "Peki *sen* annen o çatının üstünde otururken günlerce ne yaptın, *Ölüm?*"

"Mükemmel bir nokta atışı," dedi Mete ağır ağır ellerini çırparken. "Tabii böyle konuşmaya devam edersen götüne kurşun sıkar."

"O bir deli," diye hatırlattım Mete'yi destekleyerek.

"Ah, beni düşünme sen," dedi Egemen hafifçe sırıtarak.

Kutay'ın odağı Gökhan'daydı. "Bu konu haklı haksız aranacak bir konu değil," dedi gözlerini hepimizin üzerinde dolaştırırken. Bakışları en son Gökhan'da durdu. "Kendini suçlamana gerek yok, tamam mı? Burada geçirdiğin bir gün bile o günün kefareti olmaya değer. Dünyada her gün binlerce insan ölüyordur. Hepsi için yas tutulsaydı yaşamak için zaman kalır mıydı?"

Uzun bir sessizlik oluştu. Herkese kaçamak bakışlar atarken salonun tamamen düşüncelere gömüldüğünün farkındaydım. "Ben koridordaki toprağı temizlemeye gidiyorum," diye mırıldandım koltuğumdan kalkarken.

"Ben de yardım edeyim," diye atladı Gökhan peşimden. Banyodan işimize yarayacak bir süpürge ve çöp poşeti aldık. Kutay'ı tatmin edecek bir temizlik yapabileceğimizi sanmıyordum.

"Hayat ani, ölüm fani, bir el *PES* atsak ne olur yani?" diye bağırdı Çağrı herkesin modunu değiştirmeye çalışırcasına. Bakışları üzerimden ayrıldığında panikledi. "Sarp? *Sarp?* Çocuk gitti lan!"

"Bayıldı mı?" diye mırıldandım kaşlarımı çatıp omzumdan geriye bakarken. Gökhan toprağı süpürgeyle tuttuğum poşetin içine itti.

"Bayılmamıştır, abartıyordur," diye cevap veren Gökhan'ın sesinde endişeyi yakaladım.

"Silktirme bana çeneni!" diye bağırdı Mete. "O konuyu açma. Adam ağlıyor, kendini kaybediyor! Görmüyor musun?"

"Sen korona döneminde yoktun, bilmiyorsun. Türk insanının en iyi yaptığı şey normalleşmek. Çok kolay da unuturuz. Yani hep birlikte normalleşebiliriz." Çağrı bir an duraksadı. "Böyle bir şiir de vardı. *Hep birlikte normalleşebiliriz, göğe bakalım.*"

"Öyle bir şiir yok," diye fısıldadı Gökhan.

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldayarak karşılık verdim.

"Doğrusu Turgut Uyar'ın şiirinden," dedi toprağı süpürgeyle bana doğru itelerken. "'*İkimiz birden sevinebiliriz, göğe bakalım.*'"

Bağrışmalar ve atışmalar sürüp giderken Gökhan'la sessizce temizliğe devam ettik. Bir an bile susmadan konuştuğu, sesi ve saçmalıklarıyla dikkatimi dağıttığı için Çağrı'ya minnettardım.

Çağrı üçlü koltuğun arkasında dolanarak dırdır ederken Gökhan'la ikili kanepemize çoktan oturmuştuk. "Bakın, hayatın sonu değil," diyordu Çağrı. "Sarp buradan çıkarsan daha çok ihanete uğrarsın, ağlama be oğlum! Yaşlandıkça tanıdıklarımızın ölüm haberi gelir zaten."

Sarp üçlü koltukta sessizce ağlıyordu. Çağrı'nın, Beyza'nın gözümüzün önünde ölüşünü hatırlatması ise hiç işe yaramıyordu. Mete elini alnına dayamış, dudaklarını kıpırdatıyordu. Muhtemelen sabır dileniyordu. Kutay ise Mete her an Çağrı'nın üzerine atlayabilecekmiş gibi diken üzerindeydi. Egemen aralarında en rahat olanıydı. Tekli koltuğuna yayılmış, bıkkın bir şekilde Çağrı'yı izliyordu.

Egemen gözlerini aniden bana çevirdiğinde onu izlerken yakalanmış gibi hissettim. "Siz mutfaktayken kahkaha sesi duymak iyi geldi," derken yüzünde muzip bir ifade vardı. "Bir saattir Çağrı'ya katlanmak zorunda kalmıştık."

"O kadar ses geliyor muydu?" dedim şüpheyle.

"Öküz gibi gülüyordunuz be!" Çağrı, Sarp'ın başında söylenmeyi bırakıp bize dönmüştü. "Babam bile duymuştur şirketin tepesinden." Gökhan'a küçümseyici bir bakış attı. "Bu ruh emici kahkaha bile atabiliyormuş."

"Sus artık, sus!" diye bağırdı Mete birden. Ayağa kalkıp bir anda Çağrı'ya döndü. "Yemin ediyorum dilini keserim senin. Sarp, sen de ağlamayı bırak artık!"

"Neden her şey yolundaymış gibi davranıyorsunuz?" dedi Sarp boğuk bir sesle. "Hiçbir şey yolunda değil. Biz... onun ölüşünü gördük."

Çağrı ise apayrı bir dünyadaydı, birden el çırpmaya başladı. "Ne güzel yardımlaşıyorsunuz ya!" Bir elini göğsüne götürdü. "Hem suçsuz hem suçsuzum ama inatla linç yiyen ben oluyo-

rım. Benim şu evde yediğim linci Şeyma Subaşı yememiştir yemin ediyorum. Hakkım haram zıkkım olsun size, uyuz topluluğu sizi."

"Susacak mısın?" Mete artık bağırmıyor, resmen kükrüyordu.

"Ne yaparsanız yapın." Çağrı ondan uzaklaşarak aralarına mesafe koydu. "Ben normalleşmeye başlıyorum. Keyifle konservemi yiyeceğim, size iyi delirmeler."

Tam o sırada dış kapının açılma sesi yankılandı.

"Harika," diye mırıldandım.

Çağrı sırtı kapıya dönük şekilde donakaldı. Kendi kendine sırıtıp silahlardan birine kaçamak bir bakış attı. "Görünüşe göre Ölüm hiçbir şeyin normale dönmesini istemiyor. Namaza niyet etsem kıyamet kopar. Öyle bir şans bendeki."

Sarp'ın ağlaması bir anda kesildi.

Kutay derin bir nefes vererek ayağa kalktı. "Malzeme teslimatı yarın," dedi bıkkınlıkla. "Yani Ölüm başka bir halt yemeye çalışıyor."

Bir elimi cebimdeki telefonun üstüne koydum. "Henüz bir şey de yazmadı."

Egemen bir küfür savurup koltuğundan kalktı. Gözlerini Mete ve Sarp'a çevirdiğinde bakışlarını takip ettim. Mete, Sarp'ı kalkması için ikna etmeye çalışıyordu. "Sarp, hadi," dedi Mete ısrarla. "Aynı şeyi bir kere daha yapmaz. Sırayla eski sevgililerini öldürecek değil sonuçta."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi Gökhan araya girerek.

Mete, Gökhan'a sert bir bakış attıktan sonra Sarp'a döndü. "Korkmana gerek yok. Sadece kapının önüne dizileceğiz işte."

Kapının önüne son dizildiğimizde silahlar harekete geçmiş, yer kanla kaplanmıştı. Dilimle kurumuş dudaklarımı ıslattım. Mete motivasyon verme konusunda berbattı. Egemen'le göz göze geldiğimiz an onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım.

"Yeni bir şey geldi," dedi Çağrı. Bakışlarım kapıya kaydı-

ğında elinde kutuyla bekleyen maskeli bir adamla karşılaştım. "Adamın elinde kutu var. Çekinmene gerek yok, Sarp."

Sarp kaskatı kesilmiş bedeniyle kafasını zar zor iki yana salladı. "Kalkamam. *Kıpırdayamıyorum.*"

Mete kafasını kaldırıp Kutay'a baktığında Kutay kafasını sağa sola salladı. Israr etmemesi gerektiğini söylüyormuş gibiydi.

Koltukların arasından çıkıp en yakındaki kameraya doğru yanaştım. "Şey, Ölüm..." diye seslendim cesur görünmeye çalışarak. "Sarp'ta bir travma etkisi bırakmış olabilirsin. Ayağa kalkamıyor, biz de onu taşıyamayız. O burada otursun, biz kapıya geçelim ve sen de Sarp otururken kafasına sıkmayacağına söz ver."

Sırtımı kameraya döndüğümde herkes nutku tutulmuş bir halde bana bakıyordu.

İstediğim cevap gecikmedi. Telefon titredi.

Ölüm: Kabul.

"Bilgin olsun bu şekilde yazdığında hiç güvenilir durmuyor," dedim soğuk bir sesle. "Kafasına sıkar mısın sıkmaz mısın?"

"Ne oluyor lan?" dedi Mete.

"Aralarında özel bir bağ geliştiğini görüyorum," dedi Çağrı tuhaf bir sesle.

Telefon ekranına bakmaya devam ederken, "Sarp otursun ama Ölüm de kafasına sıkmasın diye ikna etmeye çalışıyorum," diye açıkladım.

Ölüm: Ayağa kalkmazsa kafasına sıkmam ama bir gün canını yakmanın yeni bir yolunu bulurum.

Ölüm: Karşılıksız bir iyilik yapacağımı mı sandın, Tutsak 7?

Ölüm: Böyle oldu mu?

Ölüm: Yeterince pislik gibi görünüyor muyum?

"Daha iyi," dedim zorlukla. Sertçe yutkundum. Ona güvenmememe rağmen bir söz almayı başarmıştım. Telefonu cebime koyup kafamı kaldırdım. "Sarp'ın oturabileceğini, kafasına sıkmayacağını söyledi ama onu başka bir gün süründürmek karşılığında. Sarp, kabul ediyor musun? Yoksa ayağa kalkman gerekecek."

Sarp transa girmiş gibi başıyla beni onayladı.

Kutay kırmızı bölgeye kaçamak bir bakış attı. "Onun için ne kadar zor olduğunu anlamak zor değil," derken sesi yumuşamıştı. Sarp'ın yanına gidip diz çökerek alçak ve yatıştırıcı bir sesle onu son kez ikna etmeye çalıştı.

Mete ise ona destek olmak istercesine Sarp'ın sırtına vuruyordu fakat daha çok onu dövüyor gibiydi. Sarp birazdan koltuktan öne doğru fırlayacaktı.

Kollarımı göğsümde kavuşturup onları izledim. Sarp en azından bu sabah kahvaltıda yediklerini kusmamış, midesine doğru düzgün bir şeyler girmişti. Ufak bir gelişmeydi, yine de tüm bunları ne zaman atlatabileceğine dair en ufak bir ipucu vermiyordu.

Belki yaşananları hiçbir zaman atlatamayacaktı. Ne hissederse hissetsin onu suçlayamazdım.

Sarp'ı ikna etmeyi başaramadılar, daha doğrusu bedeni buna izin vermiyordu. Yerden kaldırılamaz bir kaya parçası gibiydi.

Saniyeler geçerken Egemen yanımda sırtını kitaplığa dayamış bir şekilde ayağıyla ritim tutuyordu. Kapıda dikilen adam bir videonun durdurma tuşuna basılmış gibi hareketsiz bir şekilde, elinde küçük bir kutuyla duruyordu.

Kutay'la Mete ayaklandığında onları takip ederek dış kapıya doğru ilerlemeye başladım. Her adımda gözümün önünde bir anda kadının cesedi belirecekmiş gibi hissediyordum. Yerle-

ri iyice temizlemiş olmama rağmen hayali bir kan kokusu burnuma doluyordu. Midem kasıldı.

Kırmızı çizginin önünde yan yana dizildik.

Siyah maskeli kutuyu yavaşça yüzünün hizasına kadar kaldırdı. Kutunun üzerinde siyah kalemle 'Gökhan' yazılmış bir kâğıt vardı. Maskeli yavaşça geriye doğru birkaç adım attı. "Neden kutuyu bırakmıyor?" diye sordu Çağrı kafası karışmış bir şekilde. "Eleman, ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

Tam o an koridorda başka adım sesleri duyuldu.

Önce içeriye bize silah doğrultmuş iki maskeli girdi. İstemsizce geriye doğru bir adım attığımda içeriye daha fazlası girmeye başladı. "Ne oluyor?" diye bağırdım. Hepimiz geriye çekildik. Maskeliler saksıların önüne dizilerek silahların ucunu bir saniye bile üzerimizden ayırmadan beklemeye başladı. İstemsizce sırtımızı birbirimize vererek bir halka oluşturmuştuk.

Bir an sonra iki maskeli gelip Sarp'ı üstümüze doğru fırlattığında, yanımda duran Egemen eğilerek yere düşmeden onu tuttu. Sarp'ın yüzü bembeyaz kesilmişti, ağzını açıp tek kelime bile edemiyordu. Bana dönen gözlerinde saf dehşet vardı.

"Bugün öleceğimiz gün mü?" diye sordu Mete. Sesi o kadar rahattı ki, omzumun üzerinden ensesine bir bakış attım. Ölüme kendini hazırlamış mıydı?

Cebimden telefonu çıkarıp elime aldım. Derin bir nefes alıp, "Amacın ne, Ölüm?" diye sordum. Kameralı silahlar üzerimize çevrilirken avuç içlerim terlemeye başlamıştı. Diğerleri gibi bu lanet evde neler döndüğü hakkında benim de hiçbir fikrim yoktu.

Etrafımızı saran maskeliler arasından sarı saçlarını iki atkuyruğu yapmış bir kadın öne çıktı. Elinde maskesinin ağız kısmına doğrulttuğu bir mikrofon tutuyordu, boynunda ise bir kamera asılıydı. Bunun dışında diğerleriyle aynı üniformayı giymişti.

Konuştuğunda değiştirilmiş sesi mikrofondan değil, evin duvarlarından geliyordu. *"Daire 13'e bir kez daha hoş geldiniz!"* dedi mekanik bir ses. Ölüm'ün kullandığı sesti. Sırtımdan aşağıya bir ürperti yayıldı.

"Hiç gitmedik ki lan," diye homurdandı Çağrı. Sesi arkamdan geliyordu. "Aranızda olan biteni anlayan tek bir kişi var mı?"

Hep bir ağızdan, "Hayır," diye cevapladık. Sesi çıkmayan tek kişi Sarp'tı.

"Yalanın bir parçası keşfedildiğinde, bilinen tüm gerçekler artık yalandır." Maskeli kadının gözlerinin içine baktım, dümdüz önüne bakıyordu. *"Oyunun kurallarını öğrendiniz. Birbirinizi tanıdınız. Artık saklanmanıza gerek yok."*

Egemen'le göz göze geldiğimizde onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Bizi günler önce tanık olduğumuz ölümden çok daha korkunç şeyler bekliyordu.

"Maskeleriniz düşüyor, birbirinizi görüyorsunuz. Gerçek oyun şimdi başlıyor. İpleriniz her zaman benim elimde. Size kim olduğunuzu unutturacağım. Tek hatırladığınız birer katil olduğunuz olacak. Oyunun sonunda hayatta kalan kim olursa olsun, en çok kendisinden korkacak."

"Herife fikir vermeyin demiştik," dedi Gökhan. Sesi kısık çıkıyordu.

"Hayatta kalma oyunu mu oynayacağız?" Soruyu soran kişi Mete'ydi.

Ölüm soruya cevap vermedi. Maskeli kadın da öyle. Sadece elini kaldırıp arkamızı işaret etti. Tereddütle kafamı çevirdiğimde gördüğüm şey makas, tarak, jilet tutan birkaç maskeli kadındı. Önlerinde ise birkaç sandalye vardı.

"Oturmamız mı gerekiyor?" dedi Sarp. Sesi titriyordu.

Sertçe yutkunup ileri doğru bir adım attım. Ölüm'ün cevap vereceğini sanmıyordum. Evin içinde dönen deliliği kendimiz çözmemiz gerekiyordu.

"Görmüyor musunuz?" dedi Kutay. Benden biraz daha fazla ilerlemişti. "Bizi bir gösteriye hazırlıyor gibi. Tıraş olmamızı istiyor."

Maskeliler bizi onaylamadı, sadece kıpırdamadan bekliyorlardı.

Öne doğru bir adım daha atmaya cesaret edemedim. Kutay derin bir nefes alırken gözlerini yumdu. Gözlerini tekrar açtığında yüzünde kararlı bir ifade vardı. Gidip sandalyelerden birine oturunca maskeliler heykel taklidi yapmayı bıraktı. Saçlarına ilk makas darbesi vurulduğunda Kutay sandalyesinde hafifçe irkildi. Birinin kafasının arkasına makası saplamasını bekliyor gibiydi.

Mete bize dönüp Sarp'ı kontrol edercesine süzdü. "Uyum sağlamak zorundasın."

Egemen elleri cebinde, oflayarak yanımdan geçti. "Sanırım saç kesimi işine katlanmamız gerekiyor."

Bir şekilde kendimizi sandalyelere oturmuş halde bulduk. Sarp bile hareketlenmiş, bembeyaz olmuş yüzüyle sandalyelerden birine oturmuştu.

Maskeliler hızlıydı. Tarak saçlarımdan zar zor kayıp giderken saçıma bir şeyler sıktıklarını, uçlarını kestiklerini hissedebiliyordum. Bize silah çevirmiş maskelileri görmemek için gözlerimi yumdum. Midem ağzımda beklerken her an ölebileceğimin farkındaydım.

Ölüm'ün bize unutturmamak istediği şey de buydu.

Hemen hemen aynı anda işimiz bittiğinde ayağa kalktık. Herkes tereddütle birbirine bakarken bizimle ilgilenen maskeliler hızla açık kapıdan çıkıp gitti. Gözlerim tek tek hepsinin üzerinde gezinirken şaşkındım.

Dağınık saç kesimleri düzelmişti. Mete'deki değişiklik o kadar da belirgin değildi, saçlarını kendisi iyi kesiyordu. Gökhan'ın saçları artık gözlerini ve kulaklarını örtmüyordu. Sarp'ın

Nihova

saçlarının uçlarını kesip, keçi sakalını belirginleştirmek dışında ona da çok dokunmamışlardı. Kutay'ın kıvırcıkları, Çağrı'nın ise yanları kısaltılmıştı.

En belirgin değişiklik Egemen'deydi. Dağınık, koyu sarı saçları artık o kadar da dağınık durmuyordu. Kısalan saç tutamları kemikli yüzünü daha da ortaya çıkarmıştı. Tam anlamıyla yüzü gözü açılmıştı.

"Tüm bunlar bir saç tıraşı için miydi?" diye sordu Çağrı. Tek kaşını havaya kaldırmıştı.

Sarp'ın dudakları titrerken saçlarının ucunu kavramıştı. "Saçımı kestiler."

Mete göz devirdi. "Merak etme, hâlâ yeterince uzun."

Sarp burnunu çekti. Konunun sadece saçları olmadığını biliyordum.

"Olayın sadece bundan ibaret olduğunu sanmıyorum." Egemen çenesiyle ileriyi işaret ettiğinde dikkatim maskeli kadına kaydı. Bu sefer sessizce duvarı işaret ediyordu. Elindeki mikrofon hiçliğe karışmıştı. Tek elinde kamera tutuyordu.

"Fotoğraf mı çekineceğiz?" diye sordum tereddütle. Yüzümü silahlı kameralardan birine çevirdim. "Cidden mi?"

Çağrı siniri bozulmuş gibi kıkırdamaya başladı. "Belki de anı kalsın istiyordur."

"Eminim kameralardan istemediğimiz kadar fotoğrafımızı çekmiştir," dedi Kutay. Kadının işaret ettiği duvara bakıyordu. "En azından sabıka fotoğrafı çeker gibi elimize tabela tutuşturmayacak."

Çağrı ellerini yukarıya kaldırıp esnedi. Omuzlarını ileri geri oynatarak gerinirken yarım ağız sırıttı. "Keşke arka planımız yükseklik tablomuz olsa. Boyumuz posumuz belli olurdu."

"Kime şov yapıyorsun?" diye sordum. Davranışları çoktan sinirimi bozmuştu. "Ölüm sanki Instagram'da modellik yapmanı istiyor."

"Afracığım, biraz agresifsin sanki..."

Bir takırtı sesi geldiği anda gözlerim Çağrı'nın üzerinden ayrıldı. Artık maskeli kadının eli duvarı işaret etmiyordu, elindeki küçük silahı üzerimize doğrultmuştu. Kendimi teslim olurcasına telaşla ellerimi havaya kaldırırken buldum.

Çağrı sesli bir şekilde yutkundu. "Sanırım çok konuştuk." Tereddütle silah tutan maskelilerin fotoğraf için boşluk bıraktığı duvarın önüne geçti. Maskeli kadın silahı cebine attıktan sonra Çağrı'ya döndü. Çağrı'nın bedenini flaş aydınlattı.

Tek tek duvarın önüne geçtik. Kadın her seferinde konuşmadan dönmemiz için bir işaret yaparak bizi her açıdan çekiyordu. Sıra bana geldiğinde tüm dünya beni izliyormuş gibi korkuyla kameranın lensine baktım.

Flaş yüzüme patlarken gözlerim kısıldı. Ağzım tamamen kurumuştu. Maskeli dönmemi işaret ettiğinde zorlukla yan döndüm. Hemen karşımda silahını bana doğru tutan maskeli bir adam vardı.

İstemsizce bana doğrulttuğu silaha hafifçe gülümsedim.

Flaş tekrar patladı.

Gözlerime dolan beyaz ışık, kuvvetli bir kalp çarpıntısına benziyordu. Her ışık çakışında nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki saniyeler değil, saatler geçmişti. Beni öldürebilecek namluların altında, beni öldürebilecek birinin kamera lensine bakıyordum.

Diğerlerinin yanına giderken kendimi onların yanında biraz olsun güvende hissettiğimi fark ettim.

"Eh," dedi Egemen. "En azından birimiz fotoğraf çekinirken gülümsemeyi başardı."

"Aslına bakarsan," diye mırıldandım sır verircesine. "Fotoğrafım çekilirken ağzımın ortasına sıksa ne kadar komik olacağını düşünüyordum."

Egemen bana bakakaldı.

"Ne?" dedim yargılandığımı hissederken.

"Düşünce şeklin hoşuma gidiyor."

"Sanırım birine delirdiğini söylemenin en kibar yolu bu," dedim kafamı sağa sola sallarken. "Teşekkürler."

Maskeli kadın şimdi de koltuğu işaret ediyordu.

"Doğal ortamda *PES* oynarken falan poz vermemizi istiyor sanırım," diye söylendi Mete. Sabrının taştığı belliydi. Aslında sinir krizi geçirmek için geç bile kalmıştı. "Bunlar neden dilsiz gibi hiçbir halta cevap vermiyor?"

"Belki de Ölüm hepsinin dilini kesmiştir," dedi Gökhan omuz silkerek.

Maskeliler bunu ne onayladı ne de reddetti. Böylece neler olacağını bilmeden koltuklara doğru ilerledik. Silahlı maskeliler topluluğu bizi her adımımızda takip ederek aramızdaki mesafenin açılmasına izin vermiyor, bize yakın duruyorlardı.

Maskeli kadın televizyonun karşısına geçip büyük üçlü koltuğu işaret etti.

"Sanırım hepimizin koltuğa oturmasını istiyor," dedim koltuğun ortasına oturup dizlerimi birbirine dayarken. Titrediğimi görmelerini istemiyordum. Bakışlarımı aramızda sadece masanın olduğu maskeliden ayırıp yeri izlemeye başladım.

Bir yanıma Gökhan, diğer yanıma ise Egemen yerleşti. Mete ve Sarp ayakta durmayı tercih ederken, Çağrı koltuğun koluna oturmayı tercih etmişti. Kutay da koltukta sıkışmak yerine koltuğun koluna oturduğunda hepimiz gözlerimizi kameraya doğru çevirdik.

Maskeli kadın hafifçe eğilerek kamerayı maskenin göz deliğine yaklaştırdı. Bir an sonra ışık hepimizin üstüne çaktı. Kamerayı kendinden uzaklaştırıp fotoğrafa baktıktan sonra hiçbir şey demeden koltuğun etrafından dolaştı. Kapının kapanma sesini duyana kadar arkamı dönüp bakmaya cesaret edemedim.

Hepsi gitmişti.

"Umarım uykunuzda geberirsiniz," diye veda etti Çağrı onlara. "Deccal sürüsü."

"Adamlarına laf etme," diye uyardım onu. "Sağı solu belli olmaz."

"Arada götüm kalkıyor, n'apalım?"

"Bakın," dedi Gökhan. "Adımın yazdığı kutuyu buraya bırakmışlar." Önüme döndüğümde Gökhan masanın üzerindeki kutuyu kendine doğru çekiyordu.

"Yani sıra senden mi devam edecek?" diye sordu Kutay. Ela gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Bize her şeyi anlatmadın mı?"

Gökhan kafasını kaldırıp Kutay'a tuhaf bir bakış attı. Bu güvensizliği ondan beklemediği belliydi. "Bildiğim her şeyi zaten anlattım. Anlatacak hiçbir şeyim kalmadı."

"Yalancılara pek güven olmuyor," dedi Çağrı pis pis sırıtarak.

Cebimdeki telefon titrediğinde hafifçe yerimden sıçradım. Ölüm'ün varlığını o kadar yakınımda hissediyordum ki, onun uzakta olduğunu unutmuştum.

Ölüm: Oyunun başlama vakti geldi.
Ölüm: Sıradaki kişi...

"Sıradaki kişi," dedim yavaşça.

Ölüm: Çağrı.

"Çağrı." Kaşlarım çatılırken kafamı hızla kaldırdım. Çağrı'nın yüzünde sarsılmış bir ifade belirmişti. "Bir dakika, o zaman neden Gökhan'a bir şey yolladın?" diye sordum gözlerimi kameraya kaydırırken. "Gökhan kutuyu açsana."

Ölüm isteğimi engelleyecek bir şey yazmadı. Gökhan kutuyu tereddütle açtığında içinden çıkan tek şey bir flash bellekti. Gökhan flash belleği kaldırıp kaşları çatık bir şekilde inceledi. "Bu televizyon için olmalı."

Ölüm: Bellek iki gece boyunca Gökhan'da kalacak.
Ölüm: Hiçbir şey yapmayacaksınız.

"Çağrı'ya soru sormayacak mısın?" diye sordum kaşlarımı havaya kaldırırken. Çağrı'nın yüzüne kaçamak bir bakış attım. Olanları alaya vuramayacak kadar korkmuş görünüyordu.

Ölüm: Artık sonsuza dek bu evin bir parçasısınız.
Ölüm: İki gün sonra görüşürüz, Tutsak 7.

Bir süre mesaja bakakaldım. Yani bugün devam etmeyecek miydik? İki gün bizi rahat mı bırakacaktı? Telefonu cebime koyup kafamı kaldırdım. "Ölüm belleğin iki gün boyunca Gökhan'da kalmasını istiyor. Sıranın Çağrı'da olduğunu söylemek dışında başka hiçbir bilgi vermedi."

Çağrı'nın rengi atarken bakışlarını kaçırdı. Bir eli yumruk halini aldığında elinin üstünde belirginleşen damarları gördüm. İlk defa kendisi hakkında endişeli görünüyordu.

Tuhaf.

Egemen meraklı bir şekilde öne eğildi. "Masum bir soru," dedi hafifçe gülümserken. Gözlerini bana çevirirken işaretparmağını havaya kaldırdı. "Bellek neden Gökhan'da kalacak? Sonuçta içinde Çağrı'yla ilgili bir şeyler olması gerekiyor, değil mi?"

İkili koltuklardan birine otururken, "Aklıma bir şey geldi," dedi Kutay. Bir yandan kıvırcık saçlarını karıştırıyordu. "Belki de belleğin içindeki şey ikisiyle de alakalıdır."

"İkisiyle de mi?" diye sordu Mete.

Kutay kafasını salladığında ne demek istediğini anlamıştım. Bakışlarımı bize bakmadan, yüzünde aşırı ciddi ve karanlık bir ifadeyle oturan Çağrı'ya; ardından bembeyaz kesilmiş parmaklarıyla belleği kavramış Gökhan'a çevirdim. "Siz... tanışıyor musunuz?"

Ninova

ÖLÜM

Saat: 01.11
İstanbul, 5 Haziran 2021

O, çiçekleri çok severdi ama onları hiçbir zaman hatırlamazdı. Çiçeklerin hikâyesini anlatır, anlatınca da unuturdu.

Sevgisi çok büyüktü, bu yüzden çiçekleri yalnızca ölüyken ve unutulmuşken severdi.

Ölüm ise ona anlatılan hiçbir hikâyeyi unutmamıştı. Kızın nasıl unuttuğunu görmüş, kendini unutmaktan korkar halde bulmuştu.

Bu korkuyla onlara kameraman göndermiş, fotoğraflarını çektirmiş ve fotoğraflarla kendine bir albüm yapmıştı. Albümün kapağı kahverengiydi, üzerindeki iplikler bir araya gelerek *'Sevgili Tutsaklarım'* yazısını oluşturmuştu.

Siyah eldivenli elini maskesinin yanağına dayayıp ilk kez albümün sayfalarını çevirmeye başladı. İlk sayfa... İşte tutsaklarının yedisi de oradaydı! Oyun oynamayı çok sevdikleri üçlü koltuklarında delirmiş yüz ifadeleriyle, anlamsız gözlerle kameraya bakıyorlardı. Ölüm hepsinin yüzündeki soru işaretlerini görebiliyordu. Onları o kadar iyi tanıyordu ki, her bir karede akıllarından neler geçtiğini biliyordu.

Bir sayfa daha çevirdi. İlerleyen sayfalar tutsaklarının tek tek, üç profilden fotoğraflarını içeriyordu. Hepsinin gözlerinde ne yaşadıklarına anlam veremedikleri bir korku olsa bile gözle-

rinin içi parlıyordu. Ölüm yaptığının onları eğlendirdiğini biliyordu. *Sevgili* tutsağının dudağındaki saklamaya çalıştığı ufak gülümseme de bunun kanıtıydı.

Sayfaları çevirip albümün boş sayfalarına geldiğinde Ölüm yanaklarını şişirdi. Yeterince fotoğraf yoktu. Belki onların kamera görüntülerini albüme koyabilirdi ya da onları öldürüp cesetleriyle fotoğraf çekinebilirdi. Albüm yeterince 'arkadaşlık' albümü gibi durmuyordu. Daha fazla anıya ihtiyacı vardı.

Dokuz'un görüntüsü ekranda belirdiğinde Ölüm o kadar dalgındı ki, görüşme isteğini kabul ettiği anı hatırlamıyordu. Ağır bir şekilde gözlerini kırptı. Bir an sonra bakışlarını parlayan ekrana çevirdiğinde Dokuz'un telaşlı göründüğünü fark etti. Ela gözlerine yansıyan ekran ışığı ona ağlamak üzereymiş gibi bir hava veriyordu ama Ölüm bunun olamayacağını biliyordu. Dokuz'un son ağlayışının üzerinden yıllar geçmişti çünkü Ölüm ona bunu *yasaklamıştı.*

Oldu olası kadınların ağlayışından nefret etmişti.

Ölüm'ün kaşları maskesinin altında havaya fırlarken sandalyesinde öne doğru eğildi. Dokuz'un maskesinin açıkta bıraktığı tek yere, gözlerine baktı. Bir yandan albümünü tek eline alıp kilitli dolabının içine tıktı ve gözlerini ekrandan ayırmadan dolabı kilitledi.

Dokuz bir şey söylemesi gerektiğini yeni idrak etmiş olmalıydı. "İyi geceler, *efendim,*" diyerek onu selamladı.

Ölüm ona cevap vermeden arkasına yaslandı, ekrana bakan gözleri buz tutmuştu. Ardından gözlerini başka bir ekrana, kamera kayıtlarının olduğu yere çevirdi. Canlı olarak kayıt yapan kamera, ışıklı salona bakıyordu. Işıkları açan kişi Ölüm'dü.

Yere saçılan toprakları, saksıların üzerinde cansız bir şekilde yatan çiçekleri görmek istemişti.

Bu beni ilk öldürüşün değil.

"Ne var?" derken sesi kısıktı. "Acil mi?"

Dokuz yavaşça, "Çiçeklere yazık oldu," dedi ifadesiz bir sesle. Gözleri kendi ekranlarında bir noktaya kaydı. Saniyesinde Ölüm'ün neye kafa yorduğunu anlamıştı.

Ölüm'ün dudaklarında tatsız bir tebessüm belirdi. "Biraz atmosfer değişikliğinin onlara iyi geleceğini düşünmüştüm fakat Tutsak 7'nin her şeyde ipucu arama gibi bir huyu var." İç geçirdi. "Üstelik tüm ipuçları kafasının içindeyken..."

Çiçekleri tanısaydın, diye düşünüyordu çiçekleri öldüğünden beri. *Çiçekleri tanısaydın ipucunu bulacaktın.*

"Belki de her şeyi unutmuştur."

Dokuz'un sözleri aralarında asılı kaldı. Ölüm bu cümleyi zihninde evirip çevirirken gözünü bile kırpmadan ekrana bakıyordu. Gözlerinin beyazında kırmızı kılcal damar çatlakları belirmeye başlarken Ölüm'ün göğsü sıkıştı. "Her şeyi unutması mümkün değil," dedi kendine yemin edercesine. "Göreceksin." Dişlerini birbirine bastırdı. "Başka bir şey?"

"Programın bugünkü kaydını izlemediniz," dedi Dokuz tereddütlü bir şekilde. "Düşündüğünüz gibi Beyza'nın ve sevgilisinin ölümünün Sarp'la bir bağlantısı olduğuna dair herhangi bir şeye ulaşamadılar. İlişkileri yıllar öncesinde kalmıştı sonuçta." Boğazını temizlerken hafifçe öksürdü. Ölüm, sesinin kuru geldiğini fark etti. "Ancak Gökhan'la ilgili ilerlemeler var."

Ölüm cansız bakışlarını tekrar Dokuz'a çevirdi. Kendini kaydı izleyebilecek kadar enerjik hissetmiyordu. "Söyle," dedi bu yüzden. "Ne buldun?"

Tutsaklarının Daire 13'te olma nedenlerinin ufak bir kısmını öğrenmesinden sonra Ölüm'ün işleri yoğunlaşmıştı. Sevgili tutsaklarına ayıracak zamanı bulmak için kendinden verip duruyor, bazen yemek yemeyi bile unutuyordu. Bu gece de midesinin kazındığı gecelerden biriydi. Aklında olan tek şey favori pizzacısından pizza söylemekti.

"Gökhan'ın eski sevgilisi Caner ile ilgili her şey yayıldı,"

Nihova

dedi tekrar öksürerek. "Okullar kapalı olmasına rağmen tüm öğrenciler durumdan haberdar. Gökhan'ın kayıp olduğunu da biliyorlar. Caner'le Gökhan'ın eski ilişkisi konuşulmaya başlayınca bir öğrenci arayıp Zümra Çıkaran'a durumu bildirmiş. Böylece..." Tekrar öksürdüğünde Ölüm'ün boynunda bir damar seğirdi. "Programda Caner'le Gökhan'ın tüm geçmişi ortaya çıkmış oldu."

"Annesi ne tepki verdi?"

Dokuz tereddütlü görünüyordu. "İzlemeniz daha iyi olur."

"Senin anlatmanı istiyorsam sen anlatacaksın," dedi sert bir sesle. "Öksürmeyi de kes."

"Tamam," dedi Dokuz kafasını eğerken. Bakımsız, seyrelmiş saçları maskesinin kenarlarına doğru döküldü. "Bir saniye, konuşma metnini oluşturmama izin verin."

Ölüm bakışlarını saksıların göründüğü ekrana çevirerek onu bekledi. Görüntüde canlı olan tek bir çiçek vardı, o da Kutay'ın yaşatmayı seçtiğiydi.

Bir dakika geçmeden Dokuz tekrar konuştu. "Evet, işte hazır."

Ölüm bu sefer ona dönmedi. "Başla."

"Gökhan'ın annesi uzun bir süre her şeyi yalanladı ve konuşulanların iftira olduğunu söyledi. Belki de inandığı şey buydu. Başka öğrenciler de Zümra Çıkaran'a aynı şeyi bildirdiğinde durumun kesinliği arttı. En sonunda kadın öfkeli bir yorum yaptı. Şu an Twitter gündeminde." Duraksayıp Ölüm'e bir bakış attı. Kendi tepkisini göstermekten çekiniyordu. "Konuşması şu şekilde: *Bu iğrençliğin nedeni okuldan başka bir şey olamaz! Okulda bu durum nasıl fark edilmez? Nasıl uyarmazlar? Öğrencilerini umursamadıkları yetmezmiş gibi uygunsuz durumlara kulak asmamışlar bile! Biz çocuğumuzu öğretmenlere güvenip okula gönderiyoruz. Ne öğretiyorsunuz orada onlara da bu hâle geliyorlar? Gökhan ev terbiyesi almış bir çocuk! Oğlanın tekiyle adını nasıl böyle anarsınız?*"

Ölüm kendine engel olamayarak kıkırdadı.

Dokuz öksürüğünü bastırmaya çalışırcasına boğazını temizledi. "Zümra Çıkaran'la kavga ettiler, o da gündemde. Zümra Çıkaran, Gökhan'ın durumunu savunur gibi olunca yayın tekrar sansürlendi. Aynı akşam yayın engel yediği için haftaya yayın yapmayacaklar." Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Aynı zamanda Gökhan'ın annesi Sena Hanım'ın program psikiyatristi ile tartışması da gündem oldu. Kısaca Gökhan'ın ismi ve programın onunla ilgili kısımları gündemden düşmüyor. Okul suçlamalar yüzünden kendini geri çekmeye çalışıyor."

"Müdürün kayıtlarını takip ettin mi?"

"Evet, Ekip Dört bununla uğraşıyordu," dedi Dokuz. "Sena Hanım çoğu kişinin gözünde haklıydı. Okula birkaç tane soruşturma açılmış. Ayrıca normalden epey fazla nakil başvurusu var." Duraksadığında bileğindeki kelepçenin çıkardığı tıkırtı Ölüm'ün kulağına doldu. Dokuz'un kısa bir an nefesi kesildi. Ölüm kelepçelerin onun nefesini kesmesine alışıktı. İlk zamanlar, Dokuz bunlara alışmadan öncesinde tepkisi daha gürültülüydü.

"Bir şey daha var," diye devam etti. "Bu olaylar patlak verdikten sonra Caner'in ailesine ve kendisine ulaşmaya çalıştılar fakat çocuk ortalıkta yok."

Ölüm ilgiyle bakışlarını Dokuz'a çevirdi. "Ne?" derken sesi keyifli çıkmıştı.

"Kaçmış," dedi Dokuz. "Annesi harap olmuş durumda, programa katılmak için başvuru yaptı. Arka planda Zümra Çıkaran buna sıcak bakıyor. Program engeli kalkarsa arananlar listesine o da katılacak. Zümra Çıkaran sadece ikisi arasındaki bağlantıdan bile daha büyük bir şeyler çıkacağını düşünüyor. Muhtemelen bu programın akışını yavaşlatacak çünkü Gökhan'ın ailesiyle bolca kavga ederler."

"Caner zeki bir çocuk," dedi Ölüm yavaşça. "Sence onun

için geldiğimi hissetmiş midir? Videolarının birilerinin elinde olduğunu anlamış olmalı." Dokuz cevap vermedi. Sessizliği huzursuzdu. "Ne güzel, onu çağırmama bile gerek kalmadan bana gelmiş." Dudakları kötücül bir edayla yukarıya doğru kıvrıldı. "Onu *bulun*."

Dokuz doğru tepkiyi bulmaya çalışıyormuş gibi bir an bekledi. "Emin misiniz?"

"O büyük oyunun bir parçası," diye mırıldandı Ölüm. "İnsan sevdiklerinin katilidir. Onun da sevildiği yerde ölmesi gerekiyor."

"Onu bulacağım," dedi Dokuz. Ölüm onun yapmak zorunda olduğu her şeyi yapabileceğini biliyordu. İnsanların ölmemek için yapmayacağı çok az şey vardı.

Ölüm 'hımm'layarak kısa bir an düşünceli bir şekilde bekledi. Bir delinin sahip olmaması gereken beyninin içindeki çarklar hızla dönüyor, sonraki yüz adımı hesaplıyordu. "Tutsak 2 ve Tutsak 7 hakkında söylenen bir şey var mı?"

"Hayır." Kelepçeler tekrar ses çıkardı. "Programın şimdiye kadarki kısmında Afra ve Sarp ile ilgili hiçbir ipucuna rastlanmadı. İnternet ortamındaki tüm izleri araştırılsa da bir şeye ulaşamadılar. Gökhan'ın olayları patlak vermeseydi Afra'nın geçmişine inebilirlerdi fakat... herkes Gökhan'ı konuşuyor. Onun da sadece geçmişini eşeliyorlar."

Ölüm herkesin Gökhan'dan bahsetmesinden bıkmış usanmıştı. Bir ton derdi olan insanları aptalca bir konu hakkında haftalarca konuşturmak nasıl bu kadar basit olabilirdi?

"Önlerine yem atmasaydım onu bile yapamayacaklardı," dedi Ölüm bıkkın bir şekilde. Karşı tarafın zekâsının kendi seviyesinde olmaması birden canını sıkmıştı.

"Son bir şey..." diye başladı Dokuz. Ölüm onun konuşmaktan en çok kaçındığı konuyu sona bırakmasına alışıktı. Bu yüzden onun ilgisini cezbeden kısım hep *Dokuz'un sonları* olurdu.

"Zümra Çıkaran'ın başka bir seçeneği daha var. Tartışmaların yayın akışını engellediği gerekçesiyle tutsakları yayın akışından kaldırabilirler."

Ölüm birkaç saniye boyunca sadece Dokuz'un yüzüne baktı. "Ne dedin sen?" derken değiştirilmiş mekanik sesi boğuklaşmıştı.

"Elimdeki belgeleri sabah size yolladım," dedi Dokuz tereddütle. "Gününüz yoğun olduğu için ısrarcı olmak istemedim." Sertçe yutkundu. "Zümra Çıkaran yayın sansürlenmesiyle daha fazla uğraşmadan programa devam edebilmek için bu gündemden kurtulmak isteyebilir."

"Ona her şeyi verdim!" diye bağırdı Ölüm. Eldiveninin içindeki parmakları kasılmış, eli yumruk halini almıştı. "Reyting, gündem, daha fazla ün... Bunları bir kenara mı atıyor?"

"Bazı insanlar için ün ya da görüntülenme en önemlisi değildir," dedi Dokuz. Onun kontrolden çıkmış haline alışıktı, bu yüzden geri adım atmadı. "Zümra Çıkaran'dan nefret ettiğinizi biliyorum ama o kendi dünyasında iyilik yapan, ailelere yardım etmeye çalışan ve insanların acısını dindirmeye uğraşan biri. Program sürekli engellenirken bunu yapamaz, bu yüzden onu iki seçenek bekliyor. Ya Caner'in ailesinin programa katılmasına izin verecek ya da bu işi tamamen bırakacak."

"Hayır, hayır, hayır," diye sayıkladı Ölüm defalarca. Kimse milyonlarca izlenmeyi öylece bir köşeye atamazdı. Bir kere adından bu kadar söz edildiğinde her adımında daha fazlasını isterdin. Ekranların karşısında olmak insanı böyle yönetirdi. *Hırs* insanı böyle yönetirdi.

Ölüm bu oyuna *üç yıldır* hazırlanıyordu. Bu binayı inşa etmek için her şeye sıfırdan başlamıştı. Tutsaklarını kendine çekmek için hikâyeler hazırlamış, onların hazır olduğundan emin olduktan sonra onları sırayla çağırmıştı. İnsanların onları arayacağından emin olmuş, tutsakları için dış dünyaya meydan okumuştu.

Ölüm gerçekleşebilecek her şeye hazırdı.

Her şeye.

Olabilecek tüm senaryolar için çoktan bir çözümü vardı.

Tutsaklarından umudu kesmeleri bu senaryoya dahil değildi.

Ölüm kendi ininde saklanan küçük bir çocuktu. Saklambaç oynayan bir çocuk bulunmaktan değil, aranmamaktan korkardı.

Ölüm'ün gözlerinin gördüğü tek şey Dokuz'du. İçinde uyuyan nefret, kış uykusundan uyanan bir yırtıcı gibi ağır ağır ayaklandı.

"Tutsakları aramaya devam etmeli," dedi Ölüm kulak tırmalayan sesiyle. "Beni anladın mı?"

Dokuz kafasını eğdi. "Buna engel olamam. Onlara aramaları için ipucu veren sizsiniz. Bu benim yetkim dahilinde değil."

"BENİ ANLADIN MI DEDİM!"

Dokuz gözlerini kameraya doğru çevirdi. "Anladım."

Dokuz bu sürecin en başından beri Ölüm'e eşlik ediyordu. Üç yıldır bileklerinden kelepçelenmiş bir şekilde üstün teknolojiyle donatılmış bir sistemin karşısında sadece birkaç tuşla, yetkileri kısıtlı bir şekilde emredileni yapıyordu. Her ay bir kere yürüme hakkı vardı. Sadece haftada bir kez yıkanırdı. Asla gerçekte kim olduğunun konusunu açmaz, kendi ismini kullanmazdı.

Ölüm'ün dediği her şeyi yapmak *zorundaydı.*

"Onlara ipucu vereceğim," dedi Ölüm kendi kendine gülmeye başlarken. Gözlerinde uğursuz bir karanlık titredi. "Onlara kim olduğumu söyleyeceğim."

Dokuz tereddütlü bir şekilde karşısında bekledi. "Kimsin peki?" diye sordu gergin bir sesle. Sağında, solunda ve arkasında silahlar vardı fakat bir şekilde aptal cesaretine sahipti. Tabii bunun nedeni üç yıldır hapsedilmiş olması da olabilirdi. "Kıyı'nın orada olup olmadığını merak ediyorum."

"KES SESİNİ!"

Ölüm'ün tüm bedeni ani bir titremeyle sarsılırken elleri masada Dokuz'un odasındaki silahları ateşleyecek kontrol noktalarına uzandı. "Ölmek istiyorsan," derken sesi bir ninni söyler gibi alçalmıştı. "Bunu rica etmen yeterli olurdu."

Dokuz aniden ellerini kelepçelerin izin verdiği kadar havaya kaldırdı. Kafasını sağa ve sola, üzerine doğru dönen silahlara çevirdi. Gözbebekleri küçülmüştü. "Sakin ol, lütfen. *Sakin ol.*" Çaresizlik içinde inledi. "Deniz teyze bizim iyi anlaşmamızı isterdi, hatırladın mı? Deniz teyzeyi hatırlıyor musun? Anneni unutmadın, değil mi?" Taş gibi hareketsiz duran Ölüm'e baktı. "*Kıyı,* orada mısın?"

Ölüm bir eliyle maskesini yüzüne bastırdı. "Sen orada mısın, Ada?"

"Hayır," dedi Dokuz tek nefeste. "*Hayır, hayır, hayır*... Benim adım Dokuz."

Onun çaresizliğini umursamadan elini Dokuz'a ölümünü sunacak kontrollerin üstünde tutmaya devam etti. Kalp atışları hızlanmıştı, ona bu adrenalini hissettiren sayılı şey vardı. Kasıklarına doğru yayılan sıcaklığı hissetti. Maskenin altındaki yüzü terliyor, bedenindeki yaralar canını acıtacak derecede kaşınıyordu.

Zihninin gerisinde çığlıklar yükseliyordu.

"Kıyı," dedi Dokuz titreyen sesiyle. "Deniz teyze böyle olmasını istemezdi."

"*Senin yüzünden* bir ölü o!" diye bağırdı Ölüm. Elini masanın üstüne vurduğunda klavye titreyerek geriye kaydı. "*Onun adını* ağzına alma!"

Kendine hâkim olmaya çalışır gibi elini hızla kontrol tuşlarından çekip görüşmeyi sonlandırdı. Düşünmeyi bıraktığı bir saniye onu öldürmesi için yeterliydi. Düşünebildiği tek bir saniye vardı, bu yüzden aceleyle Zümra Çıkaran'a vereceği yeni ipucunu hazırladı.

Bu bir hikâyeydi.

Klavye üzerinde dolaşan parmakları durdu, hikâyesi bitmişti. Dehşet içinde kendi parmaklarına baktıktan sonra sandalyeden kalktı. *"SİKEYİM!"*

İnsanları anlamıyordu.

Onlar için birinin hayatını mahvetmek kolaydı. Varlıklarının getirdiği kötülüğe o kadar alışıklardı ki, sorunsuzca birinin hayatını kararta biliyorlardı. Peki kırdıkları kalplerin sahiplerinin isimlerini hatırlıyorlar mıydı? Çatıdan aşağıya ittikleri birinin yüzünü hatırlayabiliyorlar mıydı? Elini tutup ayağa kaldırdıktan sonra daha da sert bir şekilde yere bıraktıkları kişinin elini tutmanın verdiği hissi hatırlayabiliyorlar mıydı?

Hatırlamıyorlardı. *Hayır.* Akıllı vicdanları onlara bunları unutturuyordu. Birine kötü bir söz mü söyledin? *Unut.* Birinin hakkında konuşup hayatının kötüye gitmesine mi neden oldun? *Unut.* Biriyle kavga mı ettin? *Unut.* Birine âşık mıydın? *Unut.* Birinin hayatını mı kararttın?

Unut, unut, unut.

İşin en kötü tarafı, en güzel anıların en kötü olanlara göre daha kolay unutulmasıydı. Mutluluk, uyuşturucu gibi kısa bir an bedeni ele geçirirdi. Fakat mutsuzluk ve acı, bedene en kötü kâbusu yaşatırdı. Kalpler yaralarını saranı değil, onu parçalayanı hatırlardı.

Tutsak 7 en kötü anılarını da en tatlı rüyalarını da hatırlamıyordu. Ancak... Nasıl olurdu da her şeyi unutabilirdi?

Dokuz nasıl olurdu da neden olduğu şeyleri unutabilirdi?

Nasıl olur da onları aramayı bırakırlardı? Bu topraklar kayıp yüzlerce hikâyeyle doluydu. Nasıl tutsaklarından vazgeçmeyi düşünebilirlerdi?

Ölüm ellerini saçlarına daldırarak duvarın dibine gitti ve maskeli yüzünü duvara dayayıp bir nefes verdi. Zihninin arkasında çığlıklar yükselirken gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Du-

dakları gerildiğinde boğazından bir inleme döküldü. Ardından çığlıklar beklediğinden daha da hızlı bir şekilde arttı. Öyle gürültülülerdi ki, Ölüm geriye doğru sendeledi. Maskenin örttüğü yüzü ifadesiz görünmesine rağmen arkasında bir dehşet saklıydı.

Sesler kulak zarını delip geçerken dizlerinin üzerine çöktü. Çaresizce yerde emekleyerek masasına doğru ilerledi. Titreyen elleriyle bir çekmeceyi açtığında elini içeri daldırıp aradığını buldu.

Parmaklarının arasında bir jilet vardı.

Titreyen parmaklarıyla jileti omzuna doğru hareket ettirirken bir çığlık bedenini sarstı. Nefesi kesilirken jilet parmağına battı. Anında parmağında biriken kan jiletin düşmesine neden olduğunda bağırdı. "*Susun artık!*"

Jileti yerde aramaya çalışırken gözlerinde bir karaltı belirip kaybolmaya başlamıştı. Zihnindeki çığlıklar ağlayan haykırışlara dönüşüyor, çığlıkların bazıları Ölüm'e birer kahkaha gibi geliyordu.

Bulanıklaşan görüşüyle birlikte düşürdüğü jileti bulamayınca öfkeyle yere bir yumruk savurdu. Göğsü ezilirken nefessiz kalarak tamamen yere devrildi.

Cenin pozisyonunu alırken kollarını bacaklarına doladı. "*Anne,*" dedi ağlaya ağlaya. "Lütfen *sus* artık."

Bu dünyada her şeyin bir anlamı vardı.

Sayıların, yıldızların, haykırışların, gözyaşlarının, çiçeklerin, kanın, tene değen jiletin verdiği acının... Dinlemeyi bilenlere, hepsi bir şey anlatırdı.

Ölüm dinlemeyi bilen kimseye denk gelmemişti.

Zihni uyuşurken bakışları kararardı. Kalp atışları daha da hızlanırken midesindeki yanma arttı. Ölmeyeceğini biliyordu. Kendi yarattığı sistemde herkesin gözünde "gerçek" kötü olanlar ölmezdi.

Ölüm en kötüsüydü.

Kıyı büyük bir evde kaybolmuş küçük bir çocuktu.

Sabah kalkar, kahvaltısını yapıp dersini çalışırdı. Annesinin ona takım elbise giydirmesine ses çıkarmaz, giydiği kumaşı bile kırıştırmaz, bir çocuk olmasına rağmen hiçbir zaman çocukça isteklerde bulunmazdı. Kameralar önünde nasıl davranması gerektiğini, zengin bir ailenin içinde doğmanın ona nasıl bir sorumluluk yüklediğini bilirdi.

Her şeyi kusursuzdu. Bir çocuk için bile.

Ondan bekledikleri de buydu.

İlk büyük hatasını dokuz yaşındayken, onuncu yaş gününden birkaç gün önce yapmıştı. Annesi, teyzesinin geleceğini söylediğinde Kıyı adını hiç duymadığı teyzesinin varlığını çoktan araştırıp öğrenmişti. Tıpkı annesinin yedi yıl akıl hastanesinde yattığını öğrendiği gibi.

Yine de teyzesiyle annesinin hiçbir görüşme kaydını bulamamıştı. Bu da misafirlerinin gelmesine birkaç saat kala annesinin uzun zamandır teyzesiyle görüşmediğini anlaması için yeterli olmuştu.

O gün annesine biraz benzeyen, Kıyı'ya samimiyetsiz görünen bir kadın gelmişti. Sürpriz olan yanındaki kız çocuğuydu. Kızın siyah, uzun saçları ve ela renkli gözleri vardı. Elinde bir lolipop tutarken genişçe gülümsüyordu.

Deniz, Kıyı'ya doğru eğilerek zoraki bir şekilde gülümsedi. "İyi anlaşın, Kıyı, tamam mı?" derken sesi tatlıydı. Alnına bir öpücük bıraktığında Kıyı ürperdi. "İyi bir çocuk ol, bebeğim."

Anneleri birbirleriyle konuşurken kız hemen Kıyı'nın yanına geldi. "Adım Ada," dedi hevesle. "Dokuz yaşındayım, yani en sevdiğim rakam on dokuz. Büyüyünce on dokuz yaşına gelmek istiyorum."

Kıyı gözlerini kırpmadan ona baktı. "Sayı."

"Ha?"

Nihova

"Rakam değil, sayı." Ayrıca birinin en sevdiği sayı neden olurdu ki?

Ada hiç bozulmuş görünmüyordu. Kıyı'ya hayranlıkla bakıp biraz daha yanına sokuldu. "İkisi arasında ne fark var hiç bilmiyorum ama annem bana senin çok zeki olduğunu ve oyun oynamayı bilmediğini söyledi." Oyunbaz bir tavırla sırıttı. "Ama bir kum havuzunuz varmış. Sanırım orada tek başıma oynayacağım. Baaay."

Kıyı bir süre olduğu yerde sallandı. Ardından, "Oyun oynamayı bilecek kadar zekiyim," dedi hızlı adımlarla ona yetişirken. "Merak etme, sana eşlik edebilirim. Hem bir çocuk olduğun için sana eşlik etmem daha doğru olur. Yetişkinler kendi arasında konuşabilir."

Ada ona doğru kaçamak bir bakış attı. "Hem büyükler gibi konuşuyorsun hem de takım elbise giyiyorsun," dedi kaşlarını kaldırarak. "Sen kendini büyük mü sanıyorsun? Bana artistlik mi yapıyorsun?"

Kıyı nazikçe gülümsedi. "Tabii ki hayır, hanımefendi."

Ada'nın yanaklarının üzerinde kızarıklık belirirken bir an çocuğa bakakaldı.

"Annem böyle giyinmemi seviyor," diye ekledi Kıyı. "Beğenmiyorsan bakmayabilirsin."

"Ağlayarak günlüğüme büyük kıyafetlerini yazarım." Ada burnunu yapay bir şekilde çekerken yüzü hâlâ kızarıktı. Hızla kum havuzunun içine girdi. "Her neyse," dedi tuhaf bir sesle. "Ceketini çıkar da kumlanmasın. Gel oynayalım."

"Sen oyna, ben seni yönlendiririm."

Ada kaşlarını çattı. "Yahu sen oyun oynamayı da mı bilmiyorsun?"

"Biliyorum.

"O zaman içine gir."

"Olmaz."

"Neden?"

Kıyı tereddüt etti. "Annem ağlar."

Ada kendini yere attığında tişörtünün içine kum girdi. "Anneni düşünme bence," dedi umursamaz bir tavırla. "Büyükler sadece kendini düşünüyor. Biz de istediğimiz gibi oynamalıyız. Mesela ben oyun oynamadığım sürece annem benimle konuşmaz. Oyun oynadığımda bağırır Bağırdığı zaman konuşabiliyoruz." Sevimli bir şekilde gülümsedi. "Annenin seninle konuşmasını istemez misin?"

"Bu şekilde değil. Ben ilgi arayan bir çocuk değilim." Kıyı böyle söylese de kalp atışları hızlanmıştı. Anneleri kardeşti. Acaba benziyorlar mıydı? Ada dedelerinin ve anneannelerinin de delirmiş olduğunu biliyor muydu? Teyzesi de annesi gibi hasta olmuş muydu?

Teyzesinin kayıtlarını detaylı incelemek hiç aklına gelmemişti. Hem belge incelemek çok sıkacıydı. Bilmediği kelimeleri araştırması gerekiyordu.

Ada ela gözlerine ulaşan ışıltıyla ona gülümsedi. "Benimle kumda oynarsan sana bilmediğin şeyleri söylerim."

"Lütfen dürüstlüğümü mazur gör ama çok bilgiliyimdir."

"Mazur gör ne demek?"

Kıyı afalladı. "Yani... Kusura bakma."

"Dürüst olduğun için özür mü diliyorsun?"

"Hayır." Kıyı iç geçirerek alnına vurdu. "Sen... biraz küçüksün. Anlamıyorsun."

Ada'nın kaşları çatıldı. "Ben çok şey biliyorum bir kere!"

"Bilmiyorsun."

Ada burnunu kırıştırdı. "Bu evde eskiden kimin oturduğunu biliyor musun sen? Dedemiz var ya, o varmış burada mesela. Siz taşınınca annem çok şaşırmıştı, biliyor musun? Babanın kabul etmesine şaşırmış. Biliyorum işte!"

Kıyı'nın kaşları havalandı. Evle ilgili hiç araştırma yapma-

mıştı ve bu kızdan bilgi alma fikri ona birden çok cazip görünmüştü. Yine de Ada'nın söylediklerinden tatmin olmamış gibi ellerini iki yana kaldırdı.

"Annem zekidir, babamı ikna edebilir."

Ada daha da sinirlendi. "Annen zeki mi? Benim annem, senin annenin deli olduğunu söylemişti."

Kıyı ellerini ağır ağır indirdi. "Annem hakkında böyle konuşmamalısın."

"Belki sen de delisindir," dedi Ada gözlerini irileştirirken. "Annem delilerin boyama yaparken çizgileri taşırdığını bile söylüyor!" Kıyı'yı baştan aşağıya süzdü. "Sen taşırıyor musun?"

"Ben boyama yapmam."

"Büyük gibi davranan bir çocuksun zaten, garip. Neyse, gelmezsen gelme. Ben oynarım tek başıma. Salak."

Kıyı'nın avuç içleri terlemeye başlamıştı. "Annem deli değil," dedi bir çırpıda. Ada'yı ikna etmesi gerekiyordu. "İyileşti o."

"İyileşilen bir şey mi o?"

"Evet, annem normal biri. Bir daha öyle deme."

Ada, Kıyı'nın kızgın yüzüne baktı. "Tamam, üzülme," dedi aniden. "Demem bir daha. Ama sen de çok mızıkçısın. Kocaman kum havuzunuz var Bizim evin bahçesi yok ama iki katlı. Burada oynamayı çok istiyordum." Ela gözleri titreşirken yalvarırcasına Kıyı'ya baktı. "Hem sen dedemleri biliyor musun? Ben biliyorum. Annem çok anlatmıştı. Onları da anlatırım sana."

"Senin arkadaşın yok mu?" diye sordu Kıyı rahatsızlık içinde kıpırdanırken.

"Ne alakası var?"

"Bana rüşvet veriyorsun."

"O ne?"

Kıyı onunla laf dalaşına giremedi çünkü kızın kelime bilgisi yoktu. Muhtemelen daha kitap okumaya bile başlamamıştı. Bu yüzden ceketini dikkatle çıkararak bahçedeki sandalyeye astı. Ardından eve doğru kaçamak bir bakış attıktan sonra ucu sivri ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp kuma ayak bastı.

Saatlerce oynadılar. İlk önce Ada onun birkaç düğmesini açtı. İki hamle yapması dakikalar sürmüştü. Kıyı'nın gömleği yüzünden boğulduğunu sanmıştı. Sonra ellerini tokuşturarak resmi bir şekilde tanıştılar ve kuzen olduklarını dile getirdiler. Kumu biraz ıslatıp şekil vermeye başlarken Kıyı'nın konuşması biraz çocuksu bir hal almıştı.

Ada, dedesinin ve anneannesinin hasta olduğundan dolayı öldüğünü biliyordu. Kıyı onların da deli olduğunu Ada'ya söylediğinde kaş şaşırdı. Herkesin boyama yaparken çizgileri taşırması sinirini bozmuştu.

Kıyı ona deliliğin bu olmadığını söyledi, ona anlatmaya çalıştı fakat Ada çok iyi anlayamıyordu. Bu yüzden bir süre sonra pes ederek konuyu kapattılar. Ada için delilik, boya yaparken çizgileri taşırmaktan ibaret kalabilirdi.

Ada meraklıydı. Adının tuhaf olduğunu söylediğinde Kıyı, isminin hikâyesini ona anlattı. Her kelimede boşluğa düşmüş gibi hissediyordu. Adının hikâyesini çoğu gece annesi oturup ona anlatırdı. Deniz ve Kara'nın birbirinden ne kadar uzakta olduğunu biliyordu. Çok, çok uzaktaydılar ve Kıyı onları birleştiremiyordu. Kıyı sadece Deniz'i, Kara'ya yakın tutuyordu fakat Kara yakında olsa bile onlara çok uzaktı.

Kıyı'nın üzüldüğünü fark eden Ada konuyu değiştirdi.

Daha sonra birbirlerini kuma gömmeye karar verdiler.

"Bunun için dibine kadar kazıp içine oturmalıyız," dedi Ada siyah saçlarındaki kumları silkeleme zahmetine girmeden. Kıyı onun bir savaşçı gibi gözüktüğünü düşündü, sanki içine daldığı andan itibaren kum havuzuna meydan okuyordu. "Sen beni

gönm, tamam mı? Senin kıyafetin pislenirse teyzem kızar. Arkadaşın olduğum için seni düşünüyorum."

"Bunu yapmamalıyız."

"Niye?"

"Annem kızar."

"N'apiyim?"

"Misafir çocuğu olarak ev sahibini kızdıracak bir şey yapma," dedi Kıyı gömleğindeki kumları kaşları çatık bir şekilde silkelerken.

"Üff," dedi Ada. "Sıkıcı. Yardım ediyor musun, etmiyor musun? Küserim ve seninle asla konuşmam. Annene de berbat bir arkadaş olduğunu söylerim bak."

Kıyı huzursuz hissetse de kafasını sallayarak onu onayladı. "Tamam," dedi gönülsüzce. "Yeter ki şikâyet etme."

Kazmaya başladılar. Güneş önce tepeye çıktı, ardından alçalmaya başladı. Terlediler, nefes nefese kaldılar. Havuzun yarısını kazdıklarında, "Bu kadar yeter," dedi Kıyı tükenmiş bir şekilde. Ada ise adı hâlâ anılan savaşçıların kudretine sahipti, asla pes etmeden devam etti. Kıyı da yardım etmek zorunda kaldı.

Kumun bir kısmını diğer tarafa boşalttıklarında havuzun dibi göründü.

Zeminde kemikler vardı.

"Bunlar ne?" dedi Ada. Eğilip bir kemiği eline alıp kokladı. Ardından yüzünü buruşturarak kemiği geri fırlattı. "Iyy," dedi yüksek sesle. "Kıyı bu ne? Sen biliyor musun?"

Kıyı gözlerini bile kırpmadan kemiklere bakıyordu.

Kemiklerin yapısını inceledi. Boğazı kururken bunun iki insan bacağına ait olduğunu anladı.

"Ada," dedi yavaşça. "Köpek kemikleri havuzda kalmış galiba. Kumu geri koyalım." Kalbi hızla atıyordu. Geri çekilip havuzdan çıktı. Zihnindeki çarklar delicesine dönerken bunun görmemeleri gereken bir şey olduğundan emindi.

Bu kemikler bir hayvana ait olabilir miydi? Hayır, hayır. Olamazdı.

"Ada, çık oradan."

"Bunlar köpek kemiği değil ki, ıyy," dedi Ada aceleyle çıkarken. "Şunlara bak. Kocamanlar! Böyle büyük köpek mi olur?" Ayaklarını gelişigüzel silkeleyip hızla ayakkabılarını giydi.

"Annene söyleme," dedi Kıyı aceleyle. "Boş ver, kapatalım üstünü. Yarısına kadar gömeriz kendimizi. Hem böyle çok derin oluyor."

Ada artık onu dinlemiyordu. Üstünü başını silkelemeden eve doğru koşarken, "Aaaanneee!" diye bağırdı kelimeleri uzatarak. "Kum havuzunda köpek kemiği bulduk ve çok kirlendim! Eve giriyorum!"

Kıyı onun arkasından bakakaldı. Ada'nın ilgi çekmeye ne kadar hevesli olduğunu anladı. Ona engel olamayacaktı. Çok geçti.

Sessizce kafasını çevirip kum havuzunun dibindeki kemiklere baktı. Çarklar birbirine takılıp yavaşladı, zihnindeki sesler azaldı. Kıyı'nın donuk gözleri tekrar evine döndü.

Sonra tekrar kemiklere baktı.

Hızla kum havuzunun içine daldı. Kumu kollarıyla çekerek çabucak kemiklerin üstüne örtmeye çalışırken bedeni titriyordu. Gördüklerini herkesten saklaması lazımdı. Öğrenmek çoğunlukla insanları üzerdi, Kıyı bunu öğrenmişti. Bilmemek daha kolaydı.

Annesi, teyzesi ve Ada geri döndüğünde hâlâ kemiklerin üstünü tamamen kapatamamıştı fakat büyük çoğunluğu kumla örtülmüştü. Tamamen kuma bulanmış beyaz gömleği ve kumaş pantolonu içinde, irileşmiş gözleriyle annesine baktı.

O hiç kıyafetlerini kırıştırmaz, üstüne bir şey dökmez, asla kirlenmezdi.

Deniz'in mavi gözleri önce kum havuzuna çevrildi. Sonra da baştan aşağıya kuma bulanmış Kıyı'ya döndü.

Teyzesi, Deniz'e doğru endişeli bir bakış atarken Ada'ya sarıldı. Ada azarlanmadığına şaşırmış gibi şaşkın bir şekilde gözlerini kırpıştırarak olanları izliyordu. "Kıyı!" dedi eliyle havuzu işaret ederek. "Göstersene kemikleri!"

Kıyı ellerini titreyen dizlerine bastırdı. Gözlerini annesinden alamıyordu. Ağzını bıçak açmadı, oysa cevap veremeyeceği tek bir soru yoktu.

Annesinin havuzun içinde ne olduğunu bildiğini, on yaşından birkaç gün önce anlamıştı.

Kıyı onuncu yaşma, kırık iki kolla ve mosmor bir yüzle girdi. Parti olmadı. Yatakta yatıyordu, bilinci yerinde değildi.

Deniz onu kaptığı gibi eve koşmuştu. "Ölüm," demişti sürekli. "Ölüm, Ölüm! Sana oğlumun içine girmemen gerektiğini söylemiştim! Kıyı, neden bunu yaptın? Sana kum havuzunda oynamamanı söylememiş miydim!" Merdivenleri hızla koşarken teyzesi ve Ada kapıda belirmişti, Deniz'i dehşet içinde izliyorlardı.

"Anne, köpek kemiği onlar," demişti Kıyı kalbi boğazında atarken. "Anne, çok sıkıyorsun beni. Canım acıyor."

Deniz onu duyuyor gibi değildi. "Daha fazla kötü şey olmaması için Ölüm'ün dediklerini yapmalıyız," demişti onu kemiklerini kıracak kadar sıkarken. "Onu sen de duyuyor musun, anneciğim?"

"Anne..."

Deniz onu merdivenlerden aşağıya fırlatmıştı.

Kıyı teyzesinin ve Ada'nın ona bakan gözlerindeki dehşeti hayal meyal hatırlıyordu.

Her şey kararmıştı.

Kıyı bilincinin yerinde olduğu nadir anlarda sadece annesinin ağladığını duyuyordu. Babası onun içeriye girmesine izin vermiyordu. "Manyak kadın!" diye bağırdığını duymuştu onun. "Bunu kendi çocuğuna nasıl yaparsın?"

"Düştü! Düştü diyorum sana! Kamera kayıtlarında görünüyor muyum baksana, aptal herif!"

"Bilerek yaptın! Bilerek kameraların kör noktasında durdun, siktiğimin zır delisi!"

"Oğluma böyle bir şey yapmam ben!"

"Delisin lan sen! Oğlumuza neler neler yaptın..."

Kıyı'nın zihni karanlığın içinde bağdaş kurmuştu. Etrafta dönenleri hissediyor ama hareket edemiyordu. Yumuşak yatağı ve bazı biplemeleri duyabiliyordu. Annesi yanına gelmeyeceği için içi rahattı ama bir ara içeriye girmiş olmalıydı. Çünkü Kıyı vücudunda canını yakan bir şeyler hissetti.

Annesinin fısıldayan sesini duyuyordu ama tek odaklanabildiği acıydı. "Sen benim ölümüm mü olacaksın?" diyordu kötücül sesi. "Aynadaki en başından beri sendin, değil mi? Ölüm... Seni doğurdum ben."

"Ben değilim, anne," demek isterdi Kıyı konuşabilseydi. "Anne, seni çok seviyorum. Canımı yakma lütfen. Acıyor, anne. Acıyor."

Apar topar dışarı çıkarılırken Deniz, Kara'ya bağırıyordu. "Aynadakilerin ne söylediğini duydun mu? Onun hakkında ne dediklerini duydun mu? Ölüm o! Onu doğurmuşum! Kendini bu yüzden merdivenlerden attı!"

"Aynadakiler" gerçek değildi.

Oysa oğlunun kırılan kalbi gerçekti. Çocuğuna defalarca çektirdiği acı gerçekti.

Delilik boyayı çizginin dışına taşırmak değildi. Delilik buydu ve Kıyı anlam veremediği bir gerçeği öğrenmişti.

İnsan en çok sevdiğini öldürürdü.

GÜN 37

"Bir adım daha geri atarsan seni köşeye sıkıştırırım.
Bir adım daha ileri gelirsen seni parçalarım."

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
6 Haziran 2021

Parmaklarımın arasında çevirdiğim sayfalar, sayfalarda kendimden kaçmaya çalıştığım dünyalar vardı.

Bir gün kitap okumayı seveceğimi, sayfaların bana kendimi unutturacağını söyleselerdi kahkahalarla gülerdim. Şimdi ise kanın kokusunu unutmak için kitap sayfalarını kokluyor, zihnimi bu evin içinden kurtarmak için kendimi okuduğum kitapların ana karakteri olarak hayal ediyordum. Bir bakmıştım ki okuduklarım gözlerimin önünde canlanmış, maceradan maceraya atılmaya başlamıştım.

Burada değilim, diye fısıldıyordum kendime. Bir kitapta kurtun kürkünü kazıtan bir avcıya dönüşüyor, diğer bir kitapta on dokuzuncu yüzyıl asilzadesi oluyor, diğerinde âşıklarım arasından seçim yapıyor, başka bir kitapta ise... *ölüyordum.*

Kitaplarda ölümün varlığını hatırlamak her seferinde gerçeği yüzüme çarpıyordu.

Her an ölebilirdim çünkü Daire 13'teydim. Bir avcı, bir asilzade ya da âşıkları olan bir güzel değildim. Sadece Tutsak 7'ydim.

Ölüm'ün bizden neden iki gece beklememizi istediğini anlamıştım. Beklemek hepimiz için zordu. Bizi çekinmemiz için zorladığı saçma sapan fotoğraflardan sonra bu sefer geçmişimizi anlatmaktan çok daha fazlasının olacağından korkuyorduk.

Geçirdiğimiz iki gün Sarp'ın bile kafasını dağıtmayı başarmıştı. Gökhan'ın yoğun ısrarı sonucunda birlikte bir tur *PES* bile oynamışlardı. Oyun oynarken gözleri dolup durmasına rağmen ağlama krizleri azalmıştı.

Sarp için zor olduğunu biliyordum. Onu mahveden seçtikleri değil, vazgeçmek zorunda kaldıklarıydı. Elinde olmayan sonuçları kendi seçimlerine bağlıyor, vicdan azabı altında eziliyordu.

Çağrı sıradaki kişinin kendisi olduğunu öğrendiğinden beri birkaç kelime dışında hiçbir şey söylememişti. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Yüzünde yılışık bir sırıtış yoktu. Bileğini ovuştururken, boynunda bir damar seğirirken, gergin bir şekilde etrafa bakarken ilk defa aklımda canlanan üniversiteliler gibi göründüğünü düşünmüştüm. Bu evi biraz olsun ciddiye almaya başlamıştı.

Ölüm'ün istediği şey zaten buydu, Çağrı'nın beklerken yavaş yavaş delirişini izliyordu. Geveze Çağrı'mn sessizleşmesini izlerken aldığı zevki tahmin etmek zor değildi.

Zaman geçtikçe beklentim artıyordu. Onun geçmişinde sakladığı günahları, dile getirmekten korktuğu gerçekleri merak ediyordum.

Ne saklıyordu?

Mete ilk gün ne anlatabileceğiyle ilgili sıkıştırsa da Çağrı'nın ağzını bıçak açmamıştı. Mete'nin geçmişini öğrendikten sonra ona olan korkusu birden hiçliğe karışmış gibiydi. Mete'nin öfkesini görse de sorularını umursamamıştı.

Gökhan'ın salona girdiğini gördüğümde düşüncelerim dağıldı. Koltuklara doğru yaklaşırken bakışları direkt yüzüme çevrildi. "Günaydın," dedi kafasını hafifçe eğip beni selamlarken.

"Günaydın." Selamlaşmamız pek neşeli değildi. *"Yaşasın yine yaşıyoruz,"* ya da *"Bugün ne haltlar dönecek acaba?"* tarzı bir bıkkınlık taşıyordu. "Flash belleği yanına aldın mı?"

Gökhan elini cebine attı. Yanıma gelip ikili koltuğumuza oturduğunda bir bacağını kendine çekerek bana doğru döndü. "Bundan kurtulmak için zaman kolluyorum," dedi huzursuzluğu yüzüne yansırken. "Unutur muyum hiç?"

İkimiz de birkaç saniye flash belleğe baktık. Ardından Gökhan hiçbir şey söylemeden belleği cebine geri koydu.

"Ölüm mesaj attı mı?" diye sorarken arkada çalan zil sesi diğerlerini odalarından çıkarmak için biraz daha yükselmişti.

Da ra ra ran.

Kafamı sağa sola salladım.

Gökhan neredeyse Çağrı kadar gergindi çünkü Mete'nin ve Kutay'ın soruları onu bunaltmıştı. Ölüm'ün flash belleğin Gökhan'da kalmasını istemesine karşın, ikisinin daha önce tanışmış olup olmadığım sorduklarında Gökhan sert çıkışmıştı. "Bu aptalla mı?" demişti hayretle Kutay'a bakarken. "Bunun benimle alakası yok. Birbirimizle olan bağlantımız dışında bildiğim başka bir şey yok derken size yalan söylemedim. Eğer beni yalancı yerine koymayı tercih edecekseniz..." Ve... devamında birkaç sansürsüz küfür cümlenin sonunu getirmişti.

Üzerimize çevrilen silahlar... Gökhan'dan bu kadar küfrü bir arada duyduğu için şoka uğrayan Kutay... Nefes nefes kalmış, çatık kaşlarıyla ellerini yumruk yapmış Gökhan...

Gökhan'a inanıyordum. Çağrı'yla tanışmışlıkları olsa bunu ister istemez belli ederlerdi. Belleği Gökhan'a vererek Ölüm'ün yapmaya çalıştığı şey daha farklıydı. Henüz nedenini keşfedememiştim.

Çağrı'nın geldiğini kendi ikili koltuğuna oturduğunda fark ettim. Keyfi yerinde olmasa da kıyafetleri her zamanki gibi özenliydi. Yakasında birkaç düğme olan krem rengi bir kısa kollu ile altına siyah kot pantolon giymişti. Saçları her zamanki gibi ortadan ayrılmıştı. Yüzünde aynı kasvetli ifade vardı. Neredeyse ona üzülecektim.

Neredeyse.

"Çağrı, iyi uyudun mu?" dedim elimden geldiğince neşeli bir şekilde. "Günaydın."

Çağrı gözucuyla bana baktı. Ardından bakışlarını simsiyah ekranıyla öylece duran televizyona çevirdi ve dünyanın en ilginç icadıymış gibi kapalı televizyonu izlemeye başladı.

"Beklemek hepimiz için zor," dedim yumuşak bir sesle. "Merak etme. Ne anlatırsan anlat... Seni yargılamayacağız."

Çağrı kendi kendine güldü. "Yargılayacaksınız," dedi tek seferde. Zil sesini bastırmaya çalışan sesi yüksekti. "Kimi kandırıyorsun, Afra? İlk günden beri hepiniz benden *nefret ettiniz.* Anlattıklarımdan da nefret edeceksiniz."

Nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Ne yapmış olabilirdi? Tereddütle Gökhan'a baktığımda benimle aynı fikirde olmadığını anlamam zor olmamıştı. Yüzünü buruşturmuş bir şekilde Çağrı'ya bakıyordu, ondan daha çok nefret edecek bir neden bulması zor değildi. Sonuçta Çağrı, Mete'den korkmaya başlayana ve Gökhan'ın hikâyesini dinleyene kadar haftalar boyunca ona zorbalık yapmıştı.

Kutay içeri girdi. Bize doğru yürürken gözleriyle önce Çağrı'yı işaret ettikten sonra bakışlarını bana kaydırıp tek kaşını havaya kaldırdı. Kaşı kıvırcık saçlarının arasında kaybolurken kafamı iki yana salladım.

Bir dakika... Resmen konuşmadan iletişim kurabiliyorduk.

Kutay üçlü koltuğun arkasında durup ellerini koltuğa dayadı. "Neden mutfakta toplanmadınız?"

"Gökhan'ı beklemek için oturmuştum," diye açıkladım. Çağrı'nın neden mutfağa gitmediğini tahmin etmek zor değildi. İki gündür mutfağa girmemiş, gün boyu koltuğun kendi tarafında oturmuştu. Akşam zili çalarken yerinden kalktığında koltukta bir göçük oluşturmayı başarmıştı.

"Niye kimse kahvaltı hazırlamıyor?" Homurdanarak elleri cebinde içeriye giren kişi Egemen'di.

"Paşama bak sen. Gel yardım et de hazırlayalım," dedi Kutay ona dik dik bakarken.

Egemen onun bakışlarına aldırmayarak bayılırcasına kendini tekli koltuğa attı ve kafasını koltuğun kenarına dayayıp gözlerini kapattı. "Haber verirsiniz."

Hemen sonra Sarp içeriye girdi, birkaç saniye ayakta durdu. Ardından alık alık bize baktı. "Niye kimse kahvaltı hazırlamıyor?"

Gözlerini Egemen ve Sarp'ın arasında gezdirirken, "Siz sabrımı sınamaya mı gönderildiniz?" dedi Kutay çatık kaşlarla.

"Senden önce buradaydık," dedi Egemen gözlerini açma gereği bile duymadan. "Belki de sen sabır taşı olarak gönderilmişsindir."

Kutay kıvırcık buklelerini çekiştirirken dişleri arasından nefes aldı. "Hazıra fazla alıştınız artık."

Son olarak Mete geldi. Zil sesi o içeri girer girmez sustuğunda kulaklarım oluşan sessizliği minnetle karşıladı. Mete tek tek hepimize bakıp kaşlarını çattı. "Niye kimse kahvaltı hazırlamıyor?"

Çıldıracakmış gibi görünen Kutay koltuğa oturdu. "*Bok* yiyin."

Şaşkınlığımı gizlemek için yüzümü ifadesiz tutmaya çabaladım. Egemen gözlerini aralayıp Kutay'a kısa bir bakış attı. "Ne var?" dedi Kutay ters bir şekilde. "Beyefendiler oturduğu yerden kahvaltının hazır olmamasının hesabını soruyor."

Ölüm'ün bizimle oynayacağı günün sabahında boş bir gerginlikle uğraşmak istemiyordum. "Hep beraber hazırlarız," dedim tane tane. "Sorun yok. Küçük şeyleri büyütmeye değmez."

Mete, Kutay'ın yanına otururken tek omzunu sıkıp bıraktı. "Ergen tribi atma lan, sadece sorduk. Ölüm belki aç kalmamızı istemiştir diye merak ettim." Kutay'ın patlamasını haklı buluyormuş gibi sakin bir cevap vermişti.

Nihova

"Eee," dedi Sarp dalgın bir şekilde. Masaya bakarken başka bir âlemde gibiydi. "Oturduk hepimiz. İlk kim kalkacak şimdi?"

Kutay'ın kaşı seğirdi. Bir an sonra ise derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. "Hazırlayalım kahvaltıyı." Gözlerini aralayıp Gökhan'la bana baktı. "Biz bir şey yapmazsak açlıktan gebereceek millet."

"Ayıp ediyorsun," dedi Egemen alaycı bir sesle. "Çağrı'yı sizle zorla çalıştırıyorduk ya."

"Aynen, aynen," dedi Kutay kafasını sallarken. "Çağrı mutfağı kalabalıklaştırıp açık unutulmuş televizyon gibi kafa şişirmekten başka bir işe yaramıyor."

Gözlerim Çağrı'ya çevrildi. Söylenenleri umursamışa benzemiyordu, yine de bazen ona haksızlık ediyormuşuz gibi hissediyordum. Çoğunlukla gün bittiğinde hepimize tek tek rahatsızlık vermeyi başarmış olsa da kahvaltı hazırlarken etrafta dolaşması o kadar da sinir bozucu değildi.

Kutay ayaklandığında ben de ona uydum. Kalkıp bir adım attığım anda cebimdeki telefon titredi. Kutay soru işaretleriyle dolu yüzüyle bana döndüğünde iç geçirdim. Koltuğun kenarına oturup telefonu çıkardım.

Ölüm: Oturun.

Ölüm: Aç karna gerçekler güzel gider.

"Görünüşe göre kahvaltımız biraz ertelenecek," dedim kalçamı kaydırıp kendimi koltuğa geri bırakırken. "Oturmamızı istiyor."

Kutay hayattan bıkmış bir şekilde üçlü koltuğa geri oturdu. Çağrı'ya göz attığımda ise hâlâ tepkisiz olduğunu fark ettim. Aklından neler geçtiğini bilmek isterdim.

Neyse ki oluşan sessizliği bozan Ölüm'ün yeni bir mesajı de-

gil, Çağrı'nın sesi olmuştu. Bakışlarını televizyondan ayırdı ancak bize bakmadı. "O sormadan söylemem daha iyi olur," dedi boğuk bir sesle. Cesaretini toplamaya çalışır gibi derin bir nefes aldı.

Telefon tekrar titredi.

Ölüm: Ben sorana kadar hiçbir şey anlatmasını istemiyorum.

"Sormadan anlatmanı istemiyor, Çağrı," dedim tereddütle. "Seninle *oynamak* istiyor." Ölüm'ün yaptığı şey Çağrı'nın günlerce toplamaya çalıştığı cesaretini kırmaktan başka bir şey değildi.

Çağrı gürültülü bir nefes verip bakışlarını kameralı silahlardan birine çevirdi. Her an küfredecek gibi duruyordu.

Ölüm: Hediyemi televizyona yerleştirin ve videolar kısmına girin.

"Gökhan," dedim gözlerimi ekrandan ayırmadan. "Belleği televizyona takmanı istiyor. Sonra da videolar kısmına girmemiz gerekiyor."

Gökhan cebinden flash belleği çıkarıp Çağrı'ya bir bakış bile atmadan televizyona doğru yürümeye başladı. Televizyonun arkasına geçtiğinde Çağrı yerinden kalkacak gibi oldu. Yüzündeki saldırgan ifadeyi fark ettiğimde yerime çakılmış gibi hissettim.

Neyse ki, bu ifadeyi fark eden tek kişi ben değildim.

Her şey bir dakika içinde gelişti. Bir an sonra herkes ayaktaydı. Egemen, Çağrı'nın kollarını arkadan kavrayıp bükerken Çağrı'nın dudaklarından bir küfür döküldü. Birkaç saniye sonra Çağrı iki kişilik koltukta yatıyordu, Egemen kalkamaması için üstüne Sarp'ı oturtmuştu. Kutay koltuğun koluna yerleşmişti.

"Otur lan oturduğun yerde, arıza herif," diye homurdandı

Egemen tekli koltuğuna geri çökerken. "Biz de çok meraklı değiliz seyretmeye."

Mete koltuğun diğer koluna oturup Çağrı'ya temkinli bir bakış attı. "Sarp kalk üstümden!" diye bağırdı Çağrı kıpırdamaya çalışırken.

Ne yazık ki, kıvrılmış kollarını sırtının üstünde tutan kişi Mete'ydi ve güç olarak Çağrı'dan eksiği yoktu. "Caz yapma da izle."

Gökhan flash belleği televizyona yerleştirdikten sonra koltuğa geri oturdu. Heyecanlı bile gözükmüyordu. Dümdüz bir ifadeyle Çağrı'nın etrafındaki kalabalığa bir göz attı.

Mete elindeki kumandayı uzattığında Kutay karamsar bir ifadeyle kumandayı aldı. Çağrı boş yere çırpınmaya devam ederken Kutay videolar kısmını açtı.

"Bir video varmış," dedi Mete dik dik Çağrı'ya bakarken. "İzleyeceğiz ve bitecek, tamam mı abisi?"

"Bırakın beni!" diye bağırdı Çağrı kafasını yan çevirirken. O açıdan televizyon ekranını görebileceği bile şüpheliydi. "Bir şey yapmayacağım lan!"

"Sırtın çok rahat," dedi Sarp özür dilercesine. "Bu kadar panik yapacağını da beklemezdim. Biraz sakin olsan..."

"Şaşırtmadı," dedi Gökhan alayla.

Çağrı, Sarp'ın altında çırpınırken kuduz bir hayvana benziyordu. Gözlerim televizyon ekranına kaydı. Onu bu kadar vahşileştiren şey neydi?

Telefon avucumun içinde titredi.

Ölüm: Videoyu başlatın. *****
Ölüm: İyi seyirler.

Kutay'a bir bakış atıp, "Başlat," diye mırıldandım.

Sessiz salon bir an sonra gürültülü bir müzikle, atılan yük-

sek sesli kahkahalarla ve birbirine girmiş konuşma sesleriyle doldu. Ekranda koyu mor ve lacivert renklerinin hâkim olduğu, bir sürü ışığın yanıp söndüğü bir ortam belirdi. Arka planda dans eden insanlar vardı. Sanırım bir gece kulübüydü.

Gözlerimi kırpıştırarak görüntüyü takip etmeye çalıştım. Videoyu çeken kişinin eli sürekli titrediğinden görüntü de kayıp duruyordu. Yine de koltuklarda sıkış tıkış oturmuş gülen insanları ve içki şişeleriyle dolu bir masayı seçebilmeyi başardım.

Gördüklerim bana tamamen yabancıydı. Bu daha önce kapısından bile geçmediğim, sadece dizilerde gördüğüm bir ortamdı.

Çağrı acı acı gülmeye başlarken sesi boğuktu. "Ölüm!" diye seslendi hırıltılı bir sesle. "Sülaleni sileceğim lan senin! Buradan çıkınca *bitireceğim* seni!" Silahların onun üzerine çevrildiğini gözucuyla fark ettim. Çıkardığı gıcırtılar televizyonun sesinin ardında kaybolmuştu.

Videoda masanın üzerinde bir cam şişe dönerken görüntü artık daha netti, titreme gitmişti. Şişe dönmeyi bıraktığında masanın etrafında kahkahalar yankılandı.

"Çağrı!" diye bağırdı bir kız neşeyle. Kamera ona çevrildi. Kızın sarı, uzun saçları yüksek bir atkuyruğu yapılmıştı. Üstünde siyah, büyük göğüslerini saran bir büstiyer vardı. Kamerayı tutan kişinin hemen yanındaydı, çektiği açı *cesurdu*. "Doğruluk mu, cesaret mi?"

Sarp'ın altında çırpınmayı bırakırken, "Ya abi kalksana üzerimden," diye tısladı Çağrı. "Bir şey yapmayacağım, yemin ederim. Ekranı bile göremiyorum."

"Kalkma," dedi Egemen. Sarp'a bakma gereği bile duymamıştı. "Televizyonu kırar şimdi."

Sarp bu düşünceyle irkildi. "Ağzını hayra aç," diye sızlandı. "Hayal etmek bile istemiyorum."

Videoda kamera yönü değişti. Bu sefer başka birini göste-

riyordu. Siyah gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış, yakasından açılmış düğmeleri boynunu saran zincirleri gösteren, kulağında bir sürü küpe olan bir adamdı bu.

Neredeyse Çağrı'yı tanıyamayacaktım.

Saç stili farklıydı. Yandan ayırdığı saçının bir kısmı alnına dökülüyordu. İki kolunun altında da iki güzel kız vardı, itiraf etmek gerekirse hepsi havalı gözüküyordu. Çağrı da buna dahildi.

"Kaç yaşındasın lan burada?" dedi Mete kaşlarını havaya kaldırırken.

"Kes sesini!" diye bağırdı Çağrı. Sesi titriyordu. Alnını koltuğa dayayıp gözlerini yumdu, videoya bakmıyordu bile.

Videodaki Çağrı, "Cesaret!" dedi bağırarak. Her an düşürecekmiş gibi tuttuğu bardağını kafasına dikti. Renksiz sıvının bir kısmı boynundan süzülüp göğsüne doğru ilerlemeye başladı. Yanındaki kızlardan esmer olanın yangın yerine dönmüş bakışlarla Çağrı'yı izlediğini fark ettim.

Pekâlâ... Böyle bir şeye şahit olmak inanılmaz rahatsız ediciydi.

Kamera tekrar ilk baştaki sarışın kıza döndü. "Bizde cesaret tehlikeli olur," dedi kız bilmiş şekilde sırıtırken. Kelimeleri birbirine giriyordu. Muhtemelen hepsi alkolü fazla kaçırmış, çoktan sarhoş olmuştu.

"Buyur, güzelim," dedi Çağrı göz kırparak. "Ne denemek istersen..."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Çağrı'nın dış dünyadaki gevşekliğini sadece *hayal* edebiliyordum. Videoda gördüğümün bunun ufak bir kısmı olduğundan emindim.

Kamera sarışın kıza çevrildi. "O zaman beyler ve bayanlar... Çağrı'ya cesaret görevini veriyorum; Hetero olan bir erkekle öpüşüp bu öpüşmeden zevk almasını sağlayacak. Tabii başarabilirse."

Ne?

Videoda da bir sessizlik oluştu. Ardından Göhkan kendini tutamayıp kıkırdamaya başladı. Eğlendiğini sanmıyordum, daha çok siniri bozulmuş olmalıydı. "Yok artık!" dedi Çağrı'ya şaşkınlıkla bakarken. "*Yaptın,* değil mi? Bu yüzden iki saattir solucan gibi kıvranıyorsun."

"Senin ses tellerini keserim lan!" diye kükredi Çağrı. Gözleri irileşmişti, videodaki haliyle kıyaslandığında korkunç gözüküyordu.

Videodaki gruptan kahkahalar yükselirken Çağrı'nın yüzündeki sırıtış bozulmamıştı. "Basit," dedi yavaşça. Bunu yapacak kişiyi arayarak bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi. "Ancak böyle kaçmak olmaz. Kurbanımı da sen seç, Dilara."

Dilara onu bekletmedi. "Murat," dedi hızla. "Hem sevgilin de var, çok uygunsun duruma." Tüm kelimeleri uzatarak söylemesi başımın ağrımasına yetmişti. "Dibine kadar heterosun işte. Etkilenmene imkân yok, hadi."

Kamera başka bir adama doğru döndü. Saçlarını ensesinde toplamış, kirli sakallı ve epey yakışıklı görünen adam gülerek kafasını sağa sola sallıyordu. Birileri onu ileri iterken elini havaya kaldırdıktan sonra masadan bir şişe kaptı. "Zehra beni öldürür!" dedi gülerek. "Unutun o işi, yokum ben."

Çağrı ona alayla, küçümsercesine bakıyordu. "Korkak." Yüzündeki meydan okuma açıktı. Kollarını kızlarından çekip öne doğru eğildi. "Bir erkekten etkilenmekten korkuyorsun, değil mi?"

Murat'ın yüzündeki gülümseme solar gibi oldu. "Çağrı içince götün kalkıyor," dedi ani bir kahkaha patlatırken. "Kaç aydır Zehra Zehra diyorum ya, sikik herif. Ondan başkasına kalkmaz benimki." Kendi kendine güldü. "Dün Büşra ile yatmayı denedik mesela. Olmadı. Ben Zehra'ya âşık olmuşum."

Dehşet içinde ekrana bakakaldım.

Bu nasıl boktan bir ortamdı?

Videodaki biri çığlık attı. "Gavat!"

Bağıran kişiye tüm kalbimle hak veriyordum.

"Bu tipleri mumla arayarak mı buldun?" dedi Mete tek kaşını havaya kaldırırken. "Şu ortama bomba atsak Türkiye'nin IQ ortalaması yükselir. Sevgilisine âşık olduğunu keşfetmek için başkasıyla yatmayı denemiş eleman..."

"Âşık olsan başkasıyla mı yatmayı denerdin?" dedi videodaki başka bir adam gülerek. Sanırım kamerayı tutan kişiydi çünkü sesi çok net geliyordu.

Genel olarak kalabalık bunu garipsememiş gibi gülmeye devam ederken hepsinin bakışları bir yöne dönmüştü. Ya Zehra'nın ya da Büşra'nın aralarında olduğunu tahmin ediyordum.

Çağrı söylenenleri umursamadı. Gözleri Murat'ın üzerindeydi, eğlendiği belli oluyordu. "*Korkak.* Benden etkilenmekten mi korkuyorsun?"

"Seni niye öpeyim lan?"

"Görevim bu," diye hatırlattı Çağrı.

"Git içeriden rasgele birini öp o zaman," diye tersledi Murat. "Şu herifi nerden bulaştırdınız başımıza?"

Tuhaf bir şekilde herkes Çağrı'nın yanındaydı. Murat'la dalga geçmeye, ona hep beraber defalarca *korkak* demeye başladılar. *"Korkak, korkak, korkak!"*

Videodaki Çağrı kedi gibi usulca sırıtarak olan biteni izlemekle yetindi.

Murat en sonunda sinirlenmiş gibiydi. Eller onları ileri doğru itiyor, birbirine girmiş kelimeler onu destekliyordu. Çağrı işaretparmağını onu çağırırcasına kıvırdı. "Yaklaş," dedi tek dizini masanın üstüne dayayıp ona doğru eğilirken.

Murat tekrar sırıtmaya başlasa da hâlâ tereddütlü görünüyordu. Çağrı, adı Dilara olan sarışın kıza bir bakış attı. "Dakika tut, bebeğim."

Murat'ın çenesini kavradı. Çok geçmeden ikisinin de gözle-

ri kapanmıştı ve etraftan bağırışlar yükselirken Çağrı işini sıntarak hallediyordu.

Gözlerim irileşirken kalp atışlarım hızlandı. Midem ağzıma gelmişti ve bunun nedeni iki erkek olmaları değildi. Bu rahatlıkları, genişlikleri... En önemlisi... Gökhan'a haftalarca yönelimini bile bilmeden işkence eden Çağrı'nın bu hâlde olmasıydı mesele!

Gözlerimi kaçırıp diğerlerinin tepkisine baktım.

"Öğğk," dedi Mete yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle. "Çağrı ne kaşar herifsin."

Gökhan ifadesiz yüzünü bir kenara bırakmıştı, eğlendiği açıkça belli oluyordu. Dudağının kenarı yukarı kıvrılmış bir şekilde televizyonda dönenleri izlemeye devam ediyordu. Sarp ise Çağrı'nın üstüne oturmaktan dolayı tedirgin olmuş gibiydi. Egemen'in kaşları havaya kalkmış, Kutay'ın yüzünden düşen bin parçaydı.

Çağrı'yla kısa bir anlığına göz göze geldiğimizde ince bir çizgi haline gelmiş dudaklarını, içi kızarmış gözlerini fark ettim. Ağladı ağlayacak gibi duruyordu.

Bakışlarımı kaçırıp videonun sesine odaklandım. Bağırışlar, destek çığlıkları yankılanıyordu. İki dakika geçtiğini söyleyenler, saniye sayanlar coşkuyla gülüyordu. Sesler kesildiğinde bakışlarımı tekrar televizyona çevirdim.

Çağrı ve Murat birbirlerinden ayrılmışlardı. Çağrı'nın zaferinin kanıtı kamerada görünüyordu.

Çığlıklar arttı. "Ulan Çağrı!" diye bağırdı bir başkası. "Biliyorsun bu işi."

Çağrı yarım yamalak sırıttı. Yersiz övgülerin onu alkolden daha çok sarhoş ettiği belliydi, yüzünde aptal bir sırıtış vardı. "İyi öpüştüğümü bilmeniz gerekirdi," dedi elinin tersiyle dudağını silerken. "Kazandım, Dilara. Ben her zaman kazanırım."

Ekran karardı.

Partinin gürültülü sesi ve renkli ışıkları oturma odamızı terk etti. Sesler gidince kendimi boşluğa düşmüş gibi hissettim. Dış dünyaya ait bir anı parçasından kopmuş, gerçekliğe dönmüştük.

Kulağımı dolduran tek ses, Çağrı'nın aldığı düzensiz nefeslerdi. Bakışlarım ona döndüğünde sıkılı dişleri arasından güçlükle soluduğunu gördüm. Gözleri hâlâ kararmış ekranın üzerindeydi, gözünün akı iyice kızarmıştı.

Kimseden çıt çıkmadı. Ölüm bile olan biteni izlemek ister gibi sessizliğe gömülmüştü.

İlk tepki veren kişi Gökhan'dı.

Koltuktan sakin bir yüz ifadesiyle kalktı. Masanın etrafından dolaşarak Çağrı'nın zorla tutulduğu koltuğun önüne geçti. Kollarını belinde birleştirip öne doğru eğilirken anlaşılmaz bir ifadeyle Çağrı'ya baktı. Dudaklarında usulca zehirli bir tebessüm belirdi.

Tek bir kelime söyledi.

"İbne."

Kelime havada asılı kaldı.

Çağrı'nın gözleri ona çevrildiğinde içinde bir şeylerin kopup gidişini gördüm. Bakışları kararırken, "SENİ GEBERTİRİM LAN!" diye kükredi üstüne eğilen Gökhan'ın yüzüne doğru. Üzerinde Sarp varken daha fazla doğrulamıyordu.

"Erkek yalama şampiyonu," diye homurdandı Egemen bezgın bir şekilde. Tekli koltuğundan kalktı. "Her zaman kazanırsın, Çağrı. *Aynen.*" Gökhan'ın yanına gidip geri çekilmesi için elini onun göğsüne koydu.

"İbne işte," dedi Gökhan omuz silkerek. Çağrı'nın ona yaşattıklarından sonra kendince intikam alıyordu, onu anlayabiliyordum. Bir anda bu hale gelmemişti. Yavaş yavaş dolmuş, taşmaya yaklaşmıştı. Onu inciten hiçbir zaman bir-iki hakaret olmamıştı. Hayatı boyunca baş etmeye çalıştığı zorbalıklar onu bu noktaya getirmişti.

Çağrı'nın kan çanağına dönmüş gözlerinde herhangi bir

duygu yoktu. "Sen erkek kucağındayken ben karıları tek tek götürüyordum, orospu evladı," diye tısladı Gökhan'a doğru. "Sen kime ibne dediğini sanıyorsun lan?"

"Söylediğin de laf olsa," dedim kaşlarım çatılırken. Cinsiyetçi küfürlerinden de Çağrı'nın ağzında konunun her seferinde kadınlara gelmesinden de bıkmıştım. "Gökhan sana hiçbir şey yapmadı. Sırf kendi yaşadıklarınla barışık olmadığın için her şeyle başa çıkmaya çalışan bir çocuğu suçladın ve ona söylediğin kelimeyi sana söylediğinde *kuduruyorsun!* Kendine olan öfkeni Gökhan'dan çıkarmak zorunda mıydın?"

"Bana *ibne* dedi!" diye bağırdı Çağrı, sanki bu geçerli bir nedenmiş gibi. Sarp'ın bedeni altında çaresizce çırpınıyordu.

"Çünkü sırf zayıf diye ona bunu *sen* söylüyordun!" diye bağırışına karşılık verdim. Kelimeler boğazımı yırttı. "Kendi haline bak! İzlediğimiz video seni ne yapıyor, Çağrı? Biseksüel mi? Gey mi? Yoksa Gökhan'a dediğin gibi *ibne* mi?"

Mete, Çağrı'nın ensesine avuç içini geçirdi. "Sıkıntılı bir tip olduğunu biliyorduk zaten," diye homurdandı. "Seni de böyle idare ediyoruz işte. Dur artık yerinde."

"Çek elini üstümden!"

Mete yüzünü buruşturarak pis bir şeye dokunmuş gibi elini Çağrı'nın ensesinden çekti. "İyi dedin. Küçük Çağrı bana kalkmasın şimdi."

Çağrı'nın dudakları titredi. "*Kadınlardan* hoşlanıyorum ben!" Sesi salonda yankılandı. "Sadece aptalca bir oyundu!"

Çağrı'ya bakarken, "Sakin ol," dedi Kutay yatıştırıcı bir sesle. "Gökhan'ın o videoya böyle bir tepki vermesi normal. Biz bir şey demedik sana. Ne diyorsan öylesindir." Omuz silkti. "Herhalde."

"Bu ne lan çocuk yatıştırır gibi konuşuyorsun benimle?" dedi Çağrı öfkeden delirmiş gibi. "Yok diyorsam *yok*. Ölüm bilerek yapıyor bunu!" Çağrı yine ayağa kalkmaya çalıştığında

Mete onun kollarını daha da sıkı kavradı. Çağrı'nın yüzü tuhaf bir şekilde çarpılmıştı, bana yılışırken olduğundan bile çirkin gözüküyordu.

Egemen geri çekilmesi için hafifçe ittiğinde Gökhan koltuğa, yanıma geri döndü. Çağrı'ya saf nefret dolu gözlerle bakıyordu. Çağrı'nın da ondan farkı yoktu. Aralarındaki nefret o kadar belirgindi ki, havada bir şeyler çatırdıyormuş gibi hissediyordum.

Televizyonun siyah ekranında aniden bir görüntü belirdiğinde kafamı hızla televizyona doğru çevirdim. Telefonun ekranına baktım ancak yeni bir mesaj yoktu. Herkesin bakışları yavaşça televizyona çevrildi.

"Televizyona mı bağlandı?" diye sordu Sarp kafası karışmış bir şekilde. "Bunu yapabilir mi?"

Egemen başıyla onayladı. "Yapabilir," dedi tekli koltuğuna otururken. Çağrı'yı tekrar Kutay ve Mete'ye bırakmıştı. "Ayrıca görünüşe göre çoktan yapmış."

Aklıma Ölüm'ün benimle görüşmek istediği gece televizyona bağlattığı şeyler geldiğinde omuzlarım gerildi. Bundan onlara bahsetmemiştim. "Benim burada kaldığım gece eve bir maskeli girdi," dedim yavaşça. "Televizyonun arkasında bir şeyler yapıp çıktı. Ölüm televizyon ekranından benimle konuşmuştu."

Egemen tek kaşını kaldırdı. "Bunu neden şimdi öğreniyoruz?"

"Ertesi gün, gece boyunca kan sildiğim gerçeği dışında hiçbir şey düşünemiyordum," dedim ona ters bir bakış atarken. Egemen bazen ben fark etmeden bile hislerimi anlayabiliyordu. Bazen ise bu ev onun da beni sorgulamasına neden oluyordu. "Aklıma televizyon gelmediği için kusura bakma." Sesimdeki iğneleyici tonu bastıramadım.

Egemen'in yüz hatları yumuşarken beni onaylarcasına kafasını eğdi. "Haklısın," diye mırıldandı. "Kusura bakma."

Bakışlarımı üzerinden ayırdım. Egemen affetmesi zor biri

değildi. Konuştuktan sonra pişman olduğunda bunu dile getiriyordu.

"Oynat işaretine basmamız mı gerekiyor?" diye sordu Kutay. Elindeki kumandayı Sarp'a uzattı. "Bir şeyler yapmayı denesene."

Sarp denedi. İmleç çıktığında imleci ekranın ortasına getirip videoyu başlatmaya çalıştı fakat işe yaramadı. Bir saniye sonra ekrandan oynatma işareti de kaybolup bir yazı belirdi.

Ölüm: ELLEŞME.

Sarp donuk bir ifadeyle eğilip kumandayı masaya bıraktı. Çağrı'nın sırtında geri kayarak kumandadan olabildiğince uzaklaştı.

Ekrandaki yazı silindikten sonra yeni bir görüntü oynamaya başladı. Lüks bir evin içini gösteren, renkli bir kamera kaydıydı. Kamera olduğu yerde hareketsiz bir şekilde duruyordu. Videonun sol altında tarih ve saat yazıyordu. Saat gece olmasına rağmen ev tamamen aydınlıktı.

Çağrı'nın gözü seğirdi. "Burası... Burası bizim ev." Nutku tutulmuşa benziyordu. Ölüm'ün az önce izlettiği videoyu bile unutmuştu sanki. "Bizim evin kamera kayıtlarına ulaşması *imkânsız*. Yüksek güvenlik önemleri var."

"Onun yapamayacağı bir şey yok," dedim soğuk bir sesle. Gözüm kamera kaydının yanındaki tarihe kaydı. Kabaca ayları hesapladığımda, kaydın Çağrı buraya gelmeden kısa süre öncesinden alındığını anladım.

Kamera altın ve krem renkleriyle kaplı eşyaların olduğu bir salonu gösteriyordu. Arkada kalan merdivenden inip kameranın odağına yaklaşan kişi Çağrı'ydı. Kulağındaki küpeler gitmişti. Saçları kesilip geriye doğru taranmıştı. Üzerinde bir gömlek ve kumaş pantolon vardı. Krem rengi, üstü işlemeli koltuklardan

birine oturup bacaklarını birleştirdi. Dizlerinin üzerine koydu. ğu elleriyle gergin bir şekilde oynuyordu.

Kayda bir kadın girdi. Şık giyinmiş, tesettürlü bir kadındı. Yüz hatları güzel ve zarifti. Topukları zeminde tok sesler çıkarıyor, kamera sanki ayakkabısının altındaymış gibi sesi net bir şekilde kaydediyordu.

"Çağrı," dedi kadın sevecen bir ifadeyle. Gülümsediğinde düzgün dişleri göründü. Gülümseyişi Çağrı'yı andırıyordu. "Bu akşam yemeğe katılmamış mıydın? Erken mi dönmen gerekti?"

"Annen mi?" diye sordu Kutay nazikçe.

Çağrı dudaklarını birbirine bastırmakla yetindi. Kısa bir kafa hareketiyle onu onayladı.

Videodaki Çağrı annesine cevap vermedi.

Kadın gidip yanına oturdu ve oğlunun dizinin üstünde duran elini kavradı. "Çağrı?" dedi sorarcasına. "Bir sorun mu var? Canını sıkan bir şey mi oldu? Şu aralar epey gözümden uzak takılıyorsun. Büyüdüğünün de farkındayım. Senin yaşındakiler anneleriyle pek bir şey paylaşmak istemez ama her zaman burada olduğumu biliyorsun." Çağrı'nın çenesini yukarı kaldırdı. "Karadeniz'de gemilerin mi battı? Bu ne surat?"

Çağrı kafasını diğer tarafa çevirdi. "Babam beni yemekten kovdu," dedi sert bir sesle. "Kovmadan önce de mirastan men etmekle tehdit etti. Tatlı bir akşam değildi anlayacağın."

Kadının yüzündeki şaşkınlık bariz bir şekilde okunuyordu. "Hayırdır?" dedi sorarcasına.

Çağrı uzun zamandır bu soruya, bu ana hazırlanıyormuş gibi anında döküldü. "Anne," dedi aceleyle. Sanki biraz daha beklese kelimeleri kaçıp gidecekti. "Bir video var."

Kadının yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi. "Aktif gece hayatından mı?" diye sorarken sesindeki hoşnutsuzluk belli oluyordu.

"Çok fazla içmiştim," dedi Çağrı nefes nefese kalmış bir şe-

kilde. Yüzündeki savunmasız ifadeyi fark etmiştim. Annesini kırmaktan, onu incitmekten korkan küçük bir çocuğa benziyordu. "Aptalca bir şeydi. Sonuç olarak birini... bir... bir erkeği öperken videoya alındım."

Annesinin yüzündeki ifade gittikçe kasvetli bir hal alıyordu. Çağrı kadının yüzüne baktıkça daha da paniklemeye başlamıştı. "Anne, kadınlardan hoşlanıyorum. *Gerçekten*. Yemin ederim. Bak, inanman için hormon testi bile yaptırdım." Elini kumaş pantolonunun arkasına attı. Ardından defalarca katlanmış bir kâğıdı aceleyle açmaya koyuldu. "Bende sorun yok, normalim ben."

"Normal?" diye fısıldadı Gökhan kendi kendine konuşur gibi.

Annesi Çağrı'nın elinden kâğıdı alıp köşeye koydu. "Öyle diyorsan öyledir," dedi tedirgin bir şekilde. "Bana bu saçmalıkları göstermek zorunda değilsin."

"Dediğim gibi sarhoştum ve..." Çağrı'nın sesi titredi. "Cesaret görevini yapmak için oyuna uydum ve... bu oldu." Bir an sonra tuhaf bir ses çıkardığında ağlamaya başladığını fark ettim. Gözyaşlarını annesinden saklamak ister gibi kafasını diğer tarafa doğru çevirmişti.

"Sana aklını kaybedecek kadar içmemeni söylemiştim," dedi annesi titreyen sesiyle. Bir elini alnına dayadı.

Çağrı kafasını sallayıp onu onaylarken gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. "Görüştüğümüz adamın kızı bizim fakültedenmiş. Bu geceye kadar haberim bile yoktu. Kızından videoyu duymuş. Babamın karşısında bu dedikodudan bahsedip fonu verip vermemeyi *tekrar* düşüneceğini söyledi." İç geçirdi. "Babam ağzımı bile açmama izin vermeden beni kovdu." Gözlerini açarken yüzünü buruşturdu. "Beni herkesin içinde küçük düşürdü."

"Ah, Çağrı..." dedi kadın. "Ah, Çağrı!"

"Beni dinlemedi bile," dedi Çağrı. Sesindeki kırgınlık belli oluyordu. Burnunu çekti. "Sadece onlara inandı. Açıklama yapmama izin vermedi."

"Çağrı bir değil, iki değil, senin yaptıkların ne zaman bitecek artık?" dedi annesi ciddiyetle. "Söylediklerin bari açıklama olsa. Neyden bahsediyorsun sen? Tamam, baban zaten hiçbir zaman doğru tepki veren biri olmadı ama adamın kulağına giden şeye bak! Şok olmuştur tabii!"

"Anne, *benim hatam*," dedi Çağrı onun ellerini tutmaya çalışarak. "Babamın işini etkilemeden bunu çözmenin bir yolunu bulacağım." Sözler verirken elini annesinin kolunda gezdirdi. "Anne, *bana bak*. Bu kadar mı tiksiniyorsun benden? Sadece *sarhoştum*."

"İnsanlar sürekli konuşur..." Annesi yüzünü kaldırıp Çağrı'ya bakmadı. "Seni aşırılıklarınla her zaman kabul ettim," dedi acı bir sesle. "Gece hayatına karışmadım. Sadece sana doğru yolu gösterdim ve yürüyeceğin yolu kendi başına seçmeni bekledim." Kafasını sağa sola salladı. Sanki kendi kendine konuşuyordu. "Hangi haltı doğru yaptın, Çağrı? Hayatında bir doğrun var mı senin?"

"Anne..."

"İnsanları asla susturamazsın," dedi kadın yumuşak bir sesle. Sesi kibar, kelimeleri ise öldürücüydü. "Asla ama asla susmazlar. Sürekli konuşurlar. Duydukları gerçek olsa da olmasa da."

"Bir yolunu bulurum. *Söz veriyorum.*"

Kadın kafasını ona çevirdi. "Bu *rezillik*." Sesindeki sakinlik küfür etkisi yaratıyordu. "Sen aptal değilsin. Kimin oğlu olduğunu, ailemiz için konuşulanların önemini biliyorsun. Neden sürekli bir şeylere isyan ediyor gibi bunları yapıyorsun? Seni isyan ettirecek *ne yaptık?*"

"Anne, yapma böyle," dedi Çağrı güçlükle. "Gerekirse her-

Nihova

kesin telefonundan tek tek silerim görüntüleri. Seslerini kesmenin de bir yolunu bulurum, *yemin ederim."*

"Nasıl? Onları tehdit mi edeceksin?" Kadının yüzünde mesafeli bir ifade belirdi. "Neyiz biz? Mafya ailesi mi?"

"Öyle demek istemedim..."

"Babanın parasıyla rüşvet mi vereceksin yoksa?"

"Anne..."

"O fonun önemli olduğunu biliyordun."

"Aptal bir oyundu!" diye bağırdı Çağrı çaresizlikle. "Böyle olacağını nereden bilebilirdim?"

Annesi buruk bir şekilde gülümsedi. "Hep böylesin," dedi yavaşça. "Hep böylesin, annem. Tek bir doğrun yok, tamamen yanlışlardan ibaretsin. Kendinden başka kimseyi düşünmezsin."

"Ne istiyorsun, anne? Kafama mı sıkayım?" Çağrı histerik bir şekilde gülmeye başladı. "Belki başsağlığı fonu falan alırsınız böylece. Ben de biraz huzur bulurum. Her şey parayla, fonlarla ve nasıl göründüğünüzle alakalı, değil mi? Geberene kadar bunları konuşacaksınız."

"Çağrı!" diye bağırdı annesi.

"Para dışında bir şeyi ne zaman konuştuk?" diye bağırmaya devam etti Çağrı. "Her adımımı sizin hayatınıza göre atmaya çalışmaktan bıktım artık! Normal bir insan gibi yaşadığımda bile gelip size anlatıyorlardı!"

"Yaptığın hata..."

"Ya senin yaptığın hatalar, anne?" dedi Çağrı sesi alçalırken. "Sizin yaptığınız hatalar?"

Ekrandaki görüntü kaybolduğunda kendimizi tekrar boş ekrana bakar halde bulduk.

Avucumdaki telefonu sıktım. Beklediğim gibi birkaç saniye sonra yeni mesajlar gelmişti.

Ölüm: Bu kadarı yeterli.

Nirvana

Ölüm: Çağrı'nın konuşacağı kısma geçelim.

Sessizce yutkundum. "Kalanını anlatmanı istiyor," dedim telefondan kafamı kaldırırken.

"*Böyle* bir annen varmış," dedi Gökhan birden sert bir sesle. "Ama sen gidip piçin teki olmayı tercih etmişsin."

Çağrı ani bir hareket yaptığında Sarp ürkerek bir anda üzerinden kalktı. Çağrı fırsattan istifade koltukta doğrulmayı başardı. Kolundan birini sert bir çekişle Mete'nin elinden kurtarıp parmağını uyarırcasına Gökhan'a doğru kaldırdı. "Bizim hakkımızda tek bir kelime daha et de ağzını yırtayım!"

Gökhan koltuktan kalktı. Çağrı'ya doğru bir adım attığında aralarında duran tek şey masaydı.

Olabilecek herhangi bir kavga için Mete ve Kutay çoktan ayağa kalkmıştı, Çağrı'nın iki yanında duruyorlardı. Kutay, Gökhan'a bakarken, "Büyütmeyin artık," dedi dikkatle.

"Büyütmeyin mi?" dedi Gökhan soğuk bir sesle. Kutay'a buz gibi bir bakış attı. "Bu herif dış görünüşümden dolayı beni *etiketledi,* bana *eziyet etti.*"

"Konu sen değilsin," dedi Çağrı dişleri arasından. Kendini tutmak için çabaladığı belliydi. Gökhan'ın gerçekten susması gerekiyordu. "Sadece kes sesini, tamam mı? Elimde kalırsın."

Ayağa kalkıp çekingen bir tavırla elimi Gökhan'ın omzuna koydum. "Biz mutfağa geçelim," dedim dikkatle ona bakarken. "Kavga etmenin bir anlamı yok."

Gökhan beni duymamış gibi devam etti. "Çok korktum," dedi Çağrı'ya alayla. "Şunu açıklığa kavuşturalım... Sen her muhabbeti cinselliğe vuran bir *erkek orospususun.*"

"Gökhan!" dedi Kutay sert bir sesle. "Ölüm'ün kavga, *küfür* sevmediğini hatırlatmam mı gerekiyor?"

Çağrı gülmeye başladı ama öfkeli yüzünde bu gülüş korkutucu gözüküyordu. "Beni sonsuza dek tutamayacaklar," dedi

gözleri uğursuz bir şekilde kısılırken. "Seni öldüren Ölüm olmayacak. Döve döve geberteceğim seni. Bittin oğlum sen."

"Tamam lan!" diye bağırdı Mete bir anda. "Bıktım sizin *erkek erkeğe* bilmem ne muhabbetinizden! Çenenizi kapatın yoksa ikinizi..."

Gökhan susmuyordu. "Nedenlerini merak etmiyor değilim," diye devam etti. "Çok para ya da dertsizlik mi battı? Ne yapsan adam olamamışsın. Annen bile bunu söylüyor." Belli belirsiz titrediğini fark ettim.

Kimse Gökhan"ı tutmuyordu, bu yüzden kimse ona engel olamadı.

Gökhan ileri atıldığında omzundaki elim boşluğa düştü. Yumruğunu Çağrı'nın burnuna doğru savurduğunda bir çatırtı sesi tüm salonu doldurdu.

Çağrı'nın yüzü sola savruldu. Birkaç saniye gözleri açık bir şekilde, tepki veremeden boşluğa baktı. Dudaklarıyla burnu arasındaki kıvrıma kan damlaları birikirken dudakları aralandı. Ardından bakışlarını yavaşça Gökhan'a çevirdi.

Kutay, Gökhan'ı geri itti. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye bağırdı. "Ölüm'ün hepimizi gebertmesini mi istiyorsun en sonunda?"

"Hak etti."

Çağrı takip edemediğim bir hızla hareket etti. Göz açıp kapayıncaya kadar yumruğu Gökhan'ın yüzünde patlamıştı. Çıkan ses sırtımdan aşağıya bir ürperti yayılmasına neden olurken geriye doğru bir adım attım.

Çağrı, Gökhan'ın boynunu kavrayıp diğer eliyle yumruk atmayı sürdürdü. Gökhan çabalıyordu fakat kalıplı Çağrı'nın karşısında fazla güçsüzdü. Onun elinden kurtulamıyordu. Kutay ve Mete onları ayırmak için araya girdiğinde Çağrı, Gökhan'ı yere sermişti. Yüzüne aralıksız yumruklar atıyor, her yumruk sesi midemin kasılmasına neden oluyordu.

Yüzlerindeki ifade bir insana ait değildi sanki.

"Vursana!" dedi Gökhan yüksek sesle. Burnundan yanağına doğru kan süzülüyordu. Çağrı diğer yanağına geçirdiğinde yumruğunun ivmesi Mete'nin koluna asılmasıyla yavaşlasa da yerini buldu. Gökhan'ın gözlerinde yaşlar birikti. "Yine de *ihtiyacın*."

"Sus!" diye kükredi Çağrı. Cinnet geçiriyordu. "Sus artık! İlla dilini mi koparayım?" Sesini o kadar yükseltmişti ki, kelimeleri tuhaf bir şekilde çıkıyordu. Sanki konuşmak için kendi boğazını parçalıyordu.

Silahlar. Gözlerim silahlara kaydığında hepsinin bu tarafa dönük olduğunu fark ettim. Varlıklarına alıştığım, baktıkça ürpermeyi bıraktığım silahlar bana ne olduğunu tekrar hatırlatmıştı. Her an kafamıza sıkmaya hazır birer ölüm makinesiydiler.

"*Durun!*" diye bağırdım. "Çağrı yeter artık!"

Beni duymuyordu. Bir sonraki yumruk dışında zihninde başka bir düşünce yoktu. Kaslarını harekete geçiren şey ilkel bir dürtüydü, bu yüzden iki kişi bile onu tutamıyordu. Kontrolsüz gücün karşısına hiçbir şey duramazdı.

"Çok fazla nefret var," diye fısıldarken buldum kendimi. Çaresizce etrafa bakındım. Bir şeyler *yapmak* zorundaydık. Onları ayırmamız *gerekiyordu*. Böyle giderse... silahlar çalışacaktı.

Dudaklarımdan düzensiz nefesler dökülüyordu, göğsüm gürültüyle çarpmaya başlamıştı. Kulaklarımı kalp atış seslerim doldururken gördüğüm dehşet gözlerimin dolmasına neden oldu. Ayakta güçlükle duruyordum.

Erkeklerin kontrolsüz gücünü fark etmek damarlarımda akan kanı bile dondurmuştu. Gerçek zihnime bir gülle gibi çöktü. *Bana bir şey yapmak isteselerdi onlara engel olamazdım.* Onlarla arkadaş olmuş, gülmüş, onlara biraz olsun güvenmiş ve gerçeği unutmuştum. Şimdi ise birbirlerine neler yapabildikleri, bana neler yapabilecekleri gözümün önündeydi.

Çağrı benim boynumu kavrasaydı ne olurdu? Birkaç saniye

içinde boynumu kırabilir, birkaç dakikada beni boğabilirlerdi. Kendi varlığımdan nefret edecek kadar çok güçsüz hissediyor, ölesiye korkuyordum.

Panik atak, diye düşündüm uyuşmuş zihnimle. *Yine. Yine oluyor.*

Ölüm'ün kafamı bir kurşunla dağıtması sadece birkaç saniye alırdı. Zaten *her saniye* ölebilirdim. Böyle bir durumda ölümden korkmama gerek yoktu. Ölüm çoktan bir eşlikçim haline gelmiş, bu evde namluların olduğu her yerde beni takip eder olmuştu.

Alıp verdiğim nefeslerin sayısı artarken ciğerlerime nefes yetiştiremiyordum. Gözlerim sızlarken yanıma gelen kişiyi ancak bana dokunduğunda fark edebildim. Egemen'in bileğimi kavrayan eline baktım.

Bakışlarım yüzüne çevrildiğinde onu kaşları çatık bir şekilde bana bakarken gördüm. "Nefes al," diye hatırlattı kibarca. Gözünün içinde bir ışık titreşti. "Yüzüme bak, Afra. *Nefes al.*"

Kesik bir nefes aldım.

"Sakin ol, kötü bir şey olmayacak," diye devam etti. Onun yüzüne bakarken arkada olan biten her şey bulanıklaştı. Hayal meyal kolunu sıkıca kavradığımı fark ettim. "Nefes almaya devam et. İşte böyle." Bir elini yüzüme yasladığında yanağımı elinin sıcaklığı kapladı. "İşte böyle."

Arkadaki sesler kulağıma ulaşıyordu. Kutay, Çağrı'ya bağırırken itiş kakış sesleri bile kulağıma dolan nabzımın sesini bastıramıyordu. Gözlerimi Egemen'in gözlerinden zorlukla ayırdım.

Çağrı, Gökhan'ı *öldürüyordu.*

Nefesimin teklediği an kavganın ansızın alevlendiği andı. Kutay, Gökhan'ı Çağrı'nın altından çıkarırken Çağrı'nın odağı birden Mete'ye kaydı. Yumruğu Mete'nin yana-

Nihova

ğıyla buluştu. Mete'nin sabrının hiçliğe karıştığını gördüm. "SEN *KİME* VURDUĞUNU SANIYORSUN!"

Birkaç dakika sonra kimin kime vurduğu belli değildi. Bir an hem Mete hem de Gökhan, Çağrı'ya vuruyordu. Birkaç saniye sonra ise Mete, Gökhan'ı yere yapıştırmıştı. Kutay onları ayırmaya çalışırken defalarca yumruk yedi. En sonunda Çağrı onun karnına vurduğunda iki büklüm olup yere düştü.

"Afra." Egemen'in sesi yakınımdan geliyordu. Bakışlarımı zar zor tekrar onun yüzüne çevirdim. "Odadan çık, mutfağa git. Ben kavgayı ayırmaya çalışacağım, tamam mı?"

Ne diyeceğimi bilmeden kafamı sallayarak onu onayladım.

"Söz mü?" diye sordu.

Tekrar kafamı salladım.

Tam o anda Egemen önümden çekilip kavgaya dahil oldu.

Dizlerim titrerken koltuğun kenarına oturup delirmelerini izledim.

Bacaklarımın üstünde duran parmaklarım o kadar titriyordu ki, buna engel olmak için ellerimi bacaklarıma bastırdım. Salon kararmış gibiydi. Yere dökülen kan damlaları kime aitti? Hepsinin ya burnu ya da ağzı kanıyordu.

Kutay karnını tutarak ayağa kalktı ve Mete'nin omuzlarından tutup geriye çekti. Mete, Kutay'ı tekmeleyerek geri düşürdüğünde Kutay'ın bedeni koltuğun kenarına çarptı. Ağzından bir inleme döküldü.

Çağrı, Gökhan'ın saçlarını kavrayıp yüzünü koltukların arasındaki masaya çarptı. Mete onu geri ittirdiğinde Çağrı televizyonla birlikte geriye düştü ve televizyonun kırılma sesi kulaklarımı doldurdu.

"Hayır!" diye bağırdı Sarp çaresizlik içinde. Çağrı'nın altında kalan televizyona bakarken ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Bir şey yapmadan öylece dikildiği yerde, birden kendini kavganın içinde buldu. Çağrı'yı televizyondan çekerek uzaklaştırmaya çalıştı. "Televizyonum... Televizyonum!"

Nilova

Bir yumruk daha...

Gökhan'ın siyah saçları birbirine girmişti, gözyaşları yanaklarına dökülüyordu. Burnundan akan kan dişlerini kıpkırmızı yapmıştı. Yüzünde öfke yoktu. Emekleyerek kavgadan uzaklaşmaya çalışırken sadece yorgun gözüküyordu.

Birkaç saniye sonra Çağrı onu saçlarını kavrayarak sırtüstü yere devirdi. Ellerini Gökhan'ın boynunun etrafına sardığında sadece izlemekle yetindim. Çaresizce diğerlerine baktığımda hiçbirinin onlara dikkat etmediğini fark ettim. Onları ayırmak için içeriye dalan Egemen bile kavga etmeye başlamıştı.

"Çağrı lütfen dur," dedim uyuşmuş bir şekilde. Kendi sesim kulaklarıma zar zor ulaştı. Dilimi güçlükle kıpırdatıyordum. Zihnimde geçmişten bir çığlık asılıydı ve o çığlık şimdi dışarı çıkmaya çalışıyordu. Saklanacak başka yeri kalmamıştı. "Lütfen durun artık!" Bu sefer kendi sesim kulaklarımı doldurabilmişti.

Omzumda bir dokunuş hissettim. *"Sen nasıl istersen,"* dedi Ölüm bir insana ait olmayan sesiyle. Oysa sadece kameranın arkasındaydı. Kafamı zorlukla arkaya çevirdiğimde gözlerim boşlukla karşılaştı.

Orada kimse yoktu.

Ayağa kalktım. Mete ve Kutay hâlâ birbirleriyle boğuşuyordu. Hızlı adımlarla Çağrı'nın yanına vardığımda onu Gökhan'ın üzerinden çekmeye çalıştım. Tırnaklarımı koluna gömdüğümde kılını bile kıpırdatmadı. Dişlerimi birbirine bastırıp ayağımı kalçasına doğru savurdum ve bacaklarının arasına sertçe vurdum. Çağrı bağırdığında tekrar vurdum. *Tekrar, tekrar...*

"Siktir!" Çağrı yana devrilip bacaklarını kıvırdığında eli Gökhan'ın boynunu bırakmıştı. Eğilip can havliyle dik durabilmesi için Gökhan'ı masanın yanına doğru çektim. Gökhan elleriyle boynunu kavramıştı, kanlanmış burnu ve ağzından nefes almaya çalışırken sırtını masaya yasladı. Yaralı bir hayvan gibi sesler çıkarırken ellerim hissettiğim dehşetle titriyordu.

Hızla dizlerimin üzerine çöküp onun omzunu kavradım. "Gökhan," dedim. *"Gökhan!* Beni duyabiliyor musun?"

Gökhan'ın siyah kirpikleri titreşerek kapanırken gözlerinin geriye doğru kaydığını gördüm. Gözkapakları aralandığında kafasını tekrar dikleştirdim. Aceleyle alnındaki saçları geriye doğru itip yüzüne üfledim. "Nefes al!" diye bağırdım telaşla.

Bir an sonra aniden gözlerimin önü karardı. Gökhan'ın üzerine doğru sendeledim. Ellerim telaşla masayı kavradığında boynumdaki acıyı hissedip istemsizce bağırdım. Acı nefesimi keserken gözlerim doldu. Gözlerimi kırpıştırıp ne olduğunu anlamaya çalışırcasına arkama baktım.

Bu sefer yüzüme gelen darbe, gözlüğümü yüzümden söküp aldı. Yanağım sızlarken yüzüm sola doğru savruldu. Gözyaşlarım yanaklarıma doğru süzülüyordu.

Göremiyordum. Dönüp baktığımda karşımda dikilen beden sadece bulanık bir görüntüden ibaretti. Elimi yanağıma doğru götürdüm. Gözümün altında bir yer kalp atışım gibi sızlıyordu.

Bana *vurmuştu.*

Biri gözlüğümü yüzüme yerleştirdiğinde elim hâlâ yanağımdaydı. Gözlük camlarının ardından karşımdaki kişiyi daha net görebildim.

Çağrı.

Yüzünde afallamış bir ifade vardı. Gökhan ile ben ise karşısında duruyor, can simidi gibi masaya tutunuyorduk. Çağrı sanki kendi uzvu değilmiş gibi elini bedeninden uzak tutuyordu. "Sana vurmayacaktım," dedi aceleyle. "Sen hareket edince..."

Masayı kavrayarak güçlükle ayağa kalktım. "Amacın onu öldürmek mi?" diye sorarken sesim sakindi. Herkesin sustuğunu fark ettim. Sonunda kavga etmeyi bırakmışlardı.

"Özür dilerim," dedi Çağrı aceleyle. Yüzünü ve hareketlerini ele geçiren canavarın öfkesi dağılmıştı. "Bilerek olmadı. Yemin ederim, Afra. Özür dilerim." Elini yüzüme doğru uzattı-

ğında Egemen saniyesinde elini kavrayıp tek bir harekette kolunu büktü. Ne ara yanımıza gelmişti?

Yanımda duran Kutay'ı fark ettim. Muhtemelen gözlüklerimi takan oydu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandıktan sonra Gökhan'a döndüm. "Kutay... Gökhan nefes alamıyor."

"Afra..."

Benimle konuşmaya çalışan Çağrı'ya hışımla dönerken, "Alt tarafı bir yumruk!" diye bağırdım. Şaşkınlıkla bana bakakaldı. "Gökhan'ı *boğdun!* Neredeyse ölüyordu! Bu sorun olmuyor ama bana attığın bir yumruğa mı takıyorsun? Defol git!"

"Kendini düşünsene sen!" diye bağırdı Egemen. Hemen Çağrı'nın yanında duruyordu. Şakaklarındaki damarlar belirginleşmiş, saçları dağılmıştı. Gözleri beni kontrol edercesine hızla yüzümde gezindi. "Neden kavganın ortasına dalıyorsun, bela mısın kızım sen?"

"Belayım."

Egemen'in kaşı seğirdiğinde onu umursamadan Kutay'a döndüm. "Bir şeyler yap!" dedim yalvarırcasına. "Gökhan'a ne yapacağız, nefes almasını kolaylaştıracak bir yol yok mu?"

"Doktor değilim!" diye bağırdı Kutay yüzüme doğru. "Bilmiyorum, tamam mı? Etrafında durmayın, yakasını açın, kafasını dik tutun."

Gürültülü bir ses Kutay'la aynı anda kafamızı çevirmemize neden oldu. Çağrı'nın sırtı kırık televizyona çarparken onu fırlatan kişi Egemen'di. Çağrı'nın üstüne çıkmış, saçlarını kavramıştı. Kafasını kaldırıp defalarca televizyona çarpmaya başladı.

"Durun!" diye bağırdı Sarp. "Televizyondan uzak durun! İçine sıçtınız iyice!"

Egemen televizyon ünitesinden kırılmış parçayı çekip kopardı ve raketi topa vurur gibi Çağrı'nın kafasına çarptı. Ağzım beş karış açılırken ne olduğunu ancak idrak edebilmiştim. Mete

kollarını göğsünde kavuşturmuş onları izlerken kavgaya ortak olmaya hiç hevesli görünmüyordu.

"Egemen!" diye bağırdım. "Yeter!"

Durmadı. Ahşabı çarpmaya devam ederken ayağa kalkıp karnını tekmeledi. Yüzü tamamen kan içinde kalmış Çağrı'yı gördüğümde neredeyse öğürecektim. "Egemen, yeter!" diye bağırdı Kutay aniden. Uzanıp Egemen'i sırtından kavradığında Mete de izlemeyi bırakıp yardıma koştu.

Sorun şuydu ki, Egemen'i durduramıyorlardı. Dehşet içinde şişmiş kollarına, damarları belirginleşmiş boynuna baktım. Çağrı'nın karnına yumruk savururken Çağrı öğürdü.

"Sakin!" diye bağırdı Kutay. "Egemen adamı bayılttın, tamam! *Sakin ol artık!*"

Egemen televizyonun fişlerini çıkarıp Çağrı'nın ağzına soktuktan sonra tekrar yüzünü yumruklamaya başladı. Bir sağ, bir sol... Çağrı'nın gözleri artık kapalıydı. Burnundan, bir kulağından, ağzından ve dudaklarından kan süzülüyordu.

Midem kasıldı.

Kutay ve Mete tekrar onu durdurmak için harekete geçti fakat işe yaramıyordu. Egemen her yumruğu indirişinde hecelemeye başlamıştı. "Senin... gibi... piçlere... bu... lazım..."

Egemen'i boğazlayarak geri çekerken, "Adamda deli gücü var!" diye bağırdı Mete.

"Afra..." diye fısıldayan Gökhan'ın sesini duyduğumda gözlerimi kavgadan ilk kez ayırabildim. Kısık gözlerle bana bakarken sertçe yutkundu ve bakışlarını koltuğa çevirdi. Telefonun ekranı parlıyor, koltuğun üstünde belli belirsiz titriyordu. "Tel... telefo..." Cümlesini bitiremeden başka bir gürültü kulaklarımı doldurdu.

Silahlar harekete geçmişti.

Gözlerim irileşirken hızla Gökhan'ın ensesini kavradığım gibi yere kapaklandım. Gökhan'ın kafasını yere bastırırken

gözlerim hızla diğerlerine çevrildi. "Egemen!" diye bağırdım. Sesim gürültünün içinde kayboldu.

Gözlerim çalışan silahların üzerinde tek tek dolaştı. Henüz Egemen'in üzerine çevrilmemişlerdi ama bu an meselesiydi. Diğerlerinin yere yatması uzun sürmedi. Kutay ve Mete hızla Egemen'den uzaklaşıp kendini yere attı. Sarp bağırarak yerde cenin pozisyonu almıştı.

Egemen geriye doğru sendeledi. Ardından yere, kalçasının üzerine düştü. "Vuruldun mu?" diye bağırdım aceleyle. Doğrulup o tarafa doğru emekledim. Hızla uzanıp tişörtünün eteğini çekiştirdim. "EGEMEN!"

"Sanırım beni öldürecek ama..." derken sesi ateşlenen silahların arasında kaybolmuştu. Omzunun üzerinden geriye, bana doğru baktı. "Çağrı'nın sana elini sürmemesi gerekirdi." Derin bir nefes alıp boşluğa ateş eden silahlara bakışlarını çevirdi. "Neden seni koruduğumu bile bilmiyorum."

Neden beni koruduğu *umurumda bile değildi.* Gözümün önünde başka birinin daha öldüğünü görmek istemiyordum. "Yalvarırım kafanı eğ!" diye bağırdım silahların gürültüsünü bastırmaya çalışarak.

Egemen beni dinlemeden ayağa kalktı.

Kirli sarı rengindeki saçları birbirine girmişti. İki yanında yumruk yaptığı ellerinin titrediğini görebiliyordum. Kahverengi gözleri silahların üstünde dururken kararlı göründüğü söylenemezdi. Bir anlık cesaretle ayağa kalkmış, ayakta durmak için kendini zorlayan bir çocuk gibiydi. *Korkuyordu.*

Ölüm'ün buna bir son vermesini beklerken gözlerim irileşti. Dudaklarımı araladığımda konuşmayı başaramadım. Kelimeler boğazıma dizilmişti, dışarı çıkmayı reddediyorlardı.

Aptaldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım silah sesleri arasında sesimi duyurmaya çalışırken. Mermilerin yere çarptığında çıkardığı tuhaf takırtılar kulağımı dolduruyordu.

Gökhan'ın kıpırdadığını hissetsem de gözlerimi ona çevire-medim. Egemen'in donuk yüz ifadesinden bakışlarımı alamı-yordum. Neden böyle bakıyordu? Ölmeyi mi planlıyordu?

Bir an sonra Gökhan'ın sesini duydum. "Bunu ben başlat-tım," dedi pürüzlü bir sesle. Zar zor konuşuyordu. "O... o ne yapıyor?"

Egemen yavaşça kendi etrafında dönerken gözleri duvarda-ki silahlarda geziniyordu. "Silahların hepsi boşa sıkıyor. Bize dönmüş hiçbir silah yok." Sertçe yutkundu. "Bu bir uyarı atışı."

"Sence ayakta durman mantıklı mı?" diye bağırdım çileden çıkmış bir şekilde.

"Afra," dedi Gökhan güçlükle. Kendini duyurabilmek için sesini yükselttiğinde öksürüklere boğuldu. "Me... mesaj." Ka-famı çevirip ona baktığımda ne demek istediğini zor anladım. Gürültü düşünmeme engel oluyordu.

"Telefon, diye tekrarladım sırtımdan aşağıya bir ürperti ya-yılırken. "Telefon!"

Tüm bunların nedeni çıkan kavga değil, Ölüm'ün mesajını görmemiş olmam olabilirdi! Ölüm bir çocuk gibi sağa sola ateş ederek ilgi çekmeye, mesajını bana göstermeye çalışıyordu. Neden bu daha önce aklıma gelmemişti? Telefonun varlığını, bana mesaj atmış olabileceğini nasıl unutmuş olabilirdim?

Ölüm onu görmemi istiyordu.

Kafamı hızla koltuğa çevirdim. Koltuğun üzerinde duran telefona bakarken, "Kutay!" diye bağırdım bir elimi ona uza-tarak. "Telefon arkandaki koltuğun üstünde! Ekrana bakmadan bana uzat!"

Kutay kendi gözlerine güvenemiyormuş gibi gözlerini sıkı-ca kapattı. Koltuğun diğer ucuna doğru emekleyip el yordamıy-la koltuğun üstünde telefonu bulmaya çalışıyordu.

"Sağda!" diye bağırdığım anda serçeparmağı telefonun ek-ranına değdi. Silah sesleri mümkünmüş gibi daha da artarken

Nihova

yüzümü buruşturdum. Kendi sesimi bağırmama rağmen zar zor duyuyordum.

"Buldum!"

"Hay si..." diye bağıran Mete'nin sesi gürültünün ardında kayboldu. "Kutay telefonu bırak! Buna da sinirlenir herif!" Kutay telefonu kavrayıp yere koydu. Telefonu bana doğru fırlatırken gözleri hâlâ kapalıydı.

Telefonu yere dayayıp gözlerimi ekrana çevirdim. Yazılar tam karşımdaydı ama okuyamıyordum. *Kulaklarım...* Kulaklarım acıyordu. Kendi kalp atışlarımı bile duyamıyordum. Sanki bir kâbusun içindeydim. En kritik anda, yapmam gereken şeyi yapamıyordum.

Gözlerimi kapatıp açtım. Kelimeler gözlerimin önünde kayıyor, harfler birbirine karışıyordu. "Okuyamıyorum!" diye bağırdım.

"Türkçe mi değil?" diye bağırdı Mete. "Yazılanı sesli oku! Ben çeviririm!"

"Hayır, Türkçe..." dedim güçlükle. "Bir dakika... Bir dakika..." Kelimeye bakmaya devam ediyordum ancak harfler bana hiçbir şey ifade etmiyordu. "Ben... Okuyamıyorum!" Sesim ağlamaklıydı. Titreyen parmaklarım ekrana çarptı.

"Sakin ol," dedi Mete. "Bak okuyabiliyorsun, tamam mı? Bana olan şey sana olmuyor. Sadece sakin olman ve odaklanman gerek. Onlar bildiğin kelimeler. Seni korkutacak bir şey yazmadı. Sakin ol."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Harfler, harfler...

Dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. "Olmuyor!" diye bağırdım.

"Bize de bir şey olmuyor," dedi ayakta dikilmeye devam eden Egemen. "Mesajı okumaya çalışmasına gerek olmamalı. Ölüm onun okuyamadığını anladığında buna rağmen ona bir şey söyleyebilir mi? Telefonu eline aldı sonuçta."

"Dikkatini topla!" diye kükredi Mete. "Altı üstü birkaç kelime! Hadi, Afra!"

Dikkatim... *Dikkatim*...

Dikkatim bende değildi ki.

Kafamı hızla kaldırıp tuhaf bir ifadeyle cehennem çukuruna dönüşmüş evi izleyen Egemen'e baktım. Hafifçe doğrularak ona biraz daha yaklaştım.

Dikkatimi dağıtan tek şey, Ölüm'ün her an vurabileceği bu adamdı!

Doğrulup bacağımı Egemen'in dizinin arkasına sertçe çarptım. Yüzündeki ifadeyi takip edemedim. Dengesinin bozulmasını fırsat bilerek elini kavradım ve onu sertçe kendime doğru çektim. Egemen yarı oturur pozisyonda yere devrildiğinde neredeyse üzerime çıkacaktı.

Kafa karışıklığıyla bana baktığında kaşlarım çatık bir şekilde ona bakıyordum. "Ayağa kalkmıyorsun," dedim sert bir sesle. Elimi onunkinden çekip iki elimle telefonu kavradım. "Mermiye kafa atmaya hevesli olman dikkatimi dağıtıyor."

"Sen..."

Bakışlarımı kaçırdım. Bedenimi geriye doğru çekerek ondan uzaklaştım. Ardından olabildiğince yere doğru eğilip telefonu tekrar önüme çektim. "Lütfen sus," dedim sesim çatlarken. "Okumaya çalışayım. Ayağa kalkma."

Derin bir nefes alıp içimden ondan geriye doğru saymaya başladım. Gözlerimi kapatırken silahları, patlayan balonların sesine benzetmeye çalıştım. Bir kafeste değil de bir kutlamanın içindeydim. *Evet*. Gerçek buydu.

Burnumdan derin bir nefes alıp dudaklarımın arasından yavaşça verdim. Birkaç saniye sonra ekrana baktığımda artık kelimeler biraz olsun anlam kazanmıştı.

Ninova

Ölüm: Kavga etmemelisiniz.
Ölüm: Bunu sevmediğimi biliyorsunuz.
Ölüm: Orada durma.
Ölüm: Mesajıma bak.
Ölüm: Bu evin kuralları var.
Ölüm: Kuralları size hatırlatmam mı gerekecek?
Ölüm: Mesajlarımı oku.
Ölüm: Kavga etmeyi kesin.
Ölüm: Daha fazla küfür edecek misiniz?
Ölüm: Silahları kullanmak zorunda kalacağım.
Ölüm: Sana vurdu...
Ölüm: Dur.
Ölüm: Tutsak 3'ü durdur.
Ölüm: Kavga etmeyin, lütfen.
Ölüm: Rica ediyorum.
Ölüm: Onu öldürecek.
Ölüm: Buna izin veremem.
Ölüm: Kavgayı durdur.
Ölüm: Silahları kullanacağım.
Ölüm: Bunu siz istediniz.

Son mesaja bakakaldım. Titreyen parmaklarımla telefonu kavrayıp kafamı kaldırdım. "Okudum!" diye bağırdım. "Tamam, kavga etmeyeceğiz! Kes şunu!" Kuru kuru hıçkırdım. Tamam! Yeter artık! *Ölüm* dur!"

Egemen telefonun üzerindeki elime uzandı. "Korkma."

"Manyak mısın?" diye bağırdım elimi hızla geri çekerken. "Silah sesini duymuyor musun sen? Neyden korkmamam gerekiyor?"

Gözlerini arkama dönerken bana uzattığı elini hiçbir şey demeden geri çekti. Korkuyla bakışlarını takip ettiğimde Gökhan'ın ayakta dikildiğini gördüm. Dengesini bulmaya çalışır gibi öne arkaya sallanıyordu. "Görüntü ç... çok güz... güzel,"

dedi güçlükle. "Mermiler e... etrafımızda a... ama bize gel. *gelmiyor.*" Patlamış dudağı titredi. "Ö... ölüme mey... meyd okumak g... gibi."

"Deli sayısı etti iki!" diye bağırdı Mete. Yanağını yere daya mış, Gökhan'a bakıyordu. "Ulan mermi yağıyor, su tabanca değil duvara asılı olanlar! O mermilerin ne kadar acıttığı hak kında bir fikriniz var mı lan? Oturun aşağıya."

Gökhan, Mete'yi duymazlıktan gelerek bakışlarını bana çe virdi. "Bak." Eklemleri kızarmış, uzun ince parmaklarını bana doğru uzatırken bana doğru sendeledi. Yarısı kanla kaplı, kızar mış yüzünü inceleyip bakışlarımı bana uzattığı eline indirdim.

"Deli sayımız üç mü oluyor acaba?" diye bağırdı Mete. "Afra, sen zeki kızsın! Ayağa kalkayım deme!"

"Öldürmüyor," dedi Gökhan boğazını temizlerken. Şişmiş gözleriyle Mete'ye kısa bir bakış attı.

Arkamda bir hareket hissedip döndüğümde Egemen'i tekrar ayakta gördüm. Daha da tepem atarken sertçe yutkundum. Egemen bana bir bakış atıp ellerini ceplerine soktuğunda yüzünde belli belirsiz bir meydan okuma vardı. Bakışlarını kaçırana kadar yüzüne dik dik baktım.

Ellerimi yere dayadım. Önce dizlerimin üstünde doğruldum, ardından kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Bacaklarım hissetmediğim korkuyla titrerken dizlerim birbirine çarptı. Sanki hak ettiğimden daha da yukarıdan görüyordum dünyayı.

Tüm bedenim titrerken dişlerim takırdadı. Tek başıma ayakta kalmayı başarıp etrafa bakarken Gökhan bana uzattığı elini indirdi.

Annemi izlerken öğrenmiştim. Ayağa kalkmak için bir erkeğin eline ihtiyacım yoktu, bu yüzden bana uzatılan hiçbir eli tutmazdım.

Bakışlarımı önüme çevirdim.

Hayatımda böyle bir şey görmemiştim.

Kameralı, ağır silahların altısı da ateş ediyordu. Mermilerin çıkış hızı bir yavaşlıyor, bir artıyordu. Saniyede onlarca mermi yere saplanıyor, kayıyor, yerden sekiyordu. Yer çoktan yüzlerce mermi kovanıyla dolmuştu.

Gözlerim görüntünün tamamını hazmetmeye çalışırcasına irileşti. Mermiler dans ediyor ama kan yağmıyordu. Ölüm birkaç adım ilerimizde, teknolojinin arkasına sığınmış gücüyle bizimle alay ediyordu. Silahları üstümüze çevirse her şey biterdi. Oysa bulunduğumuz yer dışında her yerde mermiler uçuşuyordu.

Sadece ileri birkaç adım atsaydım...

"Bizi hedef almıyor," dedim yüksek sesle. "Mete..."

"Yok, ben iyiyim burada."

"Hayatınızda bir daha böyle bir şey göremezsiniz." Neden onu ikna etmeye çalıştığımı bile bilmiyordum.

"Zaten ömrümün kısa olacağını düşünüyorum. Yok, ben gerçekten iyiyim böyle."

Televizyon ünitesinin diğer tarafında ağzı gözü yamulmuş, kanlar içinde yatan baygın Çağrı'yı inceledim. Hâlâ baygındı, belki de bu anda baygın olması hepimiz için daha iyiydi. Gözlerim onun üzerinden kayıp geçti. Yerde yatan Kutay, Mete ve Sarp'a kısa bir bakış attım.

Elimdeki telefonu daha da sıkı kavradım. Saniyeler akarken sahilde oturmuş, denizin maviliğini izleyip bir şeyleri unutuyormuş gibi hissettim. Sanki çıkan mermiler bir dalgaydı ve her dalga zihnimin içini boşaltıyordu. Sesler artık önceki kadar korkutucu gelmiyordu.

Mermiler durana kadar üç aptal ayakta durarak olanları izlemeye devam ettik. Bir süre sonra Gökhan dengede duramayıp masanın üstüne, Çağrı'nın onun yüzünü çarptığı yere çöktü. Dar omuzları öne doğru sarkmış halde oturduğu yerden izlemeye devam etti. Egemen yanımda dikilirken aramızda belli bir mesafe bırakmıştı.

Anca mermiler durduğunda, bir sessizlik doğduğunda bu transtan kurtulabildik.

Kutay, "Bitti mi?" dediğinde normal bir sesle konuşmasına rağmen kulağıma fısıltı gibi gelmişti. Mete bir şey demeden doğrulup ayağa kalktı. Çok geçmeden Kutay da ayaktaydı.

Hep birlikte yıkımın sonucuna baktık. Parçalanmış televizyon ve televizyon ünitesi... Kanla lekelenmiş yer... Baygın Çağrı... Salonun ve koridorun her tarafında duran mermiler... Zeminde yer yer çatlaklar vardı.

Boynum ve yanağımın üstü sızlarken parmak uçlarımla yüzüme dokundum. Hepimiz yüzümüze en az bir yumruk yemiştik ve bir süre morluklarla gezeceğimizi tahmin etmek zor değildi.

"Delilik bu," diye mırıldandı Kutay.

Elimdeki telefon titrediğinde kafamı eğip gözlerimi büyük bir çabayla ekrana çevirdim.

Ölüm: Tüm mermiler bitti.

Tüm mermiler bitti mi?

İçimde aptalca bir umut belirdi. Tüm mermiler bitmişken dış kapı açılırsa... Kırmızı bölgeye adım atabilirdik. Bu bizi cezalandırabileceği, bizi korkutabileceği tek silahı elinden bırakmış olduğu anlamına geliyordu. *Tüm mermiler...*

Kafamı kaldırıp yere baktım. *Çok fazla* mermi kovanı vardı. Mesajlarını okumamdan sonra bile silahları durdurmadığına göre gerçekten tüm mermilerin bitmesini beklemiş olabilirdi. Omzumdan geriye doğru baktığımda, dış kapının oradaki silahların da çalışmış olduğunu gördüm. Kapının önündeki kırmızı bölge de kovanlarla doluydu.

Boğazım düğümlenirken sessizce yutkundum. İçimdeki beklentiyi bastırmaya çalıştım.

Bir şansımız olabilir miydi?
Telefon tekrar titredi.

Ölüm: BU
Ölüm: EVDE
Ölüm: KAVGA
Ölüm: ETMEYECEKSİNİZ

"Kavga etmememiz konusunda... bizi uyarıyor." Tek tek hepsinin yüzüne bir bakış attım. "Kelimelerin tamamını büyük harfle yazdığını bilmeniz sanırım iyi olur."

Ölüm: Toparlanın.
Ölüm: Yerlerinize oturun.
Ölüm: Tutsak 5'i uyandırın.
Ölüm: Ve hikâyenin devamını dinleyin.

"Devamı mı?" diye sordum.

Ölüm: Hiçbir şey göründüğü gibi değildir, Tutsak 7.
Ölüm: Her hikâye anlatılandan daha fazlasını taşır.

Bizi silahlarla tehdit edemez, diye düşündüm. Onun dediklerini yapmazsak ne olurdu? Ölüm'ü manipüle ederek dış kapıyı açmasını sağlayabilir miydik? Bu evden çıkmayı başarabilsek bile bu binadan çıkıp çıkamayacağımız konusunda emin değildim.

"İlaç lazım," dedim aniden. "Bu sadece elimizdeki ilkyardım çantasıyla çözülecek bir şey değil. İlaç ve merheme ihtiyacımız var. Hepimiz mahvolmuş haldeyiz. Biraz... Biraz yardım edebilir misin?"

Kapı açılırsa kapıda duran kişiyi içeriye çekip üzerinde işe yarar bir şeyler arayabilirdik. Belki üstünde bir telefon bulurduk. Namlular ensemizde değilken bir şeyler yapmamız gerekiyordu.

"Eee," dedi Mete kaşlarını havaya kaldırarak. "İki yıldır bu rada olan biri olarak o işi unutmanı tavsiye ederim." Gözleri bacağına kaydığında Ölüm onu vurduktan sonra ona hiçbir şe kilde yardım etmediğini hatırladım.

Ölüm cevabı geciktirmedi.

Ölüm: Kavga etmeseydiniz o zaman.
Ölüm: Umurumda değil.
Ölüm: Sesini kes ve dediğimi yap.

Dengesiz piç.

Gözlerimi ekrandan ayırıp telefonu Gökhan'la benim koltuğuma fırlattım. Telefon koltuğun üstünde kayıp durduğunda mahvolmuş eve ve arkadaşlarımın dağılmış yüzlerine baktım. Onların yüzündeki yaraları görmek kendi yüzümdeki acıyı daha da belirgin hale getirirken iç geçirdim.

"Toparlanmamızı istiyor," dedim yavaşça. "Çağrı'yı uyandırıp yerlerimize geçmemizi ve onu dinlememizi istiyor." Bir elimi yanağıma dayadım. "Buz var mıydı? Yüzümüze bir şeyler yapmamız gerekiyor."

Sarp sessizce ağlayarak televizyonun yanından kalktı. Elinin tersiyle yanaklarını silerken, "Ben peçete ıslatıp getireyim," dedi boğuk bir sesle. "Buzumuz yok. Bardağa su doldurup buzluğa koyayım. Bir saate olur herhalde."

"Sonra o buzu *bok alırsın* o bardağın içinden, *geri zekâlı,*" dedi Mete göz devirerek.

Sarp sustu.

Mete ise bastırdığı öfkesini Sarp'a yöneltmekte kararlıydı. "Neden tüm kavgayı izledin lan?" diye tersledi. "Sikinin kılını kıpırdatır insan."

"Küfür sansürüne geri dönebilir miyiz?" dedim Mete'ye dik dik bakarak. Ölüm'ün öfkesinden yeni kurtulmuştuk. En

azından onu çıldırtan konularda daha dikkatli olabilirdik. Sırf birileri küfrediyor diye vurulmak istemiyordum.

Sarp'ın gözleri tekrar doldu. "Hayatımda dayak yemek dışında kavgaya mı karıştım ben?" dedi omuzları çökmüş bir şekilde mutfağa yönelirken. "Hiçbir şey yapamazdım. Öfkelenemedim bile. Ayırmazdım da sizi. En iyisi uzakta durmaktı."

"Pısırık piç," dedi Mete ona dik dik bakarken.

"Evet," dedi Sarp ona yandan bir bakış atarak. "Öyleyim. Daha önce de söylemişlerdi." Bunu dedikten sonra hızlı adımlarla mutfağa yöneldi. Mutfağın küçük koridoruna açılan yerdeki mermilerin üstünden geçmeden önce kısa bir an duraksadı.

"Başlayalım o zaman," diye mırıldandı Kutay.

Kutay ve Mete, Çağrı'yı her zaman oturduğu ikili koltuğa taşıdı. Sarp'ın getirdiği ıslak peçetelerle yüzünü temizlediler. Egemen ağzına soktuğu fişle Çağrı'nın birkaç dişinin ucunu kırmayı başarmıştı. İki gözü de şişti. Yakında morarmaya başlayacaktı. Yanağı, kaşının üstü, gözleri... Tamamen berbat haldeydi.

O sırada ben de Gökhan'ın yüzünü temizledim, her ne kadar itiraz etse de... Gökhan'ın dudağındaki patlak çok büyüktü. Dikiş atamayacağımıza göre bunun nasıl düzeleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Burnunun kırılıp kırılmadığından bile emin değildim. Sanki... biraz yamulmuştu.

Kutay, Çağrı'nın yüzüne kararsızlık içinde bakarken o da aynı şüpheye düşmüştü. "Burnuna bir şey mi oldu?" dedi parmak uçlarıyla Çağrı'nın burnunu yoklarken.

"Eskisinden de çirkin görünüyor," dedi Egemen. Sesindeki rahatsızlık bana pişman olduğunu düşündürttü. "Muhtemelen evet."

Kutay, Çağrı'nın burnunu yoklamaya devam etti. Bir şey yapacak gibi gözükse de derin bir nefes alıp geri çekildi. "Buz koymak dışında ne yapabiliriz bilmiyorum." Sakin görünüyor-

du fakat bu bir an sonra koltuğu tekmelemesine engel olmadı. Tek ayağı üzerinde zıplamaya başlarken, "Hay si..." diye tıslադı.

"Ayağını kır sen de," dedi Mete desteklercesine. "Mal sürüsü, yemin ediyorum. Ölüm sizi bana sırayla yolladı."

Hepimiz yüzümüzü sildik ama hiçbirimiz aynaya bakmadık. Suratımı sadece kırık televizyon ekranının, kırık camlarını kaldırırken gördüm. Kızarık yanağım şişmeye başlamıştı. Kafamı eğip gözlüğümün biraz daha burnumun ucuna düşmesini sağlayarak acıyı görmezden gelmeye çalıştım.

"İyi misin?" diye sordu yanımda duran Egemen bana kaçamak bir bakış atarken.

Elimdeki parçayı kırık televizyonun içine geri sokuştururken başımı sallayarak onu onayladım.

Egemen tüm fişleri çekmişti. Çağrı'nın kanma bulanmış ahşap televizyon ünitesinin parçalarını tuhaf bir ifadeyle yerden toplayıp televizyon ünitesinin üstüne koymuştu. Birlikte televizyonu kaldırıp eski yerine koyduğumuzda içinde hareket eden küçük parçalar yuvarlanıp yere düştü.

Kafamı kaldırıp Egemen'in dalgın bakışlarını ve hafifçe çatılmış kaşlarını incelerken buldum kendimi. "Senin kavgayı ayırman gerekiyordu," dediğimde baygın Çağrı hariç herkesin bakışları bize çevrildi. Egemen'in bana döndüğünde kaşlarımı kaldırıp Çağrı'ya imalı bir bakış attım. "İşler bu noktaya gelmemeliydi."

"Elinde bir patlamış mısır eksikti," dedi Mete gülmeye çalışırken. Çenesindeki şişlikten olsa gerek bir saniye bile gülemedi. "Stres atmaya kavgaya girmiş, ablası. Ne müdahale etmesi? Biz sanki keyfimizden adam ayırmaya çalışıyormuşuz gibi... Sen var ya, şu evin yarısından daha adamsın, Afra."

Egemen gözlerini benden ayırmadı. "Çünkü böyle..."

Sesi o kadar kısıktı ki ne dediğini duyamadım. "Anlamadım?"

Dişlerini sıktığında yanağındaki kemikler belirginleşti. "Çünkü böyle olacağını biliyordum. Bir kavgaya karıştığımda en az biri bu hale gelir." Çağrı'ya baktı. "Ben de kavgalardan uzak durmaya çalışırım."

Çok fazla kavgaya karışmış gibi konuşmuştu. İster istemez kendimi onun geçmişini, bu evin dışındaki hayatını merak ederken buldum.

"Gökhan'ı boğarken onu durdurabilirdiniz," dedim ortaya konuşmayı tercih ederek. "Onu öldüreceğini sandım. Hiçbiriniz fark etmediniz bile."

"Bak, o kendi kaşındı," dedi Egemen dişleri arasından nefes verirken. "Çağrı'yı inatla kışkırttı."

"Hak... haklı," dedi Gökhan zar zor. "O benim kavgamdı. Başlatan ben... bendim, bitirmek sizin sorumluluğunuz değildi."

Egemen kafasını sallayarak onu onayladı. Gözlerini tekrar bana çevirmişti. "Çağrı sana..." Duraksadığında boynum ve yüzümdeki acıyı düşünmemeye çalıştım. "Olabildiğince bu işin dışında kalmaya çalıştım çünkü ben... Ben kendimi kontrol edemiyorum."

"Ay kıyamam," dedi Mete elini göğsüne götürürken. "Kendini kontrol edemiyormuş... Ben sinir hastasıyım lan! Beni uzaktan kumanda ile mi kontrol ediyorlar?" Ensesini ovuşturdu. "Az adam olsaydınız kavganın raconunu bilirdiniz."

"Kavga ayırma çaban birkaç dakika sürdü," dedi Kutay elini yarılmış dudağına bastırırken. Kaşları çatılmıştı. "Sen de stres atar gibi kavgaya karıştın ama sen bilirsin tabii."

"Sana ne demeli?" diye sordu Mete.

"Sabır taşı değilim," dedi Kutay. "Sadece *sabırlıyım*. Size zaten yeterince katlanıyorum. Seni kavgadan uzak tutmak için uğraşırken kaç kere karnımı yumrukladığından haberin var mı? Sen bana vururken uslu uslu durmayacaktım herhalde."

"Üstünde konuşup durmanın anlamı yok," dedi Egemen bir

elini dağınık saçlarına götürerek düzeltmeye çalışırken. "Bi daha böyle bir halt yerseniz başlattığınız kavganın ortası kendimi atıp Ölüm'ün hedefi olacağıma kenarda durmayı tercih ederim."

"Bencilsin kısaca," dedim ona bakmaya devam ederken.

Egemen'in gözleri hafifçe kısıldı. "Bu uyarı atışıydı ama bir sonraki gerçek olabilir," derken beni uyarıyor gibiydi.

"Hayatta kalmak söz konusu olduğunda bencil olman iyi bir şey." Özür dilercesine bir elimi omzuna koydum. "Temkinli olduğun için seni suçlayamam."

"Dedi Egemen'i döve döve oturtan kız," diye ekledi Mete. "Biraz kendine dikkat etmeye ne dersin, abicim? Bu beyinsizler atışmaya başladığında sen karışma."

Egemen gülmemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdığında omuz silktim. "Mermilere kafa atmaya hevesli gibi davranman senin suçundu," dedim saklamaya çalıştığı gülüşüne bakarken. Elimi omzundan çekip koltuğa, Gökhan'ın yanına oturdum.

"Yalnız fena kavgaydı," dedi Sarp. "Beni bile böyle dövmemişlerdi."

"İzleyici yorumumuzu da aldık," dedi Mete ellerini kavuşturup gülümserken. "Evet, kavgayı başlatan ve *erkek erkeğe* muhabbetini bir türlü bırakamayan elemandan yorum alabilir miyiz?" Gökhan'a küçük bir tebessümle baktı.

'Ağzına sıçtım şimdi' diyormuş gibi bakıyordu.

"Kusura b... bakmayın," dedi Gökhan zor çıkan sesiyle.

Mete dik dik Gökhan'a baktı. "Sen de bir susmadın, oğlum."

"Kendimi tutamadım."

"Sinirlenmekte haklısın," dedi Kutay iç geçirerek. "Çağrı sana onca laf söylemişken... Ortaya bunların çıkmasının seni delirtmesini anlayabiliyorum." Kısa bir an duraksadı. "Bu evde ikinizi de

Ninova

yargılayan kimse yok. Çağrı eve geldiğin günden beri sana zorbalık yapmasaydı işler bu noktaya gelmezdi. Dinleyip geçerdik."

"Bana yaptıklarının bir nedeni vardır," dedi Gökhan. Şişip yarı yarıya kapanmış gözleriyle masanın üzerindeydi. Çağrı'nın parmak izleri kırmızı bir şerit halinde boynuna yayılmıştı, beyaz teninde iyice belli oluyordu. "Onun ba... bana yaptıklarını ona da yapmışlardır."

Kutay, Gökhan'a döndü. "Üzerinden tır geçmiş gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Bu senaryodaki tır Çağrı oluyordu.

Bir süre sessizce koltuklarda oturup kendimize gelmeye çalıştık. Hepimiz tek kelime etmeden boşluğu izliyorduk. Kutay tereddütle Çağrı'nın iç kanama geçiriyor olabileceğini söylediğinde bile kimse yerinden kıpırdamadı. Egemen vicdan azabıyla tekli koltuğuna biraz daha gömüldü. Kızarmış parmak eklemleri dışında onda bir hasar yoktu.

Hasarsız tek kişi Sarp'tı. Tabii televizyonun kırılmasının kalbine verdiği hasarı saymazsak. Muhtemelen şimdiden *PES*'siz geçireceği günleri düşünüyordu.

Bir savaştan çıkmış gibiydik.

Sarp mutfaktan çıkıp elinde konservelerle yanımıza geldi ve bir şey demeden üçlü koltuğa çöktü. Artık üçlü koltuğun karşısında sağlam televizyon yoktu. Boş boş önüne baktıktan sonra konservelerden birini açtı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Mete.

"Çağrı çıkmaz ayın çarşambasına kadar ayılacak gibi durmuyor," dedi Sarp hüzünlü bir sesle. "İzninizle ağlayarak tıkınacağım. İstiyor musun?"

Mete tuhaf bakışlar atarken Sarp ona bir konserve ve kaşık uzattı. "Al sana konserve."

Mete bir şey demeden Sarp'ın elindekileri aldı.

"Bana da versene," dedim elimi uzatarak.

"Al." Bir an duraksayıp bana bir konserve daha uzattı. "Bu... yetmez seninkine. Afra. İkinciyi de al. Çok iyi dövüşüyorsun."

Teklifini reddetmeyip iki konserveyi kucağıma koydum. "Siyah kuşaktım."

"Ne?" dedi Egemen.

"Cidden mi?" diye sordu Kutay.

Hepsinin şaşkın bakışları üzerimdeydi. Kaşlarımı havaya kaldırırken. "Evet," diye yanıtladım kendimden emin bir şekilde. "Beş yaşından on beş yaşıma kadar *Taekwondo* eğitimi aldım. Neden bu kadar şaşırdınız?"

"Sürprizlerle dolusun," dedi Gökhan öne eğilip bana bakarken.

"Tabii," dedim konservelerden birini açarken. "Siz de çok kolay kandırılıyorsunuz." Hepsinin yüzündeki ifade anında değiştiğinde sırıttım. Kaşığı konservenin içine daldırdım. "Sadece babamla aynı evde yaşarken geliştirdiğim bir içgüdüydü. Eğitimim falan yok." Kandırılmanın hüsranıyla bana attıkları bakışı fark ettim. "Öyle bakmayın."

Dikkatle beni izlerken, "Hayatta kalma içgüdüsü mü?" diye sordu Egemen.

Özel bir soruydu, bu yüzden cevabın benim için önemi yokmuş gibi yanıt verdim. "Evet."

Birkaç dakika sonra hepimizin elinde birer konserve vardı.

"Çağrı bugünden sonra değişir muhtemelen," dedim yutkunduktan hemen sonra. "Bir daha da kavga çıkmaz diye umuyorum. Herkes hevesini almıştır."

"Biraz... rahatladım." Kutay itirafından sonra hızlıca ağzına kaşığı soktu. Ela gözleri endişeyle titredi. Söylediklerini kendine yakıştıramadığını tahmin ettim.

"Kutay utandı," dedi Mete alayla. "Utanma, aptal herif. Ben de rahatladım. İki yıl... Daha önce sabretmeyi bıraktığımda bu olmuştu." Mermi saplanmış bacağına vurdu. "Ölüm sayesinde

Nihova

düzgün yürüyemiyorum. Buna rağmen birilerinin ağzını yüzünü kırmaya ihtiyacım vardı."

"Senin vurulmanı düşününce," dedi Egemen. "Bugün birimize bile sıkmaması bir mucize."

"Belki Ölüm kavgayı keyifle çekirdek çitleyerek izlemiştir," dedi Mete. Parmaklarını alnına dayayıp ovuşturmaya başladı. "Düşününce ateşim çıkıyor."

"Ölüm'ün çekirdek çitleyeceğini sanmıyorum," dedim kaşlarım çatılırken.

"Ben hevesimi alamadım bu arada," dedi Sarp. Bitirdiği üçüncü konserveyi sehpaya koydu. Kimin hakkını yediğini hiçbirimiz bilmiyorduk.

"Odanda ağlayarak taşaklarını yumruklayabilirsin," diye tavsiye verdi Mete. "Geri zekâlı."

"Alınıyorum ama."

"Alın diye söylüyorum zaten. Adam dediğin kavgada köşede oturup göt büyütmez."

Sarp iç geçirdi. "Televizyonumuz artık yok," diye mırıldandı. "*PES* gitti... Tüm gün ne yapacağız?"

"Belki ölürüz," dedi Kutay kafasını geriye yaslarken. "Şansımıza bunu dert etmemize de gerek kalmaz." Onu ilk defa bu kadar karamsar görmüştüm.

"Ne kadar olumlu bir bakış açısı," dedi Egemen tembelce el çırparken. "Delirecek kadar sıkıldığımızda okuyabileceğimiz kitaplar ve oynayabileceğimiz bir satranç takımı var sonuçta. Ağlamaya başlamayın."

"Hayat kitap okuyabilenlere güzel tabii," dedi Mete soğuk bir tebessümle. "Ben onu bile yapamıyorum lan! Okuyamıyorum." Sarp'a eliyle işaret verdi. "Televizyonun kırılmasından en çok zararlı çıkan kim, bir tahmin et bakalım."

"Televizyonun kırılması sizin suçunuz," dedi Sarp alıngan bir şekilde.

"Kusura bakma canım ya, kavgada insanın aklına yer mek falan gelmiyor," dedi Mete. "Kavga etmediğin için bilemez sin."

"Erkekleri anlamıyorum," diye mırıldandım kendimi tut madan.

Hepsi bana baktı.

Doğru ya, hepsi erkekti.

Bir elimde kaşık, diğer elimde konserve varken ellerimi ha vaya kaldırdım. "Sarp senin neden kavgaya karışmadığını..." Elimi Egemen'e çevirdim. "Senin neden kontrolden çıktığını anlıyorum." Mete'ye döndüm. "Kavgayı ayırmaya çalışırken kavgaya karışmanı anlıyorum. Ve Kutay, senin de neden sab redemediğini anlıyorum. Gökhan'ın kendini tutamamasını, Çağrı'nın delirmesini de." Derin bir nefes aldım. "Anlıyorum ama yine de *çok saçma*. İçgüdülerinizi kontrol edemiyorsu nuz. *Hayvan mısınız?*"

"Eh," dedi Egemen tembel bir şekilde omuz silkerek. "Hayır."

"Kavganın mantığı olmaz zaten," dedi Kutay kıvırcık saç larını alnından geriye yatırırken. "Dışarıdan bakınca eminim komik görünüyordur."

Gözlerimi ellerimde sabitledim. "Hayır," diye mırıldandım. "Korkunç görünüyor."

Üzerimdeki bakışları hissetsem de dönüp onlara bakmadım. Kaşıkla konservenin dibini eşeliyordum. Çok daha kötülerini doğup büyüdüğüm evde gördüğümü bilselerdi, bu kavganın hiçbir şey olduğunu anlarlardı. Şiddetin ve ölümün beni bu kadar tetiklemesi boşuna değildi, geçerli sebeplerim vardı.

Sebeplerim bir zamanlar beni uyutmayan gerçeklere, yıllar geçse de gözümün önünden silinmeyen anılara dayanıyordu. Herkes sessizliğe gömülürken zihnime üşüşen anılardan kaçamadım. Gözlerimi yumup kafamı koltuğa yaslarken derin bir nefes aldım.

DÜZENBAZ

Babalar kız çocuklarının ilk rüyasıdır, derlerdi.

Babam benim ilk kâbusumdu.

Kırılan eşyaların sesi kulaklarımı dolduruyor. Kafa karışıklığıyla gözlerimi aralıyorum. Uzanıp gözlüğümü yüzüme yerleştiriyorum. Gözlerimi kırpıştırırken evin huzursuz sessizliğini dinliyorum.

Duyduğum ses beni mutlu etmeyen rüyalarıma mı, beni rahat bırakmayan kâbuslarıma mı ait? Yoksa en kötüsü, gerçek dünyadan mı geliyor?

Bilmiyorum.

Bakışlarımı güneş perdesiyle örtülmüş cama doğru çeviriyorum. Havanın biraz aydınlanmış olduğunu fark ediyorum. Sabah olmak üzere. Kafamı yastığa geri koymam ve beni dinlendirmeyen uykuma devam etmem gerekiyor.

Kilitlediğim kapıma bir bakış atıyorum. Sesi gidip kontrol etmem gerekiyor. Kavga ediyor olabilirler. Her şeyi kırıp döktükleri bir anda yanlarına gitmeli miyim?

Aklımda korkunç bir senaryo canlanıyor. Bu senaryoda birbirlerine bardaklar, tabaklar fırlatıyorlar. Ya cam parçaları bana gelirse? Ya biri boynumu keserse?

Ya ölürsem?

Panik atak, diye düşünüyorum bulanık zihnimle. Bununla başa çıkabilirsin. Korkmana gerek yok. Ölmüyorsun.

Hayattayım.

Ancak yaşamıyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Daha sesin kaynağını, öyle bir ses olup olmadığını bile bilmiyorken bunları düşünmemin saçma olduğunun farkındayım. Kafamda kurmayı bırakmak için elimden geleni yapıyorum. Bazen ilaçlar olmadan düşüncelerimle baş etmek zor geliyor. Her an öleceğmişim gibi hissediyorum.

Her an nefesim boğazımda kalacakmış ve nihayet bu dünyada kurtulabilecekmişim gibi.

Ayaklarımı yataktan sallandırıp terliklerimi giyiyorum. Göğsümden odamın anahtarını çıkarıp kilitli kapıyı açıyorum ve tüyleri diken diken olmuş kollarımı ovuşturarak koridorda ilerliyorum. Bakışlarım koridordaki dijital saate kayıyor. 05:15.

Bu saatte hangisi uyanık olur?

Belki de uyuyorlar. O zaman... Eve hırsız mı girdi? Hırsızla karşılaşırsam ne yapmam gerekiyor? Onunla baş edemem. İlk önce annemle babamın odasına mı gitmeliyim? Bu uygunsuz olur. Polisin numarası kaçtı? 155? 113? 112? Hatırlayamıyorum. Zayıf bedenim daha da ürperiyor.

Mutfak ışığının açık olduğunu fark ediyorum. İçeriden ses gelmiyor.

Hırsız olsaydı mutfakta olmazdı, diye düşünüyorum.

Sessiz adımlarla ilerliyorum. Su içmeye gelmiş numarası yapabilirim. Duyduğum ses hayal dünyama aitse kalkıp kontrol etmemi iyi maskeler. Ses duyup uyanmış, su içmeye gelmiş olabilirim sonuçta. Duyduklarım hayalse bunu saklamam gerekiyor.

Babam delirdiğimi düşünüyor.

Mutfağın kapısına geldiğimde duraksıyorum.

Gördüklerime anlam veremeden yanaklarıma ateş basıyor. Yerde kırık, beyaz tabağın parçaları var. Duyduğum sesin gerçek olması beni bir nebze rahatlatıyor.

Tezgâha yaslanmış annemin bacaklarını görebiliyorum fakat yüzünü göremiyorum. Babamın iri gövdesi annemin yüzünü kapatıyor. Öpüşüp öpüşmediklerini, özel bir ana denk gelip gelmediğimi anlamaya çalışıyorum. Sessiz adımlarla geri dönmek ile onlara bir şey söylemek arasında kalıyorum.

Birkaç saniye yerimde duruyorum, yanağımdaki sıcaklık artıyor. Kendimi berbat hissederek mide bulantısıyla arkamı

dönüyorum. Gözlerimi sökmek iyi bir seçenek gibi gözüküyor. Kavgalarını sevişerek çözmeye çalıştıklarını ne duymak ne de bilmek istiyorum.

Sessiz ama hızlı adımlarla, parmak uçlarımda odama gideceğim sırada duyduğum ses beni duraksatıyor.

Tekrarlayan, sürekli aynı şeyi söyleyen bir ses bu.

"Geber, geber, geber, geber..."

Sırtımdan aşağıya bir ürperti yayılırken sertçe yutkunuyorum. Tekrar mutfağa dönüyorum fakat bu sefer sessiz değilim. Sert adımlarım zeminle buluşurken ses çıkarıyor. Bir elimi mutfak kapısına koyarak irileşmiş gözlerle onlara bakıyorum. Dudaklarımdan titrek bir nefes dökülüyor.

O zaman görüntünün farklılığını anlıyorum. Hayır, öpüşmüyorlar Hayır, hayır, hayır. Bu görüntüde sevgiye dair hiçbir şey yok.

Birbirlerini boğazlıyorlar.

"Anne!" diye haykırıp onlara doğru atılıyorum. Terliklerimin altında tabağın kırık parçaları çatırdıyor. Elimi öne doğru uzatıp sendeleyerek birkaç uzun adımda yanlarına varıyorum. Bir elim babamın omzunda, diğer elim annemin omzunda.

Yanlarına ulaştığımda neler olup bittiğini daha net bir şekilde görebiliyorum.

Annemin dehşet içinde üzerime dönen irileşmiş gözleri, kızarmış boynu, morarmaya başlamış yüzü, nefes almaya çalışırcasına açılmaya çalışan burun delikleri, titreyen dudakları... Babamın onun boğazını kavramış büyük, kalın parmakları.

Dudaklarımı konuşmak için açıyorum ama boğazımdan sadece bir inilti dökülüyor. Onları ayırmaya yetecek gücüm yok, sadece yalvarabilirim. Gözlerim irileşirken açık gözlerimden gözyaşları dökülüyor. "Baba!" diye bağırıyorum eline atılır-

ken. Tutuşunu gevşetmeye çalışırken parmaklarımı tenine gö müyorum. "Baba bırak! Baba n'olursun bırak! BABA!"

Başkalarının sevgiyle söylediği kelime benim dudaklarımd bir haykırışa dönüşüyor.

Babam sadece tek bir kelime söylüyor.

"Geber."

Tırnaklarımı babamın ellerine, koluna gömsem de işe yo ramıyor. Asılıyorum ama gücüm yetmiyor. Babam onu serbes bırakmıyor.

Sanki boğulan benmişim gibi nefessiz kalıyorum. Geriye doğru birkaç adım attığımda yerdeki cam kırıkları terliğimin altını baskalıyor. Gözlerim masada duran sürahiye kayıyor. Bir şey yapmam gerektiğini biliyorum. Aklım annemi kaybettiğim senaryolarla dolup taşıyor. Onun ölü bedeni, onun cenazesi, onun boş bakan gözleri... Saniyeler içinde tüm senaryolar aklımdan geçiyor.

Masaya yaklaşıp sürahiyi elime alıyorum. Titreyen iki elimle sürahiyi sıkıca kavradıktan sonra onlara doğru ilerliyorum. Kalbim korkuyla sıkışıyor. Ya onu öldürürsem, diye düşünüyorum.

Babama zarar verme düşüncesi ödümü koparıyor. Onu öldürmek istemiyorum. Ölmesini istiyorum ama bunun benim elimden olmasını istemiyorum.

Korkuyorum.

Sadece annemin nefes alabilmesini istiyorum.

Sürahiyi babamın ensesine doğru savuruyorum. Kıpırdamıyor. Kollarımı geri çekiyorum ve çığlık atarak tekrar vuruyorum. Tekrar ve tekrar. Sürahinin ağzından yere su dökülürken ben ensesine çarpmaya devam ediyorum. Gözyaşlarım yüzümde soğuk birer yol çiziyor. "Bırak!" diye bağırırken binadakilerin sesimi duymasını istiyorum. "Bırak! Ruh hastası herif!" Sürahiyi tekrar ensesine çarpıyorum. "Baba bırak!"

Sürahiyi ensesine doğru fırlattığımda nihayet kalın cam parçalanıyor. Ellerimi çektiğimde sürahi yere düşüp gürültüyle parçalara ayrılıyor. Artık zemin cam kırıkları ve sudan ibaret.

Zeminin üstünde ise can kırıklığıyla dolu ruhlar duruyor.

Babamın sendelediğini görüyorum. Hızla yana kaçıp tekrar ellerini ayırmak için boynuna atılıyorum. Bu sefer parmakları gevşiyor ve annemi onun elinden kurtarmayı başarıyorum.

Babamın eli bir anda yanağımda patlıyor. Yanağım sızlarken dengemi kaybediyorum. Babam beni geriye doğru fırlattığında aniden kırık camların üstüne seriliyorum. Dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor. Sırtımda batma hissederken ellerimi yere, camlı zemine dayıyorum. Hızla doğruluyorum. Canımın yanmasına, kesiklere alışığım.

Kesikleri tenimde ben açıyorum.

"Anne," diyorum soluğu annemin yanında alırken. Annem nefes almaya çalışırken ağırlığı üzerime düşüyor. "Anne gidelim! Anne hadi!"

Annem öksürmeye başlarken bir şeyler demeye çalışıyor fakat sadece harfler çıkıyor. "G... g... A..."

Ağzını açmasına rağmen kelimelerin boğazından dökülememesi gözlerimin irileşmesine neden oluyor. "Konuşma!" diyorum çaresizlik içinde. Cam parçaları ayaklarımın altını yakarken annemin ağırlığını üstlenip yürümeyi deniyorum. Babam ensesini kavramış bir şekilde tezgâha yaslanmış, kendine gelmeye çalışıyor.

Annem ellerimden kurtulup geri çekiliyor. Hayır, beni itiyor. Kendi boğazını kavrayıp nefes almaya çalışırken güzel yüzü korkuyla çarpılmış. "G... git..."

"Anne!"

Bağıra çağıra ağlamak istiyorum ama nutkum tutuluyor. Koluna uzanıyorum. Kolunu kendime dolayıp, onu sürükleyerek dışarı çıkarayım diye. Kolunu geri çekiyor.

"Kaçacaksınız, öyle mi?" Babamın sesini duyduğumda geriye doğru bir adım atıyorum. Mutfağın tezgâhına tri, üstü k elinden birini dayamış. Diğeri ensesinde. Ensesinden kan sü züldüğünü o an fark ediyorum.

Ne yaptım ben?

Hâlâ annemle kaçabilmek için bir şansımız olduğunu düşünmek istiyorum fakat içimdeki umut tükenmiş.

Düşünüyorum. Neden bugün? Neden bu sabah? Neden? Neden? Sorular zihnimi meşgul ediyor ama biliyorum, bir nedeni yok.

Şiddetin nedenleri değil, kalıfları olur. O kalıfların içinde masumlar boğulur, kefen giyer. Suçlulara ise o kalıflar güzelce giydirilir, yargı karşısında yalanlarını söylerler.

Babamın yüzünde ruhsuz bir ifade yok artık. Öfke var. Yeni çıkmış sakalları ve bıyığı, tuhaf bir açıyla gelen ışığın altında yüzünü gölgelendiriyor. Yüzü bana hem tanıdık hem de yabancı geliyor. "Kaçmıyoruz," diyorum endişeyle. Yine de geriye doğru adımlamaya başlıyorum. "Sakin ol, kaçmıyoruz."

"Gel buraya!" diye kükrüyor aniden. Tezgâhı bırakıp bana doğru gelmeye çalıştığında sendeliyor. Ondan akan kanın yere damladığını fark ediyorum. Daha da geri çekiliyorum. "Gel!"

"Korkuyorum!" diye bağırıyorum. "Annemi boğuyordun! Gelemem!"

"Bir şey yapmayacağım," diyor sakin taklidi yapar gibi, daha az yüksek bir sesle. Sonra aniden tekrar bağırıyor. "Gel buraya! Seni de boğarım lan! O sürahiyi götüne sokarım senin!"

"Git," diyor annem zar zor. Kelimeyi anlamak için birkaç saniye ona bakmam gerekiyor. Gözleri kapıya çevriliyor. Bir bana, bir kapıya bakıyor. Gözleri çığlık atıyor, nasıl duymam? Annemin dili susar, gözleri konuşur. Alışığım.

"Anne..." Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Dizlerim titrerken bir adım atıyorum. Onu kurtarmak için ileri doğru

Ninova

değil, kaçmak için geriye. Kaçıp onu kurtarabilecek birilerini bulmak için geriye doğru...

"Anne..."

"Hâlâ anne diyor! Ne var lan? Öldürdük mü anam? Siktir git lan odana!"

Hayatımda babamdan bu kadar çok küfür duyduğumu hatırlamıyorum. Bu kadar hakaret... Böyle bir durumda bile kelimeleri beni parçalara ayırıyor.

O usta bir yıkıcı, eşsiz bir kırıcı. Birini harabeye nasıl dönüştüreceğini çok iyi biliyor.

Her şey çok tanıdık. Kavgaları. Yükselen sesleri. Huzursuzlukları. Ama çok yabancılar bana. Babam yanımda hiç küfretmez, başka şekilde canımı yakar. Normalde dili sürçmez annemin, her cümlesi akıcıdır "Kal," der bana. "Git," demez korkudan.

Mutfaktan koşarak çıkıyorum.

Az ışık alan koridorun duvarları üstüme gelirken nefesim kesiliyor. Bacaklarım birbirine dolanmadan dış kapıya varmayı başarıyorum. Elim kapının kolunu kavrıyor. Kolu aşağıya doğru çektiğimde kapıyı açamıyorum. Çaresizlik içinde geriye bakıyorum. Gözümde gitgide daha da uzayan koridorun başında o adamı görmekten korkuyorum. Önüme dönüp hızla kapının kilidini çeviriyorum. Bir tur daha, bir tur daha...

Kapının kolunu bağırarak aşağıya çektiğimde kapı açılıyor.

Evim demem gereken ama asla ev gibi hissettirmeyen daireden dışarıya doğru adım atıyorum. Dört duvar, bir çatı ev demek değildir. Bunu çocukluğumdan beri biliyorum. Ruhum evsiz sanki, hiçbir yere ait hissetmiyor.

Sanki ağır çekimde yaşanıyor her şey. Bunun bir dönüm noktası olduğunu anlıyorum. Bir adım özgürlüğe, bir adım yaşadığım kâbusun gerçekliğine çıkıyor. Katlanmak zorunda olmadığım bir hayata adım atıyorum. Daha farklı bir dünyaya...

Eğer insanlar elimizden tutarsa...

"Yardım edin!" diye bağırıyorum koridorda. "Annem öl-yor! Yardım edin!" Sudan çıkmış balık gibi çaresizlikle çırpını-yorum. Yan dairenin ziline basıyorum. Geriye doğru sendeler-ken karşımızda kalan dairelere yöneliyorum. "Yardım edin!"

Sanki sesimi onca yıl, bu an için saklamışım.

Tüm gücümü kullanarak bağırıyorum. Artık saklamama ge-rek yok. Kurtulmak zorundayız. Birinin uzattığım elimi tutması gerek. Ölmeden önce kaçıp gitmeliyiz. Ölmeden önce umursa-malılar çığlıklarımı. Ölmesek de olur. Ölümün kayısından dön-mek yetmez mi?

Ne kadar süre bağırdığımı bilmiyorum. Sürekli açık kapıdan evimin koridoruna bakıyorum. Mutfağa geri dönmek istiyorum. Ya cam parçasını anneme saplamışsa? Ya onu tekrar boğmaya başlamışsa? Korkuyorum ama oraya geri adım atamıyorum.

"Yalvarırım yardım edin!" diye bağırıyorum. Kapıların açılma sesi kulaklarımı dolduruyor. Gözyaşlarımı görüyorlar. Uykulu yüzleri şaşkın, sinirli, dehşete düşmüş, anlayışlı. Bana acıdıklarını görüyorum. Hepsi farklı bakıyor. Hayal meyal bi-rinin omzumu sıktığını, diğerinin yaklaşıp bana ne olduğunu sorduğunu fark ediyorum.

Titreyen parmağımı kaldırıp kapısı açık evi işaret ediyorum. "Mutfakta," diyorum. "Annem. Annemi boğuyor! Yardım edin! Polisi arayın!" Ben de içeri girenlerin peşinden gitmeye çalışı-yorum ama bana engel oluyorlar. Ağlayarak, anneme seslene-rek kapıyı geçmeye çalışıyorum ama izin vermiyorlar. "Sakin ol, kızım," diyorlar mümkünmüş gibi.

Annemin nefesi kesiliyor, ben nasıl nefes alayım?

Telefonlar çıkarılıyor. Polisi, ambulansı arıyorlar. Telaşlı konuşmaları daha çok gözyaşının yanağıma doğru süzülmesine neden oluyor. İçimde hem rahatlama hem de korku var. Anne-mi neden dışarı çıkarmıyorlar? İçeride neler oluyor? Bundan sonra ne olacak?

"İzin verin içeriye gireyim," diye yalvarıyorum. "Neden

Nova

tanıyorsunuz beni? Anneme bir şey mi oldu?" Kollarımı kavrarlarken, "Anne!" diye feryat ediyorum. Dizginlerimi elden bırakıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Sonra evden çıktıklarını görüyorum. Üç kadın annemi tutuyor. Birini tanıyorum, Adanalı bir teyze. Bir keresinde bize aşure vermişti. Diğer iki kadın yabancı. Annem, benim canım, tanıdık ama onun yüzü de tıpkı babam gibi bana yabancı.

Onu geride bıraktığımda olduğundan daha farklı görünüyor.

Nefes alabiliyor ancak gözü morarmış. Bir gözkapağı gözünü tamamen kapatıp kapatmamak arasında kalmış gibi yarım bir şekilde duruyor Ağlıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Yarı kapalı gözünden bile yaşlar dökülüyor Nasıl olduğunu anlamıyorum ama yan yana gelmeyi başarıyoruz. Annem tam karşımda dururken tüm dünyanın sesi kısılıyor

Onu incitmemek için sarılmaya korkuyorum. "Anne," diyorum yavaşça. "Artık her şeyi değiştirebiliriz. Herkes gördü." Ellerini kavrıyorum. "İyi olacağız. Şikâyetçi ol, ona ihtiyacımız yok. Parasına ihtiyacımız yok."

Usulca ağlamaya devam ediyor. Güzel yüzünün harap halini görmek içimi burkuyor.

"Anne, seni öldürecekti," diyorum hıçkırırken. Anlık sakinliğim hiçliğe karışıyor. "Anne, ben çok korktum."

Ellerimi sıkıca kavrıyor. Avuçlarımdaki cam parçalarını, tenime dağılmış kanı o zaman fark ediyorum. Titreyen parmaklarıyla camları çıkarırken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Biliyorum, eğer bunu yapmasam dudaklarımdan daha çok hıçkırık kaçacak. Kendini daha da kötü hissedecek.

"Afra," diyor pürüzlü sesiyle. "Özür dilerim." Yaşları avucuma damlarken hâlâ ellerimden camları almaya çalışıyor.

"Anne..." diyorum ellerimi geri çekerken. "Sorun değil."

Elini aniden enseme yaslayarak beni kendine çekiyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor hıçkırarak. "Geçti, kızım. Bir daha böyle bir şey görmeyeceksin."

Nimbva

"Gidelim artık," diyorum kısık sesle. "Lütfen."

"Gideceğiz."

İnsanlar etrafımızda ama dünyayı sadece annemden ibaret görüyorum.

Zaman anlamını yitiriyor. Babam zorla dışarı çıkarılıyor. Asla babammış gibi hissetmediğim babam. Bakışları bize dönüyor fakat artık yüzünde öfke yok. Tükenmiş, yorulmuş gibi görünüyor Gözlerimiz birbirine değdiğinde pişman olduğunu hissediyorum. Ne diyeceğini bile tahmin edebiliyorum.

Kendini kontrol edememiş. İsteyerek yapmamış. Hep böyle derler.

Belki de annemin işleri bu noktaya getirdiğini, onu tahrik ettiğini söyler Kadınların doğrularından çok adamların yalanlarına inanılır.

Polisler gelene kadar insanlar babamın yüzüne bağırmaya devam ediyorlar. Onu sıkıca tutuyorlar. Ensesi yüzünden hareketleri dengesiz. Onu yönlendirmelerine engel olamıyor. Ona bakarak, "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum bir ara. Sadece annem sesimi duyuyor, bakışlarımı görüyor.

Ailemizin her zaman paramparça olduğunu biliyordum ama bu sefer diğerlerinden farklı. İlk defa olduğumuz gibi paramparça görünüyoruz. Sırtım acıyor, ellerimdeki yaralar sızlıyor. En çok da babamın tokat attığı yüzüm acıyor. Yine de kalbim bir kuş gibi ferah, hafif.

Ağlıyorum. Meğer gözyaşlarımı yıllarca biri görmesin diye içime akıtmışım.

Polisler geliyor. Babamın konuşmasına izin vermeden her şeyi anlatıyorum. Ellerimdeki kan, sırtımdaki cam batıkları da konuşuyor dilimi desteklercesine. Karakola götürülmeyi beklemiyorum. Gördüğümü, yaptıklarını, yaptıklarımı söylüyorum. Mutfağı inceliyorlar. Annem şikâyetçi olmak istediğini söylüyor. O da anlatıyor.

Yıllarca susmuşuz ya, artık susmuyoruz. Ne olacaksa olsun.

Kâbus gibi bir sabah, diye düşünüyorum sürekli. Ama ağlarken gülümsemek istiyorum. Öyle bir his var içimde.

Kâbus bir kurtuluşla bitiyor.

Güneş ışığı eteklerini salondan çekerken hissettiğim acı zihnimi uyuşturmuştu. Çağrı uyandığında anca kendime gelebilmiştim.

Onu ilk fark eden Gökhan oldu. Kolumu dürtüp Çağrı'yı işaret etti. Çağrı'nın şişmiş gözkapakları yavaşça aralandığında kan çanağına dönmüş kehribar rengi gözleri ortaya çıktı. Gözlerini birkaç kez ağır ağır açıp kapattı. Ardından, "Su," diye mırıldandı. Sesi kulağa berbat geliyordu.

Parmaklarıyla gergin bir şekilde oynayan Egemen onun sesini duyar duymaz başını kaldırdı. Su götürmek için yerinden kalkan da o oldu.

Ağzımda acı bir tat vardı. Yüzümü buruşturmuş bir şekilde yutkunurken koltukta doğruldum. Yerimden kalkıp Çağrı'nın yanına gitmek istesem de yapamadım. Bana bilerek vurmadığını bilsem bile bana vurduğu yerlerdeki acı, saatler geçtikte kendini belli ediyordu. İtiraf etmek gerekirse öfkeme engel olamıyordum. Öfkeliydim çünkü Gökhan'a haksızlık etmişti. Öfkeliydim çünkü onu neredeyse *boğarak öldürecekti.*

Kutay, Çağrı'nın yanına oturdu. "Ağrın var mı?"

"Egemen..." dedi Çağrı kuru bir sesle. "Ağzıma sıçtı."

"Güzel dişlerinden birkaçı kırılmış," dedi Mete teselli edercesine. Sesindeki alayı saklamayı başaramamıştı, gerçi bunun için bir çabası da yoktu. "Fiş fantezisini beğendin mi?"

"Lütfen..." Çağrı'nın sesi titredi. "Sus."

Kutay, Mete'ye uyarıcı bir bakış attı.

Egemen geri dönüp elindeki bardağı Kutay'ın eline tutuşturduktan sonra kendini tekrar koltuğuna attı. Tüm bunlardan

sıkılmış gibi gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Ciddi ciddi uyumayı düşünüyor bile olabilirdi, sonuçta Çağrı'nın komaya girmediğinden emin olmuştu.

Çağrı yavaşça suyu içtikten sonra hiçbir şey demeden, kafasını koltuğa dayayarak durdu. Birkaç dakika sonra, "Her yerim ağrıyor," dedi güçlükle. Gözleri yarı kapalıydı. Eh, en azından yaşıyordu.

"Bizim de," dedi Kutay. "Sarp ve Egemen hariç yani."

Egemen küçümsercesine 'hıh'ladı. Kavganın içinde dakikalar geçirmesine rağmen nasıl bu kadar hasarsız çıkmayı başarmıştı, hiçbir fikrim yoktu.

Çağrı, Kutay'ın sözleri ona bir şey hatırlatmış gibi gözlerini bana çevirdi. "Özür dilerim," dedi hızla. Kelimeleri nefes almadan, peş peşe söylemişti. "Sana vurmak istemedim. Gözüm dönmüştü."

Ah, ne tatlı, diye düşündüm alayla. *Bu da onun gerekçesi mi olacak şimdi?*

Şiddetin nedeni yoktu. Olmamalıydı.

Sahte bir tebessümle, "Bu öfkemi hafifletmiyor," dedim yavaşça. "Gökhan yarı baygınken onu..." Duraksadım. Düşünmek başka, dile getirmek başka bir şeydi. "Onu *öldürmek* istiyordun."

Çağrı şiş gözleriyle bir süre bana baktı. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmaya başladığında yüzümde mimik oynamadan onu izledim. Kendini kaybet, istediğini yap... Sonra da sadece özür dile, kontrolün sende olmadığını söyle ve kurtul.

Hayır, o kadar kolay olamazdı. Timsah gözyaşları umurumda değildi.

"Özür dilerim," dedi Çağrı boğuk bir sesle. "Sana bunu yapmak istemezdim."

Sessizce ağlarken yaşlar mahvolmuş yüzünde aşağıya akıyordu. Gözyaşlarını yanaklarına düşmeden tutmaya çalışır gibi ellerini sürekli yüzünde hareket ettiriyordu.

Ninova

İçimde soğuk bir öfke vardı. Bu öfke sadece ona yönelik değildi, zihnimden silip atamadığım günlerin gölgesine aitti.

Gökhan'ın tepkisini görmek için kafamı çevirdiğimde çenesinin titrediğini gördüm. Dipsiz kuyuyu andıran gözlerinde en ufak bir duygu yoktu ama bir şeyler hissettiğinden emindim. Nefret onu içten içe yiyip bitiriyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı öne çevirdim.

Bacağımın hemen yanında duran telefon titredi. Ölüm, Çağrı'nın toparlanmasına bile izin vermiyordu. İç geçirip telefonu elime aldım.

Piç kurusu, az daha beklesen ölür müsün?

Ölüm: Bu pisliğin ağlamasını dinleyemem.

Ne tesadüf, ben de.

Ölüm: Eğer ağlamaya devam ederse kafasına sıkacağımı söyleyebilirsin.

Ölüm: Eminim susmak isteyecektir.

"Çağrı, ağlamamaya çalış," dedim donuk bir sesle. Kafasına sıkmak mı? Tüm mermilerin bittiğini söylememiş miydi? Yoksa sadece blöf mü yapıyordu? "Ölüm'ün emri, kafana sıkmakla tehdit ediyor."

Çağrı nefesini tutarak birkaç saniye bekledi. Gözlerini sımsıkı kapatıp açtığında gözyaşları dinmişti.

Ölüm: Babasıyla yaptığı kavgayı anlatmasını iste.

"Berbat halde olduğunu biliyorum," dedim kafamı kaldırarak. "Fakat Ölüm toparlanmanı bekleyecek biri değil, konuşmanı istiyor." Derin bir nefes aldım. "Babanla olan kavganı anlat."

Çağrı kesik bir nefes verdi. "Kavgadan direkt başlanmaz anlatılmaya," dedi bıkkın bir sesle. Yüzünü ovuştururken yaralarına rağmen bunu yapabilmesine şaşırdım. "Sikeyim."

Silahlar bize doğru çevrilirken gıcırtı sesleri kulağımı doldurdu. Gerçekten tüm mermiler tükenmiş miydi? Ölüm'ün bir dediği diğerini tutmuyordu. Silahlı kameraya kaçamak bir bakış attım.

"Ölüm'ün sabrını yeterince zorladık," dedi Kutay. "Küfretme."

Çağrı ellerini yüzünden çekmekle yetindi. "Videodaki halimi gördünüz," derken sesi pürüzlüydü. "Gece kulübü, küpeler, makyaj... Bunların hiçbiri babamın istediği şeyler değildi. Annemin de öyle. Fakat annem giyinişime ya da yaptıklarıma karışmıyordu. Bana bu dünyada zarar vermediği sürece tabii." Kıkırdadı. "Cehennemde yanma tercihimi de bana bırakmıştı."

"Annen anlayışlı birine benziyordu," dedim kırık televizyona kaçamak bir bakış atarken.

"Çoğunlukla öyleydi." Çağrı'nın bakışları dalgınlaştı. "Fakat bazen ondan da, davranış şeklinden de nefret ediyordum. Kimsenin anlayışı sonsuza dek sürmez, annelerin bile."

Nefreti bana yabancı değildi. Annemin boşanma davasını açmadan önce beklediği, eziyet çektiğim seneleri düşününce bazen ben de annemden nefret ediyor gibi hissediyordum. Ondan nefret etme düşüncesi bile canımı yakıyordu.

"O kadar yıldır devam eden bir evlilik," demişti annem. *"Baban böyle biri. Sinirini kontrol edemiyor. Eninde sonunda eskisi gibi olur her şey. Boşanmak dediğin gibi kolay değil. Tek maaşla İstanbul'un neresinde yaşayacağız? Sen hangi parayla okuyacaksın?"*

Yastığa sarılıp yalvardığım geceler, annemin beni geçiştirişleri...

Benim bunlara katlanmak zorunda olmadığımı kimse fark etmemişti. Fark ettiyseler de susmuşlardı.

"Sonuçta o senin annen," dedim gerçeği dile getirerek. "Nereye kadar nefret edebilirsin ki ondan?"

Çağrı omuz silkti. "Kan bağı umurumda değil."

İrkildim.

"Ergen," dedi Gökhan soğuk bir sesle.

Çağrı ona bakmadı. Belki de *bakamadı*. "Her sorunun parayla çözüldüğünü sanarak büyüdüm," diye devam etti. "Bizimkiler sevgisizliğin bile parayla çözüleceğine inanıyordu." Duraksadı. "Hah, öyle bakmayın. Kimse beni sevmedi triplerine girmiyorum."

"Ben de aç değilim," dedi Sarp gözlerini yumup kafasını onaylarcasına sallarken.

Çağrı ona ters bir bakış attı. "Babam genelde evde değildi. Annem daha çok evde olurdu ama o da sürekli meşguldü. Özetle... Ben büyürken para vermek dışında hiçbir şey yapmamalarına rağmen onların istediği gibi biri olacağımı umdular. Hobilerimin onlarınkine benzemesini beklediler. Oysa bana bir şey öğrettikleri, benimle bir şey yaptıkları yoktu.

"Babam yarı yarıya siyasetin içindeydi ve derneklerle bağlantısı vardı. Her ne haltsa adları, unutalı çok oldu. Annem, babamın çevresinden nefret ederdi." Derin bir nefes aldı. "Annemi seviyordum. Ona değer veriyordum ve onu incitmekten korkuyordum. Babamdan ise nefret ediyordum, onun parasını harcayıp onu tamamen tüketmek istiyordum. Madem verdiği tek şey paraydı, onu da kullanmam lazımdı sonuçta. Hem baba hem koca olarak başka neye yarıyordu ki? *Hiç.*"

"Tüm bunları kendin mi fark ettin?" diye sordum. "Çocukça fark edilme çabanı, onların sana yaklaşımını ve inadına söylediklerinin tersini yapmanı... Yoksa sana biri mi söyledi?"

"Çocukça... Ney?" dedi Çağrı dedi sert bir sesle. "Fark edilme çabam falan yok, boş yapma."

Nimova

"Afra'nın dediği gibi gözüküyor durum," dedi Kutay beni destekleyerek. "Zengin ailenin ilgisiz büyüyen çocuğu."

Çağrı hâlâ itiraz etmeye hazır görünüyordu. "Ne saçmalıyorsunuz, oğlum?"

"Tamam, sen ne dersen o," dedim kabullenerek. Yaşadıklarına kendi içinde henüz isim koyamamıştı. "O gece neler oldu?"

"Babam videoyu görmedi ama neler olduğunu duydu. Herkesin içinde..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Beni aşağıladı gibi bir şey. Onun gibi büyük bir adamın nasıl böyle bir oğlu olurdu? Herkesin içinde onu nasıl böyle rezil ederdim?" Derin bir nefes aldı. "Babam şirket için ihtiyacı olan fonu alamadı. Bu kadardı."

Cevap beklercesine önce kameraya, ardından da telefona baktım.

Ölüm için bu kadar mıydı?

Ölüm: Bu kadar değildi.

Ölüm: Her şeyi bilmiyormuşum gibi böyle yarım yamalak anlatılması...

Ölüm: Detay istiyorum.

"Kavga detayını istiyor," diye mırıldandım. "Her şeyi biliyor. Bu kadardı dediğinde bu kadar olmadığını da biliyor. Yalan söyleme ya da eksik anlatma. Hepimize sıra gelecek. En azından üzerine düşeni yapıp sorulara cevap vermelisin."

Çağrı bir elini alnına bastırıp gözlerini yumdu. "İlk önce adama patladı. Ne ima ettiğini, bunun yalan olduğunu söyledi. Fakat adam bu durumdan dolayı fonu bize veremeyeceğini söyleyip gittiğinde ve babamı diğerleriyle baş başa bıraktığında işler değişti. Masada başkaları vardı. Şirkete destek olan, para babası adamlar. Böylece beni mekânın içine çağırdı."

Sıkıntıyla nefes verdi. "Üzerimde beyaz gömlek vardı ancak

Nilova

mekândan topuklarken gömleğim tamamen lekeliydi. Reddetmeye, babama olanları açıklamaya çalıştım ama beni dinlemedi. Ben konuşmaya çalıştıkça daha da sinirlendi. Sinir konusunda sorunlu biri zaten. Sonra... Sonra üzerime bir şeyler döktü. Daha fazlasına izin vermeden eve döndüm. Kısaca kaçtım. Götüm tutuşmuştu." Gözlerini bana çevirdi. "Yeterli mi?"

Gözlerimi tekrar telefona çevirdim.

Ölüm: İnsanların ona yaklaşımı nasıldı?

"İnsanlar arasında dedikodu yayıldı mı? Tepkileri neydi?" Duraksayıp kendi sorumu ekledim. "Gökhan'a böyle davranmana neden olacak ne yaşadın?"

Hadi, diye düşündüm. *Sen de kendine bir kılıf bul.*

"Doğruyu söylüyorum!" dedi Çağrı tok bir sesle ve yorgun bir yüzle. "Hormonlarım düzgün, bir erkekten hoşlanmayı hayal bile edemiyorum. Birlikte olmayı..." Gözle görülür bir şekilde ürperdi. "*Asla.* Ben düpedüz kadınlardan hoşlanıyorum."

"O zaman bir erkeği öpmeyecektin," dedi Gökhan. Düzgün konuşmak için kendini zorladığı belliydi.

"Ergendim, tamam mı?" diye bağırdı Çağrı aniden. "O sarhoş kafayla leş bir oyun oynadım ve insanlar susmadı. Video önce fakülteye, sonra da tüm kampüse yayıldı. Arkadaşlarıma açıklamama rağmen onlar bile arkamdan yalan söylediğimi iddia ettiler. Ben de üniversite kaydımı dondurarak bir ayyaş gibi yatıp kalkmaya başladım. Bu eve gelene kadar böyle devam ettim. Bu kadar."

Telefon titredi.

Ölüm: Değil.

"Değil," diye tekrarladım. "Çağrı..."

"Yeter!" diye bağırdı aniden. "Ağzıma sıçıldı işte, anlamıyor musun?" Böcek gibi küçücük kalmış, şiş gözlerini kameraya çevirdi. "Yeterince anlattım."

Ölüm: Ona ailesini sor.

Derin bir nefes aldım. "Ailen..."

"Benim ailem yok!" diye bağırdı koltukta öne doğru eğilirken. Kollarındaki damarlar belirginleşmişti. "Benim..." Sesi kısıldı. "Benim ailem yok." Bir süre ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bekledi. "Evlatlıktan reddedildim."

Salona sessizlik çöktü. Çağrı'nın nefesleri dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

"Babam beni mirastan men etti," diye tekrarladı Çağrı. "Bana küçücük sikik bir apartman dairesi verdiler. Sadece annem para yollamaya devam etti. *Para, para, para...*" Kıkırdadı. "Her şey bundan ibaret." Gözlerini tavana çevirdi. "Annemin gönderdiği para dışında ailemle ilişkim bitti. Artık başına geçebileceğim bir şirket olmadığı için okuduğum bölüm de bir halta yaramazdı. Hayatım bitti."

Sesi donuktu.

"Arkadaşların..." diye başladım fakat bana attığı bakış susmama neden oldu. Kıpkırmızı gözleri sulanmıştı.

Omuz silkti. "Ailem gitti. Eskisi kadar param yoktu. Yani *sözde* arkadaşlarımla ilişkim de bitmiş oldu." Ellerini yumruk yaptı. "Sarhoş olmadıkça yaşamaya katlanamıyordum. Dünyanın sesini kesecek bir şeye ihtiyacım vardı."

"Dünyanın sesini kesecek bir şeyler mi?" dedim pürüzlü bir sesle.

Çağrı sabırsızca bana baktı. "Bilmiyor olabilirsin, küçük kız," dedi alayla. "Ancak alkol bu konuda çok etkili."

Biliyorum." diye mırıldandım. *Sarhoş olmayı değil, dün-*
[illegible] kesmeyi

Kesiler," diyor kadın. "Bu konuda sana yardım edebili-
[illegible]

Sarışın, zifiri saçları, düzgün bir makyajı, rahatlatıcı bir gülümsemesi olan bir kadın. Odası gülümsemesi gibi geniş ve [illegible]. Ondaki bir şeyler bana her şeyi anlatmamı fısıldıyor. Gözleri ruhumun içini görüyor. Tam da bu yüzden susuyorum, sakladığım ruhumu yakalamasından korkuyorum.

İnsanlara güvenmiyorum. Onlara güvenemiyorum. Kimse bunu benim kendime ettiğim kadar yardım edemez, biliyorum.

Kendimi öldürmemden korkuyorlar ama bu korkunç dünyada yaşayabilmem onlara ölüm kadar korkutucu gelmiyor.

Düzgün parmaklarını birbirine geçirmiş, beni bekliyor.

Yüzündeki ifadeye tekrar bakıyorum. Belki o bana yardım edebilir. "Susturmanın bir yolu var mı?" diye soruyorum güçlü bir sesle.

"Susturmak istediğin sesler mi var?" diye soruyor Yüzündeki ufak ifade değişimini görüyorum. Kesinlikle acemi, diye düşünüyorum alayla. Bunu sormamalıydı. Belki de sesler duyan bir şizofren olduğumu düşünüyor. Oysaki yanılıyor, zihnimdeki tek ses bana ait olan. Tek düşmanım kendi sesimle benimle konuşuyor.

"Zihnimin içinde değil," diyorum yavaşça. "İnsanlar." Camı işaret ediyorum. "Dünyanın sesi. O sesi kısmanın bir yolu var mı?"

Söyleyemediklerim dilimin ucunda kalıyor.

Dünyanın sesini kesmeye ihtiyacım var. Bu yüzden kendimi kesiyorum.

Sonunda duyduğum tek şey kendi hıçkırıklarım oluyor. Fakat sorun değil. Dünya da kanayan bacaklarım da acıtıyor.

Nihova

Hangisinin acıtmasını istediğime karar veren benim. Aradaki tek fark bu.

Sarhoş olduğumu ima eden bir cevap verdiğim için Kutay'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirmiş ama uzun sürmemişti. Odak noktamız Çağrı'ydı.

Çağrı'ya bakarken sertçe yutkundum. Aslında her şey basit ve kolaymış gibi anlatıyordu fakat bunu yaşamanın hiç de kolay olduğunu düşünmüyordum. Şimdiye kadar ailesinden ve parasından hep kolaylıkla, güler yüzle bahsetmişti. Şimdi aslında alay edercesine konuştuğunu fark edebiliyordum. Kendisiyle alay ediyordu.

Babasının kaçtığım düşünüp sevineceğini söylemişti. O zaman ciddi olduğunu düşünmemiştim. *'Beni aramaya bile kalkışmaz,'* demişti. *'Parasını harcayan oğlu gitti diye sevinir.'* Ne kadar da güler yüzle, rahat bir tavırla söylemişti bunu...

"Ha... hayatın bok gibiymiş," dedi Gökhan boğazını temizleyerek. Sesi kısıktı. Alayla el çırpmaya başladı. "Bok gibi davranmanın nedeni bu muydu?"

"Nedeni yok," dedi Çağrı soğuk bir tavırla. Omuz silkti. "Pisliğin tekiyim, bok gibi herifim. İnsanlar sürekli konuştu, yüzüme baka baka benimle dalga geçtiler. Onlarla kavga etmek hiçbir şeyi çözmedi, susturmaya çalışmak da öyle. Aslında konuşulanları sikime bile takmazdım fakat dedikodular evdeki her şeyi mahvetti." İç geçirdi. "Bu evde seni görünce... sadece öfkeliydim."

Gökhan kafasını eğdi. "Sadece bu mu?" dedi gözleri korkutucu biçimde açılırken. "Öfkeni benden mi çıkarmak istedin?"

"Uzun ve zayıfsın," dedi Çağrı bakışlarını kaçırırken. "Yaşına göre bile güçsüz duruyorsun. Amacım sadece görünüşünle dalga geçmekti. Şey olduğunu... bilmiyordum."

"Neden?"

"Nedeni yok."

"Sana yapılanları bana yapıp kendini rahatlamaya çalışıyordun." Gökhan öksürmeye başladı. Kendine hâkim olmaya çalışıyormuş gibi koltuğun kenarını iyice sıktı. "Sen..."

Aniden ayağa kalktığında refleks olarak peşinden ayaklandım. Ellerimi kaldırıp, "Sakin ol," diye mırıldandım ama buna gerek yok gibiydi. Gökhan sakinleşmeye çalışırcasına ileri geri birkaç adım attıktan sonra ayağa kaldırdığımız televizyona yumruğunu geçirdi.

Televizyondan çatırtılar yükseldiğinde Sarp kendi canı acımış gibi inledi. "Lütfen, bana yumruk at!" diye bağırdı aniden. Birkaç saniyede yanımızda bitmişti. "Lütfen, yüzümü yumrukla ama ona dokunma!"

Televizyonun harap olmuş geniş ekranına bakarken Gökhan elini geri çekti. Bembeyaz elindeki eklem yerleri kızarmıştı. Yumruğunu ovuştururken dudaklarını birbirine bastırarak koltuğumuza geri oturdu.

Elimi Sarp'ın sırtına koydum. "Yas tutarız," dedim teselli edercesine. "Televizyon için."

"Bunu hak ediyor," dedi boğuk bir sesle. Gözleri dolmuştu. "Onunla çok zaman geçirdik."

Tekrar yerime oturdum. Sarp da her an bayılacakmış gibi bir yüz ifadesiyle üçlü koltuğa döndü.

Çağrı sessizce bizi izliyordu. "Bir neden olarak sana bunu söyleseydim, kendimi rahatlamaya çalışıyorum deseydim, sana mantıklı mı gelirdi? Gey olup olmadığını bilmiyordum, işin aslı umurumda da değildi. Tam olarak reddetmediğini ve sustuğunu fark edince gerçekten şüphelendim. Durmak da istemedim. Bu evde davranışlarımın hesabını mı vereceğim bir de?"

Düpedüz zorba, iğrenç biriydi.

Çok iğrençti.

"Sen de devam ettin," dedi Gökhan daha da kısılmış sesiyle.

"Evet," dedi Çağrı yavaşça. "Çünkü kafamı dağıtmak için böylesi daha kolaydı." Köşeye sıkışan değil de köşeye sıkıştıran kişi olmak hoşuna gitmişti. Şu an bile hiç pişmanmış gibi görünmüyordu. "Bak, oğlum. Bende bir neden arama, tamam mı? İstediğin kadar hakaret et, hepsini daha önce duydum. Para da kaba kuvvet de hiçbir şey de seslerini kesmedi. Burada ise sesini istediğim an kesebilirim." Yanağının üstünü işaretparmağıyla kaşıdı. "Senin biraz konuşmana izin verebilirim." *Hak ettim,* der gibiydi.

"Sıkıysa dene ses kesmeyi koçum," dedi Mete içtenlikle. Parmaklarını çenesinde gezdirirken güzel yüz hatları gerildi. "Az önceki kavga sadece *stres atmaydı*, Çağrı. Götün yiyorsa dene. Sıkıysa önceki gibi davranmaya devam et ve olacakları gör."

Çağrı omuz silkti. "Kavga edecek halim yok. İstediğin kadar tehdit et. Çok da sikimdeydi yani." Silahlar tekrar gıcırdadı. "Sana yumruk attım varsay." Elini gelişigüzel bir şekilde havada salladı.

"Hissettim şu an," dedi Mete göz devirirken. Dişlerini gıcırdattı. "Konuştukça iğreniyorum senden. Aile dramını yapıp bitirseydin bari, içimde acıma kalırdı. İtinayla ne kadar iğrenç biri olduğunu anlatıyorsun."

"Aynen," dedi Çağrı. "Konuşmayın benimle işte daha fazla." Tek gözünü açıp Mete'ye baktı. "Birinin dilini kestirdiğini hatırlatayım bu arada," diye ekledi. Mete'den korkmuş gibi görünmüyordu. "Zorbalık konusunda benden pek farkın yok. Egemen de sen de Gökhan'a takılmasını biliyordunuz."

"Ben özür diledim," dedi Egemen omuz silkerek. "Sen hariç hiç kimse birini özellikle hedef almamıştı."

Gökhan'a döndüğümde Egemen'in özrünü onaylarcasına başını hafifçe salladı.

Çağrı'ya tiksintiyle bakarken, "Kendinle beni bir tutma," dedi Mete. "İlgisizlikten kafayı sıyırmışsın. Dışarıda milletin dediklerine kudurup içip sıçıp burada çocuğa aklınca haraç kesiyorsun. Eziksin oğlum sen. Sarp'tan daha korkaksın."

"Ayıp oluyor," dedi Sarp gücenmiş bir sesle. Gözleri hâlâ televizyonun üstündeydi.

"Öyleyim," dedi Çağrı umursamaz bir tavırla. "Uzatmaya gerek yok, tamam mı? İstediğinizi söyleyin. Nasıl göründüğünün farkındayım. Özür dilesem bile faydası olmayacağını da biliyorum. Tek istediğim Ölüm anlatacaklarımı yeterli bulduysa susmak. Konuşmak istemiyorum."

Çağrı en çok Gökhan'ın affına muhtaç olmalıydı. İçten içe hakaretlerimizi ve ona davranışlarımızı umursamadığını söylese de... af dilenmesini istiyordum.

Gökhan'ın hislerine hak verebiliyordum. Kendine saygı duyuyor, kendini seviyordu. Çağrı'nın acınası gerekçelerini anlayışla karşılamak zorunda değildi. Karantina döneminin onu kurtardığı aşağılamaları Çağrı ona geri vermişti. Gökhan okuldan kurtulmuştu fakat buraya tıkılmıştı.

"Ölüm?" dedim sorarcasına telefona bakarken.

Mesaj gelmedi.

"Su içmeye gitti herhalde," dedim umursamaz bir tavırla. Çağrı'nın anlatacak bir şeyi kalmış olsaydı anında mesaj atardı. "Birazdan yazar." *Umarım elektrik falan çarpmıştır.*

Çağrı kafasını salladı. Ardından gözlerini evin içinde gezdirdi. "Şu yerdekiler... Oha, mermi mi bunlar?"

"Sen bayginken Ölüm parti verdi," diye açıkladım. "Bayıldığına şükret."

"Eyvallah, Egemenciğim," dedi Çağrı iğneleyici bir sesle. "Kavgadan dolayı mı oldu bu?"

"Evet. Bir de mesajını görmediğimden." Ellerimi kavuşturdum. "Bize sıkmadı."

"Fark ettim."

Yavaşça yutkundum. "Tüm mermileri tüketti." *Ne olur mecaz anlamayın,* diye düşündüm. *Gerçekten tüm mermileri tüketti...* En azından söylediğine göre durum böyleydi.

Kimse dediğimin gerçek anlamını anlamışa benzemiyordu. Hayal kırıklığı içinde telefona baktığımda tam o sırada mesaj geldi.

Ölüm: Ve son.

Bir an, bu cümleden sonra birinin kafasma sıkacak sandım. Göğsüm sıkıştı.

Ölüm: Gece görüşürüz.

Görüşmek istemiyorum, diye düşündüm çaresizlik içinde. Ne bunu söyleyebildim ne de yazabildim. Bakışlarımı telefondan ayırıp dişlerimi sıktım ve yüzümdeki ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım.

"Bu kadardı," diye mırıldandım. Telefonu koltukta kendimden biraz uzağa ittim. "Kayıtları izleyip bunu konuşacaktık. Sıkıntıdan birbirinizi dövmenize gerek yoktu."

"Burası benim için özel," dedi Çağrı aniden. Ona döndüğümde göz göze geldik, ciddi görünüyordu. "İstanbul'un her köşesini dolaştım. Defalarca yurtdışına çıktım. Sanki nereye gidersem gideyim duyduklarımdan kaçamıyordum. Ta ki bu eve gelene kadar." Dış kapıya doğru elini kaldırdı. "Bu kapı dünyanın sesini kesti. Kim olduğumu bilmeyen dört kişiyle beni aynı eve kapattı. Hiçbiriniz videoyu bilmiyordunuz. Hiçbiriniz arkamdan konuşan kişilerden değildiniz." Altdudağını

Nihova

ağzının içine yuvarladı. "Ölüm'ün bunu elimden almasına şaşırmadım."

Artık onun kaçtığı gerçekleri öğrenmiştik. Aklıma gelen fikirle yavaşça ayağa kalktım. "Ölüm, senin ve benim mutfağa geçmemizi istedi," dedim ifadesiz bir sesle. Anlatacakların bitti ama... başka bir şey var."

Çağrı'nın yüzü gerildi. Ardından yavaşça, koltuğa tutunarak ayağa kalktı. Bir kolunu karnına bastırırken, "Egemen belamı silktin, belamı," diye homurdandı.

Egemen ona halinden memnun bir bakış attı. "Sakat kalman dileğiyle."

Gerginlikten çatlamıyor olsam kahkahalarla gülebilirdim.

Telefonu avucumda sıkarken koltuğun etrafından dolaşıp mutfağa ilerledim. Ayaklarımla önüme çıkan kovanları ittiğimde gürültüyle yuvarlandılar. Onların yerde değil de bedenimin içinde olabileceğini hatırlattım kendime.

Çağrı iğrenç, zorba bir insandı. Buna rağmen ona karşı ne hissettiğimden emin değildim. Ona acıyor muydum? Bir noktada evet. Onu anladığım bir kısım bile vardı. Ondan tiksindiğim, ondan nefret ettiğim kısım da. Ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Her şeyi açıkça anlatmıştı. Ölüm bile tatmin olmuştu ama ben kararsızdım.

Gözlerimi Çağrı'ya çevirdim. Ağır ağır yürürken bana yetişmeye çalışıyordu.

Onu umursamadan mutfağa girdim ve sandalyelerden birini çekip oturdum. Telefon titrediğinde ekrana kaçamak bir bakış attım.

Ölüm: Bildirim sesini ve beni diğerlerine istediğini yaptırmak için mi kullanacaksın?

"Evet," diye fısıldadım. "Senin beni kullandığın gibi." Mut-

faktaki silahların içinin dolu olduğunu kendime hatırlatırken silahlı kameraya bir bakış attım. "İzninle."

Ölüm: Seve seve.

Kendi kendime oyun çevirmem hoşuna gitmiş gibi beni destekliyordu. Göz devirip telefonu cebime koydum.

Çağrı içeriye girdi. Oflaya puflaya masaya yaklaşırken, "Soru sormayacaksa buraya gelmemizin anlamı ne?" diye sordu sert bir sesle.

Altdudağımı ısırdım. "Sanırım... Sanırım kötü bir şey olacak."

"Rus ruleti mi oynayacağız?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Herife fikir verme." Fikri beğenirse uygulayabilecek potansiyelde bir psikopattı sonuçta.

Çağrı sandalyeye oturduğunda yüzünde korku vardı. Silahlara kaçamak bir bakış attı.

Gözlerimi yüzünde sabitledim.

Kendini affetmeye ihtiyacı vardı. Her şeyden önce kendini affetmeli, sonra başkalarının onu affetmesini dileyebilirdi. Kendini affetmediğin sürece başkasının seni affetmesinin anlamı neydi ki?

Belki Çağrı bir yerden başlayabilirdi. Son olarak gördüğümüz bu ev, onun için bir şeylerin başlangıcı olabilirdi.

"Ölüm sana yumruk atmamı istedi," dedim soğukkanlı bir sesle. Yüzümde bana bıraktığı acı keskinleşirken öfkem içimde kaynamaya başladı. "Yanağıma attığın yumruğun aynısından."

Çağrı rahatlamış gibi derin bir nefes verdi. "Yüzüm bu haldeyken mi?" diye sorduktan sonra ofladı. Başımı sallayarak onu onayladım. "Reddetme şansım yok sanırım." Yanağını bana çevirdi. "Vur."

Ayağa kalktım. Elimi yumruk yapıp kolumu geriye çektim ve tüm gücümle yanağına doğru savurdum.

Nemova

"Siktir!" diye bağırdı ellerini zaten morarmış yüzüne bastırırken. Gözleri dolmuştu. "Ulan tüm gücünle mi vur dedi? Yanağım..." İnleyerek alnını masaya dayadı. Ağlamaya benzer sesler çıkarırken geri çekildim, yumruğumu kapayıp açarak parmaklarımı esnettim.

Ona bakarken hiç vicdan azabı çekmiyordum. Kameranın ardında Ölüm'ün keyiflendiğini hissedebiliyordum.

Çağrı gördüğü şiddeti ve zorbalığı aynen uygulayan biri olarak yaptıklarının karşılığını almayı hak ediyordu. En azından bana yaptığı için. Babamdan sonra kendime bir söz vermiştim. Kimse bana elini süremeyecekti.

"Özür dile," dedim Çağrı'ya bakarken.

"Ne? Yüzümü *sen* yumrukladın!"

"Benden özür dile," dedim yüzümü işaret ederek. Sakince sandalyeme geri oturdum. "Bu yüzü bu hale sen getirdin."

Bir an beni tersleyeceğini sandım ancak düşündüğüm gibi olmadı. "Gerçekten üzgünüm," dedi yavaşça. Alnını masadan kaldırıp bana baktı. Sesi gergin çıkıyordu. "Pisliğin teki olduğumu biliyorum. Birine el kaldırınca cinsiyetin de önemsiz olduğunun farkındayım. Gökhan'a sinirliydim... Sana bilerek vurmadım, asla vurmam. Kavgada... Egemen'in yaptığına hak veriyorum." Parmak uçlarıyla yüzüne dokundu. "Buna ihtiyacım vardı. Ellerimin kırılmasına da öyle."

"Önemli değil."

Kısa bir sessizlik oluştu.

Çağrı şiş gözlerini kırpıştırdı. "Beni affedebilir misin?"

Bazı şeyler affedilmezdi. İstesen de yapamazdın.

"Seni affediyorum," dedim yavaşça.

Seni asla affetmeyeceğim. Yine de kendini affetmen için sana yalan söyleyebilirim.

"Seni anlayabiliyorum."

Ancak sana hak vermiyorum.

"Eminim diğerleri de anlayabiliyordur."

Ve onlar da hak vermiyordur.

"Yine de kendince bahane olarak gördüğün şeylerin saçma olduğunu bilmelisin."

Şiddetin nedeni olmaz. Zorbalığın da öyle.

"Seni affediyorum."

Sadece rol yapıyorum.

"Sana hakaret etmeyeceğim ya da sana karşı kötü konuşmayacağım."

Fakat içimden sana sövmeye devam edeceğim.

Duraksadım. "Umarım sen de kendini affedebilirsin."

Umarım bunu gerçekten yapabilirsin.

İnsanın kendisini affedememesinin sonuçlarının ne kadar ağır olduğunu biliyordum. Ben onu affetmesem de onun kendisini affetmesini gerçekten istiyordum.

Çağrı'nın nutku tutulmuştu. Dudaklarını araladı fakat hiçbir şey söyleyemedi.

"Ben de özür dilerim," diye ekledim. "Hassas bölgeni sürekli tekmelediğim için."

Aslında... Yalan söylediğim için.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu evin kapısı uzun zamandır susturduğum dünyanın sesini hâlâ dışarıda tutuyordu fakat Daire 13 zihnimdeki anıların sesini açmıştı. Geçmişim sürekli aklıma gelirken her şeyi geride bırakma arzusunu canımı yakacak kadar keskin bir şekilde hissediyordum.

Çağrı'yı kaçtığı seslerle barışması için ikna etmek istemiştim. Ölüm'ün beni gizlice geçmişimle buluşmaya ikna etmeye çalışmasıyla aynıydı.

Ellerimi kavuşturup çenemi ellerime dayadım. Gergin bir şekilde telefonun ekranına baktım. "Ayrıca... Ölüm istediği için değil, kendim istediğim için senden özür diledim. O sadece sana yumruk atmamı ve..." Sertçe yutkundum. "Bana bir daha yavşarsan seni öldüreceğini iletmemi istedi."

En azından böylece onun bana karşı *aşırı* davranışlarından da kurtulabilirdim. *Bu da aradan çıksın.*

Çağrı gözlerini kaçırdı. "Tamam."

"Ölüm," diye seslendim tereddütle. "Bu kadar mı? Salona dönebilir miyiz?"

Telefon titredi. Aceleyle telefonu cebimden çıkardım.

Ölüm: Bildirim sesi sana hediyem olsun.

Ölüm: Ne söylemiş olduğumu sen seç.

"Gidebiliriz," dedim derin bir nefes vererek. Telefonu cebime sokarken kalp atışlarım hızlanmıştı.

Çağrı oflayarak sandalyeden kalktığında ben yerimden kalkmadım. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır," dedim yavaşça. "Birazdan gelirim. Sen geç." Ellerimi alnıma dayadım. "Tükenmiş hissediyorum."

Çağrı bir şey demeden uzaklaşırken yüzündeki ifadeyi aklıma kazıdım. Umutluydu. *Tuhaf.* Biraz mutlu ama kesinlikle umutluydu. Muhtemelen söylediklerimi hak etmediğini düşünüyordu. Doğru düşünüyordu.

Gözlerimi yumdum.

Birini affetmek... iki kelimeden mi ibaretti?

Gözlerimi açmama neden olan şey sandalyenin gıcırtısı oldu. İrkilerek oturduğum yerde geriye yaslanırken Egemen'in Çağrı'nın kalktığı sandalyeye çöktüğünü gördüm.

"Geldiğini duymadım."

"Konuşmanızı dinledim," dedi Egemen sert bir sesle. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ne yapıyormuşum?"

Ellerini masaya koyup bana doğru yaklaştı. "Yalan söylediğin çok belli oluyor," diye fısıldadı sır verir gibi. "Çok *tatlısın.* Ölüm'ün söylediklerini kimsenin konuşmasma izin vermeden

direkt söylerdin. Biraz bekledikten sonra değil." Yüzümde mimik oynamadı. Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Neden onu yumruklayıp affettiğini söylemek için buraya çağırdın?"

"Sana hesap vermek zorunda mıyım?" diye diklendim.

Dudaklarında ortaya çıkan gülümsemenin nedeni siniri olmasına rağmen sevimli gözüküyordu. "Sana yumruk attığı için onu bu hâle getirdiğimi hatırlatırım," dedi kaşlarını havaya kaldırırken. "Yani evet. Büyütülecek bir şeyi neden bu kadar basit gördüğünü öğrenmek istiyorum."

"Evet, onu öldürüyordun." Bir an duraksadım. "*Bana yumruk attı diye.*"

"Elimde değildi," dedi gülüşü solarken. "Bunu bu kadar kolay affedemezsin. Anladın mı? *Sana vurdu.*"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Birinin daha kendini affedememesinin nedeni olmak istemedim." Bakışları tenimi yakarken kelimeler dudaklarıma dizildi. "Birinin daha *intihar etmesine* neden olmak istemiyorum."

Egemen'in yüzündeki ifade yavaş yavaş değişirken gözlerimi kırpmadan ona baktım. Bana dikkat kesilmişti. "Ciddi misin?" diye sordu sakin bir sesle.

"Ortaokuldan bir kızdı," dedim yavaşça. *Aslınur. Yine sen, yine benim hayatımı mahveden senin hikâyen. Ne zaman kurtulacağım hayaletinden?*

Kelimeler dudaklarıma dizilirken içimde tozlu raflara kaldırdığım, karanlığa gömdüğüm o kutunun kapağı açıldı. Kalp atışlarım hızlanıyordu. Bu hikâyeyi Egemen'le paylaşacak mıydım? Daha benim sıram bile gelmemişti.

"Büyük bir kavga ettik. Kavgayı başlatan da haksız olan da oydu." Sesim kısıldı. "Kavganın sonunda sakat kaldı. İnsanlar görünmeyen yaralardan çok görülenlerle ilgilendiği için... birdenbire o haklı oldu." Gözlerimi kameraya çevirdim. "O hale gelmiş olmasına rağmen benden özür diledi fakat onu affetmedim. Asla affetmeyeceğimi söyledim."

Nihan Nova

"Çağrı'nın kendini affetmesini istedin," dedi Egemen ne yapmaya çalıştığımı fark ederek.

Kafamı eğdim. "Lisedeyken intihar etti." İsmi dudaklarıma alamayacağım bir zehir gibiydi. Boğazımı temizledim. "Hiçbir zaman kendini affedememiş. Ayakları üzerinde duramamak kadar çok canını yakmış."

"Çağrı'nın kendini suçladığına gerçekten inanıyor musun?" diye sordu usulca.

"Çağrı'yı asla affetmeyeceğim," diye fısıldadım sır verircesine. "Ancak eğer ufak da olsa kendini suçluyorsa... Birinin daha kendini affedememesine neden olmak istemiyorum." Yavaşça yutkunurken masaya eğildim. "Masum sayılmam. Sanırım... yaptığım daha çok şey var."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Hiçbirimiz masum değiliz." Kafasını öne doğru eğdi. "Çağrı'dan daha beter hale getirdiklerim olmuştu," dedi gözlerinde uğursuz bir şey belirirken. "Daha azını yaptıkları için."

Birini döverek öldürmüş olabilir miydi?

"Şiddetten nefret ederim," dedim buz gibi bir sesle.

"Ben de yalancılardan." Yamuk bir sırıtış dudaklarında belirdi. "Şiddetten nefret ediyorsun ama dövüşme konusunda iyisin, *sahte siyah kuşak.*"

"Bu senin de yalan söylemekte iyi olduğun anlamına mı geliyor?"

Gerçekten sorumun cevabını düşünüyormuş gibi düşünceli bir ifadeyle bana baktı. Aramızda bir sessizlik oluştu. En sonunda geriye yaslanıp derin bir nefes aldı. "Kendini suçluyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim gözlerimi masaya indirirken. "Fakat o beni suçlayarak intihar etti."

Tek kaşını kaldırdı.

"Mektup bıraktı," dedim yavaşça. "En yakın arkadaşına.

Affedilmediği için kendini affedemediğini yazmış." Terleyen ensemdeki saç köklerimi çekiştirdim.

"Ölürken kendine bahane aramış," dedi Egemen.

"Evet," dedim iç geçirerek. "Belki de." Gözlerimi mutfağın kapısına çevirdim. "Birinin daha bahanesi olmak istemiyorum."

"Çağrı piçinin intihar edeceğini mi düşünüyorsun?"

Başımı iki yana salladım.

"Afra," dedi yatıştırmaya çalışır gibi. "Özrünü de onu affetmeni de hak etmiyordu. Bana sorarsan, daha fazla kemiğini kırmalıydım."

"Kimse ona ikinci bir şans vermemiş," dedim gözlerimi Egemen'e çevirirken. "Ya burada ölürsek? Ya o ikinci şansa asla sahip olmazsa? Buna ben neden olmak istemiyorum. Gökhan zaten kendinden nefret etmesine sebep olacak. İstese de istemese de."

"Kurtarılmaya değecek biri değil," dedi Egemen kaşlarını çatarken.

"Onu ben kurtarmıyorum ki," dedim omuz silkerek. "Kendini kurtarırsa bir tek o kurtarır." Kollarımı birbirinden ayırarak ellerimi masaya dayadım. "Kimlerin kurtarılmaya değip değmeyeceğini düşünmeyi bırakalı çok oldu. Belki de dışarıdaki birileri için Çağrı kurtarılmaya değerdir, ha?"

Egemen'in saçlarından birkaç tutam alnına doğru döküldü. "Masum olmadığını söyledin ama..." dedi yavaşça. "Keşke dışarıdan nasıl göründüğünü bilseydin."

"Nasıl görünüyorum?" diye sordum tereddütle.

Yüzüme uzun uzun bakmakla yetindi. Sandalyesini geri itip kalkarken cevap alma umuduyla yüzüne bakmaya devam ettim. "Benimle paylaştığın için teşekkürler," derken sorumu görmezden gelmişti.

Sandalyesini yerleştirdikten sonra bana elini uzattığında ba-

kışlarımı eline indirdim. Anlattıklarım içimde ona karşı tuhaf bir güven oluşturmuştu. Yine de bugün onun şiddet yanlısı yüzünü görmüştüm. Elini ne kadar tutmak istesem de kameralı silahların varlığı bana nasıl bir ortamda olduğumu hatırlatıyordu.

Kendim ayağa kalktım.

"İçeri geçelim," dedim ifadesiz bir sesle. Sesim kalp atışlarıma ihanet etmeye alışıktı.

"Afra," dedi Egemen. İsmimi söyleyiş şekli tekrar yüzüne bakmama neden oldu. "Bana yalan söyleme... Olur mu?" Yavaşça yutkunup bakışlarını yere çevirdi. "Özel ricam olarak say, lütfen."

Başka bir travma daha, diye düşündüm ona dikkatle bakarken. Hangi yalan onu bu hale getirmişti?

"Söylemem," dedim içtenlikle.

"Teşekkür ederim," dedi sıcak bir sesle. "Benim de sana sözüm olsun. Bir daha bugünkü gibi bir şeye tanık olmayacağından emin olacağım."

Yanımdan geçip gittiğinde karmakarışık hislerle arkasından bakakaldım. Derin bir nefes aldıktan sonra onun peşinden mutfaktan çıktım. Gökhan'ın yanına otururken gözlerim dış kapıya kaymıştı.

"Ölüm'ün bugünlük işi bitti mi?" diye sordu Kutay.

"Sanırım," diye mırıldandım ona dönmeden. Diğerlerinin ne yaptığına odaklanamıyordum.

Metal, kapı olmayan kapıya nefretle baktım. Bu kapının ardında yaşanan bir şeyi *burada* dile getirmiştim. Yıllarca kendimden kaçmayı başarmışken bu evde nasıl kendime yakalanabilirdim?

Egemen'e bir bakış attığımda bana bakarken yakaladım. Gözlerini kaçıran ben oldum.

Yüzümü en yakındaki silahlı kameraya doğru çevirdim. Sırrım güvende olacak mıydı? Anlattığım kişi sadece Egemen

değildi, Ölüm de her şeyi duymuştu. Gerçi... İçimden bir ses, Ölüm'ün tüm bunları bildiğini fısıldıyordu.

Boş boş oturan arkadaşlarıma göz gezdirirken Ölüm'ün silahlarla ilgili söylediği aklıma geldi. Ayağa kalkıp kitaplığa doğru ilerledim. Kalın kitaplardan birkaçını elime aldıktan sonra dış kapıya yöneldim. Koridordan dönecek gibi yaparken birden elimdeki kitapları kırmızı bölgeye bıraktım.

Kitaplar gürültüyle yere düştü. Ben hızla birkaç adım geri çekilirken silahlar hareket etmedi. Mermiler yağmadı.

Donuk gözlerle kırmızı bölgeye baktım.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Kutay koşarak yanıma gelirken. Diğerlerinin de ayaklandığını gördüm.

"Ölüm tüm mermilerin bittiğini yazdı," dedim dizlerimi kırıp kırmızı bölgeye dikkatle bakarken. "Bunun anlamı... Tüm mermilerin bitmiş olması."

"Ne zaman?" dedi Mete kaşları çatılırken. Hemen yanımdaydı. O da kırmızı bölgeye ve kitaplara bakıyordu. "Belki atış yapmamayı kendi seçmiştir. Blöf yapıyor olabilir."

Başımı sallayarak onu onayladım. "Laf arasında söyledi. Ağzından kaçırmış gibiydi. Test etmek istedim."

Kutay'ın gözleri bana döndüğünde yüzündeki takdiri gördüm. "Bu kesin bir sonuç değil," dedi endişeyle. "Hem... Hem kırmızı bölgeye girebilsek bile bir şey yapamayız."

Sonunda biri aklımdan geçenin ne olduğunu anlamıştı.

"İkisi de haklı," dedi Egemen. "Blöf olabilir." Onlara hak verirken hissettiği hoşnutsuzluk sesinden anlaşılıyordu.

"Aman siz de," dedim doğrulurken. "Sanki anlaması çok zor."

Kırmızı bölgenin içine adım attım. Sakince eğilip kitapları yerden alırken hepsi bana bakakaldı.

"Deli kız!" diye bağırdı Mete. "Çık oradan!"

Bir kitabı daha kucağıma koyarak yavaşça doğruldum. "Ne var?" diye homurdandım. "Silahlar çalışmıyor işte."

"Canını sevdiğinden emin misin?" dedi Gökhan destek için duvara yaslanarak. Silahlara gergin bir bakış attı. "Çık oradan."

Kameraya tembel bir bakış attım.

Ölüm bilerek mi ateş etmiyordu, yoksa gerçekten mermiler bitmiş miydi?

Egemen beni kolumdan tutup dışarı çekince sendeledim. Kırmızı bölgenin dışına çıktığımda kucağımdaki kitaplar tekrar yere düştü. Kıvrılan kitap kapaklarına bakarken içim sızladı.

"Sanırım buradaki kırmızı bölgeyle bir alıp veremediğin var," dedi sert sesle. Gözlerim istemsizce beni ilk gün ölümden kurtarırken yaralanan koluna kaydı. Dikkatimi çekmeye çalışırcasına iki kolumu da kavrayarak üzerime eğildi. "Kafayı mı yedin?"

"Bakın, blöf değil işte." Destek ararcasına Kutay'a baktım. Bana bakmıyordu, ters bakışları Egemen'in üzerindeydi. "Gördünüz."

"Afra..." Çağrı hüsranla derin bir nefes verdi. "Buradan kaçamayız."

Midem kasıldı. Mermiler yokken bir şeyler yapabiliyor olmamız gerekirdi! Neden hiçbir şey yapamıyorduk? Neden bu evde hiç gücümüz yoktu? Ne düşüneceğim bile Ölüm'ün elinde gibiydi. İstediği şeyleri soruyor, istediği şeyleri düşünüyor, ona istediği cevapları veriyordum.

Göğsüm sıkıştı. "Bir şansımız..."

"Şansımız yok," dedi Mete bıkkın bir şekilde. "Yok, tamam mı? Silahlar ateş etmese de tutsağız."

Egemen'in kolumu tutan elleri gevşediğinde bakışlarım tekrar onu buldu. "Mermilerin bitip bitmediğinden Ölüm'ün sözüne güvenerek emin olamazsın," dedi kafasını eğip bana bakarken. "Bir daha sakın böyle bir şey yapma."

"Kalbime indi," dedi Sarp. Derin bir nefes alıp Gökhan'ın yanına, duvara yaslandı. "Dizlerim tutmuyor."

"Bir de bayıl istersen, Sarp," dedi Çağrı ona yan gözle bir bakış atarak.

"Yemin ediyorum siz de delirdiniz," dedi Mete. Kafasını sağa sola salladı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. Başımı eğip sızlayan gözlerimi yumdum. Egemen kollarımı yavaşça bıraktıktan sonra elini sırtıma dayadı. Küçük bir sarılmaya benziyordu.

"Her zamanki şeyi," dedi donuk bir sesle. "Oturacağız." Boğazını temizledi. "Ben uyurum muhtemelen."

"*PES*'siz," diye ekledi Sarp ağlamaklı bir sesle.

"*PES*'siz," diye tekrarladı Egemen. Duraksadı. "Bir daha yapma."

"Tamam," dedim.

Neyse ki, ona hiçbir zaman sözümü tutan biri olduğumu söylememiştim.

Çünkü bu da yalan olurdu.

Terli ellerimi dizime yaslamış, soluklanıyorum. Hava sıcak. Güneşin tüm bedenime vurduğu pencereye bakınca okulun bahçesini görebiliyorum. Hareketli bahçe bana solucanlarla dolu bir toprak görmüşüm gibi hissettiriyor. Tanımadığım insanlara bakarken hepsinden iğreniyorum.

Sırtıma dökülen koyu renk saçlarım güneşte pişmiş, ensemi yakıyor. Bir an saçlarımı kesip atmayı, onlardan kurtulmayı hayal ediyorum. Saçlarımı omzumun üzerinden atarak biraz rahatlamaya çalışıyorum. Saçımın uzunluğunu görmek iyi hissettiriyor, kestirme fikrinden anında vazgeçiyorum.

Hayatında bir şeyleri değiştirmek isteyenlerin saçlarını kestiğini biliyorum. Deri değiştiren yılanlar gibi...

Oysa biz sadece daha iyi hissetmek isteyen kızlarız. Deri değiştiren yılanlar değiliz.

Elimin tersiyle yüzümdeki teri siliyorum. Gözlerim yanımda oturan anneme kayıyor. Onun saçları kısa, ona çok yakışıyor. Güçlü kahverengi telli saçları kısayken daha gür ve hayat dolu görünüyor.

Bir zamanlar onun da saçı uzundu, hatırlıyorum. Neden saçlarını kestiğini de biliyorum.

Babam annemin saçlarını sevmemiş, saçlarını ona karşı bir silah olarak kullanmış. Babam onları tutamasın, onu saçından çekemesin diye kesip atmış annem. Bunu kendisi söylemese de ben gözümün önündeki hikâyeyi biliyorum. Aptal değilim.

Annem biraz sinirli, biraz da üzgün görünüyor. Kendi elleriyle saçlarını keserken olduğu gibi...

Bekliyoruz.

"Bu saçmalık," diye mırıldanıyor. Bakışları yüzüme dönünce susuyor. Ne gördüğünü bilmiyorum. "Bunu gerçekten istediğine emin misin, kızım? O kızı dinlemek zorunda değilsin. Önemli olan senin nasıl hissettiğin."

Gülümsüyorum. "Söyleyeceklerini merak ediyorum, anne," diyorum buruk bir sesle. "Hem bu kavgayı başlatan o olsa da onu bu hale getirenlerden biri benim."

Hayır, söylediklerimin gerçekle alakası yok. Yalan söylüyorum ve bunu yaparken hiç suçlu hissetmiyorum. Hak ettiğini bulduğunu düşünüyorum. Eğer elinde olsaydı, onun yerinde olacak kişinin ben olduğumu da biliyorum.

Annem susuyor. Başını sallayarak beni onayladıktan sonra beklemeye devam ediyoruz. Çok geçmeden kapı açılıyor. Annemle aynı anda kafamızı çevirip bakıyoruz.

Kapıda iki kişi var. Boyalı sarı saçlara ve yorgun görünen bir yüze sahip olan kadın ayakta. Elleri bir tekerlekli sandalyenin üzerinde. Sandalyenin üzerinde bir kız oturuyor. Gözlerini dizlerinde sabitlemiş. Omuzlarına kadar kesilmiş saçları eskisine oranla bakımsız ve yüzü sağlıksız derecede zayıf. Perişan halini görmek kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Üzüldüğümden mi, zevk aldığımdan mı bilemiyorum.

Hızla onu taklit ediyorum. Bakışlarımı kaçırıp dizlerime bakarken dudaklarımı ısırıyorum.

Çok suçlu hissediyorum. Buna kendimi inandırırsam onlar da inanır, biliyorum.

Suçlu hissediyorum. Suçlu hissediyorum.

"Merhaba," diyor kadın. Başımı kaldırmıyorum. Adım seslerinin bize yaklaştığını duyuyorum. Annesinden anında nefret ediyorum çünkü kızını bu hale getirenlerden biri de o. Anlatılanları biliyorum. "Umarım çok bekletmedik. Geldiğiniz için teşekkür ederiz. Aslınur için bunun anlamı çok büyük."

Bunu kendi söylesin bir de, diye düşünüyorum alayla.

"Ne demek," diyor annem soğuk bir sesle. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Oturun lütfen."

Göz ucuyla hareketlerini takip ediyorum. Tekerlekli sandalyeyi tam karşıma koyuyorlar. Aslınur onun üstünde taşınan bir eşya gibi. Aramızda hiçbir şey yok. Onun işe yaramayan kolları ve benim yere basan ayaklarım karşı karşıyalar. İkimiz de birbirimize bakmıyoruz.

Kadın, annemin karşısına oturuyor. Gözucuyla zoraki bir şekilde gülümsediğini görüyorum. "Aslınur," diyor yavaşça. "Ne zaman hazır hissedersen konuşabilirsin, güzel kızım."

Güzel ve aptal kızın.

Aptal kızın.

Hayatımı mahveden kızın.

Bir süre bekliyoruz. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Kadın konuşma çabasına giriyor fakat annem yüz vermiyor. Dik oturuşuyla ve yakıcı bakışlarıyla ikisine bakmaya devam ediyor Bu kadar sert durmasına rağmen kızın durumuna üzüldüğünü biliyorum. Benim annem o. Yufka yürekli.

"Özür dilerim," diyor en sonunda Aslınur. Yüzümü kaldırıp ona bakıyorum. Gerçekten söylediğinden emin olmaya çalışı-

yorum. Hâlâ bana bakmıyor. "Benim sorunlarım vardı ve bunu fark etmedim. Sana yaptıklarımdan dolayı özür dilerim." Sesi kısık ve titriyor. Ezberlenmiş bir cümleyi okur gibi söylüyor kelimeleri. "Afra." İsmimi zorla cümlenin sonuna ekliyor.

Annesinin bakışlarını üzerimde hissediyorum. Sanki ona karşılık vermemi, özür dilememi bekliyor Bakışlarımı ona çevirip hafifçe gülümsüyorum. Ardından tekrar Aslınur'a veriyorum dikkatimi.

"Bana bak," diyorum yatıştırıcı bir sesle. "Merak etme, sorun yok."

Aslınur irkiliyor. Yüzünü kaldırdığında eskiden sadece güzel, şimdi ise güzel fakat tükenmiş görünen yüzünde şaşkınlığı görüyorum. Gülümsemem hâlâ dudaklarımda. Ağzımdan çıkacakları bekliyor.

Onu affetmemi bekliyor.

Böylece kendi ruhunu tatmin edecek. Aslında özür dilemek umurunda değil. Tek istediği kendini rahatlatmak.

Her şeyi basit bir kavgadan ibaret mi sanıyor? Hasarın sadece onun bedeninde olduğunu düşünüyor. Olanların benim hayatımdaki etkilerini biliyor mu? Bana ne olduğunu, bende açtığı yaraları biliyor mu?

Hayır. Benim için sadece bir kavgadan ibaret olduğunu sanıyor Olmuş bitmiş bir kavga. Aslında bana yaptıkları umurunda bile değil.

"Özrün umurumda değil," diyorum gülümsemem solarken. Dudaklarım titremesine, gözlerimin dolmasına engel olamıyorum. "Umarım geberene kadar vicdan azabı çekersin." Annesi hayatının şokunu yaşamış gibi bana bakarken ona kibarca gülümsüyorum.

Aslınur'un yüzünde dehşetin tarifi var. Kırılmış gibi bakıyor. Kaybetmiş gibi. Korkmuş gibi.

Ne hakla bana böyle bakabiliyor?

Ayağa kalkıyorum. Bir an çaresizce ayakta dikildikten sonra hızla kapıya koşuyorum.

"Afra!" diye bağırıyor annem.

Aslınur'un hıçkırdığını duyuyorum.

Umurumda değil. Umurumda değil...

Umurumda değil!

"Kızımın özrünü dinlemek istediğini söylemişti!" diye bağırıyor Aslınur'un annesi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Geri gel!" Arkama döndüğümde bana baktığını görüyorum. Öfkeliyken çok iğrenç ve korkunç görünüyor.

"Kızıma emir verme!" diye bağırıyor annem. "Senin kızın kadar benim kızım da etkilendi." Duyduğum son net cümle bu oluyor. "Hiçbir zaman... Sizi sonra... Özür..."

Koridorda koşmaya devam ediyorum. En sonunda kızlar tuvaletinin kapısına çarptığımda kendimi zorla içeri atıyorum. Dizlerim titriyor. Sırtımı kapıya yasladıktan sonra kayarak yere düşüyorum. Nefes almaya çalışırken elimi göğsümün üstüne koyuyorum. Ellerim titriyor, göğsüm daralıyor Görüşüm bulanıklaşıyor.

Hıçkırıklar boğazıma diziliyor. Titreyerek ağlamaya başlıyorum. Dizlerimi kendime çekip alnımı dizime dayıyorum.

Neden onu affetmek zorundayım ki? Neden?

Canımı ne kadar çok yaktığını biliyor mu?

Bu olay yüzünden evde yaşananların daha da kötüleştiğini biliyor mu?

İnsanların bana olan bakışlarını biliyor mu?

Dedikoduları biliyor mu?

Umurunda mı?

Hayır. Değil.

Sadece özür diliyor ve iki kelimeyle her şeyi çözebileceğine inanıyor.

Öyle sanmasına izin vermek istemiyorum. Bu yüzden ağlamaya devam ederken, "Asla affetmeyeceğim," diye mırıldanıyorum tekrar tekrar. "Asla."

Kendime söz veriyorum.

İnsanları affetme, Afra. Ne olursa olsun.

Ninova

ÖLÜM

Saat: 23.15
İstanbul, 6 Haziran 2021

Akşamın karanlığı ofisin geniş camlarına düşerken Ölüm, bilgisayarının ekranına yoğunlaşmıştı.

Ofisi gücün ve zenginliğin yeryüzündeki somut bir kanıtıydı. Odanın bir köşesi kitaplıktan ibaretti. Tavana kadar uzanan ceviz ağacından yapılmış kitaplığın raflarında klasik edebiyat eserlerinin yanı sıra yönetime, tarihe ve yazılıma dair kitaplar da vardı. Odanın ortasındaki siyah mermerden yapılmış devasa masanın etrafını çevreleyen sandalyeler rahat değil, tehditkâr duruyordu.

Cam duvarlar İstanbul'un akşam trafiğini ve şehri çevreleyen gökdelenleri gösteriyordu. Manzara bile Ölüm'ün zirvede olduğunun bir hatırlatıcısıydı.

Odanın diğer tarafında deri kaplı iki koltuk ve ortasında yine mermerden bir sehpa bulunuyordu. Sehpanın üzerinde açılıp içilmiş eski bir viski şişesiyle bir kristal bardak duruyordu. Duvarlarda tablolar asılıydı. Odanın en göz alıcı yerinde asılı tablo ise Son Akşam Yemeği* tablosuydu.

* Son Akşam Yemeği ya da Son Yemek, 15. yüzyılda *Dük Ludovico Sforza*'nın isteği üzerine *Leonardo Da Vinci* tarafından yapılmış tablodur. Hıristiyan inanışına göre İsa Mesih'in Romalı askerlerce tutuklanmasından bir gün önce havarileriyle yediği son akşam yemeğini ifade eder. (e.n.)

NinDVa

Ölüm'ün saçları düzgünce taranmıştı. Üzerindeki pahalı terzi kım elbisesini hiçbir kusur kalmayacak şekilde kendi elleriyle ütülemişti. Metalden yapılmış beyaz maskesi geniş, ahşap masasının ilk çekmecesindeydi ve Ölüm'ün parmakları her saniye o çekmeceyi açmak için yanıp tutuşuyordu.

Oysa maskesini şimdi takamazdı. Ölüm'ün şu anda, maskesinin altındaki artık bir ölüye ait olan o yüze ihtiyacı vardı. Maskeye değil. Bu yüzden maskesiz her ne kadar nefes alamıyormuş gibi hissetse de bu ana katlanmak zorundaydı.

Bir televizyon yayınına katılacaktı. Genelde yüzü ve tipik dedikoduları sektörde çok dolaşmayan biri olsa da onlara bir yem atmalıydı. Afra'nın geçmişine odaklandıklarında Kıyı'yı araştıracaklarını biliyordu. Kıyı çoktan ölmüş olsa bile Ölüm maskesini çıkardığında herkes onun yaşadığına inanıyordu. Bu yüzden oymuş gibi *rol yapıyordu.* Rol yapması gerekiyordu.

Ölüm'ün nefesleri kesik kesik, düzensizdi. Şirketin içinde olmak her zaman babasının organları içinde geziniyormuş gibi hissettiriyordu. Sanki babası ölmemişti. Ruhu bu şirketin üzerine çökmüştü, Ölüm'ü katil olmakla suçluyordu. Annesinin sesinin alçak bir kopyası gibiydi.

Ekranda bağlantı isteği belirdiğinde gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Maske hâlâ yüzümde," dedi gergin bir sesle. Kendi kendine konuşuyordu. "Sadece birkaç dakika sürecek."

Gözlerini tekrar araladığında gözleri kısıldı. Fareyi hareket ettirip bağlantı isteğini kabul etti.

"Bu akşam bağlantıda çok özel bir konuğumuz var!" Şen şakrak ses akşam programları düzenleyen bir gazeteciye aitti. *Dilan Esra Yücel.* Ne zaman ne söylemesi gerektiğini bilen bir kadındı ve Ölüm annesine benzeyen kadınlardan *nefret ederdi.* "Ülkenin en genç şirket sahiplerinden biri, aynı zamanda siber güvenlik alanında devrim yaratmaya çalışan bir girişimci. Yüzüyle çok ön planda olmasa da sektörü takip eden herkesin ismini bildiği biri. Henüz çocukken 'Türkiye'nin dâhi çocuğu'

Nirvana

olarak haberlere çıkmıştı. Şimdi ise babasından miras kalan siber güvenlik şirketiyle büyük bir başarıya imza atmış olan Kıyı Bey bizlerle. Hoş geldiniz!"

Ölüm onun adıyla, maskesini takmadan bu aptal röportajı vermek yerine kendini öldürmeyi tercih ederdi. Bunu fark etmek ise dehşete düşmesine neden oldu. "Hoş bulduk, teşekkür ederim," derken kendi görüntüsüne bakmamaya çalışıyordu.

"Babanızın mirası olarak görülen bir şirketle Türkiye'de cesur adımlar atan bir girişimcisiniz. Sektörde yaptığınız her hamle takip ediliyor. Zekânız herkes tarafından bilinse de şirketi devralmadan önce nasıl bir hazırlık süreci geçirdiğiniz önemli bir konu. Hazırlık ve şirketi devralma süreci sizin için nasıl gelişti?"

Okula gitmeme izin vermedi. Sadece beni onun istediği gibi yetiştiren özel öğretmenler vardı. Günlerce benimle konuşmazdı ama öğretmenler her gün gelmeye devam ederdi. Zekâmın onun silahı olduğunu söylerdi.

Maske yokken Kıyı'nın sesini bastırmak çok daha zordu. Ölüm bir an devam edemeyeceğini sandı ama hayır... O Tanrı'ydı. Tanrılar yarattığı ruhların aciz seslerini duyardı.

Ölüm boğazını temizledi. "Babam şirketi kurduğu ilk günden itibaren alanında çok büyük bir tecrübe kazandı," dedi küçük bir tebessümle. "Onun emekleriyle büyüttüğü ve yükselişini gördüğüm bu şirketi devralmak benim için aynı zamanda büyük bir sorumluluk anlamına geliyordu. Başlangıçta biraz zorlayıcıydı çünkü bir yandan babamın mirasını sürdürme, diğer yandan kendi vizyonumu bu mirasa katma çabam vardı. Attığım her adımda babamın tecrübelerinden ve rehberliğinden faydalandım. Onun bana öğrettikleri bugün şirketi şekillendirmemi sağladı diyebilirim. Bu geçiş süreci aslında benim için babamla olan bağımı hissettiğim çok özel bir deneyimdi."

"Hem geçmişin hem de geleceğin sorumluluğuyla hareket

ettiniz diyebiliriz. Peki babanızdan öğrendiğiniz en önemli şey neydi, Kıyı Bey?"

Sevgisizlik, diye düşündü Ölüm. *Sevgisizlik seni öldürür.*

Ölüm samimiyetsiz bir kahkaha patlattı. "Bana insanlığa dair birçok şey öğretti," dedi sesine sahte bir özlem yerleştirirken. "Bu sektör için bana öğrettiği en önemli şey ise güvenliğin sadece bir iş değil, bir sorumluluk olduğuydu. İnsanların dijital hayatlarını korumanın, onlara gerçekten faydalı olmanın önemini her zaman vurgulardı. Bu bakış açısını ben de benimsedim. Büyümeye devam ettikçe daha fazla insana ve Türkiye'ye yardım etmeyi kendime amaç edindim."

Ne ironikti. Türkiye'nin en büyük siber güvenlik şirketinin başındaydı ama *DarkWeb*'in* karanlık köşelerinde "Kral" olarak tanınıyordu. Dudaklarının kenarında asılı kalan gülümseme bu sefer sahte değildi.

"Bu mirası daha da büyüterek sürdürmek gerçekten büyük bir başarı," dedi Dilan. "Peki siber güvenlik gibi sürekli değişen bir alanda nasıl ayakta kalıp her gelişmeyi şirkete güzel bir şekilde adapte edebiliyorsunuz?"

"Söylediğiniz doğru. Siber güvenlik sürekli evrilen bir alan ve bu alanda başarılı olabilmek için gelişmeleri devamlı takip etmek gerekiyor." Nereye saldıracağım bilen biri hangi açığını koruması gerektiğini de bilirdi. Ölüm saldırmayı severdi, bu neyi koruyacağını da iyi bildiği anlamına geliyordu.

"Babam şirketin her adımında sağlam temeller atmıştı. Ben de bu temelin üzerine yenilikleri adapte ediyorum. Yeni teknolojiler, yapay zekâ, makine öğrenimi gibi alanlarla sürekli olarak kendimizi geliştirmek ve yenilikçi çözümler üretmek bizim için önemli. Bununla birlikte müşteri güvenini kazanmak ve her zaman etik standartlara bağlı kalmak, şirketimizin en büyük önceliği."

* Yasadışı içeriklerin paylaşıldığı internet sitelerinin tümüne verilen isim. (e.n.)

Etik standartlar. Ölüm'ün etik standartları şeytan olma kılavuzuna uygundu.

"Şirketinizin geleceği ile ilgili büyük hedefleriniz olduğunu biliyoruz. Peki kısa ve uzun vadede neler planlıyorsunuz?"

"Kısa vadede Türkiye'de daha fazla yerel şirketle işbirliği yapmayı planlıyoruz. Uzun vadede ise babamın kurduğu bu sağlam temeli global çapta bir liderliğe dönüştürmek en büyük hedefim."

"Gerçekten etkileyici bir vizyon. Son olarak genç girişimcilere bir tavsiyeniz var mı?"

"Kesinlikle," dedi Ölüm. Birkaç saniye bekleyip cümleleri kafasmda toparlamaya çalıştı. Birçok ses, birçok kelime varken bunu yapması zordu. Gençliğini hiç yaşamamış Kıyı gençlere ne önerebilirdi ki?

"Her şeyden önce başlamak için hiçbir zaman erken değildir." *Gecikmiş bir intikam kadar tatmin edici bir şey yoktu.* "Babam da benim yaşımdayken çok fazla zorlukla karşılaştı." *Annem gibi.* "Yolda cesaretlerini kaybetmemelerini öneririm. Hata yapmaktan korkmasınlar çünkü her hata bir öğrenme fırsatıdır." *Her cinayet, yaşamı hatırlatır.* "Ayrıca çevrelerindeki deneyimli insanlardan öğrenmeye açık olmaları çok önemli. Başarı yalnızca fikirlerden değil, o fikirleri hayata geçirebilme gücünden geliyor."

Deniz'in gördüğü Ölüm başta sadece zihninde hastalıklı bir fikirdi. Onu gerçeğe dönüştürmeyi başarmıştı.

"Bunlar çok değerli tavsiyeler." Ölüm, Dilan'ın yüzünde tuhaf bir ifade yakaladı. Aklından geçen cümlelerin dudaklarından dökülmediğine emin olamadı. "Bugün burada bizimle olduğunuz için çok teşekkür ederiz."

"Ben teşekkür ederim." Sessizce yutkundu. "Benim için de oldukça keyifliydi. İyi yayınlar diliyorum, Dilan Hanım."

Yayın kapatıldı. Görüntüsü yayından düştükten sonra bir erkek sesini işitti. "Yayından çıkıyoruz. Üç, iki, bir..."

Yayın kapandı.

Ölüm bilgisayarının ekranını sertçe çekip kapatırken bağırdı. Ölü birinin sesiyle konuşmuş, ölü birinin yüzüyle ekrana bakmıştı.

Bir eliyle yüzünü kapattığında aldığı kontrolsüz nefeslerle bedeni titriyordu. Cildi acıyla sızlarken aralanan dudaklarından bir çığlık döküldü. Sandalyesinden öne doğru devrilirken çekmeceyi hızla açtı ve beyaz maskeyi alıp titreyen elleriyle zar zor yüzüne bastırdı.

Maske yüzüne değer değmez derin bir nefes aldı. Kalp atışları yavaşlarken tahta benzer deri sandalyesinde geriye yaslandı. Derin bir nefes daha aldığı sırada bir eliyle maskeyi yüzünde tutmaya devam ediyordu. Aktığını bile fark etmediği gözyaşları acıyan teniyle metal maskenin arasında ezildi.

Ölüm bu mirası ona bırakan herkesi kaybetmişti. Babasını, annesini, son olarak da Kıyı'yı. Öldüklerinde tamamen gitmeleri gerekiyordu ama Ölüm'ün kafasının içinden hiçbir zaman gitmemişlerdi. Deniz'in sesi en baskın olandı, diğerlerinin kelimeleri ise bir fısıltıdan ibaretti.

Tutsaklarını öldürmeden önce içlerinde sakladıkları her kelimeyi söküp aldığından emin olacaktı. Onlardan birinin kafasının içinde yankılanan bir fısıltıya dönüşmesine dayanamazdı. Yoksa ölümleri bile bir anlam taşırdı.

Bir eliyle maskesinin ipini sımsıkı bağlarken dudaklarının arasından uzun bir nefes verdi. Metalin soğuk baskısını yüzünde hissettiğinde göz kapaklarını anlık bir rahatlama ile indirdi. Ellerini koltuğun kenarına dayayıp iyice arkaya yaslandı.

İşi bittiğinde yedi katilden geriye yalnızca isimsiz, unutulmuş cesetler kalacaktı.

Ölüm için on üç, her zaman bir sınır olmuştu.

On üç ölümün eşiğiydi, eksik bırakılmış hikâyelerin ayna-

sıydı. Terk edilmenin alaycı bir yüzüydü, Ölüm'ü defalarca yarı yolda bırakmıştı. Yarım kalmış bir kelebekti, diğer yarısında çok şey kaybetmişti.

Tarih ne zaman ayın on üçünü gösterse Ölüm'ün hayatında bir kâbus yaşanırdı. Buna o kadar alışmıştı ki, kâbussuz geçen günlerinde kendisi bir kâbus yaşatmadan edemiyordu. Eh, bir şekilde kâbuslarının başrolü her zaman sevgili tutsakları oluyordu.

Ölüm'ün sisteminde On Üç, Daire 13'ten ve tüm binadan sorumluydu. Tutsaklarını buraya çekmekle görevli eski On Üç yaptığı işkenceler sonucunda bahtsız bir şekilde ölmüştü. Uzun zamandır yeni bir On Üç'e ihtiyacı vardı. Artık eve getirilmesi gereken biri yoktu. Tutsaklarına şefkatle yaklaşacak birine ihtiyacı vardı. Ölüm kendisini krize sokacak başka bir aptalı istemiyordu.

Yumurtalara yazık olmuştu.

Dokuz'un sunduğu detaylı, uzun listeden bir isim seçmişti. Üç yıldır Ölüm'e çalışan biriydi ve elindeki kozlar adamı sonsuza dek susturmaya yetecek türdendi. Onun için tatlı bir terfi olacaktı.

Ölüm karanlık odasında, onlarca ekranın önünde maskesiyle oturuyordu. Ekranların dördü aynı toplantı odasını farklı açılardan gösteriyordu. Odanın merkezinde uzun bir masa vardı. Masanın etrafında ise on bir maskeli oturuyordu. Hepsi kendi ekiplerinin yöneticisiydi.

Dokuz her zamanki gibi odasına hapsedilmiş haldeydi, onun olduğu yerde sadece bir tablet vardı. On Üç'ün oturacağı sandalye ise uzun masanın bir ucunda, boş bir şekilde bekliyordu. Ekip liderleri akıllıca bir şekilde konuşmamayı tercih ediyordu. Hepsi birbirinin sadakatini kontrol etmekten sorumluyken aralarında düşmancıl bir tavır vardı.

Odanın kapısı açıldı. Ölüm dört farklı ekrandan yeni On

Nihova

Üç'ünün içeri girişini izledi. Kapı arkasından kapanırken [illegible] hafif bir kafa hareketiyle dönüp kapıya baktı. Uzun boylu, yakışıklı, hatta Ölüm'ün iğrendiği yüzü yakışıklı olan bir adam.

On Üç ilk günden itibaren bu masaya aitmiş gibi sert adımlarla yürüyüp boş koltuğa oturdu.

"Aramıza hoş geldin," dedi Dokuz'un sesi.

Ölüm keyifle kıkırdarken ellerini çırptı. Maskeleri yüzünden gözlerini ne tarafa çevirdiklerini bile anlamıyordu. Tam bir kabus yalindeki gibi bir görüntüydü, hepsi insanlıktan uzak kuklalar andırıyordu. Onları yöneten ise kendisiydi.

On Üç tok bir sesle, "Hoş buldum," diye karşılık verdi. "Birbirimize benzememiz çok hoş."

Kimse yorum yapmadı.

"Burada Efendi Ölüm'ün isteği üzerine seni karşılamak üzere toplandık," dedi Dokuz. Bu konuşmayı her ekip liderine yapmıştı. "Seni bilgilendirmekten ben sorumluyum. Sorun olursa en sonda sorabilirsin."

"Merakla bekliyorum," dedi On Üç.

"Her ekip bir amaca hizmet eder ve ekipler birbirinin kontrolünden sorumludur." Ölüm tanıdık bir ninni dinliyormuş gibi hissediyordu. "İtaatsizlikle böyle başa çıkarız. Ölüm'e ve bu düzene karşı gelen kimse yok, hepsi sonunda mezarı boyladı. Düzeni, maskeni aldığın anda kabul ettin. Şimdi ise itaat etmen gerekiyor.

"Ekiplerin çoğuyla bir bağlantın olmasa da düzeni bilmen gerekir. Kritik bir durumda iletişim haline kolayca geçebilmek için takip edilemeyen ağ üzerinden birbirimize ulaşırız. Ekip Bir, siyah şapkalı *hacker*'lardan oluşur. Dışarıdaki *faaliyetlerle* Ekip İki ilgilenir..."

Faaliyetler adam kaçırma, adam öldürme gibi ufak tefek iş-

[illegible] oluşuyordu. Dokuz tatlı tatlı anlatırken ise kelimeler hiç [illegible] anlamını yansıtmıyordu.

"Ekip Üç içerideki ve dışarıdaki güvenlik için gerekeni yapar. Ekip Dört ihtiyaçların binaya tedarik edilmesi konusunda [illegible]. Ekip Beş düzenin sağlığı ve *temizliğinden* sorumludur."

Sadece dışarıdakileri değil, ihaneti hayal edenleri de temizliyorlardı. Ölüm'ün küçük, tatlı sadakat bürosuydu.

"Ekip Altı muhasebeden sorumlu. Ekip Yedi istihbarat sağlar. Ekip Dokuz düzenden sorumludur. Ekip On..."

Ölüm kafasını geriye yaslayıp parmaklarıyla masada bir ritim tutarken sabırla sona gelmesini bekledi. "Sen Daire 13'ten ve binanın işleyişinden sorumlusun. Her zaman benim tarafımdan denetleneceğini ve son noktada benim kararımı dinleyeceğini unutma. Ben her şeyin düzeninden sorumluyum, bu da tüm ekipleri kontrol ettiğim anlamına geliyor."

"İzlenilme düşüncesi sadece hoşuma gidiyor," dedi On Üç kendi kendine gülerken. "Kontrole her zaman açığım."

"Binada yöneteceğin ekip Gama'lardan oluşuyor. On Üç adı altında bir ekibin olmayacak. İletişimin benimle, Gama'larla ve Efendi Ölüm'le olacak. Dışarıdan yiyecek tedariki gibi durumlar için iletişime geçmen gereken ekiplerle ben ilgileneceğim." Dokuz elini kaldırdığında bileğindeki zincirler gıcırdadı. Diğer maskelileri işaret etti. "Onlar gibi dilsiz, onlar gibi sessiz olacağına yemin ediyor musun?"

"Yemin ediyorum." On Üç'ün tok sesi odada yankılandı.

"Bize ihanet etmenin, sevdiğin her şeyi elinden aldıktan sonra senin ölümün anlamına geldiğini kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum."

"Hayatının buradan ibaret olduğunu kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum."

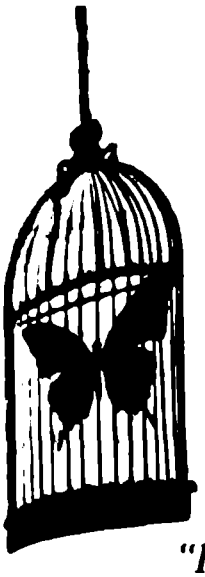
"Ölüm için yaşayacağına dair yemin eder misin?"

"Ölüm için yaşayacağıma yemin ediyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Ölüm'ün maskesinin arkasındaki dudakları yukarı kıvrıldığında sakladığı yüzünde şeytani bir ifade belirmişti.

Uzanıp tuşa tıkladı. Konuştuğunda sesi toplantı odasında yankılandı.

"Aramıza hoş geldin, On Üç."

GÜN 38

"Invitum qui servat idem facit occidenti."
"Ölmek isteyeni kurtarmak öldürmekle birdir."
Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
7 Haziran 2021

Tek isteğim bu kaotik günün gecesinde odamın sessizliğini dinleyip huzurla uyumaktı. Daire 13'te bu ne kadar mümkünse artık...

Büyük hayallerim yoktu. Ölüm odaya girer girmez bana direkt mesaj atmadığı için beni rahat bıraktığını düşünerek gözlerimi yummuş, uykuya dalmıştım. Gün yeterince yorucuydu.

Gece yarısı canı sıkılmış gibi beni uykumdan uyandıran onun mesajı olmuştu. Kendime gelmeye çalışarak kısık gözlerle etrafa baktım, ardından gözlüğüme uzanıp yüzüme geçirdiğim sırada esnedim. Esnediğimde yanağıma bir ağrı saplanınca gözlerim irileşti. Parmak uçlarımla yanağımı yoklarken şişkinliği hissedip hüsranla inledim.

Muhtemelen gittikçe kötüleşecekti.

Telefona uzanıp ekranı açtığımda yazıların netleşmesi için gözümü kısmam gerekti.

Ölüm: Kavgalardan nefret ettiğini biliyorum.

"Gece gece bunu mu konuşacağız ya?" dedim telefonu yatağa geri koyup yan dönerken. Gözlerim tekrar kapandı. "Rahat bırak beni de uyuyayım."

Ninova

Tekrar titreşim.

Hayal kırıklığıyla iç geçirirken tek gözümü aralayıp ekrana baktım.

Ölüm: Sen yalnızdın. Kavganın ortasında, sesler normalden daha yüksekken.

Ölüm: Değil mi, Ahsen?

İkinci adımı kullanması uykumun açılması için yeterliydi. Yatakta doğrulurken gözlerimi ovuşturarak kendime gelmeye çalıştım. Sanırım Ölüm'ün asıl istediği günün kritiğini yaparken beni tanıdığını tekrar ima etmekti. Tüm aile ve okul hayatımı bildiğini bana daha önce ispatlamıştı zaten.

"Kavgaları sevmediğim doğru," diye cevap vermekle yetindim. Neyi onaylamamı bekliyordu ki?

Ölüm: Yalnız değilsin.

Sanırım biraz da onun dertlerini dinlememi bekliyordu. Yanaklarımı bıkkınlıkla şişirmemek için kendimi zor tuttum. "Senin nedenin ne?" diye sordum düz bir sesle. "Görünüşe göre benimkini biliyorsun."

Ölüm: Yüksek ses beni korkutuyor.

Eee... Pekâlâ. Buna nasıl cevap verilirdi? Ölüm'ün böyle aptalca bir korkusu olduğunu hayal etmek bile komikti.

Ölüm: Bugün seni tanıyamadım.

Ölüm: Oysa daha önce öldürdük birbirimizi.

Ölüm: Ona neden anlattın?

Şimdi de Egemen'e geçmişimden bahsettiğim için onu mu korkutuyordu? Ters bir cevap vermemek için kendimi zorlamam gerekti. "Yaşananlar beni düşünmeye itiyor," dedim tereddütle. "Paylaşacak birine ihtiyacım vardı. Sadece ona değil, sana da anlattım. Gördüğün gibi sıra bana geldiğinde anlatacaklarımdan korkmuyorum."

Ölüm: Sana neler anlattıracağımı bilsen korkardın.

Hayatımdaki her şeyi bildiğini düşündüğümde bile anlatmaktan korktuğum bir an bulamıyordum. Çağrı gibi çıldırmaz, Gökhan kadar kötü olmazdım. Diğer yandan Sarp kadar rahat bir şekilde de anlatamazdım.

Ölüm: O zamana kadar ölmemeye çalışsan iyi edersin.
Ölüm: Silahlar tekrar dolduruldu.

Bu da demek oluyordu ki, ölmek istemediğimiz sürece kırmızı bölgeden tekrar uzak durmamız gerekiyordu. Silahların boş olması hiçbir zaman bir şansımız olduğu anlamına gelmemişti. Sadece ben aptalca bir umuda kapılmıştım.

Ölüm: Yeni göreve hazır mısın?

Kalbim tekledi. Gece yarısı ne görevinden bahsediyordu? Beni tutsakların yanında değilken mi konuşturacaktı? Vereceği herhangi bir göreve de beni konuşturmasına da hazır hissetmiyordum.

Ölüm'e hazır olmadığımı söylersem ne olurdu? Bana vereceği görevi erteler miydi, yoksa daha çok mu sinirlenirdi? Bana görev vermek üzereyken onu öfkelendirmek, istediğim son şey bile değildi.

Benden ne isteyecekti?

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona cevap vermeyi reddettim. Günün sonunda işlerin Ölüm'ün istediği gibi ilerleyeceğini biliyordum, fikrimin bir önemi yoktu. Önemli olan onu kışkırtmamaktı. Kafamı hafifçe öne eğdim.

Ölüm: Bugünün gecesinde Çağrı'dan Gökhan'ın odasında kalmasını isteyeceksin.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken sırtımdan aşağıya bir ürperti dalgası yayıldı. "Bekle!" dedim sesim kontrolsüzce yükselirken. "Neden böyle bir şey istiyorsun? Birbirlerinden *nefret ediyorlarken* onları aynı odaya hapsedip birbirlerini öldürmelerini mi istiyorsun?"

Sabaha canlı çıkabilecekleri bile şüpheliydi.

Ölüm: Nefret işleri daha seksi kılıyor.

"Bir dakika... Ne?"

Ölüm: Birlikte olmalarını istiyorum.

Ölüm: İkisinden biri boşalana kadar kimse odadan çıkamayacak.

Ölüm: Sabaha kadar bunu yapmamışlarsa, ikisi de odadan çıkacak.

Ölüm: Ölü olarak.

Ekrana bakakaldım. Berbat şaka anlayışı yüzünden bunları yazdığını ummak istiyordum. Gece benimle dalga geçmek için bana mesaj atmış, aklımdan geçen en uçuk fikri söylemiş olmalıydı.

Parmaklarım kontrolsüzce kasılırken ellerim titremeye başladı. Telefonu yatağın içine bırakıp bir bombaymış gibi ondan

uzaklaştım. Yataktan hızla kalktıktan sonra odamın içinde volta atmaya başladım. Loş ışık gözümün içine vururken nefeslerim düzensizleşmişti. Ellerimi saçlarıma daldırdım. Kulaklarımı dolduran kalp atışlarıma eşlik eden tek ses, adımlarımı takip eden silahların gıcırtılarıydı.

"Hayır," dedim kafamı sağa sola sallarken. Kendimi ikna etmeye çalışıyordum. "Hayır, hayır, hayır!" Sesim gittikçe kısıldı. "Bunu yapamazsın. Bu... bu *tecavüz!*"

Telefon bir kez daha titredi. Islanmış kirpiklerimin çevrelediği bakışlarım yatağı buldu. Yaşlarla ağırlaşmış gözlerim Ölüm'ün ağlamamdan nefret ettiğinin bir hatırlatıcısıydı. Titreyen parmaklarımla gözlerimde biriken ıslaklığı sildim. İleri geri kararsızlıkla bir adım attıktan sonra hızlı adımlarla yatağa ilerleyip telefonu elime aldım.

Ölüm'ün yazdıklarından kaçamazdım.

Ölüm: Yapabilirim.
Ölüm: Ve yapacağım.

"HAYIR!" diye bağırdım aniden. Telefonu hiddetle fırlattığımda yatağın üstünden sekip yastığın üzerinde durdu. Hızla silahlardan birine ilerledim. "Bana bak," dedim kameraya doğru. "*Gökhan*... Gökhan'ın hiçbir suçu yok! Kendini kabullendi. Hayatı boyunca onun hakkında konuşulanları dinledi! *Kullanıldı!* Ondan nasıl bunu yapmasını isteyebilirsin?" Midem ağzıma geldi. "Bu iğrenç, Ölüm. Senin için bile."

Yastığın üzerinde titreyen telefonu alıp yazdıklarını görmek istemedim. Yatakla aramdaki birkaç metre gözüme kilometreler gibi görünüyordu.

"Eğer yönelimini merak ediyorsan Çağrı için başka bir şey bul o zaman!" diye bağırdım sesim çatlarken. "Gökhan tamamen suçsuz, bunu görmüyor musun? Madem siktiğimin evinde

bize sözde suçlarımız için 'Karma' gibi davranacaksın, o zaman biraz adil ol! Ona bunu yapamazsın!" Nefes nefese kalmış bir şekilde elimi göğsüme bastırdım. "Bunu onlara söyleyemem." Gözlerim yeniden yaşlarla dolarken sesim kısılmıştı. "Yapamam. *Yapamazlar.*"

Telefon tekrar titredi.

Kelimelerini duyabilecekmiş gibi kameraya baktım.

Ardından sırtımı silahlı kameraya dönerek yatağa yaklaştım. Yastığın üzerindeki telefonu alıp ekrana baktım.

Ölüm: Tutsak 6'ya her şeyi anlatması için bir şans vermiştim. Bunu sen de biliyorsun.

Ölüm: O ise aranızdaki bağlantıyı saklamayı seçti.

Ölüm: Cezasını böyle ödeyecek.

Ölüm: Bakalım kendinden nefret edecek kadar istiyor mu yaşamayı?

Ölüm: Ben Karma değilim.

Ölüm: Adaletim kendine has.

Ölüm: Dilim sensin, kelebeğim.

Ölüm: Onlara sen söyleyeceksin.

Ölüm: Ve onlar da yapacak.

Gözlerim bir kez daha dolarken genzimden boğuk bir ses çıktı. "Adam kaçırdın," dedim titreyen sesimle. "*Bizi* kaçırdın. Özgürlüğümüzü elimizden aldın. Birini..."

Telefon titrediğinde konuşmaya devam edemedim.

Ölüm: Hepiniz buraya kendi ayaklarınızla geldiniz ve sadece beklenmedik bir şeyle karşılaştınız.

Ölüm: Ben kimseyi kaçırmam.

Ölüm: Herkes kendi ayağıyla gelir.

Nirvana

"Bunun olmasını sağladın!" diye bağırdım. "Birini tuzağa çekince bu adam kaçırmaya girmez mi sanıyorsun? Kimi kandırıyorsun?" İstemsizce güldüm. "Tamam, inanalım. Peki ya buna ne dersin? Birini *öldürdün. Gözümüzün önünde* öldürdün."

Ölüm: Birini öldürmedim.
Ölüm: Onun ölmesini seçen sendin, kelebeğim.
Ölüm: Bu kadar çabuk mu unuttun?
Ölüm: Silahı ateşleyen ben değildim.
Ölüm: Katil ben değildim.
Ölüm: Sendin.

Çıldırmış gibi kafamı defalarca sağa sola salladım. Beyza'yı ben öldürmemiştim. Beni seçim yapmaya zorlayan kendisiydi. "Ben yapmadım," dedim donuk bir sesle. "Her şeyi sen yaptın."

Karşımdaki psikopat bir katildi.

Sorun, verdiği görevi Ölüm'e yakıştıramamam değildi. Ona tüm günahlar yakışırdı. Sorun, bir çizgiyi geçmek üzere oluşumuzdu. Ölüm sınırı bir kere aştığında ne kadar ileri gidebileceğini sadece hayal edebilirdim.

Bu yüzden kendi hayatım için yalvarırcasına yalvardım.

Derin bir nefes alarak, "Bunu yapma," dedim titreyen sesimle. "Bu kadar ileri gitme." Gözyaşları Ölüm'e hakaret edercesine yanaklarıma doğru süzüldü. "Lütfen. Gökhan daha *çocuk*. Biz çocuğuz. *Lütfen.*"

Telefon elimde art arda titremeye başladı.

Ölüm: Tüm suçlamalarını bana bu denli yakıştırabiliyorken öyle olmamama rağmen 'tecavüzcü' sıfatını bana neden yakıştıramıyorsun?

Ölüm: Yoksa aklında bir imajım mı var?

Başımı tekrar şiddetle iki yana salladım. Gözyaşlarım izleyeceği yoldan sapıp yanağımda dağılırken altdudağımı ısırdım. Ölüm hiçbir zaman kendini suçlu görmüyordu. Delirmişti.

Delirmişti!

Ölüm: Ben söylediğin şey değilim. Olmayacağım da.

Ölüm: Onlardan bir şey istedim ve bunu zevk alarak kendi başlarına yapacaklar.

Ölüm: İkisinden birini zorlayacak mıyım? Hayır.

Ölüm: Sadece teşvik edeceğim.

Ölüm: Ölmeyi seçerlerse bunu anlayışla karşılarım.

Çığlıklarım boğazıma dizildi. Gözlerim yeni gözyaşlarıyla dolarken titreyen dudaklarımdan hızlı hızlı soluyordum. Ölmek istiyordum. Tam şu anda gömülmek istiyordum.

Bunu onlara söyleyemezdim. Bunu ikisi de istemeyecekti. Belki de... Belki de ölmeyi seçeceklerdi. Ne onlar ne de ben buna katlanabilirdik.

Tecavüz.

Bu tecavüzdü.

Ölüm teknolojinin ve tehditlerinin arkasına sığınmışken bunu kendi yapmıyormuş gibi konuşuyordu. Düzgün biriymiş, sadece insanlara gerekli cezayı veriyormuş gibi davranıyordu.

"Lütfen," diye mırıldandım donuk bir şekilde. Yalvarışımın da nefret ettiği gözyaşlarımın da onun üzerinde bir etkisi yoktu. "Başka... başka bir görev düşün." Gökhan'ın gözümün önünde boğuluşunu daha yeni görmüştüm. Ne kadar kırılgan olduğunu biliyordum. "Gökhan daha çocuk. Yapayalnız bir çocuk."

Telefon titrediğinde yazmış olabileceklerinden korkarak çenemi eğdim. Gözpınarlarımda biriken birkaç damla gözlüğümün camına damladı.

Ölüm: Yoksa onu yalnız bırakmak istemiyor musun?

Cevap veremedim. Konuşmaya çalıştığımda ağzımdan sadece boğuk, acınası bir ses çıktı. Konuşma yetimi kaybetmiş gibi hissediyordum. Bir elimi yumruk yapıp ağzıma bastırırken telefon tekrar titreyene kadar gözlerimi sımsıkı kapattım. Bedenim korkuyla sarsılırken gözlerimi yavaşça araladım.

Ölüm: Reşit olmanın üzerinden çok geçti, değil mi?

Gözlerim dehşet içinde irileşirken başımı hızla iki yana salladım. Reşit olduğumu reddetmiyordum çünkü *reşittim*. On dokuzumu çoktan doldurmuştum. Bu reddetme... Bu reddetme bana söyleyebilecekleri, benden isteyebilecekleri içindi. Kelimelerimi boğazıma tıkan dehşetten daha acısını bana birkaç sözcükle yaşatmaması içindi.

Ölüm: Bundan kaçamazsın.
Ölüm: Boşuna inkâr etme, kelebeğim.

Kendime engel olamadım, başımı sallamaya devam ederken dudaklarımın arasından kesik bir nefes döküldü. "Hayır," dedim çatlamış sesimle. Burnumu çektim. "Hayır."

Ölüm: Madem en başından beri düşüncesiz sürtüğün teki değil de düşünceli, insanları anlayan ve onlara acıyan biriydin...
Ölüm: Ben bunu fark etmedim, değil mi?
Ölüm: O zaman seni de yalnız bırakmamamız gerekir.
Ölüm: Sonuçta altı erkekle aynı evde yaşıyorsun.

"YAPMA!" diye bağırdım. Telefonu yatağa bırakıp ayağa kalktım. *"Hayır, hayır..."*

Telefon titredi.

Ninova

Sırtımı duvara yaslarken ellerimi saçlarıma daldırarak saç köklerimi avuçladım. "Hayır," dedim hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlarken. Sırtım duvardan kaydı. Kalçamın üstüne düşerken dizlerimi kendime çekerek kollarımı etrafına doladım. Dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi susturmaya çalıştım ancak başarılı olamadım.

Telefon titremeye devam etti.

Hıçkırıklarım dinene kadar yerimden kalkamadım. En sonunda karıncalanan yüzümü ve kaskatı kesilmiş titreyen parmaklarımı hissedebildiğimde kollarımı bacaklarımın etrafından çektim. Mesajlarına bakmam gerekiyordu. Daha birkaç saat önce mesajlarını okumamanın sonuçlarını görmüştüm.

Dizlerimin üzerinde sürünürcesine yatağa ilerledim. Sırtımı yatağa yaslarken titreyerek telefona uzandım.

Ekranı kendime çevirirken gözlüğümdeki yaşları parmaklarımla temizlemeye çalıştım.

Ölüm: Ah, daha görevinden bahsetmemiştim bile.

Ölüm: Korkarım anlamış gibisin.

Ölüm: Benim karşımda ağlamaya cesaret edebildiğine göre ölüme sıcak bakmaya başlamışsın.

Ölüm: İşte senin görevin, sevgili tutsağım.

Ölüm: Yatacağın kişiyi kendin seç.

Ölüm: Bu gece onunla yat.

Ölüm: Kurallar sizin için de geçerli.

Ölüm: Birini seçip hiçbir şey yapmazsan seçtiğin kişiyi de, seni de öldürürüm.

Ölüm: Birini seçmezsen...

Ölüm: Hepiniz ölürsünüz.

Telefon elimden kayıp gürültüyle yere düştü.

Gözümü bile kırpmadan, nefes almayı bırakarak öylece durdum. Zamanın donmasını diledim. Bakışlarım yere sabitlenirken telefon bir daha titremedi.

Onu fazla suçlamam mı buna neden olmuştu? Üstüne gitmem, onu kötü biri olarak itham etmem... Gerçekleri söylememem bıçağın sivri ucunun bana dönmesi için yeterli miydi?

Ölüm'ün gerçek nedenlerini bilmiyordum. Tüm bunların nedeni sadece annesinin intiharı olamazdı. Muhtemelen kafasında dönenleri hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Ona sorsam, bu görevi can sıkıntısından istediğini söylerdi. Sanki basit bir şey istiyormuş gibi...

Benden biriyle yatmamı istiyordu.

Yoksa ölecektim.

Üstelik bir seçim yapmazsam benim yüzümden diğerleri de ölecekti.

Gözlerimi kırpmadan yere bakmaya devam ettim, gözyaşlarım kaybolmuştu. Saniyeler birini kovaladı, kırpmadığım gözlerim acıyla sızladı. Avuçlarımı yere dayarken beni ayağa kaldıracak bir güç dilerken buldum kendimi. Doğrulmayı başarıp öne doğru bir adım attığımda bir an yere yapışacağımı sandım. Telefonu arkamda bırakarak ileri doğru güçlü bir adım attım.

İpleri çekilmiş bir kukla gibi donuk hareket ediyordum.

Ben bir el kuklasıydım.

İplerim Ölüm'ün elindeydi.

Ayakta dimdik dururken kafamı geriye yatırıp gözlerimi kameralı silaha çevirdim.

Duvarın köşesine sinerek korkuyla sessizce ağladığım dakikalardan sonra şimdi hiçbir şey hissetmiyordum.

Hiçbir... Şey.

Göğsümde kocaman bir boşluk vardı. Doldurulamayacak bir boşluk... Ruhum acı çekeceğimi hissetmiş gibi duygularımı elimden almıştı.

Ölüm benden kendimi istiyordu. Bir erkeğin elini bile tutmuş bir kızdan tanımadığı biriyle yatmasını istiyordu. Cinsellik hiçbir zaman bana uzak bir kavram olmuştu. Üstünde çok düşünmemiş, hiç porno izlememiş, kendime dokunmamıştım. Böyle bir arzu bile olmamıştı. Cinsellik benim için korkunç bir tabuydu.

"Yapamam," derken buldum kendimi. O anda ne Ölüm'ün savurduğu ölüm tehditleri ne de üstüme çevrili silahlar umurumdaydı. Görevleri artık geçmişimizde saklı sırları ortaya çıkarmak değildi, ruhumuzu paramparça etmek istiyordu.

Bilmediği şey şuydu, benim elimde bir tek ruhum vardı. Bana kalan ruhum dışında hayatta her şeyimi kaybetmiştim.

"Yapamam..." *Benden bunu isteme.*

Ölüm cevap vermedi. Sanki çoktan kameranın karşısından çekilmiş, beni çaresizliğimle baş başa bırakmıştı. Buna rağmen bir şekilde dediğim her şeyi duyacağını biliyordum.

Tam karşımda, kameraların ardındaymış gibi konuşmaya devam ettim. "Ben..." Zihnim durmuş gibiydi. Aklımdan geçen hiçbir cümle yoktu, varsa da onları yakalayamıyordum. "Ben... regl oldum." Sertçe yutkundum. "Dün akşam oldum, çok az kan geldi." Gözümü bile kırpmadan kendimden emin bir şekilde yalan söyledim. "Son adetimi göreli neredeyse iki ay olacaktı." Kafamı sağa sola salladım. "Stres... gecikmesine neden olmuş olmalı ve... böyleyken yapamam. Birini seçemem. Bu sadece benim için değil... onlar... onlar için de ve..."

Sesimin örttüğü çaresizlikten, beni bu konuma düşürmüş olmasından nefret ediyordum.

Ölüm'den beni duyduğuna dair bir işaret, bir cevap gelmedi.

Sertçe yutkundum.

Ne bekliyordum ki, vazgeçmesini mi?

Hayır, Ölüm o kadar *insan* değildi. Bir *canavardı*. Ahlâksız, hissiz, duygusuz, erdemsiz bir varlıktı. Şeytan onun yanında melek gibi kalırdı.

Nefesim bulanırken güçlükle yatağa geri döndüm. Kendimi sırtüstü yatağa bıraktım. Terli saçlarım yastığa değip serinlerken gözlerimi tavana diktim.

Ne yapacaktım?

Her kadının ortak bir kâbusu, anlatamadığı bir hikâyesi vardı. Ölüm beni o kâbusa hapsetmek istiyordu. Ben ise uyanmak istiyordum, ucunda ölümümüm olsa bile.

Gökhan'a nasıl söylerdim bunu? Ya da Çağrı'ya? Kabul etmelerini, bunu yapmalarını nasıl beklerdik? Ya ben... Bana yaptırmak istediği seçimi onlara nasıl söyleyecektim? Onları tanıdığımı düşünüyordum ama bu görevi dile getirdiğimde içlerinden bir şeytan çıkmasından korkuyordum. Bu görevi *istemelerinden* korkuyordum.

Hayır, böyle bir şey olmayacaktı. Hiçbiri buna razı olmazdı. Belki... Belki Çağrı olurdu. *Hayır, hayır.* O da bu şekilde olsun istemezdi.

Hiçbiri istemezdi.

Ağzıma kadar gelen safrayı yutarken ağlamamak için gözlerimi sıkıca yumdum. Bunu yapamazdım ve bu hepsinin ölümü anlamına geliyordu. Benim yüzümden ölebilecek olmalarını umursuyor muydum? Bu sorunun cevabı beni bile şaşırtıyordu.

Umursuyordum. Fazlasıyla.

Belki... hepimiz toplu intiharı kabul ederdik.

Telefon yerde titrediğinde gözlerimi araladım. Yatağın kenarına doğru kayıp eğildim ve telefonu elime aldım. Parmaklarım o kadar soğuktu ki, onları zor hareket ettirebilmiştim.

Sanki az önce benimle konuşmamıştı.

Az önce beni öldürmüştü.

Gözlerimi kelimelerine kaydırmak için cesaretimi toplamam gerekiyordu. Bakışlarımı zar zor ekrana kaydırdım.

Ölüm: Bu kötü oldu.

Ölüm: Kanıtlayabilir misin?

Bir an bunu ne için yazdığını anlayamadım. Ardından ona söylediğim yalanı hatırladım. Regl olduğumu söylemiştim ama bu gerçek değil, yalandı.

Benden kanıt istiyordu.

Yatakta hızla doğruldum ve telefonu avucumun içinde sıktım. Kan... *Kendimi kesebilirdim.* Tek ihtiyacı olan kan görmesiydi. Kendimi kesmemin bir yolunu bulursam bunu da yapabilirdim. Tabii... Tabii bunu gözünün önünde göstermemi istemezse. "Kanıtlayabilirim. Benden soyunmamı beklemiyorsun, değil mi?" diye sordum zayıf bir sesle. "Sadece... iç çamaşırımdaki kanı göstersem..."

Cevap hızla geldi.

Ölüm: Ben kaba biri değilim.

Ölüm: Sadece senin gibi küçük, iyi bir yalancının yalan söylemediğinden emin olmak istiyorum.

Ölüm: Umarım iç çamaşırını çıkarıp kameraya göstermeyi sorun etmezsin.

Nabzım neredeyse kulaklarımda atarken yutkundum. "Yalan söylemiyorum," dedim sert bir sesle. "Akşam banyo yaparken kabinin içinde kıyafetlerimi çıkardığımda... gösteririm. Beni... beni görmeni istemiyorum."

Ölüm: Seni her türlü göreceğim.

Ölüm: Seçimini yaptığında yatakta geçirdiğin her saniyeyi izleyeceğim.

Ölüm: Bu akşam söylediğini kanıtlayamazsan seni öldürürüm.

Ölüm: Kanıtlayabilirsen... Bir hafta kazanacaksın.

Ölüm: İyi geceler, kelebeğim.

Gerçekten de kameraların ardından çekip gittiğini hissettim. Telefonu yatağa bırakıp kalktım ve saçlarımı atkuyruğu yaparken odada volta atmaya başladım. Elime gelen saçlarımı umursamadan yere bıraktım.

Kanıt... Kendimi kesmem yeterliydi. Bana kendimi kesebileceğim bir şeyler lazımdı. Ufak bir kesik, birkaç damla kan... Sonra onu külotuma sürer, siktiğimin kamerasına fırlatırdım. Böylece rol yapabilirdim. Eğer şansım yaver giderse gerçekten regl olup bu süreyi uzatabilirdim.

Onu kandırmayı başarabilirsem... Bu kâbusu bir hafta ertelemem ne halta yarayacaktı ki? Bana verdiği süre bittikten sonra ne olacaktı? Tekrar aynı şeyi isteyecekti. Ölüm'ü vazgeçirmenin bir yolunu bulmalıydım.

Benim bir şansım vardı. Ölüm'le konuşup onu oyalayabilirdim. Gökhan ve Çağrı ne yapacaktı? Onlardan istediği şeyi *bu gece* istiyordu. Neyi seçeceklerdi? Ölmeyi mi, yoksa bunu yapmayı mı? Peki ya ben? Ölüm'ü aksine ikna edebilir miydim? Onları kurtarabilir miydim?

Saatlerce odanın içinde dolanıp Gökhan, Çağrı ve kendim için bir kaçış yolu aradım. Sadece kendim için bir şey bulabilmiştim. O da tam bir kaçış değildi, oyalamadan ibaretti.

Ölüm'ün satranç tahtasındaki basit piyonlardık sadece. Geri adım atma şansımız yoktu. Bizi kaybetmek uğruna ilerlemeye zorluyordu. Onun için hem amaç hem sonuçtuk.

"Allah belanı versin!" diye bağırıp ahşap dolabıma kafa attım. Alnım acıyla sızlarken ağrı yanağımdaki şişliğe doğru yayıldı. Sesim kısıldı. "Onlara nasıl söylerim ben?"

Kavganın üzerinden bir gece geçmesi hepimizin yüzündeki morlukların iyice belirginleşmesi için yeterli olmuştu. Çağrı'nın ve Gökhan'ın yüzü tanınmayacak hale gelecek kadar şişmişti. Egemen'in suratında sadece çizikler vardı. Sarp ise tamamen hasarsızdı. Geri kalanımız darbe aldığımız noktalardan morarmıştık.

Önümüzde asılı fotoğraftaki halimiz sadece üç gün [illegible] ait olsa da kendimize benzemiyorduk.

"Yani... Ölüm bize bir aile tablosu mu hediye etti?" Sarp'ın sesi tereddütlüydü.

Kimse ona cevap vermedi. Hepimiz kitaplığın tam karşısındaki, iki karış genişliğindeki tabloyu inceliyorduk. Ölüm kısa bir süre zarfında bize zorla çektirdiği fotoğrafı çerçeveleterek bu anı bizim için ölümsüz kılmıştı. Tam ortada oturuyordum ve kameraya olan bakışlarım ruhsuzdu.

Ruhum ölü, bedenim ise bir tabuttan ibaretti.

"Şaka gibi," diye homurdandı Mete.

Aynı şeyi düşünüyordum.

Evdeki tek değişiklik tabloydu. Ölüm yerlere saçılmış yüzlerce mermiyi temizletmemişti. Yürürken yerde yuvarladığım her mermi bana olanları ve olabilecekleri hatırlatıyordu.

Fotoğrafa teşekkür etmeden, görmemiş gibi yapmayı tercih ederek mutfağa yöneldik. Kahvaltı faslı göz açıp kapayıncaya kadar bittiğinde salona geçtik. O kadar dalgındım ki, etrafımda olan bitene odaklanamıyordum. Su içmek için bile dudaklarımı araladığımda yanağımın üstü sızlıyordu.

Gece boyunca ayakta olmama rağmen yüzümdeki acı bir an bile aklıma gelmemişti. Tek düşündüğüm söylemem gereken, dilimi ağırlaştıran o kelimelerdi.

"Solucanlar senin kadar kıpırdamıyor." Çağrı'nın sesi bakışlarımı ona çevirmeme neden oldu. Yarı yarıya açılan gözleriyle bana baktığını gördüğümde kaşlarım çatıldı. *Kıpırdıyor muydum?* Farkında bile değildim. Çağrı teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, *bak*... Hepimiz bir sorun olduğunu anladık. Ne zaman anlatacaksın?"

Kutay yanlış bir şey söylemesinden korkarak Çağrı'ya uyarı dolu bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Kahvaltıda neredeyse hiçbir şey yemedin," dedi yumuşak bir sesle. Alnındaki saç-

... geriye doğru yatırıp elini kafasına bastırdı. "Sorun yüzün ... mu acıyor?"

"Bir şey yok," dedim zorlukla. Açlığım mide bulantısına dönüşeli uzun zaman olmuştu ve kahvaltıda bir şey yiyebilecek ... hissetmemiştim. Uykusuzluğun başımda bıraktığı ağrı gittikçe artarken tek yaptığım, bunları onlara nasıl söyleyeceğimi düşünmekti.

"Bir şey var," dedi Egemen. Gözlerimi ona çevirdim. "Gece boyu uyumamışsın, gözlerinin altından belli oluyor." Bakışlarım onun koyu halkalı gözaltlarına kaydı. Bunu kendisi mi söylüyordu? "Ne zaman istersen konuşabilirsin."

Topuğumla yerde ritim tutarken kafamı aşağı yukarı salladım ve bakışlarımı kaçırdım.

Birinin iç geçirdiğini duydum. Sarp ya da Kutay olmalıydı. Hangisi olduğundan emin değildim.

"Yüzünüz nasıl?" diye sordu Mete onun için nazik kaçan bir ses tonuyla.

"Yüzümde şişe parçalanmış gibi hissediyorum," diye homurdandı Çağrı. Sanki uzun zamandır birinin bunu sormasını bekliyordu. "Egemen bir daha kavgaya karışma sen, tamam mı? Ölümüne kavga eden biri lazım değil bu eve. *Fight Club*'a* geri dön."

"Sanki sen çok lazımsın, sikim."

"Ayıp oluyor he."

Gıcırdayarak onlara dönen silahları umursamadan bakışlarımı Gökhan'a çevirdim. Gözüne yakın bir noktada kırmızı-mor karışımı bir şişlik vardı. Hasta gibi görünüyordu. "Çok ağrın var mı?" diye sordum aklımdan Ölüm'ün verdiği görev geçerken. "Sen... nasılsın?"

* Türkçeye "*Dövüş Kulübü*" olarak çevrilen, 1996 yılında *Chuck Palahniuk* tarafından yazılan kitaptır. 1999 yılında aynı isimle sinemaya uyarlanmıştır. (e.n.)

Gökhan'ın kapkara gözleri beni buldu. "İyi değilim." Boğazı hâlâ kötüymüş gibi sesi pürüzlüydü fakat dili artık sürçmüyordu. Gözleri yanağımdaki şişliğe kaydı. "Biliyorsundur."

Bakışlarımı kaçırıp önüme döndüm. Gökhan'ın gözlerinin üzerimde bıraktığı ağırlığı hissedebiliyordum. Altdudağımı ağzımın içine yuvarlayıp kan tadı damağıma yayılana kadar ısırdım. Dudağımı kaplayan kanın akmasına fırsat vermeden kanı çabucak emdim.

Kutay boğazını temizledi. "Muhtemelen Ölüm bizim için bir şeyler göndermeyecek. Ağrıya katlanmak zorundayız." Bakışlarını üzerimde hissettiğim halde ona dönmedim.

"Bir şey göndermeyecek," dedim kuru bir sesle tahminini doğrulayarak. "Acı çektiğimizden emin olmak istiyor."

Bakışlarının keskinliği hâlâ üzerimdeyken dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bir daha kavga etmeyeceğimizden emin olmamız gerekiyor," diye devam etti Kutay. "Ruh haline göre bizi öldürebilirdi." Derin bir nefes aldı. "Öfkenize hâkim olun ve küfretmeyin. Böylece hayatta kalalım."

"Hayatta kalmak yeterli mi?"

Dudaklarımdan kaçan cümleyle bakışlarının bana çevrildiğini hissettim.

Burnumun kemiğini sıvazlarken, "Hayatta kalmak yeterli mi?" diye sordum tekrar. "Ne için yaşıyoruz? Bir gün kurtulma ya da bulunma umuduyla mı? Olur da bizi bulurlarsa, ya o zaman bizi biz yapan her şeyi Ölüm çoktan elimizden almış olursa?"

"Afra," dedi Kutay. Sesindeki nezaket beni ilk defa rahatsız etmişti. Bu evde nezaketin işi neydi? Her şey yıkıcıydı, *parçalanıyordum*. Ölüm nasıl onun kibarlığını ondan söküp alamamıştı? Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki, çenem ağrımaya başlamıştı. "Buradan çıkacağız."

Boğazıma kadar yükselen kahkahayı yuttum. Yine de dudaklarımın gülümser gibi kıvrılmasına engel olamamıştım. Koltukta geriye yaslanıp kollarımı göğsümün altında kavuşturdum. Bakışlarımı önüme çevirdim. "Pekâlâ."

Kutay'ın gerildiğini hissedebiliyordum. Bana ne olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Diğer herkes gibi.

Neler olduğunu anlattığım anda bu evde her şey olduğundan daha da kötü bir hale gitmeye başlayacaktı. Onlara nasıl söyleyebilirdim ki? Şimdi söylemezsem ne zaman söyleyecektim? Her şeyden önemlisi Ölüm'ün bu görevi geri çekme ihtimali var mıydı?

Biraz sonra, "Konuyu değiştir," dedi Egemen. Sesi ifadesizdi. "Onu konuşmaya dahil etme."

"Katılmayı tercih eden oydu," diye tersledi Kutay. "Her şeye atlama."

"Ben size söyleyeyim, buradan bir kavga daha çıkar," dedi Sarp bıkkın bir sesle. "Birbirinize şöyle bakmayı kesin de ne yapacağımızı konuşalım. Aklında bir plan olan var mı? Tüm gün kitap okuyamayız. *PES* zaten yok. Satranç da bir yere kadar. Acaba Ölüm yeni bir televizyon göndermeyi düşünür mü?" Bana baktı. "Sorar mısın?"

Onunla konuşma düşüncesi midemin kasılmasına neden olurken başımı iki yana salladım. "Soramam."

Sarp'ın yüzü düştü. "Ölüm'ün dediği her şeyi yapsak bile sıkıntıdan ölebiliriz," dedi evin içindeki en vahim durum buymuş gibi. "Ölüm, bizi duyuyor musun? Bence sıkıntıdan ölmemizi hiç istemezsin."

"Sarp," dedim alçak sesle. "Onun dikkatini çekme."

Gözlerinde ilk önce şaşkınlık okundu. Ardından bedeni gerildi. "Ne?"

Nihova

"Canını yakar," dedim gözlerimi yumup kafamı koltuğa yaslarken. "Kalbini kırar."

Yaşanan kısa sessizliği bölen kişi Mete oldu. "Çağrı ve Gökhan," dediğinde parmaklarım koltuğun üzerinde kasıldı. Gözlerimi aralayıp Mete'ye baktım. "Dünkü kavganın tekrarlanmaması için ne alıp veremediğiniz varsa söyleyin birbirinize. Tatsızlık çıkmaması için ne derdiniz varsa önümüzde konuşun. Bir daha da aynı şeyler yaşanmasın." Çenesiyle kırık televizyonu işaret etti. "Her hatamız bizden bir şeyler alıyor."

Sandığından daha fazlasını alacak, diye düşündüm dehşet kanıma saniyesi saniyesine işlerken. *Çok daha kötü şeyler olacak.*

"Söyleyecek ne var ki?" dedi Gökhan soğuk bir sesle. "Ne tür bir insan olduğu ortada. Az buçuk yaşadığı zorbalığın daha da beterini tanımadığı bir insana yaşatacak kadar alçak bir herif." Çağrı'nın yüzünde tek bir mimik kıpırdamadı. Gökhan koltukta öne doğru eğildi. "Benimle konuşmaya bile çalışma. Benden uzak dur. Anladın mı?" Boğazını zorladığından olsa gerek bir öksürük krizine tutuldu.

Çağrı sinirleri bozulmuş gibi Gökhan öksürürken kısa bir kahkaha patlattı. "Ah, sözlerin beni kalbimden yaraladı," dedi göğsünü tutarak. "Seninle konuşmaya meraklı değilim. Sadece seninle uğraşmak hoşuma gidiyor."

"Tabii buna daha fazla devam etmeyeceksin," dedi Mete sert bir sesle.

Şaşırtıcı bir şekilde Çağrı buna karşı çıkmadı. "Evet," dedi omuzlarını silkerken. "Devam etmeyeceğim."

Gökhan bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını hafifçe araladı. O kadar belli belirsiz bir hareketti ki, gözüm onun üzerinde olmasaydı bunu fark etmezdim. Söyleyeceklerinden vazgeçmiş gibi gözlerini Çağrı'dan ayırdı ancak içinde bir şeyler kaldığını hissetmiştim.

Saniyeler geçti.

Sonra da dakikalar.

Kimse eline bir kitap almak için kıpırdamadı. Gökhan masaya satrancı kurarken kimse karşısına geçmedi. Gökhan tekrar kendi başına satranç oynamaya başlarken sadece satranç tahtasını izledim. Satrancın ona kötü zamanları hatırlattığını söylemişti. Belki de dün yaşanılanlardan sonra piyonlara sarılmasının nedeni buydu.

Herkes sessizliğe gömülmüştü. Sanki bir fırtınanın yaklaştığını biliyorlardı.

Ayağa kalkıp kitaplığa yöneldim. Elime kalın Sefiller* kitabını alarak kırmızı bölgeye yaklaşana kadar ilerledim. Koridorun ucunda duraksadığımda gözlerimi kırmızı çizgiye indirdim. Ölüm'ün silahlarla ilgili söylediğinden emin olmam gerekiyordu.

Düzgün, yepyeni görünen kitaba baktım. Okumak için sayfalarını çevirmemiştik bile. Bir ipucu aradığımız kitaplardan sadece bir tanesiydi.

Kutay'ın yanımda durduğunu kafamı kaldırdığımda fark ettim. Ellerini göğsünde kavuşturup bana baktı. "Ne yapacaksın?"

"Tüm silahların tekrar doldurulduğunu söyledi." Kurumuş dudaklarımı dilimle hızla ıslattım. Altdudağımdaki yaraya değdiğimde dudağım sızladı. "Doğruluğundan emin olacağım."

"Umarım içeri adım atmayı düşünmüyorsundur," diye takıldı Kutay. Dudağı hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

Omzumun üzerinden geriye doğru bir bakış attığımda hepsinin bize baktığını gördüm. "Bu sefer değil," diye cevapladım.

Önüme dönüp kitabı dış kapıya doğru fırlattım. Kalın kitap sert bir sesle metale çarparak kırmızı bölgenin içine düştü. Silahlar gıcırtıyla çevrildi ve sonra...

* *Victor Hugo* tarafından yazılıp 1862'de yayınlanan tarihi roman. 19. yüzyılın en büyük eserlerinden biri olarak kabul edilir. (e.n.)

Mermiler kitabı delip geçti. Hatta o kadar hızlıydı ki, merminin saplandığı kitap kırmızı bölgenin dışına sürüklendi. Kitap yasak sınırlardan çıkar çıkmaz silahlar durdu. Hızla koridorun ucuna ilerledim, elime aldığım yamulmuş kitabın iç burkan görüntüsüne baktım. Parmağımı delinmiş kapağa değdirdim. Mermi kitabın içine çoktan girip çıkmıştı.

"Ölüm doğru söylüyormuş," diye mırıldandım Kutay'a doğru yürürken. Elimdeki kitabı kaldırıp daha iyi görmelerini sağladım. "Kırmızı bölgeye yaklaşmamamız için bir hatırlatma."

"Kendine sık sık hatırlat," diye homurdandı Egemen. Bu konuda dün sinirini yeterince bozmuştum.

Koltuğa geri oturduğumda merminin saplandığı kitabı bir süre kucağımda tuttum. Delik deşik olmuş sayfalardan cesaret bulmayı başardığımda kitabı koltuğun arkasına, yere bıraktım. Sessizlik saniyeleri zorla ilerletiyordu.

Beklentilerinin tenimi kırbaçladığını, sessizliğin üzerime geldiğini hissettim. Kalp atışlarım hızlanırken cebimdeki telefona gergin bir bakış attım. Kollarımı çözüp ellerimi dizlerime dayadım. Tırnaklarım bacağıma gömüldü.

Zihnim cehennemdi, söyleyeceklerim ise günah.

"Sabah..." Sesim kısık çıktığında boğazımı temizledim. "Sabah bir görev verdi."

Hepsi bu anı bekliyormuş gibi bana döndüğünde tırnaklarımı pantolonun üzerinden bacağıma biraz daha bastırdım. Dudaklarımı araladığımda sesim çıkmadı. Sertçe yutkundum, sonra bir daha yutkundum. "İstiyor ki..." Vücuduma yayılan ürperti titrememe neden oldu. "Çağrı'nın Gökhan'ın odasına gitmesini istiyor."

Gökhan'ın kaşları çatılırken oturduğu yerde doğruldu. Uzanıp parmaklarıyla kolumu kavradı. "Anlamadım?"

Aynı şeyi tekrarlayacak gücüm yoktu. Bir elimi ağzımın üzerine kapatıp özür dilercesine kafamı sağa sola salladım.

"Birbirimizin odalarının içini görmemizi bile istemiyordu," dedi Kutay şaşkınlıkla. Ela gözleri irileşmişti. "Sırf bunun için odaya girme ve çıkma düzenimiz vardı. Şimdi neden o ikisi ve neden Gökhan'ın odası?" Bakışlarını Gökhan'a çevirdi. "İlk geldiğinde odadaki her şeyi anlatmıştın ama... Odanda farklı olan bir şey mi var?"

"Hayır," dedi Gökhan hızla. Sesi sertti. "Odam tamamen normal ve anlattığım gibi. Birkaç kıyafet dışında tamamen boş bir dolap, bir yatak, boş çekmeceli bir komodin... Bir klozet ve duşakabinin, bir tane de aynanın olduğu bir banyo var. Yalan söylemiyorum. Odamda farklı bir şey yok."

"Bizimkilerin aynısı," dedi Sarp.

Çağrı ağzını bile açmadan dikkatle yüzüme bakarken yavaşça öne doğru eğildi. Yüz hatları gerilirken, "Devamı?" dedi sorarcasına. Sanki ne olacağını hissetmişti.

Göğsüm sıkışırken ağzımın üzerine kapattığım elime bir nefes verdim. Elimi yavaşça ağzımdan uzaklaştırırken avuç içim terlemişti. Teri aceleyle üstüme sildim.

Yüzlerine bakamazdım, bu yüzden bakışlarımı yere çevirdim. "Sizden istediği şeyi yapmazsanız sabah odadan canlı çıkamayacağınızı söyledi," dedim yavaşça. Her kelime canımı acıtıyor, göğsümde bir ağrıya neden oluyordu. Ve sonra söylemekten korktuğum o cümleye ne kadar yaklaştığımı fark ettim. Gözlerim yaşlarla doldu. "Biriniz..." Boğazım düğümlendi. "Biriniz boşalana kadar... odadan çıkamazsınız." Dudaklarımı birbirine bastırdığımda boğazımdan tuhaf bir ses çıktı. "Birliktelik yaşamanız zorunlu değil."

Sanki bir saniyeliğine dünya durmuştu. Hiçbirimiz nefes alamadık.

Bir saniye sonra ise her şey değişti.

Gökhan ayağa fırladı. Yere serilmiş mermileri umursamadan üzerlerinden yürüyüp geçerken silahlı kameralardan bi-

rinin karşısına dikildi. "Bu ne?" diye bağırırken sesi dağıldı. Sanki boğazı parçalanmış bir camdı. Öksürmeye başladı. Elini ağzına bastırırken kafasını sağa sola sallıyordu. Söylediklerime inanamıyormuş gibi bana döndüğünde, koltuktan kalkacak gücüm olmadığı için kendime küfrettim.

Yüzümdeki ifadeyi gördü.

Alnındaki saçlarını geriye yatırıp bana saf bir dehşetle bakarken ellerini kafasının arkasında birleştirdi. Tekrar öksürdüğünde bedeni sarsıldı. Ağzını açıp bir şey söylemedi.

Aynı Gökhan gibi başını iki yana sallayan Çağrı korkutucu bir sessizliğe gömülmüştü. Gözleri boş bakıyordu.

"Tecavüz," dedi Kutay donuk bir sesle. Gözlerimi Gökhan'dan ayıramadığım için ona dönemedim.

"BU TECAVÜZ!" diye bağırdı Mete bir anda ayağa kalkarak. Masayı tekmeleyip geriye doğru ittiğinde ürperdim. "ÖLÜM, SİKTİR GİT!"

Ellerimi ağzımın üzerine kapatırken gözlerimde biriken yaşlar yanaklarıma akıyordu. "Çok üzgünüm," dedim yüksek sesle çünkü avucum sesimi boğuyordu. Kafamı defalarca sağa sola salladım. "Çok üzgünüm. Onu ikna etmeye çalıştım. Olmadı. Çok üzgünüm." Yaşlar gözlüğümün alt camına biriktiğinde görüşüm bulanıklaştı.

Ellerimi ağzımdan çekemedim. Sanki onları bu görevi söyleyerek lanetleyen bendim. Ölüm bunu da kendi yapmış gibi görmüyordu, değil mi? Sözleri söyleyen ben olduğum için bunu yapan o değildi. *Teşvik,* demişti buna. Tanrıyı kandırıp günahlarını bize yıktığını sanıyordu.

Mete ayağa kalktı. Nereye gideceğini bilmez bir şekilde, iki yıl boyunca defalarca arşınladığı odanın içinde dönüp durdu. Kitaplığın yanından geçerken kitaplığa bir yumruk savurduğunda kitaplığın raflarından biri aşağı kaydı.

Kutay ve Sarp yerinden kıpırdamadı. Sarp'ın rengi atmıştı.

Kutay ise arasının iyi olduğu kelimelere bu sefer ulaşamıyor gibiydi, nutku tutulmuştu.

Çağrı ellerini yüzüne kapatmış bir şekilde hareketsiz duruyordu.

Gökhan'ın siyah gözleri kocaman açılmıştı, yüzündeki yaralarla her zamankinden daha kırılgan gözüküyordu. Zifiri kara bakışlarında karmaşa vardı. Ölüm yıllarca kaçtığı dünyanın zalimliğini ona geri vermişti.

Kaçamazsın, der gibiydi. *Ben varken asla.*

Bir ağırlık yanıma çöktüğünde bakışlarımı zorlukla Gökhan'dan ayırdım. Yeni yaşlar da gözlerimi terk edip yanaklarıma süzülmeye başlamıştı. Kafamı diğer tarafa çevirmemle Egemen'le yüz yüze geldim. Elini bana doğru uzattığında tuttuğu peçeteyi gördüm. Tek kelime etmeden peçeteyi alıp gözlerime bastırdım. Ardından gözlüğümün altında kalan gözyaşlarını sildim. Silmek gözlük camını daha da bulanık hale getirirken tekrar gözlerim doldu.

Dişlerimi birbirine bastırıp gözlerimi bir kez daha kuruladım.

Yaşlar tekrar geldi.

"Bunu gece mi söyledi?" diye sordu Egemen düz bir sesle.

Kafamı sallayarak onu onayladım.

"Hepimiz uyurken sen bu iğrenç görevin ağırlığıyla yüzleşmek zorunda mı kaldın? Her gece böyle mesajlara mı katlanıyorsun?" Sesindeki belli belirsiz öfke beni yine Gökhan'a bakmaya itti.

Gökhan bir merminin üzerine basıp dengesini kaybedince sendeledi, duvara yapıştığında kendini zemine bıraktı. Sırtını duvara yaslayıp çöktüğü yerden kalkmadan siyah saçlarını çekiştirdi.

Koyu gözlerinde bir damla yaş yoktu.

Sadece karmaşa vardı.

Gözlerimi Egemen'e çevirdim. "Beni anlamana ihtiyacım yok," dedim kısık sesle. Bastırdığım hıçkırıklarım sesimin çatlamasına neden oldu. "O... Gökhan..."

Bir anda, "Tek kurban o mu lan?" diye bağırdı Çağrı. Elini yüzünden çekmişti ve morarmış, ürkütücü yüzünü bana çevirmişti. "Ben dünden mi razıyım lan buna? Neden herkes ona bakıyor? Burada da suçlu ben mi olacağım lan?" Hırıltılı bir nefes verdi. "Bu aptal görevi yapmak falan istemiyorum! Gebereceksek geberelim, yaşamaktan gına geldi!"

"Sakin ol," dedi Kutay donuk bir sesle.

"Sikerim sakinini!" dedi Çağrı yere tükürürken. Kutay yerdeki tükürüğü görünce kaşı seğirdi. "Bir erkekle yapacak olan sen misin lan? Ne sakini?"

Gökhan'ın durduğu taraftan tuhaf bir ses geldiğine yemin edebilirdim.

Çağrı avucunu dudaklarına bastırırken gözlerini yumdu. "Off," çekti çaresiz bir halde.

Tekrar yanımda oturan Egemen'e döndüm, yüzüne attığım tek bir bakış bile tüm öfkesini hissetmeme yetmişti. "Ne yapacaksınız?" diye sorarken sesi sertti. "Yaşamak istiyor musun?"

"Siktir, tabii ki istiyorum!" diye bağırdı Çağrı. Silahlar çoktan ona dönmüştü. "Yapacağım. *Yapacağım*. Başka şansım mı var lan?"

Mete başparmağını sıkıntılı bir şekilde ısırdı. "Kabul ettiğin şey tecavüz." Sesi durgun olsa da öfkesi belliydi. Bakışlarını Gökhan'a çevirdi. "Peki ya sen?"

Ölüm'e yalvarmak için kelimelerimi birkaç saat öncesinde tüketmiştim. Şimdi söyleyecek hiçbir şeyim yoktu ama ağlayacak çok şeyim vardı. Birkaç damladan sonra gözyaşlarım içime akmaya başlamıştı. Sadece düğümlenmiş boğazımla öylece durdum.

Bazen gözünün önünde kıyamet kopsa da yapacak hiçbir

şeyin olmazdı. Sadece oturup olan biteni izlerdin. Babam bana bunu defalarca yaşatmıştı. Oturup izlediğim her sefer kendimden bir şeyler kaybetmiştim. Annem, *"Sus,"* demişti. Ben de susmuştum.

Kırıp dökmüşlerdi. Bana sadece can kırıkları kalmıştı.

Can kırıkları en kötüsüydü.

Gökhan, Mete'nin sorusuna cevap vermedi. Ruhu bedeninden çekip gitmişti. Seçenekleri biliyordu. Ya Ölüm'ün istediğini yapacak ya da ölecekti. Ölmeyi kabul ettikleri ihtimali düşünemiyordum bile. Bir hiç uğruna, buradan kurtarılma umuduyla yaşamayı tercih edeceklerdi ve tam da bu yüzden Ölüm'ün kirli oyununa boyun eğeceklerdi.

Düşündüğüm şey buydu.

Yanılmıştım.

Belki dikkat etseydim Gökhan'ın ayağa kalkmadan hemen önce koltuğun yanında duran, kurşunun parçaladığı kitaba baktığını fark edebilirdim.

Ölüm'ün kurallarına göre oynamak istemiyordu.

Kendi kurallarına göre ölmek istiyordu.

Her şey saniyeler içinde gelişti. Gökhan'ın ne yaptığını idrak etmekte geç kalmıştım.

Ayakta dikilen Mete, "Lan!" diye bağırdığında dikkatim ancak o zaman yürümeye başlamış olan Gökhan'a çevrildi. "Oğlum, nereye?"

Gökhan cevap vermeden ilerlemeye devam ederken ne olacağını hissetmiş gibi ayağa fırladım. Bir an sonra hepimiz ayaktaydık. Gökhan'a doğru koşuyorduk. Mete çoktan kolunu ona doğru uzatmıştı ama sadece boşluğu kavramıştı.

Gökhan banyoya doğru yönelecekmiş gibi yürüse de bir an sonra topukları kırmızı bölgeye basacak şekilde durdu. Onu oturduğu yerden kaldıran, kırmızı bölgeye yürümesini sağlayan düşünceyi anlayabiliyordum.

İşte buradaydık.

Gökhan hiçbir şey söylemedi ama istediği şeyin ne olduğunu anlamıştık.

Bize bakan siyah gözleri ölmek için yalvarıyordu.

Sırtı kapıya dönüktü. *Tek bir adım.* Ölüme tek bir adım uzaktaydı.

Kutay elini ona doğru uzattı. "Gökhan," dedi uyarı dolu bir sesle. "Aptalca bir şey yapma, kardeşim. Tamam mı? Bunların hepsi geçecek. Kırmızı çizgiden uzaklaş."

Dudaklarımı araladım fakat hiçbir şey diyemedim. Oysa o kadar çok şey söylemek istiyordum ki. *Seni ne kadar anladığımı bir bilsen keşke. Özür dilerim, buna engel olamadım. Acı çektiğini biliyorum. Bir gün buradan kurtulma umuduna değmez mi? Sadece... katlanmaya değmez mi?*

Değmez, derdi. Üstelik neden böyle düşündüğünü de anlardım.

Kendimi kandırdığımı hissediyordum. Belki gerçekten yaşamaya değmezdi.

Sarp bakışlarını kırmızı bölgeye çevirdi. Neyi hatırladığını biliyordum. Bu yüzden gücü ayakta durmaya yetmiyormuş gibi sırtını duvara yaslayıp saksıların üzerine oturmasını garipsemedim. İrileşmiş gözleri ve sararmış cildiyle Gökhan'a baktı. Sadece kafasını sağa sola salladı. "Bana bunu tekrar yaşatma."

"Geri gel," dedi Çağrı yüksek sesle. Sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Kutay'ın hemen arkasındaydı.

Gökhan başını iki yana sallarken elleriyle gözyaşlarını temizledi. Yüzündeki yaralara dokunmak canını yakmış gibi inledi. Bir çocuk gibi hıçkırdı. Bugüne kadarki soğuk, güçlü duruşundan eser kalmamıştı.

Sonra onu anlayacağımı biliyormuş gibi gözlerini bana çevirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı hıçkırarak. Gözyaşları morlukların üzerinden akıp gitti. Kutay'ın eli hâlâ ona uzanmış hal-

deydi. Ben ise gözlerimi Gökhan'dan ayıramıyordum. "Tekrar yapamam. Biri istedi diye yapamam. *Onunla* yapamam." Tekrar başını salladı. "Lütfen suçlu hissetme. Bunu söyleyen sen olduğun için canın acımasın. Bunu Ölüm yüzünden yapıyorum. Anladın mı? Beni öldüren sen olmayacaksın."

Gözlerim doldu. "Kurtulabiliriz," diye fısıldadım ne dediğimi söyledikten sonra fark ederken. *Kurtulabilir miydik?*

Kafasını tekrar sağa sola salladı. Dudaklarında acılı bir gülümseme belirmişti.

"Bizi bulabilirler!" diye bağırdım çaresiz bir şekilde. "Sadece birkaç dakika, birkaç saat!"

Gökhan hıçkırıkları arasında gülmeye başladı. Gözlerinden dökülenler ise sadece yaştı. Bir elini karnına dayarken öne doğru eğildi. Dengesini kaybetmiş gibi kırmızı çizgiden bir adım uzaklaştı. Kutay hızla ona doğru atıldığında aceleyle tekrar geri çekildi.

Elini kaldırdı. "Yaklaşma." Sesi titredi. Elini indirirken tekrar hıçkırdı. "Çok üzgünüm, Afra. Canım çok yanıyor," dedi titreyen sesiyle. Gözlerini kapattığında gözyaşları yanağından aşağıya süzüldü. "Umarım cennette benim için de bir yer vardır. Ben kendimi affedemedim ama belki *O* affeder. Sonsuza dek acı çekmek istemiyorum."

Geriye doğru bir adım attı.

Ayağı kırmızı bölgenin içine bastığında zaman yavaşlamış gibi her şeyi ağır çekimde görüyordum. Silahlar çoktan ona dönmüştü. Yine de ince ayar yapar gibi hafifçe kıpırdandıklarını duydum. Gıcırtıları kulağıma gök gürültüsü gibi geldi.

Kutay ve Egemen aynı anda öne uzandı. Yüzlerindeki ifade, geç kaldıklarını bildiklerini gösteriyordu. Yine de kendilerine engel olamamış gibilerdi. Azrail'in hızıyla, Ölüm'ün acımasızlığıyla yarışabileceklerini sanıyorlardı.

O saniye her şey donmuş gibiydi.

Nimova

Gökhan'ın yaşlarla dolu gözleri yüzüme sabitlenmişti. O sırada ruhuna bir savunma duvarı olarak çektiği kara kaşlar gözlerinden gitmişti. Koyu *kahverengi* gözleri yaşların altında parladı. Bakışlarındaki karmaşanın dindiğini gördüm.

Ölüm düşüncesiyle rahatladığını anladım.

Ve sonra o donmuş saniye geçti.

Silahlar ateş etmedi, Kutay da Egemen de bunu beklemiyordu. Biri sağ kolunu, diğeri de sol kolunu tuttu ve onu sertçe kırmızı bölgenin içinden çektiler. Kalbim boğazımda atarken bir adım geri çekilip onlara alan tanıdım. Üçü birlikte geriye doğru sendelerken Egemen'in yüzünde şaşkınlık belirdi. Ardından Gökhan'ı hızla bıraktı. Kutay bir eli Gökhan'ın sırtındayken geriye doğru birkaç adım daha attı.

Gözleri kırmızı bölgenin üzerindeydi.

"Kitaba ateş etmişti," dedim donuk bir şekilde. "A... ama az önce..."

"Ateş etmedi," dedi Sarp şaşkın bir sesle. Derin bir nefes verdi. "Minnoş kalbim bir cesedi daha kaldıramazdı. Çok şükür."

Gökhan ayakta duramadı. Kutay'ın kollarının arasından kayıp düştüğünde elleri yerle buluştu. Omuzları çökerken yana devrilerek yerde kıvrıldı. "NEDEN?" diye bağırdı kontrolden çıkmış gibi. Elleriyle kulaklarını kapatıp dizlerini kendine çekerken hıçkırdı. "NEDEN ÖLMEME İZİN VERMİYORSUN?" Elini kulağından çekip yeri yumrukladı. Yumruklarını peş peşe zemine savurdu. *"NEDEN, NEDEN, NEDEN, NEDEN?"*

Kutay elini göğsüne götürüp rahatlayarak soluğunu bıraktı. Ardından gücü kalmamış gibi yere çöküp derin bir nefes aldı. "Şükürler olsun," dedi dehşet yüklü sesiyle. *"Şükürler olsun."*

Çağrı omzuma çarparak hızla yanımdan geçti. Ardından

yerde oturan Kutay'ı Gökhan'ın yanından itti. Bir ayağıyla Gökhan'ın dizlerini kendinden uzaklaştırarak onun üzerine doğru eğildi. Eli, boynunu kavrarken Gökhan yaşlı gözlerle ona bakmak dışında hiçbir şey yapmadı.

"Çağrı..." diye başladım titreyen sesimle.

"Bana bak," dedi Çağrı boğazını sıkarken. "Bunu yapmazsak ben de öleceğim!" Sesi salonda yankılanırken dudaklarım gerildi. İleriye adım atmak, ellerini boynundan ayırmak istedim fakat bacaklarım taş kesilmiş gibi hissediyordum. "Bu yüzden kendini ölüme atmadan önce bundan sadece senin etkilenip etkilenmediğini düşün! Bir sana mı verildi lan bu görev, bencil herif?"

Gökhan yaşlı gözlerle belli belirsiz sırıttı. "Um..." Gökhan konuşamadığında Çağrı boğazındaki elini anında çekti. Tekrar onu boğazladığını yeni idrak etmiş gibi sendeleyerek ayağa kalktı. "Umurumda olduğunu mu sanıyorsun?"

"Pislik herif," dedi Çağrı tiksinti dolu bir sesle. Küfretmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. *"Silktiğimin bencili."*

Gökhan yerde kıvrılırken kahkaha attı. Kahkahası öksürüklere dönüştü, birkaç saniye sonra sustuğunda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Gözlerimi Gökhan'ın hıçkırıklarla sarsılan bedeninden ayırarak kameraya çevirdim. Gözlerim kısılırken Ölüm'ün ne yapmaya çalıştığını daha net bir şekilde anladım. "Ölmemize asla izin vermeyecek," dedim durgun bir sesle. "Bizi ölümle tehdit edecek. İstediğini yaptırana kadar bunu yapmaya devam edecek. Bizi ne zaman gerçekten öldüreceğini bilmeyeceğiz. Neyin blöf, neyin gerçek olduğunu anlamayacağız. Akıl sağlığımızı ele geçirecek."

Çağrı koltuklara yöneldi. "Benim akıl sağlığımı çoktan *o* kazandı!" diye bağırdı ellerini yukarıya kaldırırken. "Tebrikler!"

Nihova

Egemen yanımdan geçerken bana kısa bir bakış attı. Ardından kafasını çevirip gitti. Tekli koltuğuna oturana kadar bakışlarım onu takip etti. Sarp'ın elini uzattığı Kutay onun yardımıyla yerinden kalktı. "Hadi," dedi bana ve Gökhan'a bakarak. Kafamı salladım ancak hareket etmedim. Mete elini sırtıma koydu. "Geç sen, onu ben hallederim."

Sanki temizlenmesi gereken bir boktan bahsediyor, diye düşündüm uyuşuk bir şekilde. Bir adım öne atıp elinin boşluğa düşmesini sağladım. "Ben yardım ederim," dedim düz bir sesle. "Bizi yalnız bırakır mısın?"

Mete sadece kısa bir an tereddüt etti. Ardından kafasını eğip yanımdan geçti.

Dizlerimi bükerek Gökhan'ın yanına çömeldim. Uzanıp parmaklarımı yaralı yüzüne fazla bastırmamaya özen göstererek gözyaşlarını sildim. Ne yaptığımı fark edince hıçkırıkları kesildi.

"Gökhan," dedim usulca. "Seni anladığımı söylemek istemiyorum çünkü senin yaşadığın korkunç şeylerin hiçbirini yaşamadım. Fakat yaşamamama rağmen neler hissettiğini tahmin edebiliyorum." Ağırlığımı dizlerime verip öne eğildim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Aynısını ben de yapmak zorundayım," diye fısıldadım.

Geri çekilmek için cesaretimi topladım. Doğrulduğumda bana bakıyordu.

Gözlerinde yeni bir dehşet uyanmıştı.

Gözlerim dolarken gülümsemeye çalıştım ancak başarısız oldum. Yanağımın içini ısırıp ağlamamaya çalıştım. "Birbirimize yardım ederiz," diye fısıldadım çatlayan sesimle. "Söz veriyorum. Birbirimizin kardeşi oluruz. Yeter ki yaşamaya çalışacağına söz ver bana."

Gökhan elini yere dayayıp doğrulurken bana bakmadı. "Kurtulacağımızın garantisini verebilir misin?" Elime uzandı. "Buradan çıkacağımızı söyleyebilir misin bana?"

Kafamı sağa sola sallarken güçlükle yutkundum. Gözyaşlarının getirdiği mukusun boğazımdan aşağıya indiğine yemin edebilirdim. "Üzgünüm."

Gökhan gözlerini yumdu. "Tecavüze uğramaktansa ölmeyi tercih ederdim," dedi donuk bir şekilde. "Fakat ölmeme izin vermezken nasıl ölebilirim? Allah neden şimdi canımı almıyor ki?" Bakışlarını kaçırıp en yakınındaki saksıya uzandı. İçindeki dallardan birini avucunun içinde sıkarken gözlerimi Sarp'ın oturduğu yerde ezilen çiçeklere çevirdim.

Ölen bizdik ama görünen çiçeklerdi.

"Neden yaşıyorum ben?" diye fısıldadı elini küçük, mavi çiçeklerden çekerken.

Birden kuru kuru öğürdü. Ben ne olduğunu anlamadan ayağa fırlayarak banyoya doğru koşmaya başladı. Diğerlerine döndüm. Kutay'ın ayaklandığını görünce, "Ben bakıyorum," dedim aceleyle. Doğrulup banyonun kapısına koştum.

Kapının eşiğinde durdum.

Gökhan'ı bir yandan ağlarken klozete kuru kuru öğürürken buldum. Yaşlarla ıslanmış kirpiklerinin altındaki gözleri bana çevrildi. "Yalvarırım git," dedi öğürtülerinin arasında. *"Lütfen çık."*

Geriye doğru bir adım attım. Ardından bir adım daha.

Sırtım duvara yaslandı.

Gökhan'ın tekmeleyerek kapıyı kapattığını gördüm.

İçeride ağlayarak öğürdüğünü duyabiliyordum. İlerleyip kısa koridorun sonunda yere oturdum. Sırtım duvarın soğukluğunu içine çekerken bacaklarımı koridor boyunca uzattım, kafamı geriye yatırarak tavanı izlemeye koyuldum.

Tecavüze uğramaktansa ölmeyi tercih ederim, demişti.

Ancak daha kötüsü vardı. Ölüm de bunu biliyor olmalıydı.

Tecavüze uğrayıp öldürülmek. Sadece yaşadığım topraklarda bile her yıl yüzlerce kadının yaşadığı kâbustu. Televizyona çıkan her haberde isimlerini öğrenmek için kendimi zorlardım. İsimleri o kadar fazlaydı ki, bir süre sonra aklımda tutamazdım.

Ya tüm bunlara katlandıktan sonra Ölüm bizimle alay edercesine kafamıza sıkarsa? Bir hiç uğruna onun oyununu oynamış olursak ne olacaktı?

Ayak seslerini duyduğumda bakışlarımı tavandan indirdim. Kıvırcık saçlar görüş alanıma girdi. Kutay hiçbir şey demeden tam karşımdaki duvara yaslanarak yere oturdu. Yüzünü hafifçe banyoya çevirip sesleri dinledi. Arada isyan edercesine bağıran, çoğunlukla ağlayan ve öğüren Gökhan'ı...

Bir şey demeden sessizce bana eşlik etti. Sanki sadece yalnız olmadığımı bana hissettirmeye çalışıyordu.

"Kutay," diye mırıldandım aniden.

Yüzünü bana çevirdi. "Hımm?"

"Regl oldum," dedim ifadesiz bir sesle. Yanaklarımda ufacık bir yanma bile hissetmedim. Kutay'ın yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirip kayboldu. Yüzünde kalan tek şey anlayıştı. "Ölüm'ün ped yolladığını söylemiştin. Onları istiyorum. Banyoda mıydı?"

"Evet," dedi başıyla onaylayarak. "Gökhan... Kendini biraz daha iyi hissedince yerini gösteririm."

Teşekkür edercesine kafamı eğdim.

Biz yedi tutsaktık. Bu evde seçebileceğimiz sadece ölümümüz var sanıyorduk ve artık onun da bizim elimizde olmadığını anlamıştık. Gündüzleri tamamen bize aitti ama yapacak hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Silahlar, zaman, hayatımız, geçmişimiz ve geleceğimiz... Her şey Ölüm'ün elindeydi.

Zamanı o kontrol ediyordu. Hiçbir şey yapmadan tüm günümüzü geçirdikten sonra bizi kişisel kâbuslarımıza çağıran o zil çalmaya başladı.

Kırmızı çizginin hizasına dizilirken hepimiz tükenmiş görünüyorduk. Elimde bir ped paketi vardı ve sanki ayıp bir şeymiş gibi hiçbiri bakmamaya çalışıyordu.

Gökhan kıpkırmızı olmuş gözleriyle kendi odasının kapısına baktı. Bu gece öncekilerden farklı olacaktı. Biliyorduk.

Mete bizim tarafımızda kalıp kendi kapısına bakarken sertçe yutkundu. Bir şey söylemek istiyor gibi oyalanıyordu fakat sonuç olarak hiçbir şey söylemedi. Odasına ilk giren o oldu. Ardından Sarp onu takip etti. Sonra Egemen hiçbirimize bakmadan odasına girdi. Kutay sırası geldiğinde boğazını temizledi.

"Gökhan, Çağrı..."

"Tek kelime etme," dedi Çağrı boynunu kütletirken. *"Tek. Bir. Sikik. Kelime. Daha. Etme."* Kehribar rengi gözleri vahşi bir ifadeyle Kutay'ın üzerine sabitlendi.

Kutay bana çaresiz bir bakış attıktan sonra hızlı adımlarla odasına girdi.

Sıradaki Çağrı'ydı ama kendi odasına girmemesi gerekiyordu.

Bakışlarını Gökhan'a çevirdi. "Yürü," dedi tuhaf bir sesle. "Bundan kaçamayacağımızı biliyorsun."

Elimdeki ped paketini sıktım. Gökhan bakışlarını yüzüme çevirdiğinde dudaklarının renginin bile solduğunu fark ettim. Bembeyaz teniyle ölüye benziyordu.

Gülümsemeye çalıştım ancak yapamadım. Tek yapabildiğim ağlamadan karşısında durabilmek oldu. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözyaşlarının gözlerime dolmaması için savaştım ve çenem dik bir şekilde ona baktım. "Her..." Sesim titredi. "Zaman..." Ağlamamak için kendimi sıktım. "Yanındayım."

Nihova

Çenesini eğdi. "Yaşamak için değer mi?" diye fısıldadı. Sesi o kadar alçaktı ki, sorusunu zar zor duymuştum. "Bunu yapmama değecek mi?"

"Birlikte yaşarız," diyebildim. Sorularının cevabını bilmiyordum.

Çizginin diğer tarafına geçti, Çağrı da hemen arkasından hareketlendi. Gökhan kafası eğik bir şekilde, bana tekrar bakmadan odanın içinde kayboldu ancak Çağrı kapıda bir an duraksadı. Kapının eşiğinde, eli kapının üstünde dururken yan profilinde yüzünü saran acıyı gördüm. Ve sonra bunun, onun için de ne anlama geldiğini hatırladım.

Çağrı kapının ardında kayboldu.

Gökhan'ın kapısı kapandı. Çağrı'nın kapısı hiç açılmamıştı.

Geriye sadece ben kalmıştım.

Harekete geçtim. Çizginin diğer tarafına doğru adım attım ve üç adımda kapıma ulaştım. Elimdeki paketi iyice sıkarken dudaklarım titremeye başladı. Hızlıca içeri girdikten sonra kapıyı sertçe kapattım. Zil sesi kesildi. Dizlerim beni daha fazla tutamadığında yere yığıldım. Ped paketini yere fırlatıp sırtımı kapıya yasladım.

Nefes nefese kalmış bir şekilde gözlerimi loş odanın içinde sabitledim.

Yapacaklardı.

Ölüm, ölmesine izin vermemişti.

Zihnimin ufak bir yanı, *"Ya yapmazlarsa?"* diye fısıldıyordu. *"Ya sabaha kadar hiçbir şey yapmayıp ölmeyi tercih ederlerse? Ölüm onları gerçekten öldürür mü?"*

Ellerimi yüzüme kapattım. Ağlamak istesem de korkum buna engel oluyordu. Ağlasam bana ne yapardı? Tehditleri artar, görevleri daha da zorlaşır mıydı? Sabah ağlayarak ona yalvardığım için mi bu kadar acımasızdı?

Nimova

Kalbim göğüs kafesimden çıkmaya çalışır gibi ağrılı bir şekilde atıyordu. Parmak uçlarımda hiç açılmamış, uzun gece pedlerinin olduğu paket duruyordu. Oturur pozisyondayken cebimdeki telefonun varlığı beni her zamankinden daha çok rahatsız ediyordu.

Ne kadar süre hareketsiz kaldım bilmiyordum. Yarı kıvrık tuttuğum bacaklarım uyuşmaya başlamıştı. Uzun zamandır hiçbir şey düşünmeden, bomboş bir zihinle duruyordum. Kulaklarıma bağırış sesleri geldiğinde irkildim. Doğru duyup duymadığımdan emin olmak için tereddütle kulağımı kapıya yasladığımda başka bir ses duyamadım. İrkilerek kapıdan uzaklaşırken sendeledim. Ped paketimi kendime çekip ona sarıldım ve kapıya ürkek bir şekilde baktım.

O bağırışların nedeni neydi? Hayal görmüş olabilir miydim?

Vurulmuş olamazlardı, değil mi? Şimdiden olmazdı. Sabaha kadar bekleyecekti.

Yoksa o ses... *Hayır, hayır.* Ölüm sonuna kadar devam etmelerine gerek olmadığını söylemişti.

Cebimdeki telefon titrediğinde sırtımdan aşağı bir titreme yayıldı. Dudaklarımın arasından kesik bir nefes verirken telefona uzandım.

Ölüm: Sevgili tutsağım, umarım günün güzel geçmiştir.

Ölüm: Ah, arkadaşlarının eğlencesi çoktan başladı.

Ölüm: Eminim o odada ne olduğunu merak ediyorsundur. O bağırışların zevkten mi, yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını...

Ölüm: Tutsak 6, panik atak geçiriyor.

Ölüm: Geçmişini anlatırken bu ataklarından hiç bahsetmemişti, değil mi?

Ölüm: Sakladıklarından dolayı bu geceyi hak ediyor.

"Ruh hastası," diye mırıldandım irileşmiş gözlerimle.

Ölüm: Beni kışkırtmanı tavsiye etmem.

Ölüm: Sonuçta bu gece bana kanıtlaman gereken bir şey var, değil mi?

Kafamı onaylarcasına aşağı yukarı hızla salladım. "Yapacağım," dedim kuru sesle. "Yapacağım. Biraz kan göstermekten çekineceğimi mi düşünüyorsun?"

Ölüm: Uslu kız.

Ölüm: Tabii aynı zamanda zeki bir kızsın.

Ölüm: Bu yüzden, birbirimizi yanlış anlamamamız için birkaç uyarı yapmak istiyorum.

Ölüm: Parmağını ısırarak parmağını kanatırsan ve beni bununla kandırmaya çalışırsan, bitersin.

Ölüm: Dudağını ya da ağzının içini kanatmaya çalışırsan, bitersin.

Ölüm: Ben de önlem almaya karar verdim.

Ölüm: Bana gösterdikten sonra ağzını ve parmaklarını, bir de kollarını kameraya yakından göstereceksin.

"Bana inanmıyor musun?" derken sesimin öfkeli çıkması için uğraşmam gerekmişti. "Sana kanıtlamam zaten kısa sürecek. Yalan söylediğimi mi sanıyorsun?"

Ölüm: Kim bilir?

Ölüm: Banyoya geç.

Siktir. Siktir...

Siktir!

Ellerimle yerden destek alarak zar zor doğruldum. Ayakta

Nihova

dururken kucağıma çektiğim ped paketine sarıldım. Ölüm aptal değildi, evet. Benim de aptal olduğum söylenemezdi.

İhtiyacım olan şey kandı.

Ruhsuz adımlarla dolaba yürüyüp giyeceğim temiz kıyafetleri ve havluyu aldıktan sonra banyoya yöneldim. Duşakabin camına serdiğim, beni kameralardan saklayan örtü yerindeydi. Kapıyı arkamdan kapatarak ped paketini zemine bıraktım. Telefonu cebimden çıkarıp klozetin kapağının üstüne koydum. Temiz kıyafetleri duşakabinin camına dikkatle astım.

Lavabonun karşısına geçtim. Aynadaki görüntüme bakmadan suyu açtım. Gözlüğümü saçlarımın üzerine ittim. Avuç dolusu suyu tekrar tekrar yüzüme çarptım.

Geriye çekilip aynadaki görüntüme baktığımda sadece bir bulanıklık gördüm. Yüz hatlarımı bile net bir şekilde seçemiyordum.

Yüzümü kurulamadan duşakabinin içine doğru yürürken aslında adımlarım geri geri gidiyordu. Gözlüğümü yüzüme geri indirdim. Mesaj atabileceğini düşündüğüm için telefonu duşakabinin hemen dışına koydum. Ardından örtüyü kaldırıp duşakabinin içine girdim ve camı çekerek kapattım. Dizlerimin üzerine otururken boğazım düğümlendi.

Kan, kan, kan...

Hemen şimdi çıkmalı, yalan söylediğimi itiraf etmeliydim. Beni bağışlamasını dilemeliydim. Korktuğum için bunu yaptığımı söylemeli ya da başka bir yalan uydurmalıydım. Tuvaletimi yaparken kan geldiğini, fazla kanamadığımı söylemeliydim. Bir şeyler uydurmalıydım... Ya da tanıdık bir acıyı selamlamalıydım.

Cebimden bugünün konservesinden kopardığım keskin parçayı çıkarıp elime aldım. Gökhan ölmeyi başaramadığında ak-

lıma başka yöntemler gelmişti. Kendini kesmek bunlardan bir tanesiydi.

Bacaklarımı kesmek son çaremdi. Yıllar öncesine, kesik izleriyle dolu bacaklara sahip o Afra'ya geri dönmek istemiyordum. O Afra içimde bir yerlerde tekrar kendime zarar vereceğim bir anı sinsice kolluyordu. Bana rahatlayacağımın sözlerini veriyor, kanın iyi geleceğini fısıldıyordu.

Bu son çaremdi.

Ağzımı açıp parmaklarımı içine soktum ve kanatırsam Ölüm'ün anlamayacağı bir yer bulmaya çalıştım. Dilimin altını kanatsam ağzımı kontrol ederken bunu fark eder miydi? Ellerimi öne uzatıp inceledim, ardından kolumu inceledim. Kol ve el kendini fazla belli ederdi.

Dişlerimi yanağıma geçirip sertçe ısırarak bir parça kopardım. Üzerimdeki pantolondan hızla kurtuldum. Külotu dizlerime kadar çektikten sonra ağzıma uzanıp parmağımı ısırdığım yere değdirdim. Yanağımın içinde kalan bir noktaydı. Görmesi zordu. Kopardığım parçayı parmağıma alıp baktım fakat pembe bir deri parçasından ibaretti. Kan gelmemişti. Sadece acısı vardı.

Dizlerime, iyileşmiş ama asla geçmeyen soluk beyaz çizgilere baktım. Aynı kesikleri kaç kere açtığımı, kaç çizgi çektiğimi bile hatırlamıyordum. Zaten saymak imkânsızdı. Bazıları iyileşmişti. Kalanların ise bazıları soluk, bazıları derindi.

Ölüm beni yakalayacaktı. Sonra da yalan söylediğim için cezalandıracaktı. Belki de beni gerçekten öldürüp bu evden kurtarırdı. Ancak ölümden korkuyordum. Ölümden *çok* korkuyordum. Yaşayamadığım birçok şey varken her şeyi bu evde kaybetme düşüncesi beni bitiriyordu. Annemden özür dilemem gerekiyordu. Babamdan nefret ettiğimi ona itiraf etmem gere-

kiyordu. Belki Aslınur'un annesinden bile özür dileyebilirdim, benim için bir şeyler ifade ederken hem de.

Ben yaşayamamıştım bu hayatı. Bir insan yaşamadan nasıl ölebilirdi ki? Oluyordu işte. Doğduğun gün, ölüm gününe geri saymaya başlayan hayatı hiçbir şey yapamadan geçirirsen ölüm için yaşamış olurdun.

Saniyeler zihnimde geri sayarken bir şeye karar verdim. Ölmek istemiyordum.

Savaşmak istiyordum.

Savaşmak istememe rağmen savaşmaktan korkuyordum. Konserve parçasını kavrayan parmaklarımın hissizleştiğinin farkındaydım. Gözlerimi yumdum, elimi eski yaralarımın üzerine indirdim. Parçayı tenime bastırdım. Çekmek için derin bir nefes aldım.

Yaşamak için kendimden kaybedecektim.

Tam o an telefon titrediğinde irkilerek elimi bacağımdan çektim. Üst bacağımda konserve parçasını bastırdığım yerde ufak bir kan damlası belirmişti. Bedenim telefondan daha çok titriyordu. Camı aralayıp gözlerimi telefonun ekranına çevirdim.

Ölüm: Bu kadarı yeter.

Ölüm: Sana inanıyorum, Ahsen.

Ölüm: Bana kanıtlamak zorunda değilsin.

Rahatlamayla derin bir nefes vermemek için kendimi zor tuttum. Oyuna devam etmem gerekiyordu. *Utanıyorum ama kanıtlayabilirim*, demek istedim. Oysa fikrini değiştirir korkusuyla dudaklarımı bile aralayamadım.

Ölüm: Aramızda bir güven olmasını istiyorum.

Ölüm: İnsanlar birbirine güvendiğinde oyun daha eğlenceli bir hal alır.

Aklından ne geçiyordu bu psikopatın? Kendini bana güvendiğine ikna edip ne yapmayı planlıyordu? Bana güvenmediğine ve benden nefret ettiğine yemin edebilirdim. Aksini söylese de bunun bir önemi yoktu.

Ölüm: Görevini bir hafta sonraya erteliyorum. Tam olarak yedi günün var.

Ekrana bakakaldım.

Ardından sakince camı çekip kapattım ve örtüyü düzelttim.

Birkaç saniye hiçbir şey hissedemediğimi düşündüm.

Sonra duygular ve düşünceler bir çığ gibi üzerime geldi. Kalbim inanılmaz bir şiddetle çarparken nefesim kesildi. Suyu hızla sonuna kadar açıp ısınmasını beklemeden başımı altına soktum. Nefes alamıyordum. Gözlük camlarıma su dolarken kirpiklerimden sular damladı. Her şey bulanıktı.

Keskin konserve parçasını bulanık zihnimle kendimden uzağa, duşakabinin kenarına koydum.

Dudaklarımı birbirine bastırarak hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım. Kendimi kesmemiştim ama kendimi kesme düşüncesine yıllar sonra zihnimde yer vermek beni bu hale getirmişti. Ölüm'e kanıtlamaya çalıştığım şey ruhuma ağır gelmişti.

Dizlerim titrerken yere çöktüm. Çok geçmeden gideri saçlarımla tıkanmış duşakabinin zemininin tamamını su kapladı. Su, kalçama kadar ulaştı ve soğukluğu bedenimi titretti.

Yaşamak için değer miydi?

Sırtım sessiz hıçkırıklarla sarsılırken ellerimi gözlerime bastırdım. *Bir hafta,* diye hatırlattım kendime ama bu ağlamama engel olmadı.

Nefes alamıyordum.

Buna yaşamak denir miydi?

Ninova

ÖLÜM

Saat: 02.35
İstanbul, 8 Haziran 2021

Katiller sadece bedenleri yok etmekle kalmaz, kurbanının hikâyesini sonsuza dek yarım bırakırdı. Oysa Ölüm yarım kalan hikâyelerden her zaman nefret etmişti. Her hikâye bir sona ulaşmalıydı. Son ne kadar korkunç olursa olsun...

Ölmeyi denemişti.

Ölüm'ün tutsaklarından biri *ölmeyi* denemişti.

Ölüm'le oyun oynamayı reddetmiş, ondan ve görevlerinden kaçmaya çalışmıştı. Ona itaat etmemiş, geberip gitmeyi tercih etmişti.

Ölüm ekrandaki görüntüye kilitlenmişti. Eldivenli elleri koltuğunun kenarını sıkıyordu. Kamera kayıtları tekrar tekrar oynarken küçük kontrol odasındaki hava gittikçe ağırlaşıyordu. Ölüm'ün nefesleri sığ bir hal almıştı. Kayıt tekrar oynadıkça Gökhan kırmızı çizginin diğer tarafına adım atıyordu.

Ölüm'ün içinde bir şeyler çığlık çığlığaydı. Hissettiği öfke ya da panik değildi. Hayır, kontrolü kaybettiğini ona mırıldanan Deniz'in sesi kafasının içindeydi. Her şey Ölüm'ün iradesinde olmalıydı. Buradaki dünyayı döndüren oydu. Tutsaklarının ölümü ancak onun kararıyla gerçekleşmeliydi.

Gördüğü görüntü baştan aşağıya bir başkaldırıydı. Tutsak

6 kendi sonunu kendi belirlemeye kalkışıyordu. Ölüm ihanete uğramıştı.

"Efendi Ölüm?"

Ölüm yoğunlaşan kalp atışlarını bastırmaya çalışırken gözünü ekranında oynayan görüntüden ayıramadı. Kayıtlarda diğer tutsaklarının yüzündeki ifadeye, panik ve korkuya bakıyordu. Onlara bunu sadece kendisi hissettirebilirdi.

"Onu öldürmeli miydim?"

On Üç'ün sesi gözlerini yavaşça kırpmasına neden oldu. "Hayır," dedi zehir gibi bir sesle. Bakışlarını diğer bir ekrana, On Üç'ün görüntüsüne çevirdi. "Doğru olanı yaptın. Ben öleceklerine karar vermediysem kendi istekleriyle geberip gidemezler."

Adamın rahatlamayla ufak bir nefes verdiğini işitti. *Güzel.* Korkması iyiydi. Attığı her adımın doğru olup olmadığını sorgulamalıydı. Sevgili tutsakları delirirken her şey ince bir çizgiye bağlıydı. Ölüm, Dokuz'dan günün raporunu dinlerken bir ölü görmeye dayanamazdı.

"Çekilebilirsin, On Üç," dedi Ölüm donuk bir sesle.

"İyi geceler dilerim." On Üç anında bağlantıyı sonlandırdı.

Geriye sadece Dokuz'un açık yayını kalmıştı. Ela gözleri karanlıkta görünmese de Ölüm, kadının onu izlediğinden emindi. "Ne bekliyorsun?" diye sorarken tavrı tersti.

"Gökhan..." Tutsakların isimlerini kullanmaması gerektiğini hatırlayıp sessizliğe gömüldü. "Tutsak 6'ya ve Tutsak 5'e yaptırdıkların hiç senlik değildi."

"Ne olmuş?" Ölüm mide bulantısını bastırmaya çalıştı fakat bunun için bir çözüm yoktu. Midesi yanıyordu. Tutsağının ölmeye çalıştığı gerçeğini kaldıramıyordu. Onların üzerine bu kadar çok gitmiş olamazdı. Üstelik bunlar küçük, basit görevlerdi. Bu kadar çıldırmaya hakları bile yoktu.

"Silahlar onları öldürmediğinizde içi boş bir oyuncağa dö-

Kimova

nüşür," diye mırıldandı Dokuz. "Tek tehdit aracınızı kaybetmenizi istemiyorum."

Ölüm aniden bir kahkaha patlattığında Dokuz irkildi. "Tek tehdit aracım silahlar mı zannediyorsun?" Tutsaklarının kaybetmekten korktuğu tek şey canları değildi ve Ölüm bunu çok iyi biliyordu. "Defol gözümün önünden."

Dokuz'un bağlantısı koptuğunda Ölüm masasının üzerindeki boş bir alkol şişesini aldı ve ayağa kalkıp hızla duvara çarptı. Cam parçaları takım elbisesini sıyırıp yere dağılırken nefes nefese kalmış bir şekilde yere baktı.

Gökhan'ın görüntüsü zihnine kazınmıştı. Titreyen elleri terlediğinde hızla eldivenlerinden kurtuldu. Nefes alması zorlaşırken eliyle yakasını çekerek gömleğinin düğmelerini kopardı. Kontrolünün parmaklarının ucundan akıp gittiğini hissediyordu.

Tırnaklarını avuç içine gömdü. Derin bir nefes almaya çalıştı ama hava yetersizdi. Öne doğru sendeleyerek bir adım attı, sonra bir tane daha. Dizleri üzerine düştüğünde cam parçaları dizine battı. Ruhunun vücudundan çekildiğini hissederken midesi ağzına geldi. Annesinin baskın sesi zihninin içindeydi. *"Kontrol hiçbir zaman sende değildi,"* diye fısıldıyordu. *"Seninle oynayan bendim."*

Ölüm titreyen elleriyle en alt çekmecedeki kasayı zor açtı. İçeriden jileti çekerken gözlerinden yaşlar dökülüyordu. "Lütfen beni dinleyin," dedi çaresizlikle. Zihninde yüzlerce ses konuşurken jileti bacağına dayadı ve sertçe çekti. Jilet önce kumaşı, sonra da derisini delip geçerken kan akmaya başladı.

Ölüm derin bir nefes alarak kafasını geriye yatırdı. Kan, kafasındaki sesleri bastırırken dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. Bir an sonra elinden uçurtmasını kaçıran bir çocuk gibi bilincini kaybetmişti.

Nihova

Kıyı'nın hayatında para her şeyi satın alabilirdi. Bunların hepsini on yaşına girmeden görmüştü.

Babası kendine onu sevecek kadınlar satın almıştı. Para güzel ve genç kadınları etrafında tutar, ona tapınır hale getirirdi.

Annesi ise parayı ustaca kullanırdı. Kıyı'nın babasını sadece kendine muhtaç bırakmak için biraz ölüm ve güzellik satın almıştı.

Tüm bunların nedeni insanoğlunun basit bir arzusuna dayanıyordu. Deniz, Kara'ya âşıktı ve onu sadece kendine istiyordu.

Annesi oğluna oyun oynayacağı arkadaşlar satın aldığında, Kıyı arkadaşlarına gitmemeleri için hediyeler verirdi. Hediyeler çocuklara mutluluk satardı. İlk başta her şey güzel gider, sonra da bozulurdu. Kıyı etrafındaki insanların sahte olduğunu fark ederdi. Kalpleri Kıyı'yı bir türlü sevmezdi. Kıyı da bir türlü sevildiğini hissetmezdi.

Kıyı on yaşına girdiğinde bir de bakmıştı ki, tüm dünya paranın etrafında dönüyordu. Bu gerçekliği tüm noktalarıyla fark etmek onu ne şaşırtmış ne de korkutmuştu. Para onun elindeyken avucunda tuttuğu bu anahtarla dünyayı yönetebileceğini bilmek onu sadece iğrendirmişti.

Altıncı yaş gününde evde sadece dadısı ve kendisi vardı. Pastanın mumlarını karanlığın içinde yalnız başına üflemişti. Masanın üstü hediyelerle dolup taşıyordu çünkü hepsi parayla satın alınabilir şeylerdi. Bu yüzden dadısına dönüp şöyle demişti: "Ben annemi satın almak istiyorum." Dadısı cevap vermese de tereddütle konuşmaya devam etmişti. "Bir de babamı. Ayrıca beni sevecek birilerini. Sevgi parayla satın alınır mı?"

Dadısı küçük bir çocuktan böyle sözler duymanın şokuyla ne diyeceğini bilememişti. Ardından, "İkisi de yoğunlar ama sana hiçbir çocuğun alamadığı hediyeler alıyorlar," demişti kocaman bir kutuyu öne çekerek. "Bak, bu sefer sana ne almışlar."

Aldıkları şey son model bir bilgisayardı. Elbette Kıyı'da

Kırmova

bunlardan bolca vardı. Telefonlar, tabletler, dizüstü ve masaüstü bilgisayarlar... Pahalı, elektronik oyuncaklar. Hatta bir drone bile vardı. Bu yüzden bu yeni hediyeyle ne yapacağını bilemeyerek endişelendi.

Kıyı okula gitmiyor, özel ders alıyordu. Özel dersleri için gelen öğretmenler de çok kalmıyordu ve onu sevmiyordu. Tek konuştukları dersti. Hiçbiri Kıyı'ya nasıl olduğunu bile sormuyordu. Sonuçta onları para bu eve getiriyordu. Kıyı'yı sevdikleri, onun bir şeyler öğrenmesini istedikleri için gelmiyorlardı.

Çoğu günü sıradandı. Babası ve annesi nadiren eve dönerdi. İkisinin de aynı anda evde olduğu zaman dilimleri ise neredeyse yoktu.

"Beni sevmiyorlar mı?" diye sormuştu Kıyı ceketini çıkarıp sandalyenin kenarına astıktan sonra. Fizik dersi bitmişti. Gözlerinde aç bir bakış vardı. "Mantıken anne ve babalarının küçük çocuklarının yanında olmaları gerekir. Ne kadar meşgul olsalar da." Bilgisayarını işaret etmişti. "Beni az arıyorlar ve nadiren görüntülü konuşuyoruz. Sorun ne, dadı?"

Dadısı cevap verememişti.

Kıyı zeki bir çocuktu, hatta zekiden de öteydi. Defalarca kez IQ testine sokulmuş, hepsinden insanların inanamadığı sonuçlar almıştı. İnsanlar ona mucize görmüş gibi bakıyordu ama Kıyı kendini öyle hissetmiyordu. Tek istediği annesi ve babasıydı. Dersleri istemiyordu. Ödevleri istemiyordu.

Kıyı yaşıtlarına göre olgundu. Kocaman bir evde yapayalnızdı ve yalnızlık, zekâyla karışınca insana daha da korkunç gelirdi. Kıyı'ya da korkunç geliyordu. Özel derslerinde soru sorulmadıkça konuşmamaya başladı. Bazı günler hiç konuşmadığı bile oluyordu, saatlerce boş duvarı izliyordu.

Baktı ki, o sustuğunda bazı öğretmenleri ona hiç soru sormuyordu.

Baktı ki, dadısı çoğunlukla dalgındı ve Kıyı sustuğunda onun da hiç konuşmadığı oluyordu.

Bir gün dudaklarını ilk kez gece yarısı araladı. Birbirine yapışmış dudaklarının derisi koptu ve kan tadı ağzında belirdi. Hissettiği acıyla ne yapacağını bilemeden kan durana kadar dudağını emdi.

Babası yanında değildi ama Kıyı'nın yazılım alanında kendini geliştirmesini istiyordu. Bir dâhi olması da hesaba katıldığında Kıyı oyuncaklarla oynaması gereken yaşta algoritmalarla ve yazılımla tanıştı. Babası orada değildi ama eğitmenleri oradaydı.

Kıyı internetin derinliklerine de erken bulaşmak zorunda kaldı. Defalarca eline yüzüne bulaştırdı, batırdı. Hiçbir şey olmadı çünkü annesi ve babasının parası vardı. Bata çıka kodların arasında yürümeyi, girmemesi gereken sitelere girmeyi öğrendi. Bir süre sonra ailesinin ona sunduğu teknolojinin çok da kötü olmadığına karar verdi.

Yalnızdı ama yalnızlığını dolduracak bir şeye sahipti.

Yedi yaşındayken hayatı birden değişti. Neyin değiştiğini bilmiyordu fakat her şeyin güzel gittiğine yemin edebilirdi. Önceki evlerine göre küçük olsa da büyük, bahçeli bir villaya taşındılar. Babası her akşam eve gelmeye başladı.

Kıyı'nın en mutlu günü, elinde bir valizle annesini kapıda gördüğü gündü. Annesi öncekinden de güzel görünüyordu. Kumral sarı dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu. Yüzünde yorgunluktan beliren kırışıklıklar dahil, çok güzel bir kadındı. Kıyı'ya tüm dişlerini göstererek gülümsemiş, kollarını açarak ona koşmuştu.

Kıyı ciddi bir çocuktu çünkü ona öyle olması öğretilmişti. Bu yüzden annesi ona sarılıp ayaklarını yerden kestiğinde, kendi etrafında Kıyı'yı döndürürken ne yapacağını bilemedi. Ancak gülümsemekten kendini alamamıştı. Annesinin havada sav-

Nihova

rılan saçlarının dalgası, gözünde güneşin ışıltıları gibi eşsizdi. Sonunda alnını oğlununkine yaslayarak derin bir nefes almıştı. Gözleri dolu doluydu. "Sonunda Kıyı'ma geri döndüm."

Onu koklamıştı. "Hatırladığım gibi kokuyorsun, bir tanem benim."

Ona sıkıca sarılmıştı. "Güzelce beslenmişsin. Aferin sana, annecim."

Kıyı'nın aklında çok soru vardı. Birden ne değişmişti? Annesi neden onu çok özlemiş gibi davranıyordu? Neden tekrar birlikte yaşamaya başlamışlardı? Kıyı bundan sonra yalnız olmayacak mıydı?

Sorularını unutmadı çünkü zeki bir çocuktu.

Buna rağmen sorularını zihninin derinliklerine gömecek kadar sevgiye muhtaçtı.

Kıyı sadece yeni hayatına ayak uydurmaya karar verdi. Her sabah bahçede, güzel çiçeklerin arasında anne ve babasıyla yaptığı kahvaltılara ayak uydurdu. Göğsündeki boşluğun onların varlığıyla dolduğunu fark etti. Sanki yıllarca süren bir sürgünde annesi ve babasına kavuşmayı beklemişti.

Sonrasında güzel zamanlar su gibi akıp geçti. Annesi sabah akşam odasına uğradı. Saçlarını taradı, oğluna kıyafetlerini ütülemeyi öğretti. Pahalı takım elbiseleri, renk renk gömlekleri vardı. Deniz, bir erkeğin her zaman düzgün giyinmesini öğütlerdi ve onun sözleri altın değerindeydi.

Babası ona gururla bakardı. "Bu kadar erken yaşta, kendi başına yazılıma başlamak ha?" derdi keyifli bir sesle. "Beklediklerinden hızlı ilerlemişsin. Şirketimizi daha da ileri noktalara taşıyacak olan kişi sensin." Elini Kıyı'nın başına koyduğunda oğlanın gözleri gururla parlamıştı. Neredeyse ağlayacaktı. "Seninle gurur duyuyorum."

Her şey yolundaydı.

Yine de duymak istediklerini duyamıyordu.

"Seninle gurur duyuyorum," demesini değil, "Seni seviyorum," demesini istiyordu.

Seviliyormuş gibi hissediyordu ancak bunun sevgi olup olmadığından emin olamıyordu. Sonuçta daha önce sevilmemişti. Sevilince nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Bu yüzden annesi ve babasının onu sevip sevmediğinden asla emin olamıyordu.

Sevginin ne olduğunu anlamak için annesine ve babasını izlemeye karar verdi.

Bunu yapmak büyük bir hataydı. Deniz'le Kara'nın birbirlerine çok uzak olduğunu fark etti.

Sekizinci yaş gününde evde bir kalabalık vardı. Renkli balonlar her yerdeydi. Üç palyaço vardı ve Kıyı'ya göre eğlenceli değil, korkunç gözüküyorlardı. Onları her gördüğünde gömleği içinde terleyerek yönünü değiştiriyordu. Çok insan vardı. Kıyı daha önce on insanla bile aynı odada bulunmamıştı. Şimdi ise evde yüzden fazla insan vardı ve bu avuçlarının terlemesine neden oluyordu.

Hiçbirinin yüzü tanıdık değildi.

Kıyı doğum günlerini sevmediğine karar verdi.

Rahatlamak için annesinin yüzüne bakmak istediğinde onu mutfakta ağlarken buldu. Mavi gözleri bir denizi andırıyorken gözyaşlarının renksiz olması Kıyı'yı dehşete düşürdü. Annesi ağlıyordu. Daha önce hiçbir insan karşısında ağlamamıştı.

Kıyı insanlardan uzak büyümesine rağmen aptal değildi, ne yapması gerektiğini biliyordu. Annesinin yanına gidip elini sırtına koydu. "Her şey düzelecek, anne," dedi nazik bir şekilde. "Sorun ne? Bana anlatabilirsin."

Deniz daha da çok ağlamaya başladı. Kıyı'ya değil, bahçeye bakıyordu.

Kıyı kafasını kaldırıp baktığında babasının başka bir kadınla konuştuğunu gördü. Kadına fazla yakın duruyor, Kıyı'nın hiç görmediği bir şekilde gülüyordu.

Kitlova

Annesinin gözyaşlarına tekrar baktı ve zihninde bir anlam şekillendi. Yine de bunu kabul etmek istemedi. "Anne, sadece konuşuyorlar," dedi sırtını sıvazlayarak. "Ağlama lütfen." Elini uzatıp küçük elleriyle onun gözyaşlarını sildi.

"Kes sesini!" diye aniden bağırdı Deniz ona dönerek. Kıyı irkildi ama geri çekilmedi. Bu Deniz'i daha da sinirlendirmiş gibi onu geriye ittiğinde kalçasının üstüne düştü. Müziğin sesi durmuştu. Kıyı'nın gözleri şokla irileşmişti. "Sen mi bana akıl vereceksin? Ne halt bildiğin var, aptal çocuk! Siktir git başımdan!"

Annesi hep 'bir beyefendi şöyle konuşmalı, böyle konuşmalı' derdi.

Deniz'in ağzından ilk defa küfür duymuştu.

Annesi ona ilk defa zarar vermişti. Daha önce ona zarar verecek kadar yakınında bile olmamıştı.

Çok fazla göz onların üzerindeydi. Kıyı o gözlerden nasıl kurtulduğunu, annesinin doğum gününün kalanında neden olmadığını bilmiyordu. Bir de baktı ki, yanındaki tek insan babasıydı ve gereğinden büyük pastanın mumlarını onunla üflüyordu. Mumlar sönerken Kıyı'dan bir dilek dilemesini istemişlerdi ama Kıyı'nın tek düşünebildiği annesinin ağlayışıydı.

Etrafındaki herkes annesinin burada olmaması normalmiş gibi gülüyordu. Sonra onu tanıyormuş gibi hediye masasına hediyeler bırakıyorlardı. Kıyı'dan küçük ve büyük çocuklar gelip ona sarıldığında Kıyı nazikçe onlara karşılık veriyordu. Palyaçolar onu güldürmeye çalışırcasına dibine giriyordu ve Kıyı yüzünü buruşturarak onların aptal yüzlerini itiyordu.

Annesini merak ediyordu. Nereye gitmişti?

Kara'nın ulaşacağı bir Deniz olmadığı sürece Kıyı'nın ne anlamı vardı?

Babası neden hiç umursamıyormuş gibi görünüyordu? Neden başka bir kadının yanında, annesiyle olduğundan daha

mutluydu? Kıyı onun, çocukluğunda olduğu gibi parayla kadınlar satın almadığını farkındaydı. Yine de düzeldiğini ummuştu. Düzeldiğini sanmıştı.

Doğum günlerinden nefret ettiğine karar verdi.

Sekizinci yaş gününde annesinin gözyaşlarına ilk kez dokunduğunu hiç unutmadı.

Evde kimse yokken kamera kayıtlarına girip annesiyle babasının konuşmalarını aradı. Nihayet gerçeklerin acımasızca söylendiği bir kavga bulmayı başardı. Yatak odasında yapılan bir kavgaydı bu. Annesi yatakta oturmuş, elini ağzına bastırmış bir şekilde ağlıyordu. Babası ise ayaktaydı, ona sert sert bakıyordu.

"Gözümün önünde yapma," demişti Deniz. "Lütfen, gözümün önünde yapma. Onu çocuğumun doğum gününe çağırma. O benim oğlum. Benim oğlum!"

"Bu evde sadece Kıyı için bulunduğunu unutma," demişti Kara. Sabırsız görünüyordu. "Aynalarla konuşmaya başlayana kadar sana âşıktım, bunu biliyorsun. Çabalamadığımı söyleyemezsin. Sana yeterince katlandım, Deniz. Seni tedavi ettirdim. Sınırlarını aşma ve Kıyı'ya düzgün davran, ona iyi bir anne ol. Onun dışında kimi sevdiğime karışmazsın."

"Ama seni seviyorum!"

"Ben sevmiyorum."

"Seni sevdiğimi bile bile yapma... Bana baktığında hiç mi canın acımıyor? Gözümün içine baka baka evlenme teklifi etmiştin bana! Deniz kenarında, gece yarısı. Hatırlıyor musun?" Deniz ellerini yüzüne bastırdı. "Gözümün önünde sevme başkasını, ne olur... Bizim oğlumuzun doğum gününde sevme başkasını. Yapma işte. Canım yanıyor diyorum, neden anlamıyorsun? Zamanında hiç mi değer vermedin bana?"

Kara'nın yüzündeki ifade kısa bir anlığına yumuşamıştı. Yatağın kenarına oturup Deniz'in elini tuttu. "Deniz sen iyi bir

Nihova

kadınsın," demişti yatıştırıcı bir sesle. "Annenin ve babanın deli olması senin suçun değildi. Senin delirmen de öyle. Fakat bir şeyler yolunda değildi, biliyorsun. Ve benim âşık olduğum Deniz o değildi."

Deniz ellerini yüzünden çekmişti. "Âşık olduğun Deniz buydu," demişti titreyen sesiyle. "İyileştim, eskisi gibi oldum. Ama meğer sen beni hiç sevmemişsin. Sevseydin iyileşmemi beklerdin. Arkanı dönüp gitmezdin."

"Arkamı dönüp gitmedim." Kara'nın sesi bıkkındı. "Seninle kaldığım geceleri unuttun mu? Ya da sana sağladığım parayı? Ailenin parasıyla o hastanede tedavi olabilir miydin?"

"Bana âşık değildin," demişti Deniz hıçkırarak.

"Âşıktım. Yalnızca... gitmem gerekiyordu, Deniz. Ben kimsenin kalbine yara bandı olmak için yaşamıyorum. Seni seviyorum diye kanayan yaralarını saramazdım. O kadar yaran var ki, ben o yaraların hepsine yetemezdim. Elimden dolup taştın, anlasana."

Deniz aniden kahkaha atmaya başlamıştı. "Ah, Kara..." demişti yakınırcasına. "Bu yüzden yeni bir yara mı oldun bana?"

Kıyı kalbi küt küt atarken kamera kaydını kapattı. Annesi delirmiş miydi? Hasta olmuş, sonra da iyileşmiş miydi? Neden bunların hiçbirini bilmiyordu?

Nitekim bunların üzerinde de çok düşünemedi çünkü ertesi gün her şey yolundaydı. Annesi gelip ona sarıldı, ağlayarak özür diledi. Onu öptü. Sonra kendi elleriyle çilekli bir pasta hazırladı. İkisi, yalnız, evcilik oynar gibi üflediler mumları. Annesi ona dilek dilemeyi öğretti. Büyük, gösterişli doğum günü pastasını üflerken dilek dilememişti zaten.

Kıyı'nın ilk dileği, "Annem mutlu olsun," oldu.

Annesinin dileğini yıllar sonra öğrendi. Babası gibi büyüyüp yakışıklı bir genç olmasını dilemişti. O zamanlar annesinin

gözlerindeki pırıltıları mutluluktan sanmıştı. Sonra öğrendi ki o pırıltılar, uğursuzluğun çağrısıydı.

İki yıl su gibi akıp geçti. Annesini bir daha ağlarken görmedi. Yine de annesine söylemeden babasının hareketlerini dikkatle takip etmeye başladı. Babası onu yazları şirkete götürmeye başladı. Orada kalabalığa alıştı. Babası ona bazı şeyler anlattıkça ona ısındı. Onun nerelerde olduğunu takip etmeye başladığında ondan nefret etti. Dokuz yaşında ilk dinleme cihazını babasının odasına yerleştirdi.

Dokuz yaşında babasının ceketlerine takip çipi taktı.

Dokuz yaşında kimse farkında değilken şirketin hareketlerini takip etmeye başladı.

Dokuz yaşında, annesini mutlu etmek isteyen bir çocuktu.

Annesi ona sürekli, "Beni mutlu edeceksin, değil mi?" diye sorardı.

"Evet," derdi Kıyı.

"Annen için yaşayacaksın, değil mi?"

"Evet."

"Babanın değil, benim oğlumsun. Değil mi?" Bunu söylerken gözlerinde hırçın bir bakış belirirdi.

"Evet."

"Güzel," derdi Deniz. "Çünkü sen benim oğlumsun. Benim yaşama nedenimsin, benim yaşamımsın." Ona sıkıca sarılmıştı. "Sen benimsin. Bana aitsin. Benim hayatımsın."

Kıyı ifadesiz bir yüzle annesine bakarken bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmesine rağmen, gerçek deliliği başlayana kadar asla ondan kaçmamıştı.

Kaçmak istediği günler geldiğinde ise Deniz onu yatağa bağlamış, asla ama asla kaçmasına izin vermemişti.

"Sen benimsin," derken doğruyu söylüyordu.

Kıyı da, Kıyı'nın içinde gördüğü Ölüm de ona aitti.

Ölüm'ün gözkapakları aralandı. Ağzındaki acı tatla birlikte yavaşça doğruldu ve gözlerini kırpıştırarak ekranlarla dolu odaya baktı. Genzini yakan bir koku vardı, bakışlarını çevirdiğinde yerdeki kusmuğu gördü. Parmakları başının arkasındaki iplere uzanarak maskesini çözdü. Kusmuk yüzü boyunca yayılmıştı. Maskesine de bulaştığını fark ettiğinde maskeyi tiksintiyle yere bırakıp ayağa kalktı.

Elinin tersiyle dudaklarını sildikten sonra apar topar odadan çıktı. Attığı her adımda bacağının üzerindeki kesik acıyla sızlıyordu.

Derin bir nefes alarak bomboş, geniş oturma odasına ve kapalı televizyona baktı.

Annesinin hatırası göğsünde kocaman bir yaraydı. Asla kapanmayacak bir yara. Ona ismini veren bir yara.

Kıyı ve Ölüm.

İkisini de annesi seçmişti. Kendi oğlunu kendi ellerinde mahvetmeyi de, onu parçalara ayırmayı da, onun kemiklerini defalarca kırmayı da, onu sürekli taciz etmeyi de, ona hakaretler yağdırmayı da, babasını kendinden uzaklaştırmayı da ve...

Ve çok daha fazlasını kendi seçmişti.

Ölüm'ün elleri yumruk halini aldı. Uyuşmuş bir zihinle bakışlarını çıplak ellerine indirdiğinde parmaklarındaki kanı gördü.

Her şeyi başlatan Ada'yla birlikte o kum havuzunu kazmalarıydı. Kemikleri bulmak, Deniz'in akıl sağlığından geriye kalan parçaları kaybetmesine neden olmuştu.

Ada şimdi Dokuz numaraydı ve Ölüm üç yıldır onun hayatını mahvediyordu.

Bu dünyada her şeyin bir anlamı, bir karşılığı vardı.

Ölüm insanların kendi yaptıklarının cezasını çekmeye başlamasını bekleyecek kadar sabırlı biri değildi.

Ninova

Birkaç saat sonra, tüm ekiplerin ekranında aynı yazı vardı. Ölüm işleri hızlandırmaya karar vermişti.

Ölüm'den Bir Mesajınız Var

Tüm ekiplere duyurulur. İkinci bir emre kadar 13 numarada silahların kullanılması yasaklanmıştır. Tutsaklara dokunmayın.

GÜN 39

"Benden değil, beni istemekten korkuyorsun.
Seni almadan vazgeçmeyeceğim."

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
8 Haziran 2021

Ruhumun ne kadar yaralandığını kendime kanıtlamak istercesine uyumamak, gece gökyüzünün üzerine bir örtü gibi çökerken ayakta olmak isterdim.

Belki ruhsal acı beni ayakta tutar, böylece ben de göğsümdeki ağırlığın gerçek olduğuna kendimi inandırırdım. İstanbul'un sokakları bile sessizleşmişken kulaklarım bir kıvılcım arar gibi o sessizliğin üzerine titrerdi. Kirpiklerim aralık olurdu, gözlerimi yumduğumda uykumun gelmesinden korkardım.

Başaramadım.

Uyku beni bu dünyadan korumak, beni sarıp sarmalamak istercesine ben daha gözlerimi kapatamadan üzerime çöktü.

İnsan çok kolay değişiyordu.

Bir keresinde ortaokulda bir sınavda altmış aldım diye gözüme uyku girmediği olmuştu. Lisede ise sıklıkla düşük not almama rağmen gözlerime uyku bandını indirip saniyesinde uykuya dalardım. Uyuyamayacağımı hissettiğimde ise yataktan iner, dümdüz yere yatardım. Bu da beni beşikte sallanan bir bebek gibi uyutmaya yeterdi.

Evde her akşam bir kavgaya şahit olurdum. Ruhum ne kadar

acı çekse de gözlerimi kapattığım an duyduklarımdan kaçmam gerekiyordu.

Terapiye gittiğim zamanlarda geceleri uyuyamadığım bir dönem olmuştu. Bedenim ve zihnim bu dünyada kalmamı sağlayıp uykuda bile rahatlamamı istemezdi. Bu dönemden sonra tekrar uykuyla barışmamı sağlayanın ne olduğunu bilmiyordum, terapi olmadığına emindim. Belki de dünyanın yeterince acımasız olduğuna karar vermiştim. Belki de antidepresan ilaçları uykularımda başka bir kapı açmıştı. İlaçları bıraksam da uyumayı bırakamamıştım.

Bu sefer ise hayatımın en kötü gecelerinden birinde mışıl mışıl uyumuştum.

Derin bir uykudan nedensizce uyanırken yatakta yavaşça doğruldum. Esneyerek gözlerimi ovuşturdum. Uzanıp gözlüğümü gözüme geçirdim ve hiçbir değişiklik olmayan odamı gördüm. Ayaklarımı yataktan sarkıtıp doğruldum. Banyoya doğru ilerledim. Kapıyı açıp içeriye girdiğimde adımlarım bir anda yere çakıldı.

Çağrı ve Gökhan ne yapmıştı?

Yaşıyorlar mıydı?

Zil sesi yükselmeye devam ederken güçlükle yutkundum. Cevabı öğrenmemin tek yolu odadan çıkmaktı. Alacağım cevaptan korkuyorken bunu yapmak zordu.

Lavaboya ilerledim. Gözlüğümü yüzümden çıkarıp kenara koydum ve suyu açtım. Avucumu suyla doldurduktan sonra hafifçe eğilip suyu yüzüme çarptım. Su ürpermeme, uykunun hâlâ üzerimde duran ellerinden sıyrılmama neden olurken dudaklarımı hafifçe araladım. Burnumla dudağım arasındaki kıvrımdan süzülen damlalar ağzıma doğru hareketlendi. Avucumu tekrar suyla doldurup ağzımı çalkaladım.

Musluğu kapatıp havluya uzandım. Yüzümdeki ıslaklığı gelişigüzel sildikten sonra gözlüğümü yüzüme yerleştirdim. Zil

Nimbova

sesi hâlâ acı verici derece yüksekti ve beni odamdan çıkmam konusunda uyarıyordu.

O anda büyük bir hata yaptım.

Gözlüğümü yüzüme taktığımda görüşüm netleşirken bakışlarım aynaya kaydı. Oysa bu görüntüden kaçmak istiyordum. Kendime bakmak istemiyordum çünkü göreceğim şeyden *korkuyordum*.

Aynada ne bulacağımı biliyordum. İnsan sadece belirsizlikten korkmazdı. Ben kesinlikten korkuyordum.

Beklediğim şey daha da morarmış yüzümü, birbirine girmiş saçlarımı görmekti. Aynada kendime bakacak, tıpkı birini kaybettikten sonra insanlara bakıp hepsinin hayatını yaşamaya devam ettiğini görmek gibi bir acı hissedecektim.

Aynaya baktım. *Baktım*. Bakmaya devam ettim. Elimi yavaşça havaya kaldırıp aynaya uzandım ve karşımdaki görüntüye dokundum.

Aynada ben yoktum.

Parmaklarımın değdiği görüntü, arkamda kalan duvarın görüntüsüydü.

"İmkânsız," diye fısıldadım. Hâlâ konuşabildiğimden, var olduğumdan emin olmak için dudaklarımı aralamıştım.

Kafamı tereddütle, ağır ağır arkaya çevirerek duvara baktım. Orada hiçbir şey yoktu. Kimse yoktu.

Ancak Ölüm beni kameraların ardında değil, tam arkamda durmuş izliyor gibi hissediyordum.

Korkuyla tekrar aynaya döndüm. Parmaklarım aynanın üzerinde kıvrıldığında rahatlayarak kesik bir nefes verdim.

İşte buradaydım.

Kendimi görmek, boşluğu görmek kadar rahatsız ediciydi. Kalp atışlarım daha da hızlandı. İlk fark ettiğim şey saç diplerimde beliren beyaz saç telleriydi. Elimi aynadan çekerken

parmaklarım hızla saçıma gitti. Saç tellerimi oraya buraya çekiştirirken onlarca beyaz saç bana göz kırpıyordu.

En son ne zaman aynaya bakmıştım?

Beyaz tellerden birini parmağıma dolayıp çektim. Parmağımda kopan saç telini çevirirken boğazım düğümlendi.

Saçlarım beyazlıyordu ama ben sadece on dokuz yaşındaydım.

Tarağımı alıp hızla saçlarımı taramaya başladım. Zil sesi yükseliyordu fakat acı kahverengi gözlerimi kendi görüntümden ayıramıyordum. Tarağı bir kere köklerden uca kadar çektiğimde biriken saç yumağına bakakaldım. Saçları alıp panikle tekrar tarağı saçıma daldırdım. Saniyeler birbirini kovalarken lavabonun içine saç yumakları dolmaya başlamıştı.

Titreyen ellerimle tarağı bıraktığımda sadece durup kopup gitmiş yüzlerce saç telime bakabildim.

Saçlarım dökülüyordu ama ben...

Gözlerim yaşlarla dolarken geriye doğru bir adım attım. Yüzüme son bir bakış attığımda yaşarken ölmenin verdiği çaresizliği gördüm. Saçlarımı dökmekten, onlara dokunmaktan korkarak ellerimi indirdim. Gözlüğümün ardında saklanan gözlerimin altında koyu bir halka vardı ama bunun nedeni uykusuzluk değildi.

Dün gece kendimi kesmenin kıyısından dönmüştüm.

Şimdi ise bedenim beni cezalandırırcasına kendini parçalıyordu. İşe hiç barışamadığım, yıllarca dökülmesiyle mücadele ettiğim saçlarımla başlamıştı.

Kalp atışlarım hızlanırken hızla aynaya sırtımı döndüm ve apar topar banyodan çıktım.

Biliyordum. Bunun olacağını biliyordum. Ölüm zihnimin içine parmaklarını daldırmışken, benden geriye kalan parçalarla istediği gibi oynarken hissettiğim stresin bedenime de yansıyacağını tahmin etmeliydim.

Nihova

Tokamı bileğimden çektim ve saçlarımı topuz yaptım. Elime gelen saç tellerini yere bıraktım. Yatağın içinde duran, dün defalarca duvara fırlatmak istediğim telefonu cebime sıkıştırdım. Ardından hızla odadan çıktım.

Kırmızı çizginin diğer tarafına geçtiğimde oturma odasına yönelmedim. Gözlerim Gökhan'ın odasının kapısına kaydı. Zil sesi gittikçe yükselirken kaşlarım hafifçe çatıldı. Bir elimi sesi bastırabilecekmiş gibi kulağıma dayarken kapıyı izlemeye devam ettim.

Gökhan ölmeyi tercih edeceğini söylemişti. Çağrı ise yaşamak istediğini.

Ve ben belki de bencil pisliğin teki olduğumdan yaşamalarını istiyordum. Oyunu kurallarına göre oynayarak hayatta kalmış olmalarını umuyordum. Kapıyı açıp biraz sonra beraber dışarıya çıkmalarını beklemekten başka şansım yoktu.

Saniyeler geçerken zil sesi her zamankinden daha rahatsız edici hâle geldi. Zilin temposuna ayak uydurmaya çalışırmış gibi kalp atışlarım da sıklaştı. Duvara yaslamp gözlerimi yumdum.

"Lütfen yaşa," diye fısıldadım. *"Lütfen, lütfen, lütfen..."*

Ölüm, onları öldürecek kadar merhametli olamazdı.

Açılan kapının sesi kulaklarıma ulaştığmda hızla gözlerimi açtım. Bir an açılan kapının Kutay'm kapısı olduğunu sandım. *Öldüler mi?* Gökhan'ın aralanmış kapısım gördüğümde kalbim tekledi.

Kapı, açan kişinin bunu yapmaya gücü yokmuş gibi yavaşça açıldı. Ardından kapıdaki kişiyi gördüm. Çağrı yüzündeki şişmiş yaralarına ilaveten berbat bir yüzle, gözlerini yere sabitleyerek odadan çıktı ve hızlı adımlarla yanıma geldi. Dudaklarımı aralasam da 'günaydın' diyemedim.

Çağrı yanımdan geçip gittiğinde midem düğümlendi. Dudaklarıma ulaşan kelimeleri sessizce yuttum.

Nirvana

Gözlerimi tekrar kapıya çevirdim.

Bir an onun kapıdan çıkıp gelmeyeceğini sandım. Dışarıya attığı adım sırtımı duvardan ayırmama neden oldu. Ayakta dururken onu nasıl karşılayacağımı bile bilmiyordum.

Önceki günle aynı görünüyordu. Tek fark yüzündeki morlukların sarımsı, hastalıklı bir renge evrilmiş olmasıydı. Siyah, düz saçları kaşlarına kadar dökülüyordu ve artık gözlerini saçlarıyla saklayamıyordu. Üzerindeki bol, siyah uzun tişört ve siyah eşofman dünkünün aynısıydı.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra bana doğru bir adım attı. Ardından bir tane daha. Gözlerini yerden kaldırıp yüzüme çevirirken bunu yapmaktan kaçındığını hissedebilmiştim. Siyah gözleri dipsiz birer kuyuyu andırıyordu. Orada hiçbir şey yoktu. Acı bile... Sanki tüm hislerinin üstüne bir örtü geçirip onları gecenin içine gömmüştü.

Sanki dün geceyi anca böyle bitirebilmişti.

Tam karşımda durdu. İkimiz de bir gün öncesiyle aynı görünüyorduk.

Oysa ikimiz de bu gece kendimizden bir şeyler kaybetmiştik. Ölüm'ün koyduğu kurallara yenilmiştik.

Ne diyeceğimi bilmememe rağmen dudaklarımı araladığımda benden hızlı davrandı. "Bir şey söylemene gerek yok," dedi pürüzlü bir sesle. Bakışlarını kaçırmadı. "Birlikte yaşamamızı istedin, değil mi? İşte yaşıyorum." Dudaklarında bir gülümseme belirdi fakat bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Dudaklarının kıvrımına rağmen yüzü ürkütücü derecede ifadesizdi. "Yaşamak için sadece nefes almam yeterli, değil mi?"

Hayatta kalmak için yaşamak yeterliydi. Yaşamak için ise nefes almak hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Ona bilip kendinden sakladığı bu gerçekleri söylemeye yüzüm yoktu. Ben tepki veremeden diğer kapı açıldı. Çağrı'nın kapısı değildi çünkü içinde kimse yoktu. Sıradaki kişi Kutay'dı.

"Gidelim," dedi Gökhan sırtını bana dönerken.

Kutay'ı beklemedim. Sadece kapıdan çıktığında dudaklarımı oynatarak, *"Yaşıyor,"* demekle yetindim. İçeri geçene kadar panik yapmasını istememiştim. Kutay'ın ela gözlerinin içi titreşirken omuzları rahatlayarak indi. Kafasını eğdiğinde Gökhan'ın peşine takıldım.

Uzun, zayıf bedenine bakarken konuşmak için cesaretimi topladığımda hâlâ ne diyeceğimden emin değildim. *"Canın..."* Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne soracaktım? İyi olup olmadığını mı? Hayır, iyi değildi. Dün gecenin nasıl geçtiğini mi? Panik atak geçirmesinin sonuçlarının ne olduğunu mu? Sakinleştirici almadan nasıl durulduğunu mu? Neyi sorabilirdim ki?

En sonunda sorularımı dün geceden uzaklaştırarak, "Bana kızgın mısın?" diye sordum.

Gökhan oturma salonunu es geçip kitaplığa yöneldi. Çağrı ortalıkta görünmüyordu. "Neden kızgın olayım ki?" Sesi zil sesini zar zor bastırırken yüzüme kısa bir bakış attı. "Benden yaşamamı istediğin için hayatta değilim. Gerçi itiraf etmek gerekirse benim gibi birini umutlandırmayı başardın." Duraksadı. "Belki sabaha kadar bekleseydik ikimizi de öldürebilirdi." Mutfağa doğru kaçamak bir bakış atarken dudakları ince bir çizgi halini aldı.

"Çağrı mı?" diye sordum.

Kafasını aşağı yukarı salladı. Bir an yüzünü acıyla buruşturdu. "İyi bir insan olmaktan nefret ediyorum," dedi tek nefeste. "Ondan ölümüne nefret ediyorum ama benim yüzümden birinin ölmesi düşüncesine katlanamıyorum. Sabaha kadar beklemek istemedim. Ölüm'ün istediğini *yaptık.*" En büyük günahını Tanrı'ya itiraf etmiş gibi nefes nefese kaldı. "Midem bulanıyor."

"Sana su getireyim mi?" Söylediklerine verecek bir cevabım yokken çaresizlikle ona yardım etmeye çalışıyordum.

Nirvana

Kafasını iki yana salladı.

Tek kurban o değildi.

"Çağrı'nın mutfakta olup olmadığına bakıp geliyorum," dediğimde sessizce beni izledi. Odağını tekrar kitaplığa çevirerek gitmem için beni özgür bırakmıştı. Kitaplara göz gezdirirken hiçbirinin adını okumadı. Gözleri cam gibi donuktu.

Mutfağa yöneldiğimde Kutay'ın odalarımızın olduğu koridorda beklediğini gördüm. Muhtemelen diğerlerine haber veriyordu.

Kapının eşiğinde durup içeriye bir bakış attığımda Çağrı'yı görmem zor olmamıştı. Sandalyelerden birine oturmuş, elini alnına dayamıştı. Boş bir ifadeyle masaya bakıyordu. Geldiğimi duyduysa bile buna dair hiçbir tepki vermedi.

"Ça..."

"Acımana ihtiyacım yok," dedi ben ağzımı açar açmaz. Bakışlarını bana çevirmeden masaya bakmayı sürdürdü. "Bir şey söyleme, Afra."

Boğazıma bir yumru otururken ellerim iki yanımda yumruk halini aldı. Mutfağın içine doğru bir adım attım. "Bilmeni isterim ki ben..." Bana bakmaması konuşmamı kolaylaştırdı. "Bunun olmaması için elimden geleni yaptım *ama*... ama onu ikna edemedim." Sertçe yutkundum. "Üzgünüm." Çağrı'nın gözleri kapanırken geriye doğru bir adım attım. *"Çok üzgünüm."*

"Git."

Mutfaktan çıkıp salona döndüğümde Kutay'la Sarp'ı üçlü koltukta kırık televizyona bakarken buldum. Tekli koltuğa oturmuş Egemen'in bakışları hızla bana döndü. Sonra da *'günaydın'* dercesine başını eğip beni selamladı. Aynı şekilde kafamı eğdiğimde gözlerini kitaplığın önündeki Gökhan'a çevirdi. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

Ben salondan çıkalı Gökhan yerinden bir santim kıpırdamamıştı. Diğerlerinin geldiğini anladığından bile şüpheliydim.

Kutay'ın yüzündeki açık çaresizlik ifadesi karnıma bir ağrı saplanmasına neden oldu. Konuşan, bizi teselli eden, evdeki düzeni sağlayan oydu ama *yine* kendini ne diyeceğini bilmez bir halde bulmuştu.

Gökhan'ın yanına yaklaştım. Bakışları bir kitaba sabitlenmişti. Ne düşündüğünü bilmek için çok şey verebilirdim. "Ölüm bana panik atak geçirdiğini yazdı," dedim fısıltıyla. Boğazımı temizledim. "Üzgünüm, seninle nasıl konuşacağımı bilmiyorum ama... iyi olmanı istiyorum, Gökhan."

Zil sesi kesildiğinde Mete'nin de odasından çıktığını anladım. Eve çöken sessizlikle birlikte bekledim. Gökhan bana cevap vermeden kitaplıktan uzaklaşıp saksıların arasında yürümeye başladı. Omzumun üzerinden geriye baktığımda herkesin bizi izlediğini fark ettim. Kafamı öne çevirip hızla Gökhan'ı takip ettim.

"Doğru."

"Nasıl durdurabildin?" Gözlerimi ensesine diktim.

"Bayılmışım." Sesi soğuktu. Koridordan dönüp banyoya yöneldiğinde onu takip ettim. Üstelik banyoya tuvalete gitmek için gidip gitmediğini bile bilmiyordum. "Uyandığımda sakinleşmiştim. Ve sonra..." Koridorun ortasında duraksayıp bana döndü. "Sonra da *oldu.*"

Boğazımdan yukarıya doğru yükselen alevleri hissedebiliyordum. Onu teselli edemezdim. Onu anladığımı söyleyemezdim. Söyleyebileceğim her kelime yüzsüzlüktü sanki. Buna rağmen kenara çekilmek istemiyordum. Kâbus gibi bir geceden sonra sessizliğin dikenli bir sarmaşık gibi etrafımızda dolaşmasını istemiyordum. Benimle paylaşmak istediği her anı dinlemeliydim. Fiziksel olarak canı acımış mıydı? Nasıl hissetmişti? Nasıl devam edecekti?

"Dört dakika, on beş saniye sürdü," dedi gergin bir şekilde ağırlığını bir bacağından diğerine verirken. Biriyle konuşmak

için hissettiği açlığı yüzünde gördüğümde onun peşinden gitmekle doğru kararı verdiğimi anladım. "Saniyeler hiç bu kadar uzun gelmemişti." Çenesi gerildi.

Dört dakika, on beş saniye.

Duymak istemiyordum. "Gökhan..."

"Muhtemelen bunları duymak istemiyorsundur." Bu sefer ağırlığını diğer bacağına verdi. Elleri tişörtünün kumaşını kavrarken yumruk halini aldı.

Midem bulanmaya başlamıştı, burnumun direği gözyaşlarımı hatırlatırcasına sızladı. Gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırıp buna engel oldum. O karşımda güçlü bir şekilde dururken ağlayamazdım.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Asla yaşamanı istemezdim bu acıyı."

"Biliyor musun?" derken sesi sır verircesine kısıldı. Gözlerini yumup bir omzunu duvara yasladı. "Caner bir gecede her şeyi silip attıktan sonra bunu söylemişti. *Üzgünüm.* Onun için sadece bir *araçtan* ibarettim." Yorgun bir şekilde kıkırdayıp kafasını hafifçe duvara vurdu. "*Neden ben?* Bu soruyu kendine hiç sordun mu?"

Yanağımın içini ısırdım. "Bazen bir nedeni yoktur," dedim alçak sesle. "Dünya perdelerini aralayıp sadece senin acını sahnede oynatır."

"Komik," dedi usulca. "Bu dünyanın soytarısı olmuşum. Bir damla suda bile boğulur insan ama her seferinde, bir şekilde kendimi bir okyanusta çırpınırken buluyorum. Dışarıda ya da burada, Afra... Ölmemi istiyorlar. *Sadece sen.* Sadece sen benden yaşamamı istedin."

"Belki çok şey değişir," diye mırıldandım.

"Belki hiçbir şey değişmez."

"Yaşamadan nereden bilebiliriz?"

"Yaşamaya değmez." Tereddütle duraksadı. Omuzlarını kal-

Nihova

dırıp indirirken hüzünlü görünüyordu. Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Belki başka bir evren vardır. Hayatta kalmak için yapabileceklerimizin yaşamaya değdiği bir evren."

"Hiç tanışmadığımız bir evren," diye devam ettirdim hayalini. "Ama özgür olduğumuz bir evren."

"Belki o evren gerçektir," dedi Gökhan. "Ancak o gerçekleri yaşayan biz olmadığımız sürece bir anlamı var mı?" İşaretparmağıyla dış kapıyı işaret etti. "Bu kapının diğer tarafındakiler beni parçaladı. Kapının bu tarafı ise beni tamamen tüketiyor. Bedenimde hiçbir acı yok ama canım acıyor."

Birkaç gün önce bana, birine sarılmadan önce bunu sormamam gerektiğini söylemişti. O yüzden bu sefer sormadım. Tereddütlü bir şekilde ona doğru bir adım attım ve parmak uçlarımda yükselip kollarımı gevşek bir şekilde boynunun etrafına doladım. Belki üzerindeki yabancı ellerden tiksinir diye onu sıkıca sarmadım bile.

Kesik nefesi omzuma doğru döküldü. Sonra o da gevşek bir şekilde kollarını bana doladı.

"Şefkatine ihtiyacım yok," diye mırıldandı. Bedeni titriyordu.

"O zaman bunu bir anlayış sarılması olarak gör," dedim boğuk bir sesle.

"Sağ ol." Kafasını omzuma dayadığında tişörtümü ıslatan damlaları hissettim. Bedeni hareketsiz, nefesleri düzenliydi ama yaşlar yine de oradaydı.

Bir süre sonra kıpırdandığında rahatsız olduğunu düşünerek geri çekildim. Aramıza tekrar mesafe koyup ona bakarken bu sarılmaya en çok kimin ihtiyacı olduğunu anlamaya çalıştım.

Gökhan omzunu duvardan ayırdı. Bir eliyle gözlerini hızla kuruladıktan sonra burnunu çekti. "Bana artık böyle bakma. *Bitti*. Beş dakika sürdü. Hayatımın en boktan anıydı ve kurtuldum. Tabii buna kurtulmak denirse." Gözleri pantolonumun cebine, telefonun olduğu şişliğe kaydı. "Senin gecen nasıldı?"

Nihova

Kimsenin bunu sormasını beklemiyordum.

Fakat o sormuştu. Belki de dün, ona verilen görevin aynısını yapmak zorunda olduğumu ona fısıldadığım için gece olanlardan endişelenmişti.

Sertçe yutkundum. Dün geceyi düşünmemeye çalışsam da buna engel olamadım. Banyodan çıktığımı, gözlüğümün camlarını titreyen parmaklarımla kurulamaya çalıştığımı, kameraların tenimde bıraktığı o ürpertici hissi hatırladım. Konserve parçasını duşakabinin içinde bırakmıştım. Banyoya girdiğim her seferinde kendimi kesme fikri orada olacaktı. Tıpkı geçmişte düzenli olarak kendime zarar verdiğim anlardaki gibiydi.

Dudaklarımı araladığımda neredeyse 'iyiyim' diyecektim.

Sertçe yutkundum. "Berbattı." Uzun zaman sonra ilk defa bir kez olsun dürüst olmak istemiştim. "En son böyle hissettiğim dönem ilaç kullanıyordum."

Gökhan tereddütle bana yaklaştı. Kulağıma doğru iyice eğilerek, "Ne zaman?" diye sordu gergin bir şekilde. *"Ne zaman?"* Sorusunu tekrarladığında fısıltısı varla yok arasıydı.

Bu sefer gözlerimin dolmasına engel olamadım. Altdudağımı ısırıp ağlamamak için kendimi sıktım. Kulağına doğru eğildiğimde siyah saçlarının ucu yanağımı gıdıkladı. "Ben..." diye fısıldadım. "Regl olduğum için... bir hafta sonra."

Kendin inandığın yalanı herkese inandırabilirdin.

Yalan söylüyorum, demek istiyordum bağırarak. *Acınası, öyle değil mi? Hepimiz bu oyunun içinde hayatta kalmaya çalışıyoruz.*

Ölüm'ün bizi duyup duymadığını, kameralardaki ses algılayan parçaların ne kadar kaliteli olduğunu bilmiyordum. Yine de tıpkı dün olduğu gibi yükümü biriyle paylaşma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. "Birinizi seçmemi istiyor."

Gökhan kaskatı kesildi.

Yavaşça geri çekildim.

Burada durmuş, tecavüze uğramamız hakkında konuşuyorduk. Ölüm işleri bu noktaya getirmişti.

Gökhan bana bakarken gözlerini kırpmadı. "Hislerini bana anlatabildiğin için teşekkür ederim," dedim sesimi yükselterek. "Bunun anlamı büyük ve ben... anlatabilmeni takdir ediyorum. *Gerçekten.*" Boğazımı temizledim. "Yaşadıkların için çok üzgünüm. Engel olmaya çalıştım. Elimden geleni yaptım ama..."

Başaramamıştım. Çabaladığımı ona söylemem bir şey ifade eder miydi?

"Engel olmaya çalıştığın için mi..." Gökhan'ın yüzünde bir karmaşa belirdi.

"Senin suçun yok," dedim elimi omzuna koyarak. " Gerçek nedenini asla bilemezsin. Ölüm'ün zihninin içini anlayamazsın." Kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Gökhan, o beni *izlemek* istiyor. Hem bedenimi hem zihnimi. Bunu benden eninde sonunda isteyecekti. Bu eve adım attığım ilk andan beri en büyük korkum buydu. Ölüm bize sırayla korkularımızı yaşatıyor."

Gökhan yüzüme bakamıyormuş gibi gözlerini yumduğunda kirpikleri titredi. "Sen... ölmeyi mi seçersin?"

"Hayır," derken sesim ezilmişti. Sanki ölmeyi seçemeyecek kadar korkak olduğum için utanıyordum. "Yaşamak istiyorum. Çok aptalca. Çok korkakça ama *yaşamak istiyorum.* Dışarıda yaşayamadığım onca şeyi düşündükçe burada pes etmek istemiyorum. Beni anlayabiliyor musun?"

Gözlerini aralayıp yüzüme bir bakış attı. "Sanırım banyoya gitmeliyim."

Elimi omzundan çekip kafamı eğdim. "Nasıl istersen," diye mırıldanırken canım yandı.

Bu, Ölüm'ün benden yapmamı istediği şeyi tam olarak ilk defa dile getirişimdi ve gerçeği kelimelere bürümek, onları daha da acı kılıyordu. Dün gece çaresizce neyi ertelemeye çalıştığımı hatırlıyordum.

Gökhan banyoya gidip kapıyı kapattığında ellerimi yumruk yapıp gevşettim. İçeriye dönmek için cesaretimi toplamaya çalıştım. Onların yüzüne nasıl bakacaktım? Ölüm bu iğrenç oyuna sürükleyeceğim ikinci bir kurbanı seçmemi isterken onların yüzüne hiçbir şey olmamış gibi nasıl bakacaktım?

Yedi günün var, dedim kendime derin bir nefes alırken. *Bunu şimdi düşünmek zorunda değilsin.*

Oysa hayatımın geri kalanında her an bunu düşüneceğimi çoktan biliyordum.

Arkamı dönüp yürümeye başladım. Koridoru döner dönmez Egemen'le burun buruna geldiğimde afalladım. Geriye doğru bir adım atıp aramıza mesafe koyarken bakışlarımı ona doğru kaldırdım. Koyu kahverengi gözlerini yüzüme sabitleyip hiçbir şey demeden durduğunda gözlerim kısıldı.

Bizi mi dinlemişti?

"Günaydın."

"Sana da," diye mırıldandım. İkimiz de bugünün aydın olmadığının farkındaydık.

"Neler oluyor?" Dobralığından hiçbir şey kaybetmemişti.

Boğazımı temizledim. "Dün geceyi anlatacak birine ihtiyacı vardı," diye geveledim. "Biz de konuştuk. Bir şey olduğu yok. Yani Ölüm'ün boktan oyunları *dışında* bir şey olduğu yok."

"Bana yalan söyleme demiştim," dedi Egemen bana yanaşırken. Kaşlarım çatılırken geriye doğru bir adım daha attım. "Ve bana yalan söylüyorsun. Söz vermiştin."

"Konuştuk, Egemen." Sesim istemsizce sert çıkmıştı. "Yalan söylemiyorum."

"Bir şeyler sakladığını görebiliyorum," dedi geri adım atmadan. "Gözlerinden okunuyor."

"Bir şeyler saklıyorsam Ölüm günü gelene kadar sesimi kesmemi emrettiği içindir."

"Yine mi onun arkasına sığınıyorsun?"

"Ne dedin sen?" Kanım buz kesti. Tam o an kavgadan hasarsız çıkmış yüzünü yumruklayabilirdim.

"Neler oluyor?" derken sesi alçalsa da hoş olmayan bir ton almıştı. "Son konuşmanızı duydum. Gökhan ölmeyi seçip seçmeyeceğini sorarken ne demek istiyordu? Neye engel olmaya çalıştın ve sonucu ne oldu?"

"Kapı dinleme alışkanlığın mı var?" dedim onu tersleyerek. Beni sıkıştırması ondan nefret etme seçeneğini düşünmem dışında hiçbir halta yaramıyordu.

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Mutfağın kapısı yoktu, kapı dinlemedim," diye hatırlattı. "Hem az önce tam olarak koridorun ortasında konuşuyordunuz. Yerinde olsam buna 'kapı dinlemek' demezdim. Açıkta olan bir konuşmaya şahit oldum diyebiliriz."

Ona dik dik baktım. "Bu, sana hesap vermek zorundaymışım gibi davrandığın ikinci sefer ve gittikçe *sinirimi bozuyorsun.* Sana hesap vermek zorunda değilim, kendi işine bak."

"Sadece Ölüm'e hesap veriyorsun, değil mi?"

Öfke bir yanardağ gibi dudaklarımdan taştı. "Amacın ne senin?" diye bağırdım üzerine doğru bir adım atarken. Parmağımı göğsüne bastırdım. "Bu hoşuma mı gidiyor sence? Yeter artık, o çeneni kapat!"

Hafifçe irileşen gözlerini yüzümde gezdirirken dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Yüzüme bağırman hoşuma gittiği için bana delirdiğimi söyle."

Parmağımı üzerinden çektim. "Siktir git." Kalp atışlarım yavaşlamıyordu. O kadar çok şey söylemişti ki, öfkem hangi söylediği içindi onu bile takip edemiyordum. *"Deli."*

"Hoşuma gitmeye devam ediyor." İç geçirdi. "Tamam, konuşmanızı dinlemiş olabilirim." Burnumu kırıştırıp ona ters bir bakış attığımda elini ensesine atıp kaşıdı. "Şey, evet... Bu konuda kötü bir geçmişim de var. Özür dilerim. Seni sorgulamak için soru sormuyorum."

"Özrün hiçbir şey ifade etmiyor," dedim anında. "Üstelik gerçekten pişman da değilsin. Beni kışkırtmaya çalışıyordun."

Tekrar iç geçirdi. "Tamam, gerçekten *pişman* da değilim. Bu da doğru ama... Aklıma gelen ihtimaller beni korkuttu."

"Ne ihtimalleri?" Uyuduğu kadar kafasında da mı kuruyordu?

"Ölüm sana ne söyledi? Ölmeyi seçebileceğin bir görevin mi var?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona cevap vermedim. Egemen duyduğu kadarıyla Ölüm'ün ne yapmaya çalıştığını biraz olsun anlamıştı. Tek umudum, Ölüm'ün buna sinirlenip bana yapmayı planladıkları listesine bir kâbus daha eklememesiydi.

"Az önce konuştuğunuz şey *gerçekten* neydi?" Gözleri banyonun kapısına kaydı. "Bilmediğimiz bir şeyler biliyorsun." Yüzünde yavaşça beliren endişeyi net bir şekilde görmek ona olan öfkemi sarstı. Bu endişe *bana* yönelikti. "Ölmeyi tercih edip etmeyeceğin konu ne?"

"Egemen," dedim dikkatle. Sesim bana ihanet ederek titrediğinde yüzündeki endişe daha da arttı. "Tüm bunları zar zor kaldırıyorum." Dürüst olmak düşündüğüm kadar zor olmamıştı. Kelimeler dudaklarıma içimden taşmak istercesine boğazıma yığılmıştı ve birden söylemiştim işte. "Bu yüzden *lütfen* üstüme gelme. Sana yalan söylemedim. Sadece konuşuyorduk."

Bir an dikkatle yüzüme baktı. Ardından hiçbir şey olmamış gibi ellerini gri eşofmanının ceplerine sokarak gözlerini dış kapıya çevirdi. "Tamam. Ölüm söylemene izin vermiyor."

Onu ne onayladım ne de reddettim. Gökhan'a söylerken Ölüm'ün bana yapabilecekleri umurumda değildi. Diğerlerine ise şimdi söylemek istemiyordum. Yanından geçip giderken adım seslerinin beni takip edişini işittim. Saksıların arasında yürürken ona dönmeden, "Aynı şeyi bir daha yapma," dedim alçak sesle. "Seninle konuşmak isteseydim gelir sana anlatırdım."

Nihova

"Kalbimi kırdın." Sesi alaycıydı.

Omzumun üzerinden ona bir bakış attığımda sırıttığını gördüm. *"Kalbinin kırılıp kırılmaması umurumda değil,"* dememek için kendimi zorlamam gerekti. Sakinleşmek adına derin bir nefes alıp zayıf bir şekilde gülümsedim. Birinin daha kalbini kırmak istemiyordum. Kendi kalbimin enkazında oturmak istiyordum. "Bir daha olmaz."

Gülümsemesi solsa da tamamen kaybolmadı. Kitaplığa varmıştık. Birkaç büyük adımda yanıma gelip hafifçe eğildi. "Anlatmak istersen dinlerim," derken sesinde en ufak bir alay yoktu. "Anlattıkların kalbimi istediğin kadar kırabilir."

Göğsüm sıkıştı. "Teşekkürler."

"Afra..."

"Efendim?" Ona yan bir bakış attım.

"Kendini kimse için feda etme."

Dudaklarımdan istemsizce bir gülüş kaçtı. "Oradan bakınca aptal bir iyilik meleğine mi benziyorum?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Sadece yorgun görünüyorsun."

Koltuklara geçtiğimizde aramızda Çağrı ve Gökhan yoktu. Sarp ve Mete de gelmişti. Koltukta kıpırdanırken yanımda Gökhan'ın olmamasının bıraktığı boşluğa baktım. "Sen neye bağırıyordun?" dedi Mete bana bakarak. "Seni rahatsız mı etti bu?"

Egemen'e kısa bir bakış atmakla yetindim. "Biri bu aptala başkalarının konuşmasını dinlememeyi öğretmeli."

Egemen pis pis sırıtarak göz kırptığında onu görmezden geldim. Az önce aramızda geçen konuşma gerçekleşmemiş gibi davranacaktım.

"Kedi-köpek gibisiniz," diye yorum yaptı Sarp. "Evde bunlardan yeterince yokmuş gibi."

"Herkes senin kadar 'sakin adam' olamıyor," dedi Mete. Hâlâ Egemen'e pis pis bakmakla meşguldü.

Nihova

"Gökhan nasıl?" Kutay'ın alçak sesi salonda sessizlik oluşmasına izin vermedi. Bakışlarım yüzüne çevrildiğinde gördüklerim açık bir kitap gibiydi. Ruhu yüzüne yansımıştı. Üzüntüsünü ve endişesini yüzündeki satırlardan okuyabiliyordum. Bu ev tepetaklak olsa bile onun tek tek hepimizi düşünmesi hiçbir zaman değişmeyecek gibiydi.

Merhametini hissetmek karnıma bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu.

Kısık sesle, "Onlara soru sormayın," dedim yavaşça. "İşler fazla büyümemiş fakat bu durumun iğrençliğini değiştirmiyor. Gökhan dün panik atak geçirmiş. Bunu bana Ölüm söyledi." Banyonun koridoruna kaçamak bir bakış attım. "Onları sıkıştırmanın bir anlamı yok.

"Sana olanları kendi isteğiyle mi anlattı? diye sordu Mete.

"Kafasına silah dayamış gibi mi duruyorum?" diye soruyla karşılık verdim.

"Güzel," dedi Mete iç geçirerek. "En azından bu *lanet evde* birileri dertleşebilecek kadar yakınlaşabiliyormuş, bunu öğrendik. Görev verilmediğinde de konuşabildiğinizi bilmek güzel."

Bizi konuşmaya iten şeylerin görevler olduğunu ona söyleyemedim. Ezberlediğim bir hareketmiş gibi kafamı salladım. Hepsini arkadaşım olarak gördüğüm aptalca düşünceyi dile getirmedim. İçimde gittikçe alçalan o ses tamamen ölmemişti.

Erkeklere güvenme, diye fısıldıyordu. *Kimseye güvenme. Altı erkek arasında teksin. Zarar görmenin önündeki tek engel, onların deliliğe tamamen kaptırmadıkları vicdanları.*

"Ben seninle sohbet etmeye çalışmıştım," dedi Sarp. Mete'nin söylediğine alınmışa benziyordu. Mete'ye ters ters baktı. "Neden benim arkadaşlığımı küçümsedin şimdi?"

"Oğlum, tek bahsettiğin oyun da oyun. Ben oyun mu oynuyorum Allah aşkına?"

"Eee, oynasaydın. Kim oynama dedi? Bak, şimdi istesen de oynayamazsın. Televizyonumuz gitti..."

"Sarp git işine, abim."

Sarp elini göğsüne koydu. "Anlatacak bir şeyin olursa her zaman buradayım, Mete," dedi ciddiyetle. Bir an Egemen'in söylediğini duyduğunu sanarak Egemen'e kaçamak bir bakış attım. Bakışlarımı yakaladığında kaşlarını yukarı kaldırıp aklımdan geçeni duymuş gibi beni reddetti.

Birkaç dakika sonra Gökhan geldi. O gelmeden çok daha öncesinde sessizleşmiştik. Sarp birdenbire ne kadar kötü hissettiğine dair konuşmaya başlamıştı. Kutay'ın teselli cümleleri dışında kimsenin diyecek bir şeyi yoktu. Kısa bir konuşmanın ardından sessizliğe gömülmüştük.

Hepimiz kötü hissediyorduk. Hepimizin zihnini bulandıran düşünceleri vardı. Ölüm birimize darbe indirdiğinde bu hepimizi etkiliyordu. Birimizi boğduğunda hiçbirimiz nefes alamıyorduk. Üstelik buna rağmen yaşamaya çalışıyorduk.

Gökhan aramıza katıldıktan sonra mutfağa geçmek için hiçbirimizin bir şey söylemesine gerek kalmadı. Mutfağa tekrar girdiğimde Çağrı'yı bıraktığım gibi bulmadım. Çoktan masanın yarısını hazırlamıştı ve bize bir bakış bile atmadan su kaynattığı çaydanlığı izlemeye devam etmişti.

Çağrı bundan nefret ederdi.

Mete kendine engel olamayarak, "Vay be," diye mırıldandığında Sarp büyük bir cesaret göstergesiyle karnına dirsek attı. Mete yüzünü ekşitip karnını ovalasa da Sarp'a ters bir karşılık vermedi.

Masadaki son eksikleri birlikte hazırladıktan sonra yerlerimize oturduk. Birkaç dakika boyunca kimsenin eli ne tabaklara ne de bardaklara gitti. Mete, Kutay ve Egemen beklentiyle Sarp'a baktı fakat söylediği gibi gerçekten kötü hissettiğinden olsa gerek o da dalgın bakışlarla bardağını izlemekle yetindi. Ardından aniden, "Bunu içemem," diye ilan etti bardağı eline alarak.

Yaptığı çaya laf sokuyormuş gibi dursa da Çağrı ona bakmadı. Doldurmaya bile tenezzül etmediği boş tabağını izliyordu.

"Kana benziyor," dedi Sarp ayağa kalkıp koşarak tezgâha giderken. Çayın yarısını koşarken yere döktü. Kalan yarısını lavabonun içine döküp bardağına İstanbul'un kutsal musluk suyunu doldurdu. Masaya tekrar oturduğunda yüzündeki renk çekilmişti.

Beyza'nın ölümünden sonraki gün çayı kana benzetişimi hatırlayıp yavaşça yutkundum. Aynı şeyi düşünmüştük.

Yemek yemeye ilk başlayan kişi Gökhan oldu. Tabağını doldurduktan sonra üzerindeki bakışları umursamadan ağzına bir zeytin attı. Gözlerimi ondan ayırıp onu desteklemek istercesine bir şeyler yemek için kendimi zorladım. Gökhan'ın iştahı olduğundan yediğini sanmıyordum. Bizim onlara bakarak aç kalmamızı istemiyordu.

Sıradan bir kahvaltıydı ama sıradan bir gün değildi.

Çağrı son lokmasını ağzına tıkarken tek gözünden bir damla yaş süzüldü. O an neden gözlerim onun üzerindeydi bilmiyordum. Daha fazlasının gelmemesini umuyormuş gibi kimseye belli etmeden yaşı yanağından silişini yakaladım. Kendini sıkarak gözlerini sürekli açıp kapatırken verdiği savaşı gördüm.

Canım yandı.

İlk günler olsaydı Çağrı için asla üzülmeyeceğimi düşünürdüm. Şimdi ise göğsümü ağrıtan sadece Gökhan'la birbirimize verdiğimiz söz değildi. Çağrı'nın acısı da orada yer edinmişti.

Kahvaltı sonrası masayı toplarken Mete şaşırtıcı derecede yardımseverdi. Egemen de. Hatta Sarp da. Bu yüzden masayı toplamamız normalden daha kısa sürdü. Bulaşık yıkama düzeni bozulalı çok olduğundan, "Ben bulaşıkları yıkarım," dedi Gökhan diğerlerine bakmadan. "İçeri geçin siz."

Sarp -belki de eski düzene göre onun günü olduğundan- rahatlayarak nefes verdi.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordum Gökhan'ın sırtına bakarken.

Tereddüt ederek duraksadı. "Tamam," dedi ardından. "Sen kal."

Egemen'e imalı bir bakış attığımda göz devirdi. Ardından bir kolunu Mete'nin omzuna, diğerini de Kutay'ın omzuna atıp onları kapıya doğru çekiştirdi. İkisi de saniyesinde onun kollarını iterken Egemen kıkırdayarak aralarından geçti ve onlardan önce mutfaktan çıktı. Çok geçmeden mutfakta bir tek ikimiz kalmıştık.

"Sadece sussak olur mu?" diye sordu Gökhan.

"Olur," diye mırıldandım.

İkimizin de ağzını bıçak açmadı.

Sessizlik hiç bu kadar çok konuşmamıştı.

Geceleri ne yalnız başımaydım ne de düşünmekten yoksun... Gözlerimi kapatsam bile susmayan düşüncelerim zihnimin kıyılarına hırçın dalgalar gibi vuruyor, sular geri çekilirken bir sonraki dalganın gelmesi uzun sürmüyordu.

Yatağın içinde dönüp duruyordum. Loş ışığın aydınlattığı tavanın boşluğuna bakıp gözlerimin önünden geçen noktaları takip etmeye çalışıyordum. Nefes almamı bile engelleyen bir yük vardı omuzlarımda. Hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi.

Birini seç.

Gündüzleri düşünmekten kaçabilsem de geceleri bana kalan tek şey kendi zihnimdi. Önümdeki kaçınılmaz görevi düşünmek, uykuya dalmaya alıştığım gece düzenimi yerle bir etmişti.

Ölüm'ün tek istediğinin görüntüler olup olmadığını merak ediyordum. O görüntülerle ne yapacaktı? Bana ait, bir yatakta yattığım görüntüleri anneme gösterecek ve onu bilerek gittiğime mi inandıracaktı? Yoksa bir fahişe olduğuma dair yalan haber mi çıkarmayı amaçlıyordu?

Nimova

Annem, babam, sınıf arkadaşlarım o görüntüleri görürse ne düşünürlerdi? Ayrıca neden yaşamak için çırpınırken dışarıda bir yerde, çoğu çok da umurumda olmayan insanların hakkımda ne düşüneceğine kafa yoruyordum?

Anneme yapabileceklerini düşünmek, kendi halime üzülmekten daha çok üzüyordu beni. İnsanların hakkımda neler konuşabileceğini tahmin etmeye çalışmak ise sadece içinde bulunduğum topluma olan nefretimi körüklüyordu.

Yaşamak için her şeyi yapmayı kabul ettikten sonra bir de gururumu mu düşünecektim? Öldüğümde gururum ne işe yaramış olacaktı? Sırf toplumun üzerime etiketlediği *namusumu* koruduğum için şükür mü edecektim? Olur da burayı bulurlarsa ve yaşanılanlar ben öldükten sonra öğrenilirse, toplum beni namuslu olarak hatırladığında diğer tarafta gurur mu duyacaktım kendimle?

Tek dileğim gözlerimi kapatmak ve bir kâbus da olsa bu ev dışında bir şey görmekti. Yapamıyordum. Düşünmeyi durduramıyordum. Uykuya dalmayı başardığımda bile kâbuslarım bu evin dışına çıkamıyordu. Ya Ölüm'ün karanlığa bürünmüş bedeni benim üstümde oluyor ya da elimde bir bezle yerden kan lekeleri temizliyordum. Uyandığımda kendimi dişlerimi kıracak kadar çenemi sıkmış bir halde buluyordum.

Telefon titrediğinde derin bir nefes aldım.

Bir de Ölüm vardı. Beni geceleri yalnız bırakmayan Ölüm.

Ölüm: Diğerlerine sana bir gece eşlik etmesi için birini seçmek zorunda olduğunu söyleyecek misin?

Ölüm: Bu konuda seni özgür bırakıyorum.

Ölüm: Yedi gün içinde istediğin zaman söyleyebilirsin.

Ölüm: O sevimsiz yüzlerindeki tepkileri merak ediyordum.

Telefonun ekranından gözlerimi ayırıp yatakta dönerek kalktım. Yanaklarımı şişirirken derin bir nefes verdim. "Seninle konuşmak istemiyorum."

Ölüm: Bensiz gecelerde sıkıldığını itiraf et.

"Sensiz huzurlu olduğumu duymaya ne dersin?" dedim telefona kaşlarım çatık bir şekilde bakarken. "Beni rahat bırak, yalvarırım. Uyumaya çalışıyorum."

Ölüm: Daha çok tavanı izliyor gibisin.

"Bu uyumaya çalışmanın bir evresi."

Ölüm: Seninle ilgili tuttuğum not defterine eklerim.

Gözlerim gittikçe kısılmaya başladı. Benimle ilgili bir defter tutma konusunda ciddi miydi, yoksa dalga mı geçiyordu? Söz konusu Ölüm olunca ikisi de olabilirdi.

Yarı doğrulmuş pozisyonda kollarım titremeye başladığında kendimi tekrar yatağa bıraktım ve telefonu yastığın altına ittim. Ölüm'ün bana yazmaması için gözlerimi yumdum. Bir titreşim dalgası yastığı doldurduğunda iç geçirerek telefonu elime aldım.

Ölüm: Güzel görünüyorsun.

Yaz mevsiminde olmamıza rağmen yorganı boynuma kadar üstüme çektim. "Siktir git," diye tısladım.

Nihova

Ölüm: Gece sıcakladığında üstünü açtığını ikimiz de biliyoruz.
Ölüm: Benden kendini saklayamazsın.

Sapık piç. Ona cevap vermediğimde beni öfkelendirip daha da üstüme geliyordu. Ona küfrettiğimi duymak bile hoşuna gidiyordu, bundan emindim. Tek sınır noktam annesine küfretmemekti. Malum, bizi onu öldürmekle suçluyordu ve geçmişte Mete bunun yüzünden vurulmuştu.

Ölüm: İçinde küçücük de olsa bir umut kalmasını istemiyorum, kelebeğim.
Ölüm: Sana verdiğim görevi geri almayacağım.
Ölüm: Senin için en iyisini seç.
Ölüm: Sence...
Ölüm: Dünyada hâlâ iyi insan kalmış mıdır?

"Dünyanın iyi bir yer olduğuna dair inancımı öldürdün sen," dedim boğazım düğümlenirken. "İnsanlara olan inancımı öldürdün. *Katilsin sen.*" Bir elimi göğsüme bastırarak kesik bir nefes aldım. "Senden *nefret ediyorum.* Seni asla hatırlamasam da bugünleri hatırlayacağım. Bana yaptıklarını *asla* unutmayacağım ve senden sonsuza kadar nefret edeceğim." Gözlerimi kameraya çevirdim. "Ve yaşayacağım. Beni öldürmeye çalışsan da yaşayacağım."

Ölüm: Azmin gözlerimi yaşarttı.
Ölüm: Ben de senden nefret ediyorum.

Son yazdığı cümle beni rahatlatırken neredeyse kahkaha atacaktım. Bana âşık olduğunu söyleseydi midem daha çok bu-

Nihova

lanırdı. En azından benden nefret ettiğini kabul ediyordu. Gerçi hepimizden nefret ediyordu. Nefret etmeseydi tüm bunları yapmazdı.

Yatağa tutunarak ayağa kalktıktan sonra, "Seninle daha fazla konuşmak istemiyorum," dedim telefonu yatağa bırakırken.

Umarım gece geberirsin.

Duzenleme
Ny.ozlem

Nirvana

Ninova

GÜN 44

"Her şeyin değiştiğini fark edeceğin o gün yaklaşıyor. Ve inan bana bu değişimden nefret edeceksin, kelebeğim."

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7

13 Haziran 2021

Kırk dördüncü gün.

Son üç gün, iki gece.

Günlerce aynalardan kaçmıştım. Geceleri yorgunluktan bayılana kadar düşünmüş, zil sesi çalmadan önce uyanmayı birkaç günlüğüne bırakmıştım. Aynı konserveleri yememe rağmen belirgin bir şekilde kilo vermiştim. Elbiselerimin içlerini artık biraz daha sıkmam gerekiyordu. Gözlerimin altı iyice kararmıştı, yastığa eskisinden çok saç teli bırakmaya başlamıştım.

Ölüm'ün beni öldürmek için silaha ihtiyacı yoktu.

Zaten ölüyordum.

Telefonun titreşimini hissettiğimde sanki kalbim atmayı bırakmış gibi baygınlık uykumdan sıyrıldım. Gözlerimi ağır ağır kırpıştırırken gözlüklerimi çıkarmayı unuttuğumu fark ettim. Esneyerek doğrulurken kemiklerimdeki ağrıyla inledim.

Telefonu yanıma çekmeden önce kendime gelmeye çalıştım. Ölüm günlerdir ne sabah ne de gece mesaj atmıştı.

Banyonun duvarına bakarken aniden burası bana çok küçük gelmeye başladı. Nefesim sıkışırken kendimi hızla banyodan dışarı atarak geniş odaya çıktım. Gözlerim silahlara döndüğünde kısa bir an gözüm karardı. Görüntü kararıp netleşirken tek nefeslik sürede silahların üzerime doğru çevrildiğini gördüm.

Gözlerimi kırpıştırdım.

Hayır, kameralar bana çevrilmemişti.

Titreyen ellerimle telefonu çıkardığımda gözlerimi kırpıştırmaya devam ederek bakışlarımı ekrana indirdim.

Ölüm: Aynaları sevmiyorsun, öyle mi?

Ölüm: Aynalardan ben de nefret ederim.

İçgüdülerim susmamı, ona cevap vermememi haykırsa da kendimi tutamadım. Banyonun zemininde yatmak vücudumun her noktasını ağrıdan sızlayan bir hale getirmişti. Telefonu avucumun içinde sıkarken, "Neden şimdi yazıyorsun?" diye sordum sert bir sesle. "Günlerdir susuyordun. Neden şimdi yazıyorsun?"

Ölüm: Sende bir şeyler değişti.

Ölüm: Aynaya bakarak ağlarken tek kaybettiğin şey gözyaşların mıydı, kelebeğim?

Ölüm: Yavaş yavaş aklını kaybediyorsun.

Ölüm: Ceset gibi tatlı kokuyorsun.

Biliyor olamazsın.

Aynadaki yansımamı göremediğimi biliyor olamazdı.

Hem görebiliyordum! *Görebiliyorum.* Daha dün gece bile aynada kolumu görmüştüm. Daha önce yaşadığım durum sadece anlık bir şeydi. Bir anlığına kendimi görememiştim. Her insan böyle şeyler yaşayabilirdi.

Gözlerim berbattı. İyi görmüyordum. Çok ağladığımdan daha da kötü görmeye başlamış olmalıydım. Gözlüğüm... gözlüğümü yüzümden çıkarmış olabilirdim.

Zil sesi çalana dek ayakta dikildim. Uzun süre geçtiğini biliyordum fakat dakikaları sayamamıştım. Kulağımı sağır eden ses yükseldiğinde ise kendimi odadan dışarı attım.

Nimova

Kendi koltuğuma gidecek kadar güçlü hissetmiyordum. Sanki bacaklarım güçsüzleşmişti ve... Başım mı dönüyordu? *Hayır*. Her şey netti. Buna rağmen bir şeyler üstüme geliyormuş gibi hissediyordum.

Sarsak adımlarla en yakın koltuğa, Egemen'in tekli koltuğuna çöktüm. Dudaklarımın arasından nefesler dökülürken bileğimdeki lastiği çekerek saçlarımı hızla topuz yaptım. Ensemdeki teri elimle alıp dizlerime sildim.

Sonra bir farklılık dikkatimi çekti.

Ölüm kutsal arkadaşlık tablomuzdan sonra bize yeni bir *televizyon* göndermişti.

Kırılmış televizyon ve televizyon ünitesi ortadan kaldırılmıştı. Yerine kahve tonlarında yeni bir tane koyulmuştu. Üstünde duran televizyon ise boyut ve şekil olarak eskisine benziyordu.

Etrafa bakınmaya devam ettim ama değişen başka bir şey yoktu. Salonun bir köşesine yığdığımız mermiler hâlâ köşede duruyordu. Ölüm bunun bir hatırlatma olmasını istiyordu, onu tanıyordum.

Sakinleşmeye başlarken derin bir nefes aldım. Gözlerim kendine teselli ararcasına bu evdeki tek güzel şeye kaydı. Kitaplığın karşısında, tablonun altında duran Kutay'ın çiçeğiydi bu. Küçük, mavi yaprakları ufacık bir esintiyle kopup gidecek kadar narin görünmesine rağmen güçlüydü.

Muhtemelen Kutay bu çiçeği, evdeki herkesten daha çok seviyordu. Çiçeği her gün güzelce sulamış, onunla özel olarak ilgilenmişti. Böylece sadece farklılık olsun diye bu çiçeği sahiplenmediğini anlamıştım.

Bazıları çiçekleri solmasın diye sulardı, bazıları ise sevdiğinden. Kutay ikincisiydi.

Siyah saçlar, bol gri tişört ve siyah bir kot pantolon görüş alanıma girdi. Gökhan gözlerini yerden ayırıp yüzüme bir bakış

Nihova

attıktan sonra adımlarını hızlandırdı. Yanımdan geçerek televizyonun tam karşısında durdu.

"Sanırım cömert gününde," dedi düz bir sesle.

"Tabii," dedim alayla. "Bize tekrar bir koli yumurta yollamayacağını umalım."

Ölüm'ün günlerce süren, bu sabah bozduğu sessizliği tekrar aklıma geldi. Sanırım sessizliği sırasında terapi alıp tutsaklarına bir iyilik yapmaya karar vermişti. Benim gelişimde hediye ettiği özelleştirilmiş yemekler dönemi bitmişti. Dün gönderdiği haftalık yemekler yine konservelerden ibaretti.

"Belki de sıradaki kişiyi seçmesinin zamanı gelmiştir."

Ölüm'ün korkunç görevlerindense oturup tüm geçmişimi günü gününe anlatmayı tercih ederdim. "Umarım," dedim alçak sesle. Muhtemelen zil sesi söylediklerimi bastırmıştı.

Ellerimi saçlarıma daldırıp dalgalı tutamları geriye yatırırken iç geçirdim. Gökhan'la basit şeylerle ilgili konuşmak zordu. Günler öncesinde yaşadığı şey ağır bir olaydı. Tacize uğramıştı ve hâlâ yaşamaya çalışması bile bir mucizeydi. Hayatta kalmak için her şeyi yapıyordu.

Televizyonun yansımasında yeni bir beden belirdiğinde Çağrı'nın içeri girdiğini fark ettim. Mutfağa kaçtığını görünce derin bir nefes alarak Egemen'in koltuğundan kalktım. Hızlı adımlarla peşine takılmadan önce Gökhan'a bir bakış attım. Elinde masadan kaptığı bir piyonu döndürürken dalgın görünüyordu.

Çağrı'nın peşinden mutfağa girdiğimde geldiğimi fark etmişti. Bana dönmeden, "Seninle psikolog-hasta oyunu oynamayacağım," dedi yüksek sesle. Sessizliğe gömüldüğü birkaç günün üstüne sesini duymak beni afallatmıştı. Çağrı günlerdir tek kelime etmemiş, o gecenin sabahında yaptığımız kahvaltıda bir damla gözyaşı akıtmak dışında hiçbir tepki vermemişti.

Tüm acısı o bir damlada gizli olamazdı.

Kendini tutmaya çalışıyormuşçasına burnunun kemerini sıkıp derin bir nefes aldı. Bunu yapmak canını acıtmış gibi yüzünü buruşturmuştu, yüzü hâlâ mordu. "Ne söyleyeceksin?"

"Günlerdir tek kelime etmedin," derken sesim zayıf çıkmıştı. Zil sesi yükselirken ben de sesimi yükselttim. Konuşmak isteyebileceğini düşündüm."

Bana öyle bir bakış attı ki, az daha olduğum yerde çakılı kalacaktım. Genelde küçümseyerek bakan gözlerindeki alaycı ışık sönmüştü. Kehribar gözlerinde en ufak bir parıltı yoktu, yüz hatları ciddiyetle gerilmişti. Gözlerinin altında karaltılar vardı. "*Ben* seninle konuşmaya çalışırken tek kelime etmiyordun, şimdi ise bana acıdığın için mi konuşmaya çalışıyorsun?" Sesi acı doluydu. "Seninle konuşacak *hiçbir şeyim* yok."

Haksızlığa uğramış gibi hissettim ki öyleydi de. Altı erkekle aynı evde olmaktan delicesine korkarken Çağrı bana yavşamıştı. Dışarıda bile böyle şeylere karşı çekingen, hatta korkak biriydim. Böyle bir evde, o bana rahatsız olduğum şekilde davranırken onunla konuşmamı mı bekliyordu?

"O zamanki davranışların rahatsız olacağım şekildeydi," dedim sabırla. Oysa tam şu an ona ağız dolusu küfredebilirdim. Nasıl olsa herkes küfür kuralını kafasına göre esnetmeye başlamıştı.

"Evet, evet," dedi Çağrı sesini yükselterek fakat bu iyi bir fikir değildi. Günlerce konuşmamış biri olarak sesini yükselttiğinde sesi çatladı. İçinde parçalara ayrılan benliği sesine yansımıştı. "Piçin tekiyim. Sana yürüdüm, zorbalık yaptım. O iti de zorbalayıp taciz ettim, *tamam mı?* Tek olan *size* oldu." Bana dönüp üzerime doğru bir adım attığında hızla geri çekildim. "Defol git başkasını teselli et. Acımana ihtiyacım yok."

Çenemi kaldırdım. "Öyle gözükmüyorsun ama."

"Afra..."

"Biriyle konuşmak için geberiyorsun," dedim sert bir sesle. "Beyinsiz."

"Kes sesini."

"Sert çocuk tavırlarını bırak." Yüzü daha da gerilirken bana karşı şiddete başvurup başvurmayacağını düşündüm. Bunu yapmasından korkmadığımı fark etmek, içimde bir şeylerin ezilmesine neden oldu.

Çağrı ne düşündüğümü biliyormuş gibi geri çekildi, ellerini yumruk yapıp gevşeterek benden uzaklaştı.

"Sana acıdığım için seninle konuşmak istemiyordum," dedim benden kaçmasına izin vermeyerek. "Seninle konuşmak istediğim için konuşmak istiyorum. Burada hepimiz *kurbanız.* Hepimiz onun tutsağıyız ve şu durumda benim senden farkım, senin benden farkın yok. Gökhan'a olan şey sadece ona özel değildi. O geceyi sen de istemiyordun." Kendimi cesaretlendirmek için derin bir nefes aldım. "Anlıyorum."

Çağrı inanmaz gözlerle bakarken bedeni tamamen bana dönmüştü. *"Anlıyorsun?"* dedi sorarcasına. Ardından sinirleri bozulmuş gibi hafifçe güldü. Bir an sonra, "Git işine," diye tısladı. "Hayatta kalmak için en nefret ettiğin şeyi yapmanın, nefes almayı bile hak etmeyen birine dönüşmenin ne demek olduğu hakkında bir fikrin yok." Geriye doğru bir adım attı. Bakışları kısa bir an mutfağa kaydı. "Benden sana tavsiye... Onunla da konuşmaya çalışma. Ve gidip aptal telefonunla ilgilen."

Herkesin şu tavırları yok muydu... Sanki telefonda yılan oyunu oynuyordum! Ölüm saatsiz bir ruh hastası olduğu için sabah akşam keyfi estiğinde beni rahatsız ediyordu.

Son kez bana, daha doğrusu pantolonumun cebinde duran telefona kötücül bir bakış attıktan sonra mutfaktan çıkıp gitti. Ben de peşinden ilerleyerek tekrar salona döndüm. Gökhan tek eliyle satranç taşlarını atıp tutuyor, havada bir daire halinde döndürüyordu.

Kendimi koltuğumuza bıraktım.

Nihova

Oturduğumda cebimdeki telefon benimle alay edercesine bacağıma battı. *Ben buradayım,* der gibiydi Ölüm. *Uzun zamandır sessizim çünkü fırtına öncesinde her ev sessizliği hak eder.*

"Cenazeler yeterince gürültülü oluyor."

Bir erkek sesi zihnime fısıldıyormuş gibi hissettiğimde yerimden hafifçe sıçradım. Gökhan tepkimi fark etmeden ayakta durduğu yerde taşları atıp tutmaya devam etti. Zil sesi çirkefleşerek iyice kafama işlerken parmaklarımı alnıma dayadım.

Zihnimin içinde bir şeylerin yavaş yavaş çözülmeye başladığını biliyordum. Düşüncelerim artık düz bir çizgide ilerlemiyor, bir noktadan diğerine sıçrıyordu. Kelimeler hiç duymadığım seslerle, hiç tanımadığım kişilerle kulağıma fısıldanıyormuş gibi geliyordu.

Kendi zihnimden koparken kendimi tanımaya başlamak... Bunu farkında olmak en kötüsüydü. Paramparça olmaya başladığımı biliyordum ama hiçbir parçanın benden kopup gitmesine engel olamıyordum. Bana ait her şey parmaklarımın arasından kum taneleri gibi süzülerek gidiyordu.

Hayatta kalmak için en nefret ettiğin şeyi yapmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim *yoktu*, ha? Çağrı'nın sandığı şey *buydu* demek. Telefonla kendimi eğlendirdiğimi, Ölüm'den emir almadığımı, onunla sohbet ettiğimi hayal ediyordu.

Gözlerim sızlarken alçak sesle güldüm.

Birinizle yatmamı istiyor, diye bağırmak istiyordum gözyaşlarımı tutmak için kendimi zorlamadan. *Her şeyin sadece senin başına geldiğini mi sanıyorsun?*

Ölmemek için çabalıyordum. Elimden geleni yapıyordum. Neden yaptığım her şeyi sadece ölümden kaçmak için yaptığımı anlamıyorlardı? Neden?

Neden?

Ben de yaşamak istemiyordum. Ancak ölmekten, yaşamaktan daha çok korkuyordum. Korku insana her şey yaptırırdı.

Umut da öyle.

Bu evden bir gün çıkacağımıza dair bir umudum olup olmadığını bilmiyordum ama bu evin kurallarına uyup her şeyi yaparsam... Elimden geleni yapmış olacaktım. Kurtulamazsam da çabalamış olacaktım. Belki bir gün bu evde cesedimizi bulacaklardı, yine de anlamalarını istiyordum. Yaşamak için burada mücadele verdiğimizi görmelerini istiyordum.

Annem... Annem anlardı. Ona yalan söylemem onu mahvetse de çabaladığımı anlardı. Neden çabalamayı bırakmadığımı da anlardı. Annemin düştüğü yerden dimdik kalktığını defalarca gördükten sonra neden umut ettiğimi anlardı.

Koltukta hemen yanıma bir ağırlık çöktüğünde elimi yüzümden çekerek gözlüğümü düzelttim. Gözlerimi sımsıkı kapatıp açtım. Yaşların özgürlüklerine kavuşmadığına emin olduktan sonra bakışlarımı ağırlığın sahibine doğru kaydırdım.

Kutay oradaydı. Ela gözleri endişeyle ve nezaketle bana bakarken kafasını hafifçe eğdiğinde kıvır kıvır saçları hareketlendi. "İyi görünmüyorsun," dedi günaydınları ve hâl hatır sormaları es geçerek. Birinin bunu söylemesine gerek yoktu, aynalardan kaçsam bile ne halde olduğumu yeterince iyi biliyordum.

"Sağ ol ya."

Kutay'ın üzerinde ilk defa gördüğüm koyu turuncu tişörte kısa bir bakış attım. Tişört kırışmıştı fakat rengi tenine yakışmıştı. "Beğendin mi?" diye sordu onu incelediğimi fark ederken.

"Yakışmış," dedim çekinmeden. "Ben geleli bunu hiç giymemiştin, değil mi?"

"Dolabın derinliklerinde buldum."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Dolabını düzensiz tutacak biri gibi durmuyorsun."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Herkesin biraz dağınıklığı vardır, Afra. Her neyse, bunları boş ver. Ne hissettiğin hakkında konuşmak ister misin? Günlerdir... onlar kadar suskunsun."

"Konuşacak bir şey yok aslında. Aynı şeyler." Kafamı geriye yatırıp kameralı silahlara kaçamak bir bakış attım. "Bu evden bıktım."

Kutay birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Ben de bıktım," diye karşılık verdi.

"Gökhan ve Çağrı'yla konuşmaya çalıştım," diye devam ettim sesimi alçaltarak. Zil sesi varken bu dengeyi kurmak zordu. "İkisi de konuşmaya yanaşmıyor."

Kutay'ın bana attığı bakış resmen 'sana acıyorum' diye haykırıyordu. "Onlarla konuşma çabanı gerçekten takdir ediyorum," dedi nazikçe. "Ancak... artık dışarıdaki dünyada değiliz. Normalde bile biz erkekler bir şeyi uzun uzun anlatıp dertleşerek çözmeye alışık değiliz. Bir de böyle bir evde olduklarında..." Derin bir nefes aldı. "Konuşmayı reddediyorlarsa çabalamana değmez."

Bir süre sessiz kaldım. Egemen salona girerken, "Evet," dedim iç geçirerek. "Sanırım haklısın."

Egemen'e bakarken, "Günaydın," diye seslendi Kutay hafifçe gülümseyerek.

Egemen'in bakışları bize çevrildiğinde gözleri benimle Kutay arasında bir tur attı. Ardından umursamaz bir tavırla tekli koltuğuna çöktü ve elini yanağına dayayarak gözlerini benim üzerime sabitledi. "Çağrı ve Gökhan birlikte mi kahvaltı hazırlıyor?" diye sordu ifadesiz bir sesle. Kaşları hafifçe yukarıya kalkmıştı. Kutay'ı tamamen görmezden gelmişti.

Gökhan'ın salondan yok olduğunu o zaman fark ettim.

"Sana da günaydın," dedim cevap vermek yerine.

Çoktan kafasını koluna yaslayıp uyumak için doğru pozisyonu arıyormuş gibi kıpırdanmaya başlamıştı. Kısaca beni de görmezden gelmişti. Kutay ona hoşnutsuz bir bakış attıktan sonra koltuktan kalktı. "Gel, mutfaktakilere yardım edelim. Sanırım birileri rahat bir gece geçirmedi."

Elini tutup ayağa kalkarken Egemen'in kaşları biraz daha havalandı. Tepkisi hakkında düşünmemeye çalıştım. Mutfaktan içeri girmeden omzumun üzerinden Egemen'e bir bakış attığımda onu kafasını koltuğun kolluğuna dayamış bir şekilde buldum. Yan gözle bana bakıyordu.

"Afra?" diye seslendi alayla. "Beğendiğin bir şey mi var?"

"Uyku pozisyonun," diye cevap verdim göz devirerek. Tek kelime etmesine daha izin vermeden önüme döndüm. Bazen onun hazırcevaplığıyla mücadele etmek gerçekten zordu.

Kutay'la göz göze geldik. Soru işaretleriyle dolu yüzüyle bana bakıyordu. "Sorun yok," dedim bakışını tatlı bulurken. "Soracaksan söyleyeyim... Rahatsız olmuyorum. Çağrı da düzeldiğine göre sizin yanınızda gerçekten rahat hissedebiliyorum."

"Bir ayın sonunda bunu başarabilmemize sevindim," dedi Kutay. "Sanırım Gökhan ve Egemen'le iyi anlaşıyorsun." Kutay rahatlamış gibi gülümsedi, listede kendi adının olmamasına üzülmemişti bile. "Bu evde birilerinin bağ kurabildiğini görmek hoş ama yine de..."

"Yine de ne?"

"Dikkat et."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Ölüm hepimizin katil olduğunu söylüyor," diye hatırlattım. "O zaman seninle konuşurken de dikkatli olmalıyım, değil mi?"

"Tabii," diye homurdandığında sızlanan bir çocuğa benziyordu. "Yakışıklı bir yüz ve beyefendi tavırlarıyla insanları ağıma düşürerek mutfağımda onları kesip doğrayan bir türdenim hatta ben. Ekstra dikkatli ol."

Ha?

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü ama inanılmaz dürüst bir katil olduğunu ve söylediklerinin gerçek olduğunu hayal etmeden edemedim. Kollarımdaki tüyler ürpermişti.

Nihova

Mutfağa girdiğimizde Gökhan ve Çağrı'nın kahvaltı masasının büyük çoğunluğunu kurduğunu gördük.

Kutay, "Günaydın," dedikten sonra başka bir şey söylemeden masanın kalanı için yardım etmeye girişti. Ben de aynısını yaptım.

Çok geçmeden Sarp'la Mete de bize katıldı. Sarp saçlarını tokasız bir şekilde, kendi kendine sararak topuz yapmıştı. Dudakları ısırılmaktan yara bere olmuştu, uykusuz görünüyordu.

Evdeki herkese gidip tek tek, "İyi misin?" diye sorasım vardı. *Hepimiz* berbat görünüyorduk.

Sarp'ın gördüğü kâbusları tahmin edebiliyordum. Muhtemelen hepsi dış kapının hemen önünde geçiyordu. Bir insandan çıkması imkânsızmış gibi gözüken büyük kan birikintisinin içinde yatan eski sevgilisini görüyor olmalıydı. Bu yüzden renginden dolayı çay içmiyordu. Bu yüzden en çok giydiği kırmızı tişörtünü artık giymiyordu.

Mutfağa girer girmez, "Yeni televizyon?" dedi Mete soracasına.

"Yeni oyun kolu var mı diye vitrinin içine bakmadım," dedim masaya otururken. "Onun dışında... kumanda varmış gibi de gözükmüyor."

"Onu merak etme, Sarp ilk iş baktı vitrinin içine de," dedi Mete sandalyesini çekerken. "Kumanda da yok oyun konsolu da. Kitaplığı da kontrol ettik. Ölüm o kadar sessiz ki, ne silkim yemeye çalıştığına anlam veremiyorum."

"Televizyonun siyah camından kendimizi izleyelim diye aldı herhalde," diye homurdandı Sarp. Hayal kırıklığı sesine yansımıştı. "Koltukta otururken bakacak bir şey olur en azından. Bu da bir şeydir. Ya da belki... sonra gönderir oyun kolunu, kumandayı falan. Belki hepsini bir anda gönderememiştir. Sıkılmamızı istemez."

Mete ona ters bir bakış attı. "Niye? Hepsini göndermeye parası mı yetmemiştir?"

Nirvana

Sarp cevap vermedi.

"Stockholm sendromu* seziyorum," dedi Mete çayını aniden kafasına dikerek. Birkaç büyük yudumda boşalttığı bardakla ayağa kalkıp tezgâha yöneldi. *"Allah'ım sabır ver,* tertemiz sıyırdım zaten."

O sırada, "Gönderir o..." diye mırıldanıyordu Sarp.

Mete'nin delirişine katılmamak için kendimi zorlamam gerekti. Bunun yerine içeriye döndüm. Egemen'in kolunu dürtükleyerek onu zorla kaldırdıktan sonra ayak sürüyerek mutfağa yürümesini izledim.

Hepimiz yemek masasının etrafındayken önceki günlerdeki sessizliğinin aynısı oluştu. Sarp kimsenin konservesine dokunmayacağına yemin ederek kendi öğle yemeği için ayrılan konservesini de kahvaltıda yedi. Sayamayacağım kadar bardak su içtikten sonra yiyebileceği bir şey kalmadığında ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi kaşığı ağzına sokup orada bıraktı.

"Sarp dişlerin dökülecek," dedim tereddütle.

Kaşığı hızla ağzından çıkarıp bana döndü. "Ne?"

Omuz silktim. "Çocukken bunu yaptığımda annem hep böyle söylerdi." Duraksadım. "Biri kaşığı yumruklarsa uzak bir ihtimal değil."

Sarp gergin bir şekilde kaşığı tabağa bıraktı. "Şiddeti seven bir evdeyiz zaten..."

"Hı-hı," diye onu onayladım.

Çağrı yüzünde mimik oynamadan tüm tabağını Sarp'ın önüne koydu.

"Çağrı," dedi Sarp iç geçirirken. "Seni çok seviyorum."

"Bir daha böyle iğrenç şeyler söyleme." Çağrı yüzünü buruştururken çayından son yudumlarını alıp kalktı ve içeriye geçti.

* Rehin alınan kişilerin, kendilerini rehin alan kişiyle kurdukları bağı ele alan bir teoridir. (e.n.)

Nihova

Yokluğunun sandalyesinde bıraktığı boşluğa gözlerimi diktim.

Zaten pek yerinde olmayan iştahım tamamen kaçmıştı. Kaşığımı tabağın içine bıraktıktan sonra ellerimi masanın üstüne koydum ve bakışlarımı boş bardağıma çevirdim.

Herkes sessizdi ve bu sessizlik dikkatimi kendi içime çevirmeme neden oluyordu. Diken üstündeydim. Artık onlara söylemem gerektiğini biliyordum. Bu görevi sindirmelerine izin vermeliydim. Son dakika onlara haber veremezdim.

Gözlerimi masadan ayırıp diğerlerine baktım. Hemen çaprazımda duran Gökhan... Gökhan'ı seçemezdim. Çağrı'yı da öyle. Kutay bana her zaman kibar davranmıştı, ona da bunu yapamazdım. Sarp... Sarp'ın böyle bir şey yapabileceğini düşünmüyordum. Egemen burada bir sırrımı paylaşabildiğim tek kişiydi ve ona küfreder gibi gidip onu seçemezdim. Mete... Deliliğin sınırında olan dengesiz yanı beni korkutuyordu.

Ellerimi masanın üstünden çekip dizlerimi sıktım ve bakışlarımı tekrar indirdim. Ölüm'ün benden *ne* istediğini defalarca düşünmüştüm. Bunu ertelememin bir yolu olup olmadığını. Ölüm... Ölüm benimle oynuyordu.

Oyunbaz.

Üç gün kalmıştı. Lanet üç gün.

Mutfaktaki işimiz bittiğinde bulaşıkları yıkayan Kutay oldu, Gökhan da ona yardım etti. Her gün kafasını dağıtmak için bulaşık yıkaya yıkaya mutfak çalışanına dönmüştü.

İçeriye geçtiğimde Egemen'i, Gökhan'la benim koltuğuma oturmuş bir halde buldum. Sarp etrafta çaresizce oyun kolu ve kumanda ararken Mete de masadaki satranç taşlarını diziyordu. Gökhan'dan önce davranmıştı. Çağrı ise ellerini cebine koymuş, gergin bir yüz ifadesiyle bizimkilerin ayakta dolanmasını izliyordu.

Egemen'in yanına oturduğumda gözlerini aralayıp bana bir bakış attı. "Burada mı uyuyacaksın?" diye sordum tereddütle.

"Tekli koltukta yatmaktan belim ağrıdı," derken sesi uykulu çıkıyordu. "Gökhan gelene kadar biraz kestireyim. Seni rahatsız etmem." Yan yatarak bacaklarını koltuğun yarısına kadar çekti. Elini yastıkla yüzünün arasına soktuğunda iç geçirip sırtımı koltuğa yasladım.

Gözlerimi kapattım. Mutfaktan gelen belli belirsiz su sesini dinlerken zaman ağır ağır ilerliyordu. Kutay'la Gökhan'ın dönmesini bekleyecek, ardından onlarla konuşacaktım.

Zamanını kestiremediğim bir anda düşüncelerimin arasına belli belirsiz sis çöktü. Odaklandığım ufak sesler kulaklarımdan uzaklaşırken dünyanın sesi yavaşça silindi. Gözkapaklarımın arkasında tatlı, karanlık bir boşluk belirdi.

Kendimi uykunun kolları arasına tam olarak ne zaman bıraktığımı bilmiyordum ama bir noktada beklemekle uyumak arasındaki çizgi görünmez hâle gelmişti.

Hiçliğin ortasına doğru savruldum.

İlk fark ettiğim şey huzurlu olduğumdu. Vücudumun ağrıdığını hatırlıyordum, oysa şimdi bulutların üstünde gibi hissediyordum. Mırıldanmalar kulağıma anlamsız bir ninni gibi geliyordu. Sanki dünya beni birkaç saatliğine unutmuştu ve ben de kendimden kaçmıştım.

Etrafımdaki sesleri fark ederken bedenim bulutların üzerinde olmadığını idrak etti. Zihnim tamamen açıldığında kirpiklerimi kırpıştırdım. Başımı dayadığım yumuşaklığı fark ettiğimde neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Tekrar gözlerimi kırpıştırarak hafifçe kıpırdandım. Yakınımda olan nefes seslerini duyduğumda ise ayılmam hızlandı.

Bir an donup kaldım. Ardından bakışlarımı aşağıya kaydırdım.

Egemen'in koluna ahtapot gibi yapışmıştım. Yumuşak olan şey ise Egemen'in omzuydu. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde göz göze geldik. Çoktan... uyanmıştı.

"İyi uyumuş gibisin."

Kolumu kolundan ayırıp geri çekildim.

"Dalga geçme kızla," diye homurdandı Mete sert bir sesle. Bakışlarını bana çevirdiğinde yüz hatları yumuşadı. "O kadar tatlı uyuyordun ki, uyandırmaya kıyamadık."

Doğrulup sırtımı esnettim. "Saat kaç?" diye sorarken beynim hâlâ bomboştu.

"Saatlerce uyudun," diye açıkladı Kutay. Üçlü koltukta Mete'nin yanında oturuyordu. "Akşam yemeğini yedik biz." Masayı işaret etti. "Senin konserven masada."

Panik hızla damarlarıma dolarken sertçe yutkundum. Egemen'in tekli koltuğunda oturan Gökhan'a, Çağrı'yla ikili koltukta oturan Sarp'a baktım. Bu saate kadar sustuklarını tahmin etmek zor değildi.

Onlarla konuşmamıştım.

Terleyen avuçlarımı pantolonuma sürerken yutkundum. "Size bir şey söylemem gerekiyor." Saçlarım enseme yapışmıştı. Bedenim alev alev yanıyordu.

Hepsi gözlerini bana çevirdi. Bakışları tenimi delip geçerken silahlara doğru kaçamak bir bakış attım. Ölüm beni durdurmak istiyorsa bu son şansıydı. Ne yapmak üzere olduğumu biliyordu. Buna izin vermiş olan da kendisiydi ama... Dengesizin teki olduğu için fikrini değiştirebilirdi.

Boğazım kururken nereden başlayacağımı, ne yapmam gerektiğini onlara nasıl ifade edeceğimi düşünmeye çalıştım. Oysa zihnim bomboştu ve söyleyeceğim şeye bile hazırlanamıyordum. Sertçe yutkundum. Dilim dolanmadan konuşmama izin verirse hızla anlatmayı tercih ederdim. Yüzlerine bakma düşüncesi bile beni eziyordu.

"Aynısını... yapmamı istiyor," dedim güçlükle. Sesimin titrememesi beni şaşırttı. "Üç gün sonra içinizden birinin odasına gelmemi ve... onunla *yatmamı* istiyor." Kelimeler ağzımda

ekşi bir tat bıraktığında yüzümü hafifçe buruşturdum. Tepkilerini görmemek için bakışlarım onlardan uzağa, dış kapıya çevrilmişti. "Önceki görevden farklı şekilde... seks yapmamı istedi."

Sessizlik kulaklarımı yırtarken gözlerim acıyla sızladı. Bir gözyaşı krizini bastırmanın yan etkileriydi bunlar. Vücudum kasılırken gözlerimi sıkıca kapattım. Sonrasında derin bir nefes alarak gözlerimi açtım ve... diğerlerinin yüzüne baktım.

Gökhan'ın yüzündeki ifadeyi çözemiyordum ama orada şaşkınlık olmadığı kesindi, biliyordu. Sarp sararmış yüzüyle her an kusacakmış gibi görünüyordu. Kutay'ın dolgun dudakları şaşkınlıkla aralanmış, ela gözleri irileşmişti. Ve Çağrı... Onun yüzünde ne gördüğümden emin değildim fakat sabah bana söyledikleri için pişman olduğunu ummaktan başka şansım yoktu. Kafamı çevirip Egemen'e kaçamak bir bakış attığımda koltuğun kenarını sıkıca kavradığını gördüm.

Bakışlarımı kaçırdım.

Mete'nin güzel yüz hatları öfkeyle çarpılmıştı. Ben ne olduğunu anlamadan hızla ayağa fırladı. Silahlardan birine doğru yürürken, "Ne sikim yaptığını sanıyorsun sen?" diye kükredi. "Silktiğimin *tecavüzcüsü* seni. Ebeni de ölü anneni de silksinler böyle senin."

Bedenim göğsümden tüm vücuduma yayılan bir dehşetle gerildi. Ölüm bu tepkisi için bile ona çok şey yapabilirdi. Onun annesine tekrar küfretmek... Özellikle de bizi annesini öldürmekle suçladıktan sonra... Tehlikeliydi.

Silahların hepsi Mete'ye çevrildi.

Kutay çoktan ayağa fırlayıp Mete'nin kolunu kavramıştı. "Sövmek işe yaramayacak," dedi gergin bir sesle. Ela gözleri kısa bir an üzerime çevrildi. "Gel, otur. Konuşalım."

"Bunun nesi konuşulacak lan?" diye bağırdı Mete. Kolunu Kutay'ın elinden kurtardı. "Bu böyle mi gidecek? Siktiğimin

evinde herkesi seviştirene ve duygusal anılarını anlattırana kadar aynı şeyi mi yapacak? Sonra ne kalacak geriye? Grup seks mi? Topluca geberme partisi mi? Nereye gidiyor lan bunun sonu?"

Kutay ellerini havaya kaldırdı. "Oğlum, sakin," dedi sert bir sesle. "Sakin. *Sakin!* Böyle bağırdığında da bir şeyi değiştirmiyorsun. Koyduğun tepki herifin çok mu umurunda?"

"En azından Ölüm, Afra'dan tecavüzcüsünü seçmesini istediğinde buna *normal* yaklaşmıyorum," diye tısladı Mete. "Ne yapacaksınız? Koltukta oturup bön bön bakıp *'madem öyle, yapacak bir şey yok'* modunda mı takılacaksınız? Sonra da içten içe sizi seçmesini mi bekleyeceksiniz? Normal mi lan bu? İşinize geliyor değil mi lan?"

"Kimse bunu normalleştirmedi," dedi Kutay kaşları çatılırken. "Sadece beynimiz olduğu için küfretmenin işe yaramadığını biliyoruz ve böyle bir tepki vermiyoruz. Ayrıca ne dediğini daha sindirememiştik bile. Doğru düzgün konuş."

Mete, Kutay'ın sözlerini umursamadı. Bir tur ileri geri yürüdükten sonra kendi saçlarını çekiştirerek kalktığı yerine geri oturdu ve Kutay'ı ayakta bıraktı. Kutay ayakta kalmaya gücü yokmuş gibi zayıf adımlarla koltuğuna geri döndü.

Hepimiz tekrar otururken titrediğimi fark ettim. Ellerimi sıkıyordum fakat bacaklarım, kollarım... Tüm bedenim titriyordu.

Zayıf bir sesle, "İçten içe seçilmeyi bekleyen kimse yok," dedi Çağrı yavaşça. Gözleri yüzüme çevrildi. "Beni ele. *Seçme.* Seçersen de yapamam. *Yapmam.* Ölümle tehdit etse de yapamam. Bir daha olmaz. Anlıyor musun?"

Sanki elimde bir silah vardı ve beni, onu vurmamam için ikna etmeye çalışıyordu.

Kaskatı bedenimi nasıl hareket ettirebildim bilmiyorum ama güçlükle kafamı sallamayı başardım.

"Beni de seçme," dedi Gökhan fısıltıyla. Bakışlarım ona çevrildi. Siyaha çalan gözleri bana yalvarırcasına bakıyordu.

Seni seçmeyi aklımın ucundan bile geçirmedim, diyemedim. Dudaklarımı aralamak zor geldi. Sessizce bir kez daha başımı sallamakla yetindim.

"Ben de yapamam," dedi Sarp aceleyle. "Asla yapamam. Seçsen de yapamam. Bilmiyorum en basitinden. Olmaz. Hem... *küçüksün sen.*" Gözlerimi ona çevirdiğimde tenindeki sarılığın yeşile çalmaya başladığını gördüm. "Neden istiyor ki böyle bir şeyi? Amacı ne?"

"Bizi neden kaçırdıysa ondan," dedi Mete sert bir sesle. "Nedensizce."

Gökhan'a bakmamak için kendimi zor tuttum. Sarp'a dönerek, "Tamam," diye mırıldandım zayıf sesle.

Geriye kaldı üç.

"Sen... *sen* ne düşünüyorsun?" Soru Kutay'dan gelmişti. Bakışları benim üzerimdeydi.

"Ne demek ne düşünüyor?" dedi Mete şaşkınlıkla. Gözlerini Kutay'dan ayırıp bana çevirdiğinde belki de halimi görmüş olduğundan olsa gerek konuşmaya devam etmedi.

Tırnaklarımı bileğime batırırken, "Yaşamaktan korkuyorum," dedim güçlükle. Sesim sertçe çekilen bir çalgı teli gibi titredi. "Ama ölmekten daha çok korkuyorum." Dudaklarımın arasından kesik bir nefes döküldü. "Yapmak *zorundayım.* Ölmek istemiyorum. Bunun için birinizle yatmam gerekiyorsa bunu yaparım."

Sessiz yardım çığlığım açıktı. *Lütfen hepiniz 'beni seçme' demeyin.*

Lütfen birisi bana yardım etsin.

"Görevin başka..." Egemen boğazını temizledi. "*Alternatifi,* bir kaçış yolu falan yok mu?" Sesi belki gerginliğinden, belki de öfkesinden boğuk çıkıyordu. Daha önce yüzünü bu kadar öfkeli gördüğümde Çağrı'nın ağzına fiş sokmuştu.

Başımı iki yana salladım.

Kısa bir sessizlik oluştu fakat tamamen sessiz değildi. Düzensiz nefeslerini duyabiliyordum. Birbirine girmiş düşüncelerini tahmin edebiliyordum. Kıpırdandıklarında koltuktan yükselen minik sesleri ayırt edebiliyordum. Nadiren kırptığım gözlerim koltukların arasındaki sehpada takılı kalmıştı ve yaşadığım dehşetten dolayı sağlıklı düşünemiyordum.

Yaşama isteğim yüzünden birinin benimle bu lanete bulaşmasını istiyordum.

"Hiçbirimiz yapmayız," dedi Mete aniden. Koltuktan kalktığında yine ileri geri yürüyerek stres atmaya çalışacağını sandım ancak bana doğru yürüdü. Tam önüme gelip sehpanın üzerine çöktü ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Burada kalırız," diye devam etti bakışlarımı yakalayarak. Kafasını hafifçe öne eğmişti. "Odalarımıza gitmeyiz. Bizi öldürmek için kırmızı bölgeye girdiğimizde bile ateş etmiyorsa yaşamamızı istiyor. Hepimiz aynı şeyi yaparsak bizi büyük ihtimalle öldürmez." Duraksadı. "Olmadı birlikte ölürüz"

"*Büyük ihtimalle?*" dedi Sarp cılız bir sesle.

"Diyelim bizi öldürdü," diyerek sesini yükseltti Mete. Sarp'a bakıyordu. "Ne fark eder? Ha hep birlikte burada öldük, ha sağ kaldık. Ne fark ediyor? Bu iki ediyor, farkında mısınız lan siz? Böyle bir şey için direnmeyeceksek bu sıçtığımın evinde neye karşı direneceğiz? Ne zaman bir şeyi kabul etmemeye başlayacağız?" Duraksadı. "İki yıldır buradayım ben," diye devam ederken sesi donuklaşmıştı. "Ne yaparsanız yapın, buradan çıkamazsınız." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Değmez, abicim. *Değmez.*"

Birlikte ölmek.

Teklif ettiği şey buydu.

İki yıldır yaşamaya çalışıyordu. İki yılın büyük bir kısmında umutsuzluk içindeydi. Nadiren umut doluydu. Bıkmıştı. Sinir

Nirvana

hastasıydı. Topallamasına neden olacak bir şekilde vurulmuştu. Kurşunların ciddi bir hasar bıraktığı tek kişi oydu.

Ve ölmeyi teklif ediyordu.

Benim bunu yapmamam için...

Gözlerimin dolduğunu bir yaş gözümden süzülüp gidene kadar anlamadım. Mete'nin bakışları yüzümde donup kalırken dudakları gerildi. "Ağlama be," dedi parçalanan bir sesle. Ayaklanarak Egemen'le aramıza oturdu. Elini kafama koyup çenesini saçlarıma dayarken kıpırdayamadım. Bedenim zavallı gibi titrerken yaşlar akmaya devam etti. "Korkma, *korkma*. Hep birlikteyiz bak. *Yalnız değilsin*."

Yaşların camlara gelmemesi için gözlüğümü hafifçe öne çektim. Ardından ellerimi gözlerime bastırıp iç geçirdim. Kontrolsüzce hıçkırdığımda acizliğimden nefret ettim. Yaşları silmeye çalışırken kafamı sağa sola salladım. *"Olmaz,"* dedim sesim çatlarken. "Yap... yapmam gerekiyor."

"Evet," dedi Çağrı tuhaf bir sesle. "Ölmemek için o görevi *biz* yapmışken sırf bir başkası aynı şeyi yapmıyor diye burada kalıp ölmeyi beklemeyeceğim."

"Odana tek dönen sen olduğunda Ölüm'ün seni vurduğunu düşünsene," dedi Sarp. Yaşlı gözlerle ona baktığımda kurduğu cümleye rağmen oldukça korkmuş göründüğünü fark ettim.

"Fikir vermeyin herife," diye mırıldandı Kutay.

"Aynı şey falan değil bu," dedi Egemen sert bir sesle. "Sizin yatmanızı mı iste..."

"İkisi de tecavüz," dedi Gökhan sözünü keserek. "İki tarafın da rızası olmadan yapılan bir şey ve *evet*. Acısı değişse de aynı şey."

"Biri kıza, diğeri erkeğe oluyor diye ayrım yapmayın amına koyayım!" dedi Çağrı sert bir sesle. "Gökhan kriz geçirdi lan o akşam! Asla yapmadığım ama dışarıda herkesin dedikodumu döndürdüğü bir şeyi yaparken benim ne düşündüğüm hakkın-

da bir fikrin var mı? Ne kadar boktan bir his olduğunu biliyor musun?" Kontrolünü kaybederken irileşmiş gözleri Egemen'in üzerindeydi. "Yaşamak için o geceye katlandık. Şimdi sırf başkası katlanamıyor diye ölmeyi göze almayacağım."

Egemen koltuktan kalkacak gibi olduğunda, "Durun," dedim boğuk ama güçlü bir sesle. İkisi de durup bana baktığında gözlerimi Mete'ye çevirdim. Ellerimi yüzümden çekip bir elini kavradım. "*Teşekkür ederim,*" derken sesim çatlamıştı. Daha çok gözyaşı yanaklarımdan aşağıya süzüldü. "Kimse benim için bu kadar çabalamamıştı, annem bile." Dudaklarım titredi.

Kimse benim için hiçbir zaman, hiçbir şeyi göze almamıştı.

Ne ölmeyi ne yaşamayı.

Ne hatırlamayı.

Ne sevmeyi.

Bir abim olsa böyle mi yapardı, diye düşündüm. *Böyle mi hissettirirdi?*

Şefkat görmek böyle bir şey miydi?

O kadar açtım bu duyguya, o kadar uzak kalmıştım ki bu hisse... Hepsi yabancıydı bana.

"Çok teşekkür ederim," diye tekrarladım onu ikna etmeye çalışarak. Mete çatık kaşlarla yüzüme baktı. "Fakat bunu yapmak zorundayım. Yapmak... *istiyorum.* Ben... risk almak istemiyorum. Ölmek istemiyorum. Belki sonunda senin gibi iki yılımı buraya feda etmiş olacağım ama en azından elimden gelen her şeyi yapmış olmak istiyorum. Çabalamak istiyorum. Pes eden olmak istemiyorum. Onun beni yenmesine izin veremem." Çenemi kaldırdım. "Beni istediği kadar parçalara ayırdığını düşünsün... Hatta yapsın bile. Gerekirse buradan paramparça çıkarım ama yine de *çıkarım.* Birlikte çıkacağımız o güne inanmak istiyorum."

"Bizim elimizden bir şey gelmiyor," dedi Mete donuk bir sesle. "Elimden geleni yapmak istiyorum. Kabul etme böyle bir

Nihova

şeyi. Reddettiğini söyle. Ben kalırım yanında. Bir saniye bile yalnız olmazsın onun karşısında."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," dedim çaresizlik içinde. Ellerimi elinden çektim. "Lütfen... *biriniz*..."

Cümleme devam edemedim.

Biriniz gönüllü olsun.

Mete donuk hareketlerle ellerini kafamı okşarcasına bir kere kafamda gezdirdi. Ardından kolunu benden çekti ancak yanımdan kalkmadı. Bomboş bakan gözleri sehpaya sabitlenmişti. "Ben yapamam." Başını iki yana salladı. "Abicim yapma işte bunu. Bırak Çağrı gitsin odasına. Giden gitsin. Geri kalanlarımız duralım burada."

Kafamı hızla aşağı yukarı salladım. "Sorun değil," dedim hemen. "Elinden geleni yaptın, Mete. *Sorun değil.*"

Fakat aslında sorundu.

Çünkü geriye iki kişi kalmıştı.

Kutay ve Egemen.

Gözyaşlarım kirpiklerime ağırlık yaparken bakışlarımı çekingen bir şekilde onlara çevirdim. Onlara döndüğümde durumu çoktan anlamışlardı. Aralarında kısa bir bakışma geçtikten sonra Egemen gözlerini kaçırdı. Ne bana ne de Kutay'a bakıyordu. Gözlerini odanın içinde bir noktada sabitlerken koltukta geriye yaslandı. Sarı saçları hareketlenirken, "Yaşamak istemeni anlıyorum," dedi yavaşça.

İkisi de geri çekilmedi. "*Beni seçme*," demedi.

Kutay kibardı ve belki Egemen belli etmese de o da öyleydi. İkisi de beni reddetse bu evde kıyamete sürüklenirdik. Biri reddetse beni diğerine muhtaç bırakırdı ve söz hakkım olan tek şeyi de elimden alırlardı. Belki bana bir seçim şansı vermek istiyorlardı.

Belki bu kadar detaylı bile düşünmüyorlardı. Sadece iki kişinin kaldığını fark etmiş ve geri çekilecek cesareti kendilerinde bulamamışlardı.

Kutay kabullenircesine kafasını sallarken bana bakmadı. Ela gözleri kısılmıştı, ağlamamaya çalıştığını fark etmem için bunu görmem yeterliydi.

Mete bakışlarını yerden kaldırdı. Gözlerini tutsakların üzerinde gezdirirken gözyaşlarım tamamen durmuştu. Elimi kaldırıp yüzümü son kez sildikten sonra sessizce burnumu çektim ve gözlüğümü burnumda geriye doğru ittim.

"Bu mu yani?" derken Mete'nin sesinde şaşkınlıkla karışık bir hayal kırıklığı vardı. "Adamlığınız bu kadar mı sizin?" Gözleri en sonunda benim üzerimde durduğunda kafamı sallamakla yetindim.

İç geçirip koltuktan kalktığında ağırlığının gitmesi, sunduğu şefkat hiç gerçek değilmiş gibi hissetmeme neden oldu. Omuzlarım bedenim üşümüş gibi tekrar titredi.

O gün çok konuşmadık. Tıpkı önceki günler gibi.

Odama gidene kadar gözyaşlarımı zapt ettim ve sabırla bekledim.

Gece saat on ikiyi vurmadan kendimi odamın banyosuna attım. Gözlüğümü çıkarıp yere çöktüm ve kendimi tutamadan hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Telefonuma mesaj gelmedi. Ölüm oradaydı, biliyordum. Ağlamamdan nefret etmesine rağmen silahları üzerime doğrultmadan beni izliyordu. *Bunu yapmadan ölemezsin*, der gibiydi. *Ya da bunu yaparak öleceksin.*

Yaşayıp yaşayamayacağımı bile bilmiyordum.

Bencildim.

Çok bencildim.

Belki de birini daha benimle dibe çekmektense ölmeyi kabullenmeliydim.

Ancak yapamadım işte. Ben kendi evimde, yuvam demem gereken o dört duvar arasında bile yara bere içinde büyümüştüm. Kulaklarıma tatlı sözler fısıldanmamıştı. Hep kavgaların gürültüsünü duymuştum. Yaşamanın kolay olduğunu düşüne-

Nirvana

ceğim yaşta tek düşündüğüm nefes almanın ne kadar zor olduğuydu.

Güvensiz büyümüş bir çocuktum ben. Sevgi ve şefkat görmemiştim.

Babam yere düştüğümde beni yerden kaldırmamıştı. Dizlerim ve ellerim yara içinde kaldığında korkudan ağlayamazdım. Çünkü kendimi incitirken canım yanardı ama düştüğüm için beni tüm gücüyle yere devirdiğinde canım daha çok yanardı. İlk yarayı kendimde *ben* açardım. Diğer yarayı ise ben yaralıyken bizzat kendisi açardı üstümde. Düşmekten korkmazdım. Daha çok kendimi incittiğimde beni döveceğinden korkardım.

Bu yüzden daha çocukken, diğerleri huzur bulduğu sıcacık evlerindeyken ben soğuk odamda hayatta kalmayı öğrenmiştim.

Bu yüzden yere düştüğümde canım acısa da ayağa kalkıyordum.

Gözyaşları yüzümün tamamını kaplayana kadar, aynadaki yansımamı seçemeyecek hale gelene ve yorgunluktan banyonun zemininde uzanmış bir şekilde kalana kadar ağladım. Bencilliğime ağladım. Egemen'e ve Kutay'a seçim şansı bırakmadığım için, Mete'ye ölmeyi teklif ettirecek kadar çaresiz göründüğüm için ağladım.

Ancak gözyaşlarım dindiğinde yaşamak için her şeyi yapacağımı biliyordum.

Aynadaki yansımam yokken korkusuzdum.

GÜN 46

"Kendi ellerimle inşa ettiğim her şeyi yıkmaya karar verdim. İlk yıkılacak olan sensin."

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7

15 Haziran 2021

Bir sabah uyandım ve artık Daire 13'e yeni gelen o kız olmadığımı fark ettim.

Artık *o kız* değildim. Buraya ilk geldiğinde bir hafta boyunca ağzını bıçak açmayan kız değildim. Banyo yapmaya korkan o kız değildim. Gece yatmadan önce annesinin adını sayıklayan o kız değildim. Annesine yalan söylediği için vicdan azabı çeken o kız değildim. Kendine yalan söyleyen o kız değildim.

Ben artık yapmak zorunda olduğu seçim yüzünden geceler boyunca tavanı izleyen kızdım.

Yattığım yerden doğrulduğumda zil sesinin çalmasına az bir süre kaldığını hissetmem zor olmadı. Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtırken dün banyo yaptığım için kabarmış saçlarım omuzlarıma döküldü. Onları yatıştırmaya çalışmakla uğraşmadım. Dün yıkanırken dökülen saçlarımı görmek, saçlarıma dokunmaktan iyice korkmama neden olmuştu.

Uykusuzluktan yanan gözlerimi komodinin üzerindeki telefona çevirdim.

Ölüm susuyordu.

Onun varlığını benimle iletişim kurmasa bile hissedebiliyordum. Sessiz, baskıcı, kameraların ardında üzerimde hâkimiyet kuran, karar vermemi bekleyen, ruhumu parçalayan varlı-

ğını hissedebiliyordum. Bedeni yanımda olmasa da nefesi her zaman ensemdeydi. Zihnim yeterince yorgun olduğunda asla duymadığım lanetli sesi, sanki o konuşuyormuşçasına kafamın içindeydi.

Bugün seçim günümdü.

Uyuyamamamın nedeni buydu.

Ayaklarım yere bastığında hafifçe gerinerek bedenimi esnettim. Yavaş adımlarla banyoya yöneldim.

Gözlüğümü çıkardım ve musluğu açıp kendime gelene kadar yüzüme soğuk su çarptım. Suyu kapattığımda nefes nefese kalmıştım. Gözlerimi kaldırıp aynanın üzerine örttüğüm yastık kılıfına baktım. Bir kumaş parçasını görmek bile kendimi görmekten iyi hissettiriyordu. Havluyla yüzümü silerken yastık kılıfını izledim.

Herkesten kaçarsın, bir tek kendinden kaçamazsın.

Kalp atışlarım hızlanırken banyonun havası daha da boğucu gelmeye başladı. Kulaklarımı bir uğultu kapladı. Sanki fırtına öncesinde, olacaklar için uyarırcasına uğuldayan gökyüzünün sesi kulaklarımdaydı. Bir fırtınayı haber veriyordu. Koptuktan sonra bende bir daha hiçbir şeyi eskisi gibi bırakmayacak bir fırtınayı...

Uzanıp aynanın üstündeki kılıfı hışımla çektiğimde kumaş isyan edercesine bir ses çıkardı ve sakladığı görüntüyü serbest bıraktı.

Korkuyordum. Üstelik deli saçması bir korkuydu bu.

Kalp atışlarımı hızlandıran şey kendi yansımamı görememe korkusuydu.

Korkum yersizdi, kaçtığım şey *oradaydı* işte. Gözlüğümü takmadığım için net olarak seçemediğim yüz hatlarım ve yüzümün etrafında bir hâle gibi gözüken koyu kahverengi, kabarık saçlarım... Gözlerimin yerinde iki bulanık çukur, burnumun çizgisi ve ağzımın fazla yayılmış gibi gözüken şekli...

Nihova

Hissettiğim rahatlamayla derin bir nefes verdim.

Savaşmak isteyen herkes bir gün pes ederdi. Savaşmak istiyordum ama belki de bir gün Daire 13 beni pes ettirecekti, bunu kabullenmiştim.

"Neyi seçecek olursam olayım ben *benim*," diye mırıldandım göremediğim yansımama. *Onun* beni görmesini istiyordum. Pes ettiğimi değil, mücadele ettiğimi yansımamdaki kızın anlamasını istiyordum.

Keşke kendime inanabilseydim. O zaman kendimi kandırmak için düşündüğüm her kelimeye de inanabilirdim.

"Yoruldum," dedim aynadaki bulanık görüntüme bakarak. *Kendimi kandıramayacak kadar yorgunum.*

Banyodan çıkarken tişörtümle gözlük camlarımı sildim. Gözlüğümü taktığımda beni loş, yapay ışıkla aydınlanan odam bekliyordu. Işığın içeri girmesini engelleyen, bu odayı bir hapishaneye çeviren kaplamalı camlara dik dik baktım. Salona gitmeden biraz olsun güneş görebilmeyi isterdim.

Yatağa uzanıp gözlerimi tavana çevirdim ve hiçbir şey yapmadan zilin çalmasını beklemeye başladım.

Kimi seçeceksin?

Zihnimi, ucunda tüten ateşle yavaşça tükenen bir sigara misali kaplayan düşünceler vardı. Onlara bugünün seçim günüm olduğunu söylemeli miydim, yoksa hatırlarlar mıydı? Birini seçtiğimi Ölüm herkesin içinde mi söylememi isteyecekti, yoksa sadece seçtiğim kişinin mi haberi olacaktı?

En önemlisi... *kimi* seçecektim?

Tüm gece düşünmüş olmama rağmen bu sorunun cevabı hâlâ belirsizdi.

Zil sesinden önce telefonum titredi. Ürpermedim, ne düşündüğümü biliyordu. Beklediğim şey buydu. Benimle alay edecek, beni oynatan kuklacı iplerinin üzerimde olduğunu hissettirecekti.

Nirvana

Gözlerimi kapıya, ardından da silahlara çevirdim. En sonunda telefonu kavrayıp ekrana baktım.

Ölüm: Görüşmeyeli nasılsın?

Bir cevap beklediğini biliyordum. Bu yüzden sorunun cevabı umurunda olmasa bile, "Bıraktığın gibi," dedim donuk bir sesle. "Seni sormalı." *Umarım korona olmuşsundur.*

Ölüm: Ben de iyiyim, teşekkür ederim.

"Beter ol," diye mırıldandım. Telefon tekrar titrediğinde Ölüm ona karşı sevgi dolu kelimelerimi görmezden gelmeyi tercih etmişti.

Ölüm: Bugün seçim günün, kelebeğim. Kanatlarını açıp uçacağın gün.

Ölüm: Kimi seçeceksin?

Ölüm: Sana bir abi gibi yaklaşan ama sana güven veren Mete'yi mi? Sessiz sakin olduğu için sana zarar vermeyeceğini, canını yakmayacağını düşündüğün Sarp'ı mı?

"Seçilmek istemediler," dedim net bir sesle. Genzim yanıyordu. "Onları seçmeyeceğim. Bunu yapmayacağımı, seçeneklerimi sen de biliyorsun. Benimle alay etmeyi kes."

Ölüm: Ah... Doğru. Seçeneklerin.

Ölüm: Gözünü ayıramadığın Egemen'i mi seçeceksin? Ya da sana en başından beri kibar davranmış, senin için elinden geleni yapmış Kutay'ı mı?

Cevap veremedim. Dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerimi kapatıp kendimi yatağa bırakmak ve orada çürümek isti-

yordum. Bu odanın içinde kaybolup gitsem bir seçim yapmak zorunda kalmazdım.

Ölüm: Yoksa ne yaşamış olursa olsun Çağrı'yı mı seçeceksin?

Ölüm: Son talihsiz olaylar olmasaydı seninle seks yapmayı en çok isteyen kişi o olurdu.

Ölüm: Belki şu anda bile rol yapıyordur. Belki içinde hâlâ sana sahip olma arzusu vardır.

Çığlık atmak istedim ama kelimelerim birbirinin üstüne yığıldı. Hiçbiri, diğerinden önce dudaklarımdan çıkmayı başaramadı. *Öyle değil*, demek istiyordum. *Sen Çağrı'nın boktan zırhını çırılçıplak soydun. Artık bunu yapamaz, yapmak istemez.*

Bunun yerine, "Düşündüğün kadar kötü insanlar değiliz," dedim boğuk bir sesle.

Ölüm: Tabii...

Ölüm: Tatlı küçük katillerim, düşündüğüm kadar kötü insanlar değil.

"En azından zil çalana kadar beni rahat bırak." Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum. Telefon tekrar titredi.

Ölüm: Ah, birini unuttum.

Ölüm: Bir de küçük tutsağımız var. Birlikte yaşamaya söz vermiştiniz, değil mi? Birlikte yaşamak için ondan bu geceyi seninle geçirmesini ister misin?

Sanki kendi kendine konuşuyordu. Kimi seçeceğimi tahmin etmek onun için bir oyundu. Cevaplarımı istediği için bu mesajları atmıyordu. Dişlerimi sıkarken telefonu saran parmakla-

rım da sıkılaştı. O benim cevaplarımı umursamıyorsa ben de onun monoloğunu umursamayacaktım. Sadece işime yarayacak birkaç şeyi öğrenmem gerekiyordu.

"Hâlâ bir seçim yapamadım," dedim boğazımı temizledikten hemen sonra. Sesim güçlüydü. "Ne zamana kadar birini seçmem gerekiyor? Akşama kadar mı? Yoksa gün içinde seçip herkese söylemeli miyim?"

Telefon çok geçmeden titredi.

Ölüm: Biraz merak işleri daha da heyecanlandırır.
Ölüm: Ne dersin?
Ölüm: Kimi seçtiğini ben dahil kimseye söyleme.
Ölüm: Gün boyunca kimi seçeceğini bilecek tek kişi sen ol.
Ölüm: Şşt, unutma. Hiçbirine ipucu vermek yok.

Kafamı sallayıp onu onaylarken göğsümü bir soğukluk kapladı.

Ölüm: Akşam olduğunda odana geç.
Ölüm: Saat tam yeni günü işaret ettiğinde sana verilen işareti dinle.
Ölüm: Odandan çık.
Ölüm: Koridorda dur.
Ölüm: Seçimini yap.
Ölüm: Birinin odasına gir.
Ölüm: Onunla seviş.
Ölüm: Sabah zili çalmadan kendi odana geri dön.
Ölüm: Gün için hazırlan ve zil çaldığında kendi odandan çık.

Her cümlesi aklımda bir korku filmi sahnesi gibi karanlık bir edayla canlanırken yavaşça yutkundum. Telefonun ekranını kapatıp yatağa geri koydum ve kafamı tekrar onaylarcasına salladım.

Ninova

Her cümlesi oyunun bir parçasıydı. Her emri. Her görevi. Ve ben bu oyundan yorulmaya başlamıştım. Ya onun dediklerine ayak uydurmaya çalışırken yere çakılıp bir daha kalkamazsam... O zaman ne olurdu?

Yeni bir mesaj daha geldiğinde kafamı zar zor çevirdim.

Ölüm: Kimi seçeceğini çok merak ediyorum.
Ölüm: Günün tadını çıkarmaya bak.
Ölüm: Gecenin tadını çıkaracağından eminim.

Ve sonra zil sesi yükseldi.

Mide bulantısıyla ayağa kalktım. İlk attığım adımda sendeledim. Gözlerim uykusuzluktan değil, tuttuğum gözyaşlarından yanıyordu. Ölüm beni öldürmek dışında bana yapabileceği her şeyi yapmıştı.

Kimseyi beklemeden salondan geçip banyoya yöneldim. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Göğsümdeki ağırlığı alabilirmiş gibi yüzümü tekrar tekrar yıkadım. Oysa su, ruhumdaki yangını söndüremezdi. Boğulacak gibi hissetmeye başladığımda suyu kapadım. Kuru kuru hıçkırdım.

Havluyu yüzüme sertçe bastırırken gözyaşlarımm havluya karışmasını bekledim.

Zil sesi çalmayı kesene kadar banyoda oyalandım. İleri geri yürürken eşofmanımın içine sokuşturduğum tişörtümü kalçalarımı örtmesi için dışarı çıkardım. Saçımı sıkıca örüp ensemden aşağı sarkıttım, üstelik parmaklarıma dolanan dökülmüş saçları umursamadım bile. Gözlüğümü burnumun kemiğine sertçe bastırdım.

Ben banyodan çıkmaya hazırlanırken kapıya tıklatıldı. "*Afra?*"

Gökhan'ın sesini duyunca rahatlayarak nefeslendim. Bu sabah gördüğüm ilk yüzün Kutay'ın ya da Egemen'in yüzü ol-

masına dayanamazdım. Onların yüzüne bakabilecekmiş gibi hissetmiyordum. Böylesi daha iyiydi. "Buradayım." Küçük saç tutamlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp kapıyı açtım.

Gökhan'la yüz yüze geldiğimizde kapıya vurmak için havada olan elini indirdi. Siyah saçlarım geriye yatırırken bana kısa bir bakış attı. "İyi olup olmadığını kontrol etmek istedim," dedi yavaşça. Sesi çekingen çıkıyordu. "Bugün... Yanlış hesaplamış da olabilirim..."

"Sen günleri dikkatle sayıyorsun, Gökhan," dedim yavaşça. "Yanılmamışsındır."

Elini çektiğinde saçları tekrar alnına döküldü. "Evet," diye mırıldandı. *"Evet.* Yanılmadım."

Banyonun kapısını tamamen açarken hafifçe gülümsedim. Koluna girip onu koridora doğru çekiştirdim. "Benim için bu kadar endişelenme," dedim usulca.

Gökhan'ın gözleri yere çevrildi. Rol yaptığımı biliyordu.

Onun sessizliği bana da bulaştı. Banyonun koridorundan çıkmadan önce kolumu çektim. Derin bir nefes alıp salona açılan, onlarca boş saksının durduğu koridora çıktık.

Koltuklarda sadece Sarp ve Çağrı oturuyordu. Muhtemelen diğerleri kahvaltı hazırlamak için mutfaktaydı. Beni görmeden kahvaltı hazırlamaya başlamaları iyiydi çünkü Ölüm'ün bizi bir arada görüp, bizimle daha karnımız açken yeni bir oyun oynamaya başlamasını istemiyordum. O bizimle iletişime geçince yemek yiyecek halimiz kalmıyordu.

Eh, Sarp hariçti. Onun midesi her türlü duruma hazırdı. Yaşanan kötü olaylar bile açlığını yatıştırmıyordu. Sarp'ın en büyüleyici özelliği buydu.

"Günaydın," dedim koltuklara yaklaşırken. İkisinin de gözleri bize döndüğünde, Çağrı'nın varlığından rahatsızlık duymuş olsa gerek, Gökhan direkt mutfağa yöneldi. "Ben yardım edeyim," gibi bir şeyler geveledi.

Çağrı, Gökhan'ın arkasından kısa bir bakış attı. Yüzünde bir an öfke belirdiğine yemin edebilirdim.

Mutfağa geçip diğerleriyle yüzleşmek ve burada oturup onları görmeyi ertelemek arasında kaldım. Eninde sonunda diğerlerini görecektim. Sorularıyla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Nereye kadar kaçabilirdim ki? Yine de... Kaçabildiğim kadar kaçmanın nesi kötüydü? Peki burada otursam, her sabah olduğum gibi mutfakta olmadığım için bir şeylerden kaçtığımı anlarlar mıydı? Bu onlara kötü hissettirir miydi?

Kararsız bir şekilde ayakta dikilişimi izleyen Sarp, "Günaydın," dedi yavaşça. "Mutfağa geçmeyeceksen gel otur. Trafik lambası taklidi yapıyor gibi duruyorsun."

"Tahmin et hangi ışık yanıyor," diye ekledi Çağrı.

"Kırmızı," dedim kaşlarımı kaldırırken. "Yorum yapmamanız için."

İkisinin de gözlerine baktım. Bakışlarında bir tuhaflık vardı. Gördüğüm şey neydi bilmiyorum ama bugünün hangi gün olduğunu anladıkları kesindi. Sarp konuştuktan hemen sonra gözlerini kaçırmıştı. Çağrı ise tepkimi ölçmeye çalışıyormuş gibi yüzüme bakıyordu.

Sanki pes edip etmeyeceğimi merak ediyordu.

Bir şey söylemediklerinde, "Ben içeriye yardıma geçiyorum," dedim mutfağı işaret ederek. "Geliyor musunuz?"

"Ha," dedi Sarp ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. "Kolay gelsin.

Adımlarım geri geri gitse de kendimi zorlayarak mutfağa ilerledim. Salondan mutfağa açılan eşiği geçtikten sonra gözlerimi yerden ayırıp yavaşça mutfağın içine çevirdim.

Gökhan donuk bakışlarla masayı izlerken tezgâha yaslanmıştı. Kutay sakin görünüyordu. Kahvaltı masasını hazırlarken o kadar odaklanmıştı ki, içeri girdiğimi bile fark etmemişti. Egemen dünyanın en ilginç şeyi çay suyunun kaynamasını bek-

lemekmiş gibi ocaktaki çaydanlıktan çıkan buharı parmağıyla dağıtıyordu. Kafasını buzdolabına yaslamıştı. Sarı saçları dağınık, bakışları dalgındı.

Gerginliği belli olan Mete ise mutfağı boylu boyunca yürümekle meşguldü. Beni ilk gören de o oldu.

Mete bana bakarken bocaladığında, "Günaydın," diyerek içeriye girdim. "Kolay gelsin herkese." Yavaşça yutkundum ve onların bakışları bana çevrilirken tezgâha baktım. "Yapabileceğim herhangi bir şey kaldı mı? Ben banyodayken tüm iş bitmiş sanki."

Havadan sudan konuşma isteğime ayak uydurdular. "Günaydın," dedi Kutay rahat bir tavırla. Göz teması kurduğumuzda yüzünde her zamanki nazik gülümsemesi vardı. "Şu ana kadar tüm kahvaltıları hazırlamakta yardım ettin zaten. Bir günlük kaytarmadan bir şey olmaz. Yapacak bir şey kalmadı, çayı beklemekten başka."

Egemen bana kısa bir bakış atmakla yetindi. Ardından tekrar çaydanlığa döndü. "Siktiğimin çayı kaynamıyor."

Bu sanki... çayın suçuymuş gibi konuşmuştu.

"Suyu gereksiz fazla," dedi Gökhan ifadesiz bir sesle. "Beş kişi birer bardak içiyor. Oysa o suyla koyun sürüsünün tasları bile dolar."

"Çiçeğime veririm," dedi Kutay.

"Kaynamış suyu mu?" dedim tereddütle.

"Soğuyunca," dedi Kutay. "Kaynatmak mikrobu kırar ya, İstanbul'un musluk suyu malum... Çiçeği zaten hep kaynatıldıktan sonra soğumuş suyla suluyorum."

Egemen'in kaşları çatılırken yüzünde huysuz bir ifade belirdi. "Dökeyim o zaman yarısını?" dedi sorarcasına.

Kutay iç geçirdi.

"İş işten geçti," dedi Mete kafasını eğip beni selamlarken. Onu kahvaltının hazırlanış aşamasında mutfakta görmek garipti. "Kaynar birazdan. *Bekle*. Ne işin var zaten?"

Nirvana

Egemen yerinden azıcık bile kıpırdamadan çaydanlığı izlemeye devam etti. Mete'ye cevap vermedi. Bana bakmadı. Benden kaçtığını hissediyordum ve bana bakmaması beni rahatsız ediyordu.

Beni mi *suçluyordu?*

Onu seçme ihtimalimin olduğunu düşünmekten nefret mi ediyordu?

Göğsüm çaresizlikle ezilirken tekrar bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim. Hızla mutfakta ilerleyip, masanın yanındaki sandalyeyi çekerek yerime oturdum. Daha doğrusu sandalyeye kendimi bıraktım.

"İyi misin?" diye sordu Mete.

Sesindeki endişe beni neredeyse gülümsetecekti. Bu kadar çok mu ihtiyacım vardı biraz olsun ilgiye, önemsenmeye? Böyle bir evde bile aradığım şey bu muydu?

"İyiyim," dedim gözlerimi ona çevirirken. Ölüm'ün gözündeki yalanımı sağlamlaştırmak için, "Muhtemelen regl olduğumdan," diye ekledim. Toplumun bana dayattığı utanma hissini bastırdım ve bir erkekle bu konuyu ikinci kez konuştuğumu düşünmemeye çalıştım. "Bu dönemde biraz yorgun hissetmek normal."

"İhtiyacın olan bir şey var mı?"

Sanki bir şey istesem gidip alabilecekti ya da yapabilecekti. "Yok," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim." Ona verebileceğim tek şey çirkin ve zayıf tebessümümdü. Bu yüzden ona elimde olan tek şeyi verdim.

Mete ifadesiz bir yüzle gülümsememe baktı. Ardından kafasını sağa sola sallayıp mutfağı turlamaya devam etti.

Göğsümdeki ağrı biraz daha arttı.

Kutay dolu sürahiyi masaya koyarken ela gözleri beni buldu. "Benim de aniden kalkınca gözüm kararıyor. Bazen hızlı kalkmamış olsam da uzun süre oturduktan sonra ayaklanınca

Nirvana

oluyor." Sandalyeyi çekip kendi yerine oturdu. "Burada düzenli beslenmiyoruz. Dengesiz ve yetersiz beslendiğimiz için muhtemelen bedenimizde birçok şey yolunda değildir."

"Tabii," diye mırıldandım gözlerimi masaya çevirirken. "Bu evde *herhangi bir şey* yolunda değil."

Daha fazla konuşmadık.

Bugünün önceki günlerden bir farkı yokmuş gibi davransak da hepimiz farkı biliyorduk. Bana verilen görevi biliyorduk. Normal davransalar bile bakışlarından belli oluyordu. En rahat görünen Kutay'dı ama onun tavırları bile biraz zorlama gibiydi. Sanki önceki günlere oranla kendini daha fazla konuşmak için zorluyordu.

Çay nihayet kaynadığında Egemen yaslandığı buzdolabından ayrıldı. Sarp'ın ve benim bardaklarımız hariç diğer bardakları doldurduktan sonra yerine oturdu. Mete diğerlerini argo bir dille çağırıp gergin bir şekilde sandalyesine çöktü ve kendi tabağına düşmanıymış gibi baktı. Herkes yerine geçtiğinde masaya gerginlik hâkimdi.

Her şey yolundaymış gibi yemek yemeye başladım. Diğerleri de aynısını yaptı.

Hiçbir şeyden tat alamadım. Sanki içtiğim su zehirdi. Peynirin tadının havadan farkı yoktu. Yuttuğum her şey sırf yaşamak içindi. İşin aslı aç bile hissetmiyordum. Kendime ve masadakilere her şeyin yolunda olduğunu kanıtlamaya çalışırcasına, hâlâ bir şeyler yiyecek midemin olduğunu ispatlamak istercesine yapıyordum bunu. Gökhan da böyle yapmıştı.

Kaşıkla, ağzına götür ve yut.

İşlerin böyle gitmesine izin vermeyen kişi Çağrı oldu.

"Her şey yolundaymış gibi mi davranacağız?" diye sorarken sesi sertti. Gözlerimi ona çevirmeden önce tabağına baktım. Yarım yamalak bir şeyler yemişti. Sanki yemek yemeye

Nihova

içi el vermemişti. Gözlerimi yüzüne kaydırdığımda bakışlarını yakaladım. "Bugün *o gün* değil mi?"

Uyarırcasına, "Çağrı," dedi Mete tok bir sesle.

"Öyle," dedim boğazım kururken. Gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum. "Fikrim hâlâ aynı. Yaşamak istiyorum."

"O zaman bugün *o günmüş* gibi ona göre davranın, dedi Çağrı dişlerini gıcırdatırken. İşaretparmağını Kutay'a doğrulttu. "Özellikle de sen. Şu tavırlarını bir kenara bırak ve bir kez olsun adam gibi hislerini göster. Yoksa seçilme düşüncesi hoşuna mı gidiyor?"

Kutay ona soğukkanlı bir ifadeyle baktı. "En azından bunları düşünmeden bir kahvaltı yapabilirdik, Çağrı. Değil mi? Bu konuyu illa sofrada açmak zorundaydın. Ne batıyor sana?" Sabır dilenircesine kesik bir nefes aldı. Tatsız bir ifadeyle kendi tabağına baktı. "Git işine, Çağrı."

Çağrı'nın neye sinirli olduğunu tam olarak anlamamıştım. Gökhan'la *birlikte olduğu* günde olduğu gibi kimsenin boğazından tek bir lokma geçmemesini, kimsenin konuşmamasını mı istiyordu? Belki o da neden böyle davrandığını bilmiyordu. "Sinirimi bozuyorsunuz," dedi hışımla sandalyesinden kalkarken. Tabağını olduğu gibi bıraktı. "Böyle davranmaya devam edin siz."

"Ne bekliyorsun?" diye bağırdım gidişini izlemek için sandalyemde dönerken. "*Neden böyle yapıyorsun?*"

Bana cevap vermeden mutfağın kapısında gözden kayboldu.

Gözlerim sızlarken kimseye bakmadan önüme döndüm. Elimdeki kaşığı yavaşça bıraktım ve dopdolu hissettiğim midemle öylece tabağımı izledim. Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak tekrar kaşığı aldım ve tabağımdakileri ağzıma tıktım. Ağzımı dolu tutmak, bir şeyleri çiğnemek gözyaşlarımı bastırıyor gibiydi.

"Afra..." diye başladı Kutay.

Kafamı sağa sola sallamam susması için yeterliydi.

Kahvaltı bitene kadar kimse tek kelime etmedi. Kutay, Çağrı gittikten sonra bir şeyler yemeyi bırakmıştı. Yine de herkes işini bitirene kadar masadan kalkmadı. Çağrı ve Kutay'ın tabağını silip süpürdükten sonra Sarp'ın da masada iş kalmamıştı.

"Biz Afra'yla bulaşık yıkayacağız," dedi Gökhan sandalyesinden kalkarken. Gri, bol tişörtünü silkeledi. "Hallederiz biz burayı," diye ekledi Kutay'ı tabaklara uzanırken görünce. İkisi arasındaki bakışmayı anlamamam için aptal olmam gerekiyordu. Muhtemelen Kutay, Gökhan'la burada sohbet ettiğimizi fark etmişti. Gökhan da konuşmaya ihtiyacım olacağını düşündüğünden beni burada tutmak istiyordu.

Kibarca herkesi kovuyordu.

Kutay başıyla onayladı. "Şimdiden elinize sağlık," dedi çıkışa yönelirken. Mete bir bardak suyu ayakta kafasına diktikten sonra peşine takıldı. Sarp kişi sayısı azaldıkça panikliyormuş gibi sendeleyerek ayağa kalktı.

Ve sonrasında Egemen gözlerini yüzüme çevirdi. "Yardım etmek için kalabilirim," derken sesi ifadesizdi.

Gökhan'ın benimle ne konuşacağından emin olmasam da ikimiz yalnızken daha rahat edeceğini biliyordum. Bu yüzden bakışlarımı kaçırıp kafamı sağa sola salladım. "Sağ ol." Egemen'in bakışlarını hissediyordum ancak ona dönmedim. Omzu benimkine hafifçe değip geçerken hareket etmeden durdum.

En sonunda mutfak boşalmıştı.

"Gel, otur," dedi Gökhan kalktığı sandalyesine çökerken. "Senin için sorun değilse oturarak konuşalım, olur mu?"

"Motivasyon konuşması mı yapacaksın?" diye sordum zoraki bir gülüşle. Gözpınarlarım ıslanmaya başlamıştı.

Bakışlarını yüzüme sabitlediğinde çenemi kapadım ve iç geçirerek sandalyeye geri oturdum. Kendime su doldurdum.

Nihova

Bardağımdan bir yudum aldıktan sonra sandalyemde dikleşip çaprazımda oturan Gökhan'a baktım. "Seni dinliyorum," dedim alçak sesle. "Bir şey mi soracaktın?"

"Ben sadece..." Sertçe yutkundu. Ellerini masanın üzerine koydu. "Dün gece boyunca düşündüm ve bir çıkış noktası aramaya çalıştım. Sonra da bir şeyi fark ettim." Ne diyeceğini bilmiyormuş gibi konuşuyordu. Sanki dilinin rüzgârı hangi yöne eserse kelimeleri o yöne savrulacaktı. "Çağrı'yla birkaç gün öncesine kadar kanlı bıçaklıydık ama bize bu görevi verdiğinde bir seçim şansı tanımamıştı. O geceyi yaşamak kadar iğrenç olan taraf, birbirimizden nefret etmemizdi. Çünkü ben geçmişte bir erkekle birlikte olmuş biriydim ve Çağrı da... Onun geçmişini de gördük. Bu yüzden Ölüm eşleştirmeyi kendisi yapmıştı."

Gözlerimi kırptım. "Bana seçim şansı vermesinin bir nedeni mi olduğunu düşünüyorsun?"

"Hem evet hem de hayır." Derin bir nefes aldı. "Sana görevi verdi. Seni tecavüze uğratan kişi Ölüm'ün kendisi. Yine de kiminle yatacağını seçmedi. Bunu *senin* seçmeni istedi. Çünkü seçtiğin kişi de tecavüze uğrayacak ve bu kararı *senin* vermeni istiyor. Sadece ruhunu, bedenini mahvetmek istemiyor. *Vicdanına* oynuyor. Bunu fark ettim." Gözlerini kaçırmamak için kendini zor tuttuğu belliydi. "Sen... hâlâ emin misin?"

"Yaşamak istiyorum." Gözlerimi kırpmadım. "Ölmek istemiyorum."

"Beni seçebilirsin," dedi Gökhan yanaklarının üstü hafifçe kızarırken. "Ancak yalnızca... *ölmek* istersen." Masanın üstündeki elleri kıpır kıpırdı. "Afra, hâlâ çoğu gün ölü olmayı diliyorum. Yaşamıyor olmayı. Pes etmek istiyorum. Bunu durduran şey, ne biliyor musun?" Saçları kaşlarının üzerinde hareketlendi. "Verdiğimiz söz." Hafifçe gülümsedi. "Birlikte hayatta kalmak için çabalamamızı söyledin." Kafasını dikleştirdiğin-

de gözleri tekrar beni buldu. "Bunun için çabalıyorum ama bu sözü tutamazsan, tutmak istemezsen seni anlarım."

"Gökhan..." dedim devam etmemesi için. Çünkü her cümlesi boğazımda bir şeylerin tıkanmasına neden oluyordu. "Pes etmem."

"Yine de pes etmek istersen seni anlarım," diye devam etti. "Ölmekte kararlıysan beni seç. Hiçbir şey yapmayız ve sabaha..." Sesi gittikçe kısılırken sertçe yutkundu. Bakışlarını kaçırdı. "Her şey bitmiş olur." Bembeyaz teninin rengi daha da solarken kameralara doğru kaçamak bir bakış attı. "Belki de temiz ve hızlı bir ölüm olur." Sesi düşünceliydi.

"Yaşamak istiyorum," derken sesim çatladı. Gözlerim gözyaşlarım kucaklarken avucumu ağzıma bastırdım. Gözyaşlarım istemsizce yanaklarıma doğru süzüldüğünde boğazım düğümlendi. "Üzgünüm. Ben... yapamam."

Gökhan kafasını aşağı yukarı salladı. Bakışları tekrar beni buldu. "Anlıyorum," dedi alçak sesle. "Yalnızca... senin yerinde olsaydım senin verdiğin kararı vermezdim." Soluk tenli, mavi-yeşil damarları belirgin ellerini masanın üzerinden çekti. "Çünkü geleceğine karar verdiğim tek hayat kendiminki olmazdı."

Kelimelerinin ağırlığı gülle misali üzerime yığıldı.

Gökhan masayı tek başına topladı. Sonra da bana bir şey demeden bulaşıkları kendi yıkamaya başladı. Bir şey söylememişti çünkü sessiz hıçkırıklarla sarsılarak ağlıyordum. Avucumu ağzıma bastırmıştım. Nefeslerim sık sık tıkanıyor, gözyaşları durmadan yanaklarıma ve ağzıma dayadığım elime akıp duruyordu.

Gökhan bulaşıkları yıkadıktan sonra tekrar yanıma geldi. Eğilip elini sırtıma dayarken, "Lütfen yapma böyle," diye fısıldadı acılı bir sesle. "Sana yaptırmak istediği de bu. Kimi seçersen seç, olacakların sorumlusu her türlü Ölüm olacak fakat o

sana seçim şansı vermek istiyor. Neden? Çünkü insanlar kendi seçimlerinin sonucunda sorumluluk alır." İç geçirdi. "Birine tecavüz ettiğini düşünmeni istiyor. Birinin hayatını batıracağını. Ve ben yerinde olsam güçsüzün teki olduğum için bana düşündürtmeye çalıştığı şeyi düşünürdüm."

"Yapacağım şey zaten bu değil mi? Birine tecavüz etmek değil mi?" dedim titreyen sesimle. "Bencil olduğumu düşünmüyor musun?"

Gökhan'ın bakışları karardı. "Ah, hayır," diye homurdandı. "Ancak sen, onlara tecavüz etmiş gibi hissedeceksin."

Gözlüğümü kaldırıp gözlerimi kuruladım. "Bence... ucunda ölümüm olmasaydı ikisi de bunu yapmayı reddederdi."

"Kutay kibarlıktan reddederdi," dedi Gökhan. "Egemen konusunda emin değilim."

Kısa bir an bakıştık.

"Kızların ayılıp bayıldığı havalı tiplerden gibi duruyor," diye ekledi. "Ve öyle tiplerin... benzer özellikleri olur."

"Kimseyle yatmadığını ve sevgili olmadığını söylememiş miydi?" diye mırıldandım.

"Herkesin doğruyu söylediğini nereden çıkardın?" Bakışlarını kaçırmadan keskin bir şekilde yüzüme baktı. "Daire 13'teyiz. Herkes iyi-kötü bir şeyler saklıyor."

Yüzümdeki ıslaklığı iyice temizleyip ellerimi tişörtüme sildim. "Boş ver gitsin," dedim başımı iki yana sallarken. Gözyaşlarım nihayet akmayı bırakmıştı. "Yaşamak için başkalarının hayatını da karartacağım belki de. Benden tiksineceksiniz. Ölüm'ün istediği gibi. Onu değil, beni suçlayacaksınız çünkü iletişime geçtiği kişi benim."

"Asla seni suçlamam," derken sesi sertti. "Seni kurban olarak görüyorum, Afra. Bizim gibi. Benim gibi. Onun gibi değilsin. Onun dönüştürmeye çalıştığı kişi olmayacaksın. Ne yaparsan yap."

"Erken konuşma," dedim kuru kuru hıçkırırken. Gülmekle ağlamak arasında kalmıştım. "Belki geçmişimden öyle bir şey çıkar ki, benden nefret edersin."

"Etmem." Yanağını eline yaslayarak dik dik yüzüme baktı. "Afra, bu evde kendini yalnızlaştırmaya mı çalışıyorsun? Ölüm sana ne söylüyor bilmiyorum ama onun bahsettiği kişi değilsin." Dikkatimi çekmeye çalışırcasına tutup çenemi kaldırdı. "Kötü biri *değilsin*. O gün, o sokaktan geçerken de hiçbir suçun *yoktu*. Ölüm seni *tanımıyor*."

Gözyaşları tekrar gözlerime hücum ederken muhtemelen Gökhan'ın bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ölüm beni tanıyordu.

Bu beni delirtiyordu. Ölümüne korkutuyordu.

Konuşamayacak kadar dolmuş hissederken kafamı aşağı yukarı salladım ve gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı geriye göndermeye çalıştım.

Gökhan endişeli bir ifadeyle bana bakarken, "Sarılalım mı?" diye sordu çekingen bir sesle.

Hafifçe güldüm. "Hani böyle şeyler sorulmazdı?"

Başını iki yana sallarken gülümsedi. "Sanırım çaresiz hissettiğinde sorulabiliyormuş."

Bir saniye geçmeden ikimiz de ayaktaydık. Gökhan'ın sarılışı sanki temas sevmiyormuş gibi yine gevşekti. Yine de içtenliğini hissedebiliyordum. Alnını hafifçe başıma yaslarken şefkate ihtiyacı olan bir kediye benziyordu.

"Hayatta kal," dedi geri çekilirken. Yüzüne yine o donuk ifade yerleşmişti.

Başımı sallayarak onu onayladım.

"Mutfakta daha iş kalmadı." Tezgâha kısa bir bakış attı. "İstersen yüzünü bir yıka, kendine gel. Sonra birlikte içeri geçeriz. Ya da... yalnız kalmak istiyorsan önceden geçebilirim salona."

"Ben biraz yalnız kalayım," dedim hafifçe gülümseyerek. Gökhan kafasını usulca eğdi ve mutfağın çıkışına yöneldi. Çök-

müş omuzlarına gözlerimi sabitlerken, "Her şey için teşekkür ederim," diye ekledim.

Önemli değil dercesine omuz silkmekle yetindi.

Gözlüğümü tekrar çıkarıp tezgâha doğru ilerledim. Suyu açtım ve tekrar yüzümü yıkadım. Kısa bir an aklıma annem geldi. Mutfakta yüzümü yıkasaydım tüm gün boyunca konuşur durur, başımın etini yerdi muhtemelen. Mutfakta işi olmayan birinin mutfakta el yıkamasına bile sinir olurdu.

Annem. Neler yapıyordu acaba? Polisler beni arıyor muydu? Benim kayboluşum yüzünden babamla yüz yüze gelmek zorunda kalmış mıydı ve bununla nasıl yüzleşmişti?

Peçeteyle yüzümü kuruladıktan sonra gözlüğümü tekrar taktım. Gökhan'ın söylediklerini düşünürken bu sefer ağlama isteği hissetmemiştim. Az önce kendimi acındırmak için ağlayıp ağlamadığımı merak ettim.

Arkamda birinin varlığını hissettiğimde hızla arkama döndüm.

Mete birkaç adım arkamda, çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. Elleri ceplerindeydi, kollarında damarlar belirmişti. İçeride kavga ettiklerinden şüphelenirken başparmağımı ön dişlerimin arkasında dayayıp derin bir nefes verdim. "Ödümü kopardın," dedim bir anda kontrol altından çıkan kalp atışlarıma odaklanırken.

"Çok dalgın görünüyordun. Ses etsem bile ödün kopardı." Göz devirdi. Bakışları yüzümde dolanırken ağladığımı fark etmiş gibi kaşları daha da çatıldı. "Geç bakalım masaya. Seninle bir daha konuşalım. Belki yalnız konuşurken daha rahat olursun, ha?"

"Aslında Gökhan'la da az önce..." Sesim gittikçe kısılırken Mete'nin kararlı duruşuna baktım. "Pekâlâ," diye mırıldanıp masaya doğru ilerlemeye başladım. Hepsi benimle böyle ayrı

ayrı konuşacak mıydı? Kutay ve Egemen'in bunu yapmamasını dilerken buldum kendimi.

Karşılıklı oturduğumuzda Mete ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve bana ciddi bir ifadeyle baktı. "Geçmişini ya da kararını sorgulamaya çalışmayacağım," dedi yumuşak bir sesle. "Yaşamak istemeni anlıyorum. Benim iki yıldır yapmaya çalıştığım şey de bu. Sadece eğer bunu yapmak, yalnız olmak istemezsen ciddi olduğumu bilmeni istedim. Tamam mı, abicim?"

Boğazıma bir yumru oturdu.

"Diğerlerini siktir et," dedi sert bir sesle. "Kalan bizimle kalır. Akşam odalara dönmeyiz." Duraksadı. "Şimdi bunu söyledim diye sakın vicdan yapma. İki yıldır yaşamaya çalışıyorum, evet. Ancak bu evden çıkacağıma dair bir umudum yok. Bir kızın tecavüze uğramasına göz yummaktansa bugün ölmeyi tercih ederim. Bu tamamen benim kararım. Kendini suçlayacağın bir durum değil." Gözlerini kısa bir anlığına yüzümden ayırdı. "Benim de ablam vardı, dışarıda olduğu her saniye bile gerginlikten yerimde duramazdım. Artık o yok ama sen varsın, Afra. Bu evde koruyup kollayabileceğim, kardeşim diyebileceğim tek kişisin."

Ciddiyetle bana bakarak konuşurken ölmekten bahsediyordu. Göğsümü ezen ağırlık gittikçe büyüdü fakat gözyaşlarına direndim. Onun önünde hıçkırıklara boğulmadım. Dinledim. Sonra da onu reddettim. Hayatta kalmak istediğimi söyledim. Birinin benim için kendini tehlikeye atmasını istemediğimi söyledim. Aslında hıçkıra hıçkıra ağlayabilirdim tekrar. Gökhan'dan sonra Mete...

Sevgili annem, diye düşündüm zihnimde bir mektup yazmaya başlarken. *Sana daha önce hiç söylemedim ama okul zamanı oğlanların bana çıkma teklifi ettiği olmuştu. Çoğu tanımadığım kişilerdi. Çok güzel bir kız değilim, yine de dış görünüşüm için teklif ederlerdi çünkü kimse beni tanımıyordu. Aslınur'un bana*

Nirvana

erkek meselesinden dolayı sataştığını tahmin edebilmiştin ama Deha'nın bana çıkma teklifi ettiğini sana hiç söylememiştim. Her neyse, artık bir önemi yok. Hepsi önemsiz tekliflerdi, anne.

Mete'yi iyi olacağıma zar zor ikna ettim. Hemen ardından kendimi tutamadan ona sıkıca sarıldım.

Sarılmayı çok seven biri olmadığımı biliyorsun, anne. Düşündüm de... Belki de sarılacak kimsem yoktu. İstediğimde üstüne atlayacağım birileri yoktu. Arkadaşım yoktu. Sana sarılınca kendimi aciz hissediyordum. Böylece sarılmayı sevmiyor gibi davranmıştım belki de.

Anne, sarılacak birilerini buldum.

İçeriye döndüğümüzde kendimi tuhaf hissediyordum. Hem ağlamak hem gülmek istiyordum. Sonuç olarak onlara ne yapacağımı anlatmak dışında hiçbir şey yapamadım. "Bunu bir oyun olarak görüyor," dedim pürüzlü bir sesle. "Seçimimi gece yarısı yapmamı ve kimi seçeceğimi size söylememi istemiyor. Bugün hakkında konuşulacak bir şey yok."

Koltuklarımıza çöktük ve Çağrı'nın istediği gibi sustuk, normal bir günmüş gibi davranmadık. Çağrı ve Gökhan'ın yaşadığı o gecenin gündüzünde olduğu gibi sessizliğe gömüldük.

Öğle yemeği de tatsız geldi ağzıma. Buna rağmen Çağrı yüzüme bakmadan kendi konservesini bana uzattı. "Al," diye homurdandı. "Karnını iyi tutsun." Yaptığı hareket bir barış teklifine benzediği için onu reddedemedim. Konserveyi zorlukla bitirdim. Yutkunduğumu bile hissedemiyordum.

Akşam yemeğinden sonra Sarp benden ona saç örmeyi öğretmemi istedi. "Saçlarımı ör istersen," dedi banyodan aldığı tarakla yanıma gelirken. "Saçımı örmen beni rahatlatıyordu. Belki örerken sen de rahatlarsın." Koltukların ortasındaki sehpaya çöküp tarağı bana uzattı. "Bana da öğretebilirsin hem. Saçlarım örerim."

Gülümsemem titredi. "Gel otur, ben seninkini öreyim," de-

dim tarağı elinden alırken. "Saç örgüsünü başka bir gün öğretirim sana."

Kaçırıldım, anne. Kendimi altı erkeğin içinde bulduğumda aklıma neler geldi, tahmin edebiliyor musun? Haberlere bile çıkamayacak bir kadın cinayeti olacağımı düşündüm. Bana tecavüz edeceklerini, şiddete uğrayacağımı düşündüm. Öyle olmadı.

Bu sadece düşüncelerimde yazdığım bir mektup ama... gerçek gibi davranacağım. İlk yazdıklarımı hatırlıyor musun? Daha önce önemsiz teklifler aldığımı söylemiştim.

Anne, delice gelebilir ama burada hepsi arkadaşım oldu. Bana birlikte ölmeyi bile teklif ettiler. Bu aldığım en güzel teklifti. En azından... birkaçı bunu teklif etti. Fakat sakın kızma. Diğerleri de elinden geleni yapıyor. Çağrı kendi yemeğini bana verdi. Sarp, Beyza'yı kaybedeli hep suskundu ama bir şeyler yapmaya çalışıyor. Kutay ve Egemen kendini feda ediyor. Gökhan ile Mete, bu gece yaşanmasın diye ölmeyi teklif etti. Bu evde pek seçeneğimiz yok.

Sarp'ın uzun, sarı saçlarını sıkıca ördüm. Ardından kendi örgümdeki tokayı çekip onunkinin ucuna bağladım. "İşte bitti," dedim zihnimdeki cümleleri dağıtırken. "Saçlarınla uğraşmayı seviyorum, Sarp. Sağ ol."

Sarp örgüsünü omzunun üstüne doğru çekerek inceledi. "Bunun aynısını yapmayı öğreteceksin bana, ona göre. İleride küçük, sarışın bir kızım olduğunda istediği tüm saç modellerini yapabilmem gerekiyor."

Diğerlerinin bakışları üzerimizdeyken hafifçe gülümsedim. "Başka bir gün, söz," dedim örgüsünü sırtından aşağıya doğru bırakarak. Ellerimi kaldırıp kendi örgümü çözmeye koyuldum. Kararmaya başlayan havaya kaçamak bir bakış attım. "Şimdi biraz kitapları karıştıracağım."

Bakışları üzerimden çekilirken kitaplığa doğru yürüdüm.

Nihova

Koridorda yalnız başına duran unutmabeni çiçeğine kısa bir bakış attıktan sonra gözlerimi kitaplığa çevirdim. Kitapların sırtında yazılı isimlerini okuyarak parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim. İşin aslı kitap okuyabileceğimi düşünmüyordum, yine de beni oyalayacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Sadece sayfalarını çevirirdim belki. Böylece rahatlardım.

Gözlerim daha önce okuduğum kitaba takılı kaldı. *Bir İdam Mahkûmunun Son Günü.*

"*Bir tutsağın son günü*," diye mırıldandım kitabı çekip alırken.

Zil sesi seçimimi onaylarcasına aniden yükseldi.

İnce kitabı avucumda sıkarken sırtımı kitaplığa döndüm. Attığım adımın sesi zihnimde gök gürültüsü gibi yankılanırken gözlerimi yerden kaldırıp diğerlerine çevirdim. Hepsinin bedenindeki, yüzündeki gerginliği görebiliyordum. Bakışlarımı tekrar yere çevirirken, "Seçilmek istemeyeni seçmeyeceğim," diye mırıldandım. "Lütfen rahatlayın." Kırmızı çizginin önünde durup tekrar onlara döndüm. Gözlerimi bir Kutay'a, bir Egemen'e çevirdim. İkisi de bana bakıyordu.

"Fikrinizi değiştirdiyseniz söyleyebilirsiniz," dedim alçak sesle. Yine de zil sesi sesimi ezip geçememişti. Hepsi yanıma gelip kırmızı çizgide sıra olurken Kutay kafasını iki yana salladı. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Egemen rahat bir tavırla, "Sorun yok," dedi yatıştırırcasına. "Birini seç gitsin."

"İstersen yazı tura at," dedi Sarp endişeli bir sesle.

Mete ensesine sert bir tokat geçirdiğinde Sarp bükülüp ensesini kavradı. "Yavaş ya!" diye bağırdı Mete'ye dik dik bakarken. "Örgümü tokatlamasana!"

Mete onu umursamadan bana döndü. "Teklifim hâlâ geçerli," dedi kendinden emin bir şekilde.

Evet, demek istedim. *Beni yalnız bırakma. Beni odama yollama. Benimle salonda kalın. Onun benimle baş başa konuşma-*

sına izin vermeyin. Beni koruyun. Tüm bunları yutup, "Teşekkür ederim," demekle yetindim. "İyi geceler, Mete."

Mete'nin rengi atarken kırmızı çizginin bu tarafında bir dakika daha kaldı. Sanki fikrimi değiştirmem için bana zaman veriyordu. Fakat çok geçmeden zil sesi uyarırcasına daha da yükseldi ve Mete güçlükle arkasını dönerek koridora çıktı. Topallayan bacağıyla odasına yürürken birkaç kez durup omzunun üzerinden bize doğru baktı.

Onun ardından Sarp hiçbir şey demeden gitti. Onu izleyen Egemen, içeriye girerken dönüp bir bakış bile atmadı. Ondan sonra Kutay geçti. Kapısının önünde endişeli bir şekilde dikilerek bana kaçamak bir bakış attıktan sonra kafasını eğip içeri girdi. Geriye Çağrı, Gökhan ve ben kalmıştık.

Çağrı koridora çıkmadan önce, "İyi şanslar," dedi tuhaf bir sesle. Yan gözle yüzüme baktıktan sonra koridora çıktı. Ve sonra da Gökhan... Bana döndü. Çekingen bir şekilde kendi ayaklarına bakarken, "Benim de teklifim hâlâ geçerli," diye mırıldandı. "Ölmek istersen birlikte ölürüz. Yaşamak istersen birlikte yaşarız."

Kıpırdamadan ona baktım. Geriye doğru bir adım atarken gözlerini yüzümden ayırmadı. Çok geçmeden o da odasına girdi.

Kendimi bomboş koridora bakarken buldum. Günler acı verecek kadar hızlı geçmişti. Gittikçe yükselen zil sesi kulak zarımı acıtmaya başlamıştı. İleri doğru bir adım attım. Bir tane daha... Birkaç adımda odama girmiştim.

Zil sessizliğe gömülürken odanın içine doğru ilerledim. Kendimi yatağın üstüne bırakıp kolumu alnıma dayadım ve gözlerimi tavana diktim.

Günler geçmişti. Geriye seçim yapmam için birkaç saat kalmıştı.

Hiçbir şey hissedemiyordum.

Yatakta doğrulup elimdeki kitabı açtım. Kutay'ın Ölüm'ün

Nihova

takıntısıyla ilgili söylediklerini hatırlayarak on üçüncü sayfayı buldum ve alıntılar için işaretlediği noktaları aradım. *"Delirmenin insanı yaşattığı söylenir; en azından bilinç kaybolduğu için daha az acı çekilir, ölü gibi uyunur."*

Ürpermedim bile. Gözlerimi yavaşça kaydırarak on üçüncü sayfadaki bölümün konusuna baktım.

Karakterin vasiyetnamesini yazdığı bölümdü.

Parmaklarım hızla sayfaları çevirirken on üçüncü bölüme geldim. Bu bölümde de yeni tutsakların zincirlenmesini ve ana karakterin bunu izleyişini anlatıyordu. Kitabı yüzüme yaklaştırırken sonunda işaretlediği alıntıyı buldum. *"Bunlar kendilerinin oyuncu olacağı güne kadar gösteriyi izleyen mahkûmlardı. Araf'ın hava deliklerinden cehenneme bakan kayıp ruhlar gibi görünüyorlardı."*

Kitabı kapatıp yere attım.

Altı çizili cümleleri okumak, o cümleleri çizen kişinin zihnini görmekle aynı şeydi. Ölüm'ün ne hissettiğini hayal edebiliyordum fakat hissettikleri kimin umurundaydı ki?

Dakikalar ilerlerken asıl düşünmem gereken şeyi düşünmeye başladım. Kimi seçeceğimi.

Kutay bana karşı her zaman kibardı. Hatta diğerleri sınırı aşmadığı sürece herkese karşı kibardı. Sokaktan geçen rasgele biri olamayacak kadar düzgün görünümlüydü ancak görünüşü umurumda değildi. Kıvırcık saçlarıyla, ela gözleriyle, kusursuz yüz hatlarıyla ilgilenmiyordum. İlgilendiğim tek şey, onu seçersem bundan sonrasında bana nasıl davranacağıydı.

Bu evde elinden geleni yapmışken, sırf kibarlığından dolayı bu seçimden geri çekilmemişken onu seçersem benden nefret mi ederdi? Davranışları değişir miydi? Sık sık soğukkanlı birine ihtiyaç duyuyordum. Kriz durumunda evde işleri kontrol altında tutabilecek birine... Kutay o kişiydi. Bu evin ihtiyaç duyduğu kişiydi.

Eğer onu seçersem ruhu kırılır mıydı? Artık olduğu kişi olmaktan çıkar mıydı? Onun bana karşı şimdiye kadarki davranışlarına hakaret mi etmiş olurdum?

Peki ya Egemen... O tamamen bir bilinmezdi. Onu seçersem ne tepki vereceğini kestiremiyordum. Eskisi gibi mi davranırdı? Gerçi... Şimdi nasıl davranıyordu ki? Genelde uyuyordu. Uyanık olduğu zamanlarda birileriyle didişiyordu.

Üstelik bana karşı davranışlarını kestirmek zordu. Çağrı'yla mutfakta konuşurken bizi dinlemişti. Aynı şekilde Gökhan'la koridordaki konuşmamıza da kulak kabartmıştı. Yaptığı hoş değildi ama... beni de dinlemişti. Ona Aslınur'u anlatmıştım ve gözünü kırpmadan dinlerken beni yadırgadığını gösteren bir tepki bile göstermemişti. Bana hak vermişti. Konuşmak istediğimde karşıma oturmuştu ve... bilmiyorum. Bir arkadaş gibiydi.

Onu seçersem bu arkadaşlığı bozar mıydım?

Ben aynı şeyleri tekrar tekrar düşünmeye başlarken Ölüm bana tek bir mesaj attı.

Ölüm: İyi düşün.

Ona cevap vermedim, hatta mesaj attığını bile bir süre sonra unuttum. Odanın içinde ileri geri yürürken silahları, kameraları izledim. Kitabı elime alıp sayfalarını karıştırsam da kelimelere baktığımda alıntıları okuyamadım. Yatağa oturdum. Tekrar ayağa kalktım. Banyoya gittim. Yüzümü ve ellerimi tekrar tekrar yıkadım. Tokam olmasa da saçlarımı tekrar örerek ucunu saçımla bağladım.

İçimdeki boşluk gittikçe büyürken aklıma her türlü şey geliyordu.

Birini seçersem ve istediğini yaparsam... Buna rağmen Ölüm beni öldürürse ne olurdu? Her şey bir hiç uğruna yaşan-

mış olurdu. Peki ya bugün görevi yapmamayı tercih edip ölürsem ve sonrasında diğerleri bu evden kurtulabilirse... O zaman ben bir hiç uğruna ölmüş olurdum.

Kesin olan tek şey buradan kurtulup kurtulamayacağımızın belirsizliğiydi. Ne yaparsam yapayım değip değmeyeceğinden emin olamazdım. Belki bu gece, belki yarın, belki bir hafta sonrasında ölü olacaktım. Aynı şekilde belki bu gece, belki yarın, belki de bir hafta sonra bizi bulacaklardı.

Tüm bunların haberlere çıktığını düşündüm. Sosyal medyada fenomen olduğumuzu ve bizim hakkımızda konuştuklarını aklımda canlandırmaya çalıştım. İnsanlar hakkımda ne düşünürdü? Yaşamak için tecavüze uğramayı seçtiğim için beni güçlü mü görürlerdi? Yoksa tecavüze uğramamak için ölürsem mi güçlü olurdum?

Hangisi savaşmaktı, hangisi pes etmekti? İkisi de canımı yakacaktı ama birinde hâlâ bir kurtuluş şansım olacaktı.

Anne, canım çok yanıyor. On dokuz yaşındayım ben. Bunları neden düşünüyorum?

Kendimle birlikte başka birini de benimle aynı çukura çektiğimi öğrenince ne düşünürlerdi? Beni ne olarak görürlerdi? Bencil biri olduğumu düşünürler miydi? Onların ne düşüneceği bir yana, bu kararım beni gerçekten bencil biri mi yapıyordu?

Önceden sadece kendimi düşünürdüm. "Beni düşünecek kimse yok," derdim. Bu yüzden ben kendime dikkat etmek zorundaydım. Kimse sevmiyor diye kendimi sevmeye çalışırdım. Kimse ilgilenmiyor diye kendimle ilgilenmeye çalışırdım. Sarılacak kimse yok diye yastıklara sarılırdım. Bunu bencillik olarak görmezdim. Ben sadece... kimsenin sevmediği ruhumu kendi başıma sevmeye çalışıyordum.

Şimdi ise beni düşünen insanlar vardı.

Ve ben hâlâ kendimi düşünüyordum.

Saatler bir bir geride kalırken odada dolaşmaya devam et-

tim. Düşüncelerimin başı ve sonu yoktu. Her şeyi düşünüyordum ve bu kadar düşünmek ruhuma ağır geliyordu.

Güzel değildim. Banyoda bir jilet yoktu ve belirgin olmasa bile bacaklarımda tüyler vardı. Aynı şekilde... *orada* da. Bunu düşünmek gözlerimi karartan bir çarpıntıya neden olurken yatağın yanında yere çöktüm.

Her şeyimi kaybetmiştim ben. Geriye sadece canım kalmıştı. Ne olurdu ki birkaç tüyden, kıldan? Zaten birini seçip odasına girdiğimde tüm utancımı kaybetmiş yüzsüzün teki olmayacak mıydım?

Alnımı dizime yasladım. Çok ağlar mıydım? Canım çok yanar mıydı? Ağlarsam karşımdaki kötü hissederdi. Belki Ölüm'ün istediği de buydu. Hem benim hem de karşımdakinin bir tecavüzcü gibi hissetmesi...

Oysa buradaki tek suçlu Ölüm'dü.

Zihnimi dağıtmak istercesine ayağa kalkıp odayı arşınlamaya devam ettim. Kalp atışlarım tenimde yankılanırken yavaş adımlarla pencereye yanaştım. Ellerim parmaklıkları kavrarken alnımı da parmaklıklara dayadım ve gözlerimi karanlık göğe çevirdim.

Yıldızlar yoktu.

Gözlerimi yumarak alnımı parmaklıklara sertçe bastırdım.

Hiç bu kadar *tutsak* hissetmemiştim. Hapsedilmiş... Ellerim, kollarım, özgürlüğüm... Her şeyim görünmez bir güç tarafından bağlanmıştı. Ben bir kelebek değildim, burada hiç özgür olmamıştım.

Farklı, tuhaf bir zil sesi çalmaya başlayana kadar parmaklıklara yapışmış bir şekilde durdum. Sese anlam vermeye çalışırken gözlerimi hafifçe araladım ve bakışlarımı tozlu parmaklığa sabitledim. Sanki bir çocuğu gece uyutmak için çalman bir ninninin melodisiydi. Piyanonun üzerinde dolaşan nazik parmakların çıkardığı ufak seslere benziyordu.

Ve sonra yatağın üzerinde duran telefon titredi.

Parmaklarımı ayırırken boşluğa düşüyormuş gibi hissettim. Bundan sonraki adımlarımın geri dönüşü yoktu.

Yatağa doğru ilerleyip telefonu elime aldım.

Ölüm: Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

O tatlı piyano sesi hiçliğe karışırken hapishanem her zamanki sessizliğine büründü. Telefonu cebime koydum. Belki... belki seçim yaptıktan sonra durmamı ister ve verdiği görevden vazgeçerdi. Ardından bakışlarımı zar zor odanın kapısına çevirip yürümeye başladım.

Anne, diye seslendim beni asla duymayacak, belki de beni bir daha göremeyecek anneme.

Kapıyı açıp koridora çıktım. Ardından kapıyı arkamdan yavaşça kapatarak koridorun ortasında dikildim.

Buraya ilk geldiğimde en çok korktuğum şey bana dokunulmasıydı. Altı erkeklerdi, anne. Aklın alıyor mu?

Silahların hepsi bana dönmüştü. Birkaç adım önümde bu koridora açılan kırmızı çizgi vardı. Hemen sonrasında... hepsinin kapısı tek tek sıralanıyordu. Koridorun en ucundan başlayarak: Mete, Sarp, Egemen, Kutay, Çağrı, Gökhan. En sonunda benim hapishanemin kapısı vardı.

Sonra öğrendim ki sadece altı erkek yoktu, anne. Yedi erkek vardı. Biri bizi buraya tıkan, beni kaçıran, bana bir telefon ve o telefon üzerinden de görevler veren kişiydi. Çok şey oldu. Beni en çok yedincisi korkutuyor. Kendine 'Ölüm' diyor ve bizim de öyle dememizi istiyor. Fakat en korkutucu yanı, beni tanıması. Geçmişte yakın arkadaşmışız gibi iyi tanıması.

Sessizce bir adım atarak Kutay'la Egemen'in kapılarının arasına geçtim. Diğerleri zil sesiyle uyanmış mıydı? Adım ses-

lerimi duyuyorlar mıydı? Kimi seçeceğimi duymak için kapının kenarında oturmuş bekliyorlar mıydı?

En sonunda... Şimdi buradayım, anne. Tecavüze uğramayı kabulleniyorum yaşamak için. Bilsen... Yaptıklarımı bir bilsen beni güçsüz bulur musun çok merak ediyorum. Çabaladım, anne. Kendim için çabaladım. Ve... arkadaşlarım için de çabaladım. O kadar çabaladım ki, onlar için ona isyan etmemin sonucu bu oldu. Yine de merak ediyorum. Bu kadar çabalamama rağmen, bir gün haberlerde yaşadıklarım çıksaydı insanlar hakkımda ne düşünürdü? Babam hakkımda ne düşünürdü? Bir zamanlar aynı sınıfta olduğum arkadaşlarım hakkımda ne düşünürdü? Eninde sonunda ben ölsem bile ne kadar çabaladığımı öğrenecek misiniz?

Hakkımda ne düşüneceksiniz?

Hepsine, hepinize, "Sadece yaşamak istiyorum," demeyi çok isterdim.

"Bu evde yaşanılanları hiç öğrenecek misiniz?" diye mırıldandım. Gözlerimi Mete'nin kapısının hemen üstünde asılı duran silaha çevirdim. Kamera kaydına alacak mıydı? Bu görüntüleri yayacak mıydı? Ya ailemden kaçıp sevgilimle yaşamaya başlamışım gibi dedikodular yayarsa ne olurdu? Beni aramayı bırakırlar mıydı?

Fakat bu yalan olurdu. Bunu yaşamak için yapmıyorum, anne. Ölmemek için yapıyorum. Sanırım bu, siz babamla birlikteyken verdiğim mücadeleden farklı. Çünkü o zamanlar yaşamak istiyordum.

Öne doğru adım attım.

Keşke bir mektup yazacak kâğıdım ve kalemim olsaydı. Keşke bu evde ölecek olsam bile neler olduğunu anlatabilseydim. Birazdan son adımımı atacağım. Kendi ruhumu öldürüyorum, anne. Kamera kayıtlarını alacak mı bilmiyorum. Belki de bu gecenin görüntülerini internette yayacak, sana da ulaştıracak.

Anne, lütfen benden nefret etme.

Nihova

Elimi kaldırıp kapıya vurdum. Bir yumruk, bir vuruş. Koridorda yankılanan tok bir ses.

Çünkü ben kendimden yeterince nefret ediyorum.

Birkaç saniye bekledim. Odadan gelecek her sese dikkat kesilirken elimi kaldırdım ve tekrar kapıya vurdum. Diğerlerinin duyup duymadığını umursamamaya çalıştım. Eninde sonunda kimi seçtiğimi öğreneceklerdi. Kimin kapısının önünde durduğumu bileceklerdi. Onların öğrenemeyeceği ve benim de bilmediğim tek şey vardı: Neden bu seçimi yaptığım.

Odanın içinden küçük bir gıcırtı sesi geldi. Sanki biri yataktan kalkmıştı.

Kolumu indirip ellerimi belimde kavuşturdum. Çenemi dik tutmaya çalışıyordum. Kulağımı dolduran tek ses, kalbimin gürültülü atışlarıydı. *"Güçlü ol,"* dedim kendime. *Güçlü ol, güçlü ol, güçlü ol. Çünkü ne olursa olsun, bu gece yenileceksin.*

Adım sesleri yaklaştı. Ardından kapı gıcırdayarak yavaşça açıldı.

Karşımda uykudan yeni uyanmış gibi gözüken, saçları birbirine girmiş, ışıktan rahatsız olup kısılan gözleriyle şaşkınca bana bakan biri duruyordu.

"Özür dilerim, Egemen," diye mırıldandım. *"Üzgünüm."*

Nirvana

GÜN 47

"Vivit, et est vitae nescius ipse suae.
Yaşıyor ama bilmiyor yaşadığını."
Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
16 Haziran 2021

Özrüm yüzündeki ifadeyi değiştirmemişti. Sanki sözlerimi idrak edemiyordu.

Hatta ne yaptığımı, ne yapmak üzere olduğumu da anlamıyor olabilirdi. Uykudan kurtulmaya çalışarak kırpıştırdığı kirpikleri, şaşkın gözlerini çevreliyordu. Koyu sarı saçları darmadağın olmuştu. Kapının diğer tarafında, bir eli kapının kolunun üstünde bana bakarken ensemdeki saç diplerim ve avuç içlerim terlemeye başladı. Gerçi ne bekliyordum ki? Seve seve bana kapısını açacağını mı?

Sorular hızla zihnime hücum etti. Onu seçtiğim için benden nefret mi edecekti? Korkuyor muydu? Neden hiçbir şey söylemiyordu ve kapıda öylece dikiliyordu?

Konuşmak istiyordum ama tuhaf bir şekilde sesimi diğerlerinin de duymasından korkuyordum. O kadar utanıyordum ki... Utanmamın saçma olduğunun farkındaydım. Eninde sonunda bu geceden sağ çıkabilirsem yarın onların yüzüne bakacaktım. Onlar da bana bakacaktı. Bu gece ne olduğunu bilerek bakacaklardı. Buna rağmen şimdi iki kelime etmeye nasıl çekinirdim? Sesimi duysalar ne olurdu?

Yüzsüzmüşüm gibi hissediyordum.

Boğazımda bir yumru oluşurken ellerimin terini eşofmanıma sildim. Donup kalmış Egemen'in karşısında hareket edersem, o çekilmeden odasının içine girersem bir şeyleri bozacakmışım gibi hissediyordum.

Ölüm'ün bizi izlediğini, yerimizde donup kalmamızdan zevk aldığını biliyordum. Bu anı bozmak istemiyormuş gibi mesaj atmadı.

Kaçınılmaz bir uçuruma iki farklı yoldan sürüklenen iki çaresiz ruh.

Gördüğü şey buydu.

Egemen'in parmakları kapının kolunu daha sıkı kavradığında sertçe yutkundum. Çaresizliğim yaşlara dönüşmek ister gibi gözlerimi sızlatırken kendimi çok fazla kastığım için titremeye başlamıştım.

"Egemen," dedim fısıltıdan bile alçak bir sesle. Hâlâ afallamış duran bakışları altında beni duyup duymadığından emin olamadım. İleri doğru küçük, kararsız bir adım attım. *"Egemen...* Özür dilerim." Kelimeler dudaklarımı karıncalandırırken dilimle dudaklarımı ıslattım. "İstersen ben..."

İsterse ne? Ona sırtımı dönüp Kutay'a mı gidecektim? Ölüm böyle bir şeyi kabul eder miydi?

Egemen gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Ardından geri çekilip kapıyı genişçe açtı. Odasını bana sunarken, "Gel," diye mırıldandı. Gri eşofmanının üzerinde dağınık bir şekilde duran ve belinin bir kısmını gösteren tişörtünü çekiştirip düzeltti.

Taş kesilmiş bacaklarımı nasıl kıpırdatabildim de içeriye girebildim bilmiyordum. Odanın biraz boğuk ve hoş sayılabilecek bir kokuyla kaplı havasını soludum. Bedenimden tuhaf bir titreme geçti. Neredeyse elli gün sonra ilk defa bu evde farklı bir ortama girmiştim.

Egemen kapıyı arkamdan yavaşça kapatırken gözlerim onun

üzerindeydi. Eli kilidin üzerinde bir an duraksadıktan sonra anahtarı çevirmeden bıraktı. Geri çekilerek önce yere, ardından bana baktı. "Beklettiğim için kusura bakma," dedi net bir sesle. Gözlerindeki şaşkınlık kaybolmaya başlamıştı.

Bana doğru bir adım attı. Ardından bir tane daha. Aramızda bir adımdan daha az boşluk bırakacak şekilde karşımda dururken gözleri ellerime çevrildi. Bacağıma dayadığım parmaklarımın titremesini görüp göremediğini merak ettim. "Biraz bekleyebilir misin? Bir de şey..." Duraksayıp odaya kısa bir bakış attı. "Biraz da bakmasan harika olur. Odayı toplamam gerekiyor."

Dilimle kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Tamam," dedim gergin bir sesle. "Tabii. Nasıl istersen."

"Güzel." Dilini şaklatıp arkasını döndü.

Egemen odanın içine doğru hareketlendiğinde bakışlarımı etrafta gezdirdim. Tamamen benim odamın tasarımına benziyordu, hatta muhtemelen diğer tutsakların da odası böyleydi. Bir kişilik olamayacak ama iki kişilik de sayılamayacak yerden yüksek bir yatak odanın ortasındaydı. Fazla büyük olmayan iki kapaklı ve birkaç çekmeceli dolap kapının hemen sağında duruyordu. Üstü bomboş iki komodin yatağın iki yanındaydı. Parmaklıklı pencerelerin üstünü örten beyaz tül bile aynıydı.

Dekorasyon olarak her şey benziyordu ama bu odanın Egemen'e ait olduğu bir şekilde hissediliyordu. Nihayetinde bu evin tanıdık koridorlarında, mutfağında, banyosunda, salonunda dolaşmak yerine başka bir yerde bulunabiliyordum.

Benim odamdan farklı olan şey dağınıklığıydı. Yere tişörtler ve pantolonlar saçılmıştı. Ayrıca... Yanaklarıma sıcaklık hücum ederken bedenimi döndürdüm ve o hızla yerde biriken kıyafetlerini toplarken boğazımı hafifçe temizledim.

Aynı anda hem ağlamak hem de kahkaha atmak istiyordum. İç çamaşırını görünce *bile* bu hale gelmiştim. Buna bile utanı-

yordum. Odanın aydınlatması yetersiz, ışığı loş olmasa muhtemelen kıpkırmızı olduğumu görebilirdi. Aptal gibi görünüyordum.

"Dağınığım biraz," dedi Egemen özür dilercesine. Ses tonu gün içinde nasıl konuşuyorsa öyleydi. "Hiçbir zaman düzenli biri olmadım ve... genelde arkamdan toplarlardı. Burada pisliğimi temizleyecek kimse olmadığından kendi bok çukurumda boğulup gidiyorum." Dolabın kapağının açılıp kapatıldığını işittim.

Egemen'in dağınık olması nedense beni şaşırtmamıştı. Kendimi bir cevap vermek zorundaymış gibi hissederken, "Anladım," dedim pürüzlü bir sesle.

"İşte," dedi birkaç saniye sonra derin bir nefes verirken. "Dönebilirsin. Toparladım."

Elimi açıp parmaklarımı esnetirken tekrar odaya döndüm. Şaşırtıcı bir şekilde oda evrim geçirmiş gibiydi. Yerdeki her şey kaybolmuştu -*muhtemelen katlamadan dolabın içine tıkmıştı*- ve yatağın örtülerini bile toplayıp yatağa çekidüzen vermişti.

"Çok hızlısın," dedim gözlerimi kırpıştırırken. Gerginliğimi üzerimden atmaya çalışmak için zavallıca bir girişimdi.

Zavallıcaydı çünkü aklıma bu cümlenin fesat anlamlara yorulabileceği gelmişti. Yanaklarıma tekrar sıcak basarken boğazımı temizleyip bakışlarımı kaçırdım ve gözlerimi yere indirdim. "Yani... Rahat Koltuk*'ta ev toparlama kısmını izlerken bolca pratik yapmış gibisin."

"O ne?"

"Çizgi film," dedim gözlerimi ona çevirirken. Bu gece yaşanacaklar umurunda değilmiş, hiçbir şey yokmuş gibi normal bir yüz ifadesiyle durması beni hem rahatlatıyor hem de canımı yakıyordu. "Daha önce duymadığını söyleme."

* Orijinal adı "*The Big Comfy Couch*" olan çocuklara yönelik Kanada yapımı bir televizyon dizisidir. (e.n.)

Nihova

Hafifçe gülümseyerek omuz silkti. "Tek izlediğim çizgi film Lyoko Kodu*'ydu. Onu biliyor musun?"

"Çizimlerini görmem gerekiyor," dedim güçsüz bir sesle. "İsim hafızam pek kuvvetli değildir."

"Sadece isim hafızan mı?" Ölüm'ün sesi bir canavarın eliyle zihnimi kavradığında ürperdim.

"İyi misin?" diye sordu kaşları çatılırken.

Başımı hızla sallayarak onayladım. Ölüm'ün o tuhaf, mekanik sesini duyduğumu söylesem delirdiğimi düşünürdü. Üstelik bunu düşünmekte haksız da sayılmazdı.

Gözlerimi kısa bir an sıkıca kapattım. O yağmurlu günde karşılaştığım adam o olsa bile hatırladığım ses, bana kan temizlettiği geceye aitti.

Gözlerimi tekrar açıp yerimde kıpırdandım. Egemen'in bakışları altında odanın içine doğru yürürken duvarların kenarında asılı silahlara baktım.

Bizi izliyordu.

İliklerime kadar bunu hissedebiliyordum.

Egemen'e bir şeyleri açıklama ihtiyacıyla yanıp tutuşurken ellerimi iki yanımda yumruk yaptım ve ona doğru döndüm. Loş ışıkta daha da koyu gözüken kahve gözleri önce elime, sonra da yüzüme doğru çevrildi. Soğukkanlı ifadesine bakılırsa sanki ona yumruk atmamı bekliyordu.

Dudaklarımı konuşmak için araladım ancak kelimeler çıkmadı. Oysa söylemek istediğim çok şey vardı.

Bana bir seçenek sunduğun için teşekkür ederim.

Seni seçtiğim için özür dilerim.

"Afra," dedi yumuşak bir sesle. *"Sorun değil."* İçimde bir şeyler titredi. Güçsüz bir rüzgârda bile sallanan ince yapraklar misali... Egemen'in bakışları tekrar ellerimi buldu. "Lütfen kendini bu kadar sıkma, tamam mı? Önce konuşalım. Sonuçta... sabaha kadar vaktimiz olduğunu söylemişti."

* Orijinal adı "*Code Lyoko*" olan 2003 yapımı Fransız çizgi dizisi. (e.n.)

Aralık dudaklarımdan kelimeleri çıkartamazken son çare olarak kafamı sallayıp onu onayladım.

Yanıma geldikten sonra parmakları hafifçe bileğime dolandı. Varla yok arası dokunuşu karşısında bile irkilmemek için tüm irademi kullandım. Onu seçen bendim ama onun dokunuşu karşısında titreyen de bendim.

Bunu fark ettiğimde kendimi birkaç kural belirlerken buldum. Onun yanında ağlamayacaktım çünkü bu onun için de zor olacaktı. Ondan *korkuyormuş* gibi davranmayacaktım. Korktuğum şey bir erkeğin dokunuşu olsa da korkumu üzerine alınmasına izin vermeyecektim.

Yeterince berbat biriydim.

Yeterince kötü biriydim.

Sırf yaşamak için etrafımdakileri yakacak kadar acımasızdım. Ve bundan daha fazla acımasız olamazdım.

Egemen'in adımları bizi yatağa yönlendirdi. Ardından duraksayarak bana döndü. Gözleri benimkileri yakalamaya çalışırken yatağa bakışımı fark etmiş gibi görünüyordu. Çünkü bir an sonra elimi bıraktı ve yürüyüp yatağın diğer tarafındaki komodini kucakladı.

İşi bittiğinde pencerenin iki yanına yaslanmış bir şekilde duruyorlardı. Yataktan uzaktaydılar.

"İşte şimdi sandalyelerimiz var," dedi Egemen önümde dikilirken. Ellerini güzel bir şey ilan edercesine iki yana açtı. "Gel, oturalım."

Kafamı sallayarak peşine takıldım. Pencereye yaklaşırken gözlerim tülün ardındaki yıldızları ararcasına camın yukarısına çevrildi fakat yıldızlar orada yoktu. Tıpkı benim penceremde de olmadıkları gibi.

Egemen komodinin üstüne çöküp omzunu duvara yasladı. İlerleyip karşısına geçerek aynı şekilde oturdum. Duvarın soğukluğu omzuma hücum ederken bakışlarımı zar zor yüzüne

kaldırdım. Tüm odayı toplamıştı ancak saçları hâlâ darmadağındı.

"Odayı niye bu halde bıraktığıma şaşırmışsındır," dedi ellerini kucağında birleştirirken. "Ben..." Gözlerini indirdi. "Beni seçeceğini düşünmemiştim."

Aramızda bir sessizlik oluştu.

Konuşmayı zar zor başardım. "Neden?"

"Beni tanımıyorsun ve gördüğün üzere dengesizin tekiyim," diye mırıldandı. "Kutay'a 'Bay Mükemmel' derken dalga geçiyorum ama bu biraz *doğru*. İnsanı anlayan biri. Ne olduğu tamamen belli."

"Bunu Kutay'a söylemeli miyim?" dedim ortamın gerginliğini azaltma çabasıyla. Tek kaşımı kaldırdım.

Egemen'in kaşları çatıldı. "Yalan söylediğini söylerim ve bunu asla kabul etmem." Gözlerini yüzüme çevirdiğinde sesi yumuşadı. "Onu seçmen doğru olan olurdu. Hem sen akıllı bir kızsın. İşleri şansa bırakmazsın diye düşünmüştüm."

"Senin ne gibi bir yanlış yanın var?" Yavaşça yutkundum.

"Beni tanıyor musun?" Soruya soruyla karşılık verdiğinde ne diyeceğimi bilemez bir şekilde ona baktım. Tepkime karşı hafifçe güldü. "Tanımıyorsun."

"Bu daha az tehlikeli," dedim yavaşça. "Tanımadığım insanlar kadar tanıdığımı sandığım insanlardan da zarar gördüm." İtirafım omurlarımdan aşağıya bir ürpertinin yayılmasına neden olurken söylediklerimi kapatmaya çalışır gibi hafifçe öksürdüm. "Kötü biri olduğunu düşünmüyorum. Sırf... sırf seni seçtim diye kötü biri olduğunu mu söyleyeceksin bana?"

"Kötü biri değilim." Kameralara doğru ters bir bakış attı. "Her ne kadar 'O' hepimizin hakkında aksini düşünse de."

"Rahatladım," dedim zoraki bir gülüşle. "Seni seçtiğim için beni öldürmezsin yani."

Egemen gülmedi. Silaha bakmaya devam ederken kaşları

Nirvana

çatılmıştı. "Yaşamak için bana geldin," diye mırıldandı. Cümlesi biter bitmez gözlerini bana çevirdi. "Canını yakamam."

Islak dudaklarım titredi. Bu yapmayacağı anlamma mı geliyordu?

"Sen şey mi demeye çalışıyorsun..." dedim hızla. "Ki... Sen..."

Gözlerinin içi titredi. Kalp atışlarım hızlanırken ellerimi dizlerime bastırdım. "*Korkma, Afra.* Yalnızca şimdilik neden buraya geldiğini unut." İkimizi işaret etti. "Karşılıklı oturan iki genciz. Korkunç hayatları olan iki genç. Konuşuyoruz, anlatacak şeylere susmaktan yorulmuşuz."

Benim ondan istediğim şeye karşılık tek isteği... benimle konuşmaktı.

Ne masum bir istekti.

Kendimi tutmayı bıraksam hıçkıra hıçkıra ağlardım. Dizlerim korkudan titreyerek birbirine çarpıyordu ama kendimi tutuyordum. Öyle bir haldeydim ki hislerimi göğsümün içine, karanlıkta rafa kaldırdığım bir kutuya gömmüştüm.

Benden tek isteği konuşmakken onu reddedemezdim.

"Uyuyor muydun?" diye sordum yüzündeki ifadeyi dikkatle incelerken.

"Evet," dedi utana sıkıla. Kollarım karnının etrafına sardığını fark ettim.

Dalga mı geçiyordu? Gerçekten tahminim doğru çıkmıştı. "Nasıl uyuduğuna anlam veremiyorum," dedim başımı iki yana sallarken. "Gökhan' ve Çağrı'nın... *O gece* bile uyuyamadım ben. Ve... dün gece de."

"Sarp nasıl her koşulda yemek yiyebiliyorsa," dedi Egemen hafifçe gülerek. "Ben de her koşulda uyurum." Öne doğru eğilirken çenesini avucuna dayadı. "Bir nevi intihara benziyor."

"Uyumak mı?"

Başıyla onayladı. "Bu dünyadasm ama değilsin. Acıyı his-

setmiyorsun. Düşünceler kafanda dolanıp durmuyor. Varlıkla yokluk arasındasın. Dünyaya verilen koca bir ara gibi." Hafifçe iç geçirdi. Gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. "Sonsuza dek uyuma düşüncesi beni korkutuyor ancak uyurken hayata kısa aralıklarla mola verme düşüncesi beni rahatlatıyor."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hiç kâbus görmüyor musun?" diye sordum şaşkınlığım sesime yansırken. "Tüm uykuların deliksiz mi?"

Egemen işaretparmağıyla havada bir daire çizdi. "Korkuların varsa kâbusların olur," dedi yavaşça. "Hayallerin varsa rüyaların. Bu evde korkmam gereken tek şey ölüm olurdu ve sürekli uyuyan biri ölümden korkmaz. Böylece... kâbus görmek için bir nedenim kalmamış oluyor." Sır verircesine göz kırptı.

"Tuhaf," dedim kollarımı kendi etrafıma dolarken. Kafamı duvara yasladım. "Ben kâbus gördüğümde hepsi geçmişle ilgili oluyor. Okulda nefret ettiğim yüzler, ev ortamı... Bunun gibi şeyler. Birkaç günde bir kâbus görmeden duramıyorum. Rüya asla görmüyorum. Buraya gelmeden önce de görmezdim zaten."

"Hayal kurmayacak kadar korkak birine benzemiyorsun," dedi Egemen yüzümü süzerken.

Hafifçe gülümsedim. "Sen demedin mi, *'Korkuların varsa, kâbusların olur,'* diye. Hayal kurmaktan korkunca hayal kurmak bir kâbusa dönüşüyor." Dudaklarım bu harekete yabancıymış gibi sızlarken tebessümüm hızla yok oldu. "Hayal kurmak için umudunun olması lazım ve benim umudum yok. Hiçbir şeye karşı umudum yok." Ya da... Yoktu. Bu ev ironik bir şekilde bana umut etmeyi öğretmiş olabilirdi. Yaşamayı umut edebiliyordum.

"O zaman neden yaşamaya çalışıyorsun?" diye sordu aniden, sesi yüksekti. Sanki zihnimden geçenleri görmüştü. Aklımdaki düşünceyi savuşturdum, buraya neden geldiğim belliy-

di. "Buradan çıkma umudun yokken yine de *bunu* yapıp yaşamak mı istiyorsun?"

Güçlü sesi yüzüme çarparken gözlerimi onunkilere sabitledim. "Çünkü," dedim net bir sesle. "Çünkü elimden geleni yapmadan ölme düşüncesi beni delirtiyor." Kafamı iki yana salladım. "Yaşamayı sevdiğimi mi düşünüyorsun?" dedim cebimdeki telefonu çıkarırken. Ekrana hızlı bir bakış attıktan sonra komodinin çekmecesini açıp tekrar bakmadan telefonu içine koydum. İterek çekmeceyi kapattım. "Yaşamaktan *nefret ediyorum*. Ancak denemezsem ileride hayatı sevip sevmeyeceğimi nereden bilebilirim?"

"Güçlüsün," diye mırıldandı gözlerini kırpmadan bana bakarken. "Bir gün hayatı sevme düşüncesiyle yaşamaya çalışıyorsun."

"Şunu söylemeyi bıraksanız keşke," dedim içli içli.

"Gerçekleri duymak rahatsız mı ediyor?"

"Benim zihnimde yaşamıyorsun," dedim güçsüz bir sesle. "Ne kadar çaresiz, iğrenç şeyler düşündüğümden haberin yok. Bir filmi izleyip çekim aşamalarını bilmeden '*emek verilmeden çekilmiş*' demekle aynı şey bu. Öyle görünüyor olabilirim ama güçlü değilim, anladın mı?" Kelimeler boğazımdan dilime doğru bir yangın taşıyordu. "Güçlü olsaydım..." Sesim kısıldı. "Sana bunu yapmak yerine ölmeyi seçerdim."

Egemen hareketsiz bir şekilde, gözlerini bile kırpmadan bana baktı.

Hızla bakışlarımı kaçırırken parmaklarımı birbirine geçirip ellerimi sıktım.

"Seni suçlamıyorum," dedi Egemen sessizliğin çok uzamasına izin vermeyerek. Ben ne olduğunu anlamadan çeneme bir fiske attı. İrkildiğimi gizleyemedim. Gözlerimi ona çevirdiğimde irkilmemi umursamışa benzemiyordu. "Bu kadar kendine kırgın bakma bana."

"Suçluyum."

Dişlerini birbirine bastırarak gıcırdattı. "Yaşamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığın için mi?" diye sordu sert bir sesle. *"İstediği şey bu!"* diye bağırdı aniden. "Kendini suçlamanı istiyor! Bu görevlerle seni yenmek istiyor! Görevlere boyun eğmiyorken nasıl onun kendini suçlaman için oynadığı oyuna yeniliyorsun?"

Omuzlarım gerilirken hafifçe geriye yaslandım. "Sesini yükseltme," dedim kameralara kaçamak bir bakış atarak.

Egemen derin bir nefes aldıktan sonra ellerini kaldırarak kemikli parmaklarını yüzüne bastırdı. "Kusura bakma," dedi derin bir nefes alırken. Sırtı aldığı soluklarla inip kalkıyordu. "Aldığın her nefeste kendini suçladığm düşüncesi beni delirtiyor."

Omuzlarımı hafifçe indirip kaldırdım. Hayatım kendimi suçlamakla geçmişti, bunu bırakmak için artık çok geçti.

Aramızda tekrar sessizlik oluştu. Bu seferki uzun süren bir sessizlikti. Egemen'in sert nefesleri gittikçe yumuşarken onu izledim. Bu süreç boyunca yüzü ellerine gömülü bir şekilde durdu. Kaşlarının arasındaki çizgileri ve öfkeyle düzleşmiş dudaklarını seçebiliyordum.

Onu seçtiğim için bana kızmamıştı.

Bunu yaptığımda kendimden nefret ettiğim için bana kızmıştı.

Nezaketi kalbimi kırdı. Bunu bilseydi eminim kalbimin kırıkları eline batacak olsa dahi kırıkları toplamaya çalışırdı.

Onu tanımadığımı söylüyordu ama tanıdığım kadarı bile yeterliydi. Bir şekilde, bu boktan gece için doğru yerde olduğumu biliyordum.

Hemen arkamda, birkaç adım uzaktaki yatağın varlığını canlı bir varlıkmış gibi hissedebiliyordum. Ölüm'ü dudaklarında bir gülümseme ile arkasına yaslanmış, kamera kayıtlarını izlerken hayal edebiliyordum. Annemi gözyaşları içinde arkamdaki yatağın içindeki görüntülerimi izlerken düşünebiliyordum.

Nasıl olurdu da kendimi suçlamazdım?

Belki de kabul etmem gereken bir nokta vardı. Ölüm beni bu konuda alaşağı etmişti.

Geçmişte bir intihar mektubunda adım geçtiğinde bile kendimi suçlamamıştım. Aslınur'un her şeyin sorumlusu olduğunu düşünüyordum. Kendi ölümü de buna dahildi. Şimdi ise Ölüm her düşünceme zincirler bağlamışken verdiğim karar için kendimi suçluyordum.

Sessizliği, Egemen'in gecenin içinde tatlı bir esinti hissi veren yumuşak sesi bozdu. "Afra," diye mırıldandı adımı. İsmimi bu gece çok fazla söylediğini fark ettim. "Neden *beni* seçtin?

Nasıl cevap vereceğimi bilmeden bakakaldım. Elini yüzünden çekip dikkatle bana bakarken gözlerinin karaltısında bir merak gizliydi.

Bu sorunun cevabından ben de tam olarak emin değildim. Odadan çıkmadan önce bile aklımda kesin bir karar yoktu. Belki beni bu kararı vermeye iten şey Kutay'ın değişmesini istememdi. Herkese kibar yaklaşmış birine, onu seçerek nasıl küfür gibi bir cevap verebilirdim? Kutay değişirse ve onun içinde bir şeyleri kırarsam bu ev onun değişimini kaldıramazdı.

Ben kaldıramazdım.

Belki de az önce düşündüğüm şey sadece bir *bahaneydi.* Ölüm gözümün sürekli Egemen'in üzerinde olduğunu söylemişti. Belki de kamera kayıtlarında bunu fark etmesi kolaydı. Belki de Egemen'in davranışlarından ya da görünüşünden hoşlanmıştım. Belki de böyle bir evde bunları hissetmek beni o kadar korkutuyordu ki, kendime kılıf bulmaya çalışıyordum.

Egemen...

Gözlerimi yüzünde gezdirdim. Kusursuz değildi. Çağrı kadar olmasa da burnunda hafif bir çıkıklık ve yamukluk vardı. Sadece dikkatle bakınca anlaşılıyordu. Ergenliğinden kalma iki-üç sivilce lekesini görebiliyordum. Mete'nin dikkatle ya-

ratılmış gibi görünen yüz hatlarını veya Kutay'ın yüzünü düşününce Egemen'in yüzü kötü bir işçilik örneği gibi duruyordu. Bu onu küçümsediğim anlamına gelmiyordu. Mete'nin ve Kutay'ın yanında *benim* yüzüm de kötü bir işçilikten ibaretti. Çünkü onlar... kusursuz görünüyordu.

Egemen ise herhangi biri gibiydi.

Ve ben de herhangi biriydim.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım dudaklarım söylenmemiş kelimelerle sızlarken. Bakışlarımı ellerime çevirdim. Görünüşünden hoşlandığımı söyleseydim belki de söylediğime inanmazdı. Üstelik Ölüm izlerken ona böyle bir koz veremezdim. Bu yüzden söyleyeceklerimi dikkatle seçtim.

"Bana benziyorsun," dedim net bir sesle. "Mete... fazla büyük, hayatımda asla sahip olamayacağım bir abi gibi. Sarp yaşadığı hiçbir şeye takılı kalamıyor, benim aksime. Kutay hepimize karşı her zaman yapıcıydı. Hangimize karşı gerçekten içten davrandığını kestiremiyorum." Derin bir nefes aldım. "Çağrı ile hayatlarımız çok uzak. Ortalama bir insanın yaşantısını bile anlayamıyor. Ve Gökhan... Onun yaşadıkları... fazla ağır. Kendi yükümü onun sırtına koyamam. Sadece onu korumak, onun yanında olmak istiyorum."

Egemen benim gibi kafasını duvara dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki ben?" dedi sorarcasına.

Sen aynadaki yansımam gibisin.

Ne seni ne de yansımamı tanıyabiliyorum.

İç geçirdim. "Seni tanımıyorum." Dudaklarımı yaladım. "Tıpkı dediğin gibi."

Dudaklarında bir tebessüm gezindi. "Kulağa riskli geliyor."

"Yaşamak için..." diye mırıldandım. "Risk almayı severim." Gözlerimin önünde canlanan görüntü, annemi mutfakta bırakıp kendimi evin dışında atışımdan ibaretti. Annemin ölüp ölmeyeceğini bile bilmiyordum ama onu tek başıma kurtaramayacağımı biliyordum.

"Ben de seni."

Kalbim tekledi. Zihnimde annemle babamın mutfaktaki görüntüsünü kovmaya çalışırken ne dediğini idrak edemez bir hâlde ona baktım.

Egemen oturduğu yerde dikleşti. "Risk alanları..." diye düzeltti. "Severim." Kafasını duvardan ayırdı. "Yaşamak için çabalayanları. Pes etmeyenleri." Sertçe yutkundu. "Çünkü kaçmak için uyuduğum her seferinde pes ediyorum."

Ölüm'ün bu konuşmayı yanlış anlamamasını ummaktan başka bir şansım yoktu. Neredeyse ben bile yanlış anlayacaktım. Yoksa... ağzından bir şey mi kaçırmıştı? *Doğru olan* bir şeyi.

Hayır, bu evde olmazdı. Bu gece olmazdı.

"Anlıyorum," diye mırıldandım. Fakat yine de kalbim tuhaf bir şekilde ağrımaya devam ediyordu. Egemen'in söylediğini yanlış -*ya da doğru*- anlamaya meyilliydi. Konuyu dağıtmak için, "Yine de uyuyabilmen sinirimi bozdu," diye devam ettim.

Egemen kıkırdadı. Belki söylediğim onu eğlendirmişti. Belki de gerginliğini yatıştırmaya çalışıyordu.

"Ayrıca kıskandım," diye ekledim. "Ben de uyuyabilmek isterdim." Derin bir nefes aldım. "Kendimi bok gibi hissediyorum. Uyumayalı bir gün geçti. Düzgün uyumayalı ise... sekiz-dokuz gün oldu." İşaret ve başparmağımı alnıma bastırdım. "Uyumayınca daha fazla düşünüyorum ve çok da sağlıklı düşünemiyorum."

"Neden uyku âşığı olduğumu az önce birkaç cümlede çözdün," dedi Egemen. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "İstersen... uyu."

"Anlamadım?" Kafamı kaldırıp ona baktım.

"*Uyu*," diye tekrarladı. "Saati tahmin etmek ışığa bakarken zor olmuyor. Sabah olmadan... ben seni uyandırırım." Tereddütle cümlesini bitirirken sesindeki neşe yavaşça söndü. Onu

Nirvana

daha önce böyle konuşurken görmemiştim. Ne diyeceğini bilemiyordu ya da biliyordu ama... dile getiremiyordu.

Gergin bir şekilde birbirimize baktık.

"Afra..."

"*Üzgünüm*," dedim kesik bir nefes verirken. Titremesini bastırmaya uğraşarak dudaklarımı ısırdım. "Gerçekten."

Gözlerini yere çevirdi. "Biliyorum."

"Uyuyamam," diye ekledim. Parmaklarımı gerginliğimi yatıştırmaya çalışırcasma çatırdattım. "Bu geceden uyuyarak kaçması gereken bir kişi varsa o da sensin. Kafamı yastığa koysam bile uyuyamam."

"Anlayabiliyorum." Şakaklarının hizasındaki uzun saç tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırıp yüzünü kaşıdı. "Fazla uyumanın depresyon teşhisi olduğunu biliyor muydun?"

Bu onun konuşmak isteyeceği bir konuya hiç benzemiyordu. Sanki eski bir yarasını açıp bana göstermişti.

"Hiç depresyon teşhisi aldın mı?" dedim kafamı eğerken. "Doktorun verdiği bir teşhisten bahsediyorum. *'Of çok kötüyüm ben ya, depresyona girdim,'* teşhisinden değil. Bu eve gelmeden önce ilaç kullandın mı?"

"Bir dönem kullanmıştım." Dudakları hafifçe yukarıya kıvrılırken gözlerini pencereye çevirdi. "Sonra kullanmayı bıraktım. İlaçların beni bırakmaya bile karar veremeyecek bir hâle getirmesi gerekiyordu ama başaramadılar." İşaretparmağını alnına dayadı. "Her şeyin kafamda başlayıp kafamda bittiğini düşündüm. İlaçlara ihtiyacım olmadığını. Bu yüzden devam etmedim."

"İşe yaradı mı peki?"

Egemen kaşlarını kaldırarak gözlerini bana çevirdi. "Tüm gün uyuyorum?" dedi sorarcasına. Cevap barizdi.

"Burada kalmanın etkisi de olabilir," dedim kafamı sağa sola sallayarak. "Sonuçta buraya geleli..." Duraksayıp hesap etmeye çalıştım.

Beni bu zahmetten kurtardı. "Tam on iki ay doldu," dedi ifadesiz bir sesle. "Bir yıl bir hafta gibi bir şey olması gerekiyor. Gökhan geçenlerde tarihi söylediğinde hatırladım." Bir eli yumruk halini aldı. "Birkaç yıl gibi hissettiriyor."

"Çok uzun bir süre," diye mırıldandım.

"Öyle."

Kafamı duvara iyice yaslayıp gözlerimi yüzünde sabitledim. Sohbetimiz birbirimizin zihninin etrafında ustalıkla daire çiziyormuşuz gibi hissettiriyordu. Asıl konuya gelmemek için her şey hakkında konuşuyor, dilimiz o konuyla ilgili kelimeleri dile getirmesin diye birbirimizle oynuyorduk.

"Buraya gelmeden önce neler yapıyordun?" dedim gözlerimi kırpıştırırken. "Kendinden hiç bahsetmiyorsun. Ailenden. Ya da... kardeşlerin var mı mesela?"

Dudaklarının kenarındaki kıvrım derinleşti ama gülümsemesi neşeli değil, hüzünlü bir hal almıştı. "Afra," dedi tuhaf bir ses tonuyla. "*Kimsesizim* ben." Dudaklarım aralanırken yüzüne bakakaldım. "Ailem de kardeşlerim de yok," diye devam etti bakışlarını kaçırırken. "Sadece yakın arkadaşlarım vardı. Muhtemelen bir yıl olmadan onlar bile unutmuşlardır beni."

"Sormamam gerekirdi," dedim boğazımı temizlerken."

"Sorun yok," dedi omuz silkerek. "Bunlar sadece gerçekler. Beni arayan hiç kimse olmayacak. En azından yıllar boyunca."

Bu yüzden kurtulacağına dair bir umudu ya da dışarıda kavuşmak için beklediği birileri yoktu. Egemen'in kimsesi yoktu.

Yanlış bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve bakışlarımı dizlerime indirdim. Yeterince kötü bir geceydi. Söylediklerimle onu daha da kötü hissettirmek istemiyordum. En azından onun hakkında konuşmamayı seçebilirdim.

"Daha önce hiç yakın arkadaşım olmadı," diye itiraf ettim. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Belki de itirafına bir

itirafla, sırrına bir sırla karşılık vermek istemiştim. Belki de gösterdiği yarasına karşı kendi yaralarım olduğunu ona kanıtlamak istemiştim. Kuru kuru öksürürken elimle ağzımı kapattım. "Sadece denk geldikçe sohbet ettiğim kişiler vardı. Tamamen zorunluluktan yani. Sınıf arkadaşlarım." Saçlarımı çekiştirerek kulağımın arkasına ittim.

Oluşan sessizlikte kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum. Yanağımın içini ısırdım. Adam kimsesiz olduğunu söylüyordu. Ben de sanki acım ona denk olabilirmiş gibi 'arkadaşım yok' diye sızlanıyordum. İlla konuşmak zorunda mıydım sanki?

"Kimsesiz olmakla aynı şey," dedi Egemen. Kafamı hızla kaldırıp ona baktığımda mahcup hissettim. Ne düşündüğümü anlayıp beni teselli etmeye mi çalışıyordu? "Ailen yaran olduğunda sığmacak limanın arkadaşların olur. Ailem yoktu, benim ailem arkadaşlarım oldu. Ayrıca ailenle ilgili bazı ufak tefek şeylerden bahsetmiştin..." Duraksadı. "Senin ailen..."

Sesim titrerken, "Benim yaram babamdı," dedim dudaklarımı bükerek. Gözlerimi kısa bir an ondan kaçırdım. "Belki annem de buna dahildir. Bazen onu affedip affetmediğimden de emin olamıyorum ama..." Boğazım düğümlendi. Parmaklarımı gözlerime bastırarak yaşların dolmasını engelledim. "Çocukken babama tapardım. Dünyadaki en sevdiğim şey oydu."

"Sonra?" dedi dikkatle.

"Ondan nefret ediyorum," dedim histerik bir gülüş patlatırken. Parmaklarımı gözlerimden çekip elimin tersini ağzıma dayadım. "Çok özür dilerim. Biliyorum... Bulmuş da bunuyor gibi konuşuyorum ama öyle değil. Yemin ederim öyle değil." Ciğerlerime titrek bir nefes doldurdum dudaklarımın arasından. "Sürekli kavga olurdu. Annemin kırıldığı kavgalar. Bir de... şiddet vardı." Gözlerimi yumdum. "Yalan söylemeyeceğime dair sana söz vermiştim ama size şiddetin olmadığını söylerken bu sözü henüz vermemiştim."

"Kendini suçlu hissetme," dedi yavaşça. "Öyle bir babam olacak olsaydı yine kimsesiz kalmayı seçerdim. Sen de böyle bir babaya sahip olmaktansa babasız olmayı tercih ederdin belki de. Bunu düşünmenin nesi kötü?"

Ellerim kıpır kıpırdı. Burnumu hafifçe çekerken kafamı iki yana salladım. "Söylenecek çok bir şey yok," dedim anlatacak bir dolu hikâyem olmasına rağmen. "Ben küçükken iğnelerden çok korkardım ama beni aşı olmaya hep babam götürürdü. Hemşirelere beni överdi '*O hiç korkmaz*,' diye. Sırf o gurur duysun diye gözümden yaş bile gelmeden, gülümseyerek iğneyi tenime sokuşlarına kadar her şeyi izlerdim. Benimle gurur duyması için dünyayı bile yakabilirdim."

Gözlerimi yumdum. Oradaydı işte. Aşı odasının kapısının eşiğine yaslanmış babam, beni kandırmak için gazlayan ve babamı dikkatle dinleyen hemşire... Kendimi sakinleştirmeye çalışırdım. Güçlü görünmek ne kadar da hoşuma giderdi. Tabii en çok hoşuma giden şey benimle gurur duymasıydı.

"Şimdi büyüdüm," dedim düz bir sesle. Gözlerimi aralayıp Egemen'in yüzüne çevirdim. "İğnelerden çok korkuyorum."

Dudakları gerilirken kafasını yavaşça salladı. "Çünkü artık iğnelerden korkmamak için bir nedenin yok," diye mırıldandı.

"Çünkü artık benimle gurur *duymaması* için dünyayı bile yakabilirim," dedim tek nefeste. "Küçükken nasıl sevmişsem babamı hepsi nefrete dönüşmüş. O koca sevginin tamamı nefrete dönüşürken şimdi bile canımı yakıyor bu." Ağzımın içi kanayana kadar yanağımı ısırdım. Ardından, "Keşke olmasaydı da diyemiyorum," dedim buruk bir sesle. "Güvenmemeyi, sevmemeyi öyle güzel öğretti ki bana ondan başkasına kırdırmadım kalbimi."

"Birini kalbini kıracak kadar bile yakınına almamışsın," dedi gözlerini yüzümde gezdirirken. "Hata yapıp öğrenme şansını bile almış elinden. Hâlâ iyi şeyler öğrendiğini mi düşünüyorsun?"

Nirvana

"Yalnız gayet iyiyim," dedim dudağımın bir kenarı yukarı kıvrılırken. "Dünya beni yalnızlaştırdı. Ben yalnızlığa alıştım. Yalnız kaldıkça tek kişilik gürültüyü sevmeye başlıyorsun. Bakma buraya tıkıldım..." Gözlerimi kameraya çevirdim. "Dilim çözüldü. Normalde... kimseye anlatmadığım şeyler. Annem haricinde."

Gözlerimi kameradan ayırdığımda Egemen'in usulca gülümsediğini gördüm. Gözlerinin parladığına yemin edebilirdim.

"Ne?" dedim yüzündeki ifadeyi bakarken. "Ne var?"

"Yani ilk arkadaşınım?" dedi sorarcasına.

Yüzümün sıcakladığını hissederken, "Kişisel algılama," diye homurdandım. "Buradaki herkes ilk arkadaşım sayılır." Duraksadım. "Çağrı bile. Sayesinde dizilerde gördüğüm zengin triplerini yakından inceleme fırsatı buldum."

"Uzman görüşlerin neler?" Yüzünde yamuk bir sırıtış belirdi.

"Para beyni olmayan kişilerin eline geçince iyi olmuyor," dedim istemsizce gülümserken. Aklıma gelen düşünceyle gülümsemem solmaya başladı. Kameralara kaçamak bir bakış attım. "Fakat servetle zekâ birleşince... işler korkunç bir hâl alıyor."

Egemen bakışlarımı takip etti. "Çağrı serseri merseri, oksijen israfı, biraz aptal ve topluma faydasız biri ama..."

"O kadar da değil ya," dedim kaşlarım hafifçe çatılırken.

Tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Peki."

"Ama," diye bastırdı Egemen. "Paranın onda zararı olmazdı. Gerçi buradan çıkabilse bile hâlâ mirastan reddedilmiş olarak kalacak. Eski zenginlerden..." Komodinin üzerinden kalkarak bu sefer yere, komodinin önüne sırtını duvara yaslayacak bir şekilde oturdu. Dizlerini hafifçe büküp ellerini kucağına koydu. Kafasını geriye yatırarak duvara yasladı. "Acaba çıkar mıyız

lan buradan?" Bana kaçamak bir bakış attı. "Gerçi sen umutsuzsun."

"Belki çıkarız," diye mırıldandım.

"Hımm."

"Hı." Gözlerimi kaçırdım.

"Gel otur yere."

"Komodin ne güne duruyor?" Ona kaçamak bir bakış attım.

"Otursana sen bir."

"Niye?"

"Buradan manzara daha güzel." Duraksadı. "Bak yıldızlar gözüküyor tavanda," diye ekledi dalga geçercesine.

Ona kanıp tavana baktığımda orada yıldızları göremedim.

Egemen derin bir nefes aldı. "*Niye*'si yok işte. Keyfim." Tekrar duraksadı ve ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Hem sana söylemem gereken önemli bir şey var."

Göğsümde tekrar o ağrı belirdi. İnat etmeyi bırakarak yere, yanına oturdum ve sırtımı duvara yasladım. Gözlerimi tavana çevirip orada yıldızları hayal ettim. "Ne söyleyeceksin?" dedim düz bir sesle.

Egemen kollarını bacaklarına sardı, yanağını dizine yaslayarak bana baktı. Ona bakmazken bile bunu göz ucuyla seçebilmiştim.

"Rahat Koltuk'un konusu ne?"

Gözlerimi ona çevirdim. "Önemli konu *bu* mu yani?" dedim sert bir sesle.

"Birine odasını toplamayı öğreten bir çizgi filmse," dedi düşünceli bir şekilde. "Evet." Dudakları kıvrıldı. "Unuttun mu? Benimle sohbet edecektin. Saatlerimiz var sonuçta. Kendini biraz... bana bırak."

Söylediği cümle ürpermeme neden oldu. Gözlerine bakarken ağzım kurudu. "Öyle genel bir konusu yok," diye mırıldandım. Dizlerimi kendime çekip ben de yüzümü dizime dayadım. "Palyaçolar var."

"Palyaçolar mı?" Egemen'in gözlerindeki ifade gerçekten eğlendiğini gösteriyordu. Kıyametin kopacağının duyurusu yapılsa oturup keyif çayı içebilecek biri izlenimi yarattı gözümde. Bu gecenin korkunçluğunu bir kenara bırakmış, çizgi filmde palyaçoların olmasıyla bile eğlenebiliyordu.

"Hıı... O zaman tatlı gelirdi ama sonra büyünce rahatsız olmaya başladım onlardan. Bak mesela... Bir bölümde şey vardı. Şimdi geniş, büyük bir koltuk var tamam mı? İçinde bir ebeninki eksik."

Egemen gülmemeye çalışır gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ciddiyim. Dünyanın en büyük çöplüğü. Senin odanın hali cennet kalırdı yanında." Gözlerimi kapatıp çizgi filmi düşünmeye çalıştım. "Bu arada çizgi film değil sanırım ya. Gerçek insanlar oynuyordu ama tamamen çizgi film havası veriyordu."

"'*Çizgi*' kısmı eksik sanki."

"Takıldığın şeye bak."

"Çizgi filmde çizilen bir şey olmamasına takılmam normal değil mi?"

"Ana fikir bu mu sence?" Gözlerimi aralayıp dik dik ona baktım.

"Hayır," dedi ciddi bir ifadeyle bana bakarken. "Ana fikir *ebeminkinin* eksik olduğu koltuk." Boğazını temizledi.

"İlk defa mı argo kelime duydun?" dedim göz devirirken. "Sen bir de kalanım dinle..."

Beni konuşturdu.

Önce dakikalar geçti. Sonra da saatler.

Sürekli sorular sordu. Öylesine soruyormuş gibi de değildi. Yüzünde açık bir merakla bana bakıyor, arada pozisyonunu değiştirip bedenini geriyor ve söylediklerimi dikkatle dinliyordu. Ona birkaç çizgi filmin konusu anlattım ve izlediğim şeylerden bahsettim. Ardından ben çizgi film izlerken yaşanan bazı kav-

galar kaçtı ağzımdan. Elimde değildi. Güzel anılardan bahsederken onları es geçememiştim. Birinin dinlemesi için dilimde bekliyorlardı adeta.

Sonra o da izlediği tek çizgi filmi anlattı. Bilim kurgu türünde bir çizgi filmmiş. *DC* ve *Marvel* evrenini nasılsa o çizgi film sayesinde keşfetmiş. Lisedeyken süper kahramanların olduğu evrenlere bayılırmış. Üniversitede yüklü bir miktarda burs alıyormuş. Kendini şımartmak için kendine çizgi romanlar alırmış.

Egemen bana sıradan bir insan olan, bu eve ait olmayan tarafını açıyordu.

Konu üniversite üzerinde dolaşırken üniversite ve meslek olarak hayalimin olmadığım anlattım. Dinledi. Sonra bana üniversite gezisinde gördüğü en güzel okulları anlattı. İş imkânlarını, meslekleri... Bana neyin yakışacağını, neleri yapabileceğimi. "Her şeyi yapabilirsin," dedi dalgın bir şekilde yüzüme bakarken. "İstediğin her şeyi yapabilecek biri gibi duruyorsun."

"Zeki biri değilim," diye cevap verdim utana sıkıla. "Çalışmaktan da nefret ediyorum."

"Çünkü bir motivasyonun yok. Elinden geleni yapmama düşüncesi seni delirtmiyor muydu? Düşünsene... Yaşayacak bir hayatın var ve o hayat uğruna çalışmak için motivasyonun yok. Önce kendini keşfet. Kim olmak istediğini değil, kim olduğunu. Sonra gerisi gelir. Kendini sevdiğin bir şeyler yapmak isterken bulursun."

Ciddi olduğunda iyi bir dinleyici olduğunu keşfetmiştim. Güzel yorumlar yapıyor, beni teselli ediyor ve motivasyon veriyordu. Onunla konuşmak o kadar iyiydi ki, bir an burada kısılıp kaldığımı unuttum. Dışarı çıkarsam, tekrar sınava hazırlanırsam ne yaparım diye düşünmeye başladım. Hangi bölümü tercih ederdim? Hayatımda bir şeyleri değiştirirdim mutlaka. Çünkü çok şey kaybetmiştim.

Odanın içine vuran ışığın miktarı o kadar yavaş değişti ki, dikkatle bakana kadar değişimi fark etmedim. İkimiz de bir şeyler yapmanın zamanı geldiğini idrak ettiğimizde benim kafam, Egemen'in omzuna yaslı bir şekilde duruyordu. Konuşmaktan boğazım kurumuştu, sırf konuşarak yorulmuştum. Eğer beni ayakta tutan dehşet olmasaydı bu sohbetten sonra uyuyabilirdim bile. Üzerime çöken yorgunluğun tatlılığı öyle bir derecedeydi.

"Işık," dedim zemine bakarken.

"Işık," diye tekrarladı yorgun bir sesle. Sustuk. Onun bir şey söylemesini bekledim. Beni kaldırmasını, bunu yapmamızın zamanı geldiğini söylemeliydi. Fakat yapmadı. Başımı omzundan ayırmadan çevirirken bir an pozisyona ne zaman geldiğimi sorguladım. Ardından bunu düşünmeyi bırakıp gözlerimi yüzüne çevirdim. Bakışları dalgındı.

Kafamı omzundan ayırdım çünkü yeri orası değildi.

Bakışları ancak o zaman dalıp gittiği yerden ayrıldı. Gözleri yüzüme çevrilirken birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Sonra bir eli omzuna gitti. Sanki bunu bilinçsizce yapmıştı. "Soğuk kaldı."

"Ne?"

"Hiç." Gözlerini yumup kafasını duvara yasladı. "Afra, zamanı durduramıyoruz." Yakınırcasına söylemişti bunu. "Tam şimdi zamanı dondurmak isterdim."

O görmese de zoraki bir şekilde gülümsedim. "Sürekli aynı anda yaşamak sıkıcı olurdu," dedim kelimeler ağzımda acı bir tat bırakırken. Kalp atışlarım bedenimin gerginliği altında tekrar hızlanmaya başlamıştı çünkü yaklaşan şeyi biliyordum. Zamanımız nasıl da tükenmişti... Ne kadar da konuşmuştum... Bir daha elime bu şans geçmeyecekmiş gibi dikiş tutmayan yaralarımı nasıl da ona göstermiştim.

"Olmazdı." Gözlerini hafifçe aralayıp bana yandan bir bakış attı. "Konuşurduk."

Hayatım boyunca içimde tuttuklarımı birine dökme düşüncesi gözüme ilk defa korkunç gelmedi. Üstelik biliyordu. Aslınur'u bile biliyordu ve beni suçlamıyordu. Geçmişimde bana büyük bir yük olan kısmı *anlıyordu*.

Yıllarca beni anlayacak biri olsun istemiştim. O kişiyi hiçbir zaman aramamıştım ama onun beni bulmasını ummuştum. O kişiyi, aramaya korktuğum ve beni bulmasını umduğum kişiyi Ölüm karşıma çıkarmıştı. Beni bir eve hapsetmiş, camlara hapishane demirlerini döşemişti ve ben burada anlaşıldığımı hissetmiş, burada arkadaş edinmiştim.

İronikti.

Dudaklarım titrerken bakışlarımı kaçırdım. Bir adım arkamda, komodinin çekmecesine koyduğum telefonun varlığını hatırladım. Biz konuşurken mesaj attığını ve onu duymamış olabileceğimi düşündüm. Gereksiz bir endişeydi çünkü imkânsızdı. Ölüm kendini duyurmasını bilirdi.

Egemen dizlerini kendine çekti. Sırtını duvardan ayırıp bedenini yan çevirerek tamamen bana döndü. Ardından bağdaş kurup hafifçe üzerime doğru eğildi. Elini uzatıp benimkini kavradığında ne yaptığını idrak edemedim. Gözlerim irileşirken kameraya kaçamak bir bakış atarken geri çekilmeye çalıştım. Ölüm buna ne tepki verirdi? Daha da önemlisi, bunu neden yapıyordu?

"Sakin ol," dedi parmaklarını tek tek benimkilerin arasından geçirirken. Parmaklarını parmaklarıma dolayıp elimi sıktı ve gözlerini yavaşça yüzüme kaldırdı. "Ölmekten korkuyor musun?"

Kafamı zar zor aşağı yukarı salladım. Boğazım düğümlenirken gözlerimi ellerimize indirdim. Ölüm ne düşünürse düşünsün birbirine dolanmış parmaklarımızı ilk ayıran ben olmak istemiyordum. İlk defa bir erkeğin elini tutuyordum. Bir dokunuştan ibaret olmayacak şekilde, uzun uzun. Elimi sıkan elinin verdiği güce odaklanmaya çalıştım. Her şey yoluna girecekti.

"Ben de korkuyorum," dedi bakışları dalgınlaşırken. Kesik bir nefes aldı. "Efsanelere inanır mısın?"

Dudaklarımda acı bir gülümseme şekillendi. "Sadece aptal bir çocukken inanırdım." Yüzünü inceledim. "Ya sen?"

"Yetimhanede her gece bize efsaneler anlatan, koyu renkli, uzun dalgalı saçları olan bir bakıcımız vardı," dedi gözlerini yere indirirken. "Bir tanesini dinlemek ister misin?"

Yüzünde anlam veremediğim bir korku vardı. Bu yüzden elini sıkarak onu onayladım.

"Bir gün, fırtınalı bir kış gecesinde yaşlı bir oduncu ve çırağı karlı dağda mahsur kalmış. Soğuktan donmak üzereyken uzun sarı saçları olan, soluk tenli bir kadın belirmiş. Kar Kadını, adı buymuş. Kadın buz gibi nefesiyle adamı öldürmüş fakat genç çırağa acımış. *'Bugün seni bağışlıyorum,'* demiş. *'Ancak bir şartım var. Beni asla kimseye anlatmayacaksın.'*

Çırak kimseye anlatmayacağına dair söz vermiş ve o gece hayatta kalmış. Yıllar sonra kasabasında mutlu bir hayat sürerken âşık olduğu kadına eski korkularını anlatırken bulmuş kendini. Âşık olduğu kadın ağlayarak ona bakmış. *'Ben Kar Kadını'yım, beni tanımadın. Ben sana bir hayat verdim ama sen sözünü tuttun mu?'* demiş ve yok olmuş."

Efsaneyi kafamda evirip çevirirken bu hikâyenin yaşadığımız geceyle bağlantısını bulmaya çalıştım. "Yani?"

"En büyük korkularından kurtulduğunu düşündüğünde, o korkularına âşık olduğunda bile göğsüne gömdüğün her şey bir gün yine seni bulur, Afra." Gözlerini yüzüme çevirdi. "Korkuların seni tekrar bulduğunda canının yanmasının sebebi ben olamam."

Kafamı sağa sola salladım. "Sorun değil."

Sorundu. Ancak onun sorunu değildi.

Loş ışıkta siyaha çalan koyu kahverengi gözleri yüzüme sabitlendi. Burnumu, gözlerimi, çenemi süzdü. Sonra kameralara

Nihova

doğru kaçamak bir bakış atıp kapıya döndü. Bir şey hesaplıyormuş gibi telefonu koyduğum çekmeceye dikkatini verdi. Ardından çaresizlikte banyonun kapısına baktı. Fıldır fıldır gözleri her noktaya dokunuyordu. Gözünü her çevirişinde yüzündeki çaresizlik ifadesi derinleşiyordu.

En sonunda gözleri yine beni buldu.

Nefesimi tutarak söyleyeceklerini bekledim.

"Afra," dedi kafasını hafifçe eğerken. Dağınık saçları kıpırdandı. "Sana ölmeyi teklif ettiklerini biliyorum. Ölmek yaşamaktan daha kolay. Onlar kolay yolu teklif etti. Sen zoru seçtin. *Yaşamayı.*" Elimi sıkarken derin bir nefes aldı. "Seninle yaşarım. Yaşa diye bu geceyi de yaşarım."

Gözlerini yumdu.

"Ama..."

"Ama ne?" dedim titreyen sesimle. *Yaşa diye bu geceyi de yaşarım.* Cümle zihnimde tekrar tekrar yankılanırken gözlerimi kırpıştırdım. Bir ıslaklığın ağırlığı kirpiklerime çöktü.

Kapana kısıldığım, gerçekleşecek o şeyin düşüncesi zihnimi sıkıştırırken bir çıkış olmasa da kaçacak bir yer ararken buldum kendimi. Gözlerimi onun yaptığı gibi çaresizlikle odada dolaştırdım ancak tek gördüğüm, aydınlanmaya yüz tutmuş göğün odanın içine verdiği ışık oldu. Zamanımızın tükendiğinin belirtisiydi.

"Bu geceden sonrasını yaşayamam. Sana *dokunamam.*"

Egemen'in söyledikleri donup kalmama neden oldu. Bakışlarım yüzüne çevrildi. Ölüm'ün dediklerini yapmayı reddediyordu. "Seni seçmeme izin verdin," dedim titreyen sesimle. "Bunu yaparken kabul ettiğin şey *buydu.*"

"Yapamam." Egemen'in gözleri cam gibiydi. "Tek seçeneğinin kalmasını istemedim. Seni çaresiz bırakmak istemedim ama *yapamam.*"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdım yüzüne doğ-

ru. Elimi elinden çekerken gözlerimden yaşlar boşalmaya başlamıştı. "Bunu yapmazsak ikimizi de gebertecek!"

"O zaman benimle öl, Afra."

"Bunu teklif edenin sadece sen olduğunu mu sanıyorsun?" Dudaklarımdan histerik bir gülüş kaçtı. "Ölmek isteseydim Gökhan'ı seçerdim, seni değil! Neden bana yalan söyledin? *Nasıl* bana yalan söylersin?"

Egemen omuzlarımı kavrayarak parmaklarını koluma bastırdı. "Sakin ol," dedi telaşla. "*Sakin ol.* İstediğini yaparsam bu geceden sonra yaşayabileceğini mi sanıyorsun sen? *Ben* yaptığım şeyle yaşayabilir miyim sanıyorsun?"

"O zaman seni seçmeme izin vermeseydin!" diye kükredim. Kelimeler boğazımı yırtıp geçerken sessiz hıçkırıklarla omuzlarım sarsılmaya başladı. *Ölecektim.* Egemen, Ölüm'ün istediğini yapmayacaktı ve ikimizi de bu sikik odada öldürtecekti.

"Beni seçeceğini bir saniye bile düşünmedim!" diye bağırdığında gözleri irileşmişti. "Odaya adım attığın ilk andan beri sana bunu nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Sana dokunmayı, sana bunu yapmayı bir saniye bile hayal etmedim. Neyim ben? Hayatta kalmak için her şeyi yapabilecek bir canavar mı?"

Ben o canavardım.

İçimde bir şeylerin kırıldığını hissettim. Öyle büyük bir gürültüyle değil, sessizce... Kimse duymadı ama kırıklar oradaydı. Bakışları, benimle ölme teklifi, hatta sessizliği bile içimden bıçak gibi geçti.

Bir an Ölüm'ün tüm oyunlarının bir yalan olduğunu düşündüm. Seçtiğim seçenekler bile asla benim elimde olmayacaktı. Karşımda dikilen kim olursa olsun beni hayal kırıklığına uğratacaktı. Ölsem de hayatta kalsam da her zaman Ölüm kazanacaktı.

Göğsümde bir ağırlık belirdi, nefes almakta zorlandım. Ona bakmak istedim ama gözlerim yüzünden kaçıyordu. Çünkü

eğer göz göze gelseydik, oturup zil çalana kadar ona yalvarırdım. O an gerçek, tüm dünyanın yükü gibi sırtıma çöktü.

Uğruna savaştığım her şeyi aslında çoktan kaybetmiştim.

"Sen ölmekten değil, yaşamaktan korkuyorsun," dedim çatlayan sesimle. Kendi ellerime baktım. "Sen hiçbir zaman ölmekten korkmadın. Bu yüzden hep korkusuzdun."

"Ölümden kaçamazsın," dedi Egemen. Sesi yatıştırıcı bir hâl almıştı. "Seni *tecavüze uğramak* zorunda bırakamaz. Bırak. O kaybetsin, Afra. Biz kazanalım. Yaşamanın bir değeri var. Her şeyini yitirip hayatta kalmak neye yarar?"

"Ölerek mi kazanacağınız?" diye fısıldarken buldum kendimi.

"Her saniyesinde yanında olacağım." Onun da sesi titriyordu. Belki de ölüme dair içinde bir korku vardı. "Son nefesinde bile yalnız hissetmeyeceksin."

Kafamı sağa sola sallarken buldum kendimi. "Egemen," dedim yalvarırcasına. Ondan kaçan bakışlarım yüzünü buldu. Dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. "Lütfen..." *Lütfen bunu yap. Lütfen bu gece ölmemize izin verme.*

"Kimseye bunu yapamam. Sana bunu yapamam." Egemen'in gözlerinde beliren yaşları izlerken dudaklarımdan tekrar bir hıçkırık döküldü. "Seni biraz olsun tanımışken böyle bir yükle hayatta kalmanı istemiyorum. Sana bunu yapan kişi olmak istemiyorum. Ben böyle bir adam değilim."

"Bırak beni," derken sesim donuktu. Egemen ellerini kollarımdan çektiğinde ona sırtımı dönüp hızla komodinin çekmecesini açtım ve telefonu elime aldım. Titreyen parmaklarımın arasında telefonu zor tutuyordum.

Ölüm belki fazla ileri gittiğini düşünürdü.

Belki bu geceye bir son verirdi.

Ekrana gözlerimi dikerken o an her şeyin sona erdiğini söyleyen bir mesajın gelmesi için ömrümün yarısını verirdim. Ya

Nirvana

da binanın önünü polis arabalarının sesinin doldurması, tam şu anda nerede olduğumuzun bulunması için... Elbette bunlar sadece *hayaldi*. Bir kaçış yolu arayan zihnimin çaresizliğiyle oluşmuşlardı.

Telefonu cebime koyduğumda bacağımdaki tanıdık baskısı midemi bulandırdı. Ölüm'ün üzerimdeki egemenliğini hissedebiliyordum. Yaptığım seçimin sonuçlarına kahkahalarla gülüyor olmalıydı. O zaman neden susuyordu? Neden hiçbir şey söylememişti?

Kuru bir öğürtüyü sertçe yutkunarak geri gönderdim. Dudaklarım titrerken Egemen hareketsiz bir şekilde beni izliyordu.

"Tekrar seçim yapabilir miyim?" diye sordum kafamı kaldırıp kameralardan birine güçlükle bakarken. "Bu odadan çıkıp tekrar seçim yapabilir miyim?"

Saniyeler geçti ama Ölüm cevap vermedi.

"Afra," dedi Egemen kısa bir nefes vererek. "Kutay da yapmazdı, bunu biliyor olmalısın. Onu *gerçekten* seçmeme nedenin bu değil miydi?"

Dudaklarım titrerken Egemen'in gözlerinin içine baktım. *Yalandan nefret eden bir yalancı.* Ne ironikti. Hani bu geceyi kabullenmişti? Hani yapacaktı?

Gözlerinde kendi yansımamı gördüm. Gözyaşlarıyla ıslanmış acı dolu yüzüyle, ıslak kirpiklerle ona bakan kızı... Ve sonra, Egemen'in perişan yüz ifadesine baktım. Gözlerinde bir karmaşa vardı.

"Beni kendi seçimim değil, Ölüm değil, *sen* öldürüyorsun Egemen." dedim dehşet içinde. Gerçek buydu. "Bana seçim şansı bırakmayan sensin."

Egemen yüzünü kapıya çevirip sırtını duvara yasladı. Sertçe yutkundu. "Yetiştirme yurtlarının zor tarafı neydi, biliyor musun?" dedi donuk bir sesle. "Gece olunca, hepimizin uyuduğunu düşündüklerinde birinin içeri girdiğini duyardık. Birinin yatağı-

nın kenarına oturduğunda çıkardığı gıcırtıyı da duyardık. Sonra ne yaptığını da öyle. Sabah olurdu ve hepimiz sadece susardık. Sadece gündüz, insanlar etraftayken huzurla uyuyabilirdik."

Tüm vücudumda bir ürperti dolaştı.

"Bir çocuk kendini öldürdü. Erkekti." Tekrar yutkunduğunda gözlerindeki ıslaklığa bakakaldım. "Değişen tek şey gıcırtılar gelen yatağın değişmesiydi. Her gece, bir sonrakinin kim olacağını düşünürdüm. Bana sıra gelip gelmeyeceğini."

Sessizliğe gömüldüğünde zar zor, "Sonra?" derken buldum kendimi.

Gözlerini yüzüme kaydırdı. "Dedim ya, benim arkadaşlarım ailemdi. Yıllar geçti, birlikte büyüdük. Koca adam olduğumuzda bile asla unutamadığı şeyler vardı. Hayatta kaldı ama hiçbir zaman yaşamadı, Afra. Oradan kurtulduktan sonra on sekiz yaşında intihar etti." Dişlerini birbirine bastırdığında çenesindeki kemikler belirginleşti. "Değmez, Afra."

Sesindeki nefreti hissedebiliyordum. Bu nefret belki geçmişine belki de şimdiye yönelikti. Belki onu seçtiğim için benden, belki de bizi öldürmeyi seçtiği için kendinden nefret ediyordu.

Saniyeler dakikalara dönüştü. Ağlamamın onun canını yaktığını bilsem de duramadım. Gözyaşlarım önlenemez bir fırtına gibi geliyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlamaktan boğazım ağrımaya başlamıştı.

"Çok acıyacak," diye fısıldadım güçlükle. Ağrıyan gözlerimle yüzüne baktığımda bakışları bana döndü. O gözyaşlarını içine akıtıyordu.

"Hayat sonsuz bir acı, ölüm ise anlık," dedi kısık sesle, teselli edercesine. "Mermilerin sadece birkaç saniyesini alacak."

Bunu düşünmek tekrar hıçkırmama neden oldu. Bana gerçekten dokunmaması kalbimi yaraladı. Onun bende açtığı tek yara buydu. "Egemen," diye fısıldarken buldum kendimi, keşke Ölüm bizi hiç duymasaydı. "Teşekkür ederim."

Gözlerimin içine baktı. "Özür dilerim."

Titreyen ellerimi zar zor hareket ettirdim. Titreyen parmaklarımın arasında tuttuğum ekrana bakışlarımı sabitleyerek o mesajı bekledim. 'Her şey bitti' diyen mesajı. Beni bu geceden özgür bırakacak o mesajı.

Dakikalar geçti. Mesaj gelmedi.

Odaya vuran gün ışığı gittikçe artıyordu.

Dilim şişip ağırlaşmış, ağzımın içinde öylece kalakalmıştı. Sanki bir daha hiçbir işe yaramayacakmış gibiydi. Parmaklarımı gözlüğümün altından geçirip gözüme bastırırken dudaklarım titredi. Zor da olsa konuşmayı başardım. "Bu görevi verdiğinde hiçbirinizin bunu yapmayacağı kesindi," dedim güçlükle. "Günün sonunda... iki kişi her türlü ölecekti, değil mi?"

"Sadece tahmindi," diye mırıldandı Egemen. "Kutay gibi birinin de bunu yapabileceğini sanmıyorum."

"Yalnız ölmekten korkuyor musun?"

Egemen'in dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Yumruk haline gelmiş ellerini karnına bastırırken boş tavam izliyordu.

"Hayatım boyunca yalnızdım." Bu kesin bir cevap değildi. "Ya sen?"

Ölüm güne başlamadan kendi odama dönebileceğimi söylemişti. Belki... bu yalnız başıma ölmek için de geçerliydi. Egemen benim için yeterince şey yapmıştı. Ölmeme saniyeler kalmışken onun da gözümün önünde ölüşünü görmeye dayanamazdım. Kendimi suçlamaktan kaçamazdım. Kendimden kaçamazdım.

Dört duvar arasında, yalnız başıma ölmek istiyordum. Kendi seçimimin kendi sonuçlarıyla. Ölüm'ün önce birimizi vurup diğerini bu ölümü izlemeye zorlamasını istemiyordum.

"Yalnız kalmak istiyorum." Zorlukla doğruldum. Sendeleyerek ayağa kalktığımda Egemen de karşımdaydı. Kalkmama, dengede durmama yardım etmek istercesine elini bana doğru

uzatmıştı. Gözlerinde çektiği tüm acının yanı sıra bir şaşkınlık vardı. "Afra..."

Üzerine atılıp kollarımı boynunun etrafına doladım. Kollarını belime doladığında onun da titreyişini hissedebiliyordum. Çenesini omzuma dayarken kesik, sıcak nefesini tenime verdi. "Kalabilirsin," derken sesi boğuk çıkmıştı. "Ancak kararım değişmeyecek."

"Annemi düşünmek istiyorum," dedim zar zor. Titrek bir nefes aldım. "Tek başıma."

Kollarımı çözüp geriye doğru bir adım attım. Yüzüne baktığımda onun da parçalara ayrıldığını görebiliyordum. "Acısız ölüm dilerim," dedim veda edercesine.

"Özür dilerim," dedi tekrar.

Ben ise tekrar teşekkür etmedim.

Sendelesem de hızla kapıya yöneldim. Bedenim kapıya çarptığında sertçe kapı kolunu asıldım ve kapıyı kendime doğru çektim. Ardından kendimi koridora attım.

Silahların gıcırtısı kulaklarımda yankılandı.

Silahlar... Silahlar... Ya fark etmişse ve şimdi kafama sıkarsa?

Bedenime bir ürperti yayılırken ellerimle kafamı sarıp kafamı kollarım arasında kıstırdım. Bacaklarım tutmazken koridorda dizlerimin üzerine çöktüm. Dudaklarımdan bir çığlık dökülürken dehşet içinde silahlara baktım. Üzerime çevrildiklerinde nefes nefese kalmış bir şekilde, emekleyerek onlardan kaçabilecekmiş gibi sürünerek ilerlemeye başladım.

Beni öldürecekti.

"Afra!" diye seslendi parçalanmış bir ses. Sesi bana çok uzaktaydı.

Birden yedi değil, yedi yüz kapı varmış gibi hissettim.

Hangisi benim kapımdı?

Gözlerimi kırpıştırarak onlarca kapıya bakarken tekrar hıç-

kırmaya başladım, bedenim dudaklarımdan verdiğim nefeslerle bir alarm gibi titriyordu. Başkasının kapısından içeri girersem bana ne yapardı? Beni *öldürürdü*. Ah, olacak şey zaten buydu. Sırtımı bir sıcaklık kaplarken irileşmiş gözlerimle, tıkanan nefesimle kapılara bakmaya devam ettim. Bir terslik olduğunu farkındaydım ancak ne olduğunu seçemiyordum.

Başım dönüyordu.

Kapılardan birine tutunarak zar zor ayağa kalktım. Her yer kapıydı. Hiç duvar yoktu.

Kapı kollarından birine asılıp kendimi içeriye atarken çığlık attım. İçeri girdiğim anda silahlar patlarsa ve kurşunlar bedenimi delik deşik ederse onların yıkımının sesini duymamak içindi çığlığım.

Sonra her şey normale döndü.

Açık kapıdan koridora baktığımda altı kapı gördüm. Altı kapıdan birkaçı açıktı ve çıktığım odanın eşiğinde de Egemen, çıldırmış gibi bir ifadeyle duruyordu. Dudaklarını oynatıyordu ama ne dediğini anlamıyordum. Kalçamın üzerine, geriye doğru düşerken tekmeleyerek kapıyı kapattım. Koridorda diğerlerinin de bağırışını duyabiliyordum ama kelimelerine anlam veremiyordum.

Dünyanın sesini zihnimin sessizliği usulca örttü. Sadece kalp atışlarım vardı, o da çok geçmeden beni terk edecekti.

Kendimi yere bıraktım. Telefonu kendimden iterek uzaklaştırdım. Bacaklarımı kendime çekip kollarımı bacaklarıma doladım ve gözlerimi sımsıkı kapadım. Yan yatmış bir şekilde yerde dururken gözlüğümün burnuma yaptığı baskıyı hissedebiliyordum. Duyabildiğim tek şey dudaklarımdan dökülen nefeslerimdi. Koridordan gelen sesler uğultudan ibaretti. Odam sessizdi. Silahlar sessizdi. Zihnim, acı verici derecede sessizdi.

Sanki tüm dünyanın derdini çığlıklarımla anlatmıştım. Geriye onların anlatacağı hiçbir şey kalmamıştı.

Gözlerimi telefona dikmiş bir şekilde, tüm bedenimin ağırlığı omzuma ve kalçama çökmüşken yan durmuş bir şekilde uzanmaya devam ettim. Ölümü düşündüm, haftalarca kaçtığım o kaçınılmaz sonu. Sonunda gerçekten ölecektim.

Merak ettiğim şey cesedimin bir gün anneme ulaşıp ulaşmayacağıydı. Ömrünün sonuna kadar beni arayacak mıydı? Öldüğümü hissedecek miydi? Beni son bir kez görmesini isterdim. Seyrelmiş saçlarıma bakmasını, neler çektiğimi ona anlatamasam da görmesini isterdim.

Ölüyordum ve annemi çok özlüyordum. Kapalı gözlerimde onun kolları arasında olduğumu hayal ediyordum.

Annecim, diye düşündüm bulanık zihnimle. *Seni çok seviyorum. İnan her şeyi denedim.*

Öldürülüşümün haberlere çıktığını hayal bile edemiyordum. Her şey öğrenilseydi toplum beni nasıl yargılardı? İlk başta kıyafetlerim konuşulurdu, bundan emindim.

O gün dışarıya hangi kıyafetle çıkmıştı? Dar kot pantolon? Göğüslerini belli eden tişört?

Belki de bu eve ait görüntüler, polisler burayı bulmadan önce internette yayılacaktı. Fuhuş için evden kaçtığımı düşüneceklerdi. Kendimi sattığımı. Ya da başka bir şeyleri.

Bazılarının ailesinde sorun olmasa da böyle oluyorlar. Kızın kendini ne hale getirdiğine bir bak. Kendi kızımın fahişe olduğunu düşünemiyorum. Kim bilir annesi ne hale gelmiştir?

İnsanlar hep düşünüyordu. Hep konuşuyordu. Üstelik düşüncelerinin çoğu pis, söylediklerinin yarısı yalandı. Her aldığım nefeste bu ev beni yutuyormuş gibi hissederken bile dışarıda insanların ne düşüneceğini hesaplarken buluyordum kendimi.

Göğsümü bir yangın yerine dönmeden, ferah tutan tek şey dokunulmamış olmamdı. Egemen tutsak etmek istediğim ruhumu serbest bırakmıştı. Sadece elimi tutmuş, yanımda olduğunu

Nihova

söylemiş ve bunu yapmamıştı. Korkarak seçtiğim seçeneğin sonuçlarını bana yaşatmamıştı.

Teşekkür ederim, diye düşündüm. *Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.*

Telefon titreyene kadar gözlerimi ekrana dikerek yatmaya devam ettim. Mesaj geldiğinde hızla tek elimle telefona uzandım. Gözlerimi tekrar tekrar kırpıştırarak mesajı dikkatle okudum. Üstelik dikkatle okunacak bir mesaj da değildi.

Ölüm: Ölmek istemiyorsun.
Ölüm: Korkunu görebiliyorum, kelebeğim.
Ölüm: Sen ise hiçbir zaman beni göremiyorsun.

Neden konuşmayı kesmiyordu? Sadece kafama sıksa olmuyor muydu? Susmasını istiyordum. Kendi düşüncelerimle, kendi cümlelerimle ölmek istiyordum.

Attığı mesaj yerimden doğrulmama neden oldu.

Ölüm: Seni sonsuza dek kaybetmekten korkuyorum.
Ölüm: Bir gün seni öldürmek zorunda kalacağımı biliyordum.
Ölüm: Şimdi ise bunu yapamıyorum.
Ölüm: Tek bir hareket şu an seni öldürmem için yeterli.
Ölüm: Tek bir hareket.
Ölüm: Oysa ağlamaktan başka bir şey yapamıyorum.

Rahatlamayla tüm bedenim titrerken boğazım düğümlendi. Yerden destek alarak oturur pozisyona geçtim ve altdudağımı sertçe ısırdım. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Beni öldürmeyecek miydi?

Acı dolu bedenimi bir coşku kaplarken mesaj sesiyle gözlerimi tekrar araladım ve ekrana baktım.

Ölüm: Neden onu seçtin?

Bedenimdeki rahatlama anında kaybolurken altdudağımdan yayılan kanın tadı ağzımı doldurdu. Gözlerimi ekrana sabitlerken ne cevap vereceğimi düşündüm. Egemen'e söylediklerimi tekrarlayabilirdim ancak bunu zaten biliyordu. Tekrar mı duymak istiyordu? Yoksa seçimimin nedenine mi inanmamıştı?

Cevap vermek için dudaklarımı araladım fakat kelimeler dudaklarımdan dökülmedi.

Ölüm: Ölümün acısız olacağını mı sanıyorsun?

Dudaklarımı aralayıp ona cevap veremedim. Kafamı sağa sola salladım. Zihnimin gerisinde, konuşamadığım için paniklemeye başlamıştım. Neden kelimeler dudaklarımdan dökülmüyordu?

Ölüm: Ona sığındın.
Ölüm: Ya o sana ne yaptı?
Ölüm: Sığınak olarak gördüğün birinin seni öldüren zindan olması nasıl bir his?
Ölüm: Tanıdık geldi mi?
Ölüm: Önce onu öldürmemi ister misin?

Kafamı hızla sağa sola sallarken dudaklarımdan zar zor, "Hayır," kelimesi döküldü. Tek bir kelime için bile boğazımı zorlamam gerekmişti.

Ölüm: Yazık.
Ölüm: Seni ne hale getirdiğine bir bak.
Ölüm: Ona güvenmiştin.
Ölüm: İlk ölen sen olmak mı istiyorsun?

Başımı şiddetli bir şekilde iki yana sallamaya devam ettim.
Hayır, hayır, hayır.

Ölüm: Benim güzeller güzeli, sevgili tutsağım.
Ölüm: Seni öldüremem.
Ölüm: Bu oyunu güzel kılan sensin.

Gözlerimi ekrandan ayıramıyordum. Beni yaşatacağını söylüyordu fakat içimde büyüyen bir huzursuzluk vardı. Egemen yaşayacak mıydı? Yoksa onu seçtim diye onu öldürüp beni bu acıyla mı hayatta bırakacaktı?

Ölüm: Seçimini yaptın.
Ölüm: Görünüşe göre yaşamak için her şeyi yaparsın.
Ölüm: Onlardan birini seçmene katlanamıyorum.

Siktiğimin delisi bunu *kendisi* istemişti.

Ölüm: Beni seçmeliydin.

Ne? Bedenimdeki titreyişler gittikçe azaldı. Telefon artık parmaklarımın arasında hareketsizdi.

Ölüm: Bu gece benimle yatacaksın.

Tepkimin ya da daha doğrusu tepkisizliğimin nedeni şok muydu, emin değildim. Gözlerimi bile kırpmadan ekrana bakarken gözyaşlarım tükenmişti. Bir damla yaş bile yanağıma doğru, çoktan ıslanmış yüzüme süzülmedi. Bedenimin titremesi artmadı. Nefesim kesilmedi. Sadece bomboş bir ifadeyle ekrana bakmakla yetindim. Tek yapabildiğim buydu.

Ölüm: Bu geceyle ilgili diğerlerine tek bir kelime etmeyeceksin.
Ölüm: Senin için geleceğim.
Ölüm: Beni bekle.

Ölüm: Seni benden iyi kimse yaşatamaz, kelebeğim.
Ölüm: Hiç kimse.

Birkaç dakika boyunca ekrana bakarak yerde oturmaya devam ettim. Yeni bir mesaj gelmediğinde telefonu tekrar yere bıraktım ve bacaklarımı kendime çekip alnımı dizime yasladım. Nefeslerim uykuya dalmak üzereymiş gibi ağırlaşırken hiçbir şey hissedemedim. Beni korkutan ilk şey hissizliğim oldu. Ölmekten daha çok Ölüm'den korkuyordum ve bunu anlamıştı.

Zar zor ayağa kalktım. Dolaptan temiz kıyafetlerimi ve havluyu çıkardım. Ardından sendeleyerek, yavaş adımlarla banyoya doğru ilerledim. Kapıyı açar açmaz kendimi duşakabinin içine attım. Örtüyü iyice düzelttikten sonra ıslak zemine çöktüm.

Gözlerim pantolonumun ipine çevrildi.

Hızla kıyafetlerimden kurtulup gözlüğümü çıkarmadan suyu açtım. Soğuk su gittikçe ısınırken gözlerimi bacaklarıma düşen damlalara diktim. Duşakabinin kenarına koyduğum keskin konserve parçası hâlâ oradaydı.

Beni çağırıyordu. Buna kendi ellerimle son vermem için bana yalvarıyordu.

Ölüm onunla yatmamı istiyordu ve ben... buna katlanamazdım. Bildiğim tek şey vardı, o da artık sadece hayatta olduğumdu. Yaşamıyordum. Sadece hayatta kalmıştım. Ölüm buna izin vermişti çünkü çok daha kötüsünü bana yaşatmak istiyordu.

Henüz bana dokunmamıştı ama bana dokunduğu düşüncesi beni bitirmeye yetmişti.

Kalp atışlarımın sakinliği beni ürküttü. Kararsızlığın çarpıntısı yoktu bedenimde. Kararlıydım.

Gözlerimi kalçama doğru kaydırdım. İşte oradaydı. Bacaklarımın üstünü kaplayan boy boy, eski kesiklerden geriye kalan izler... Bir zamanlar kanımı akıttığım ve sonra ağlayarak, zor durduğum kanamalarımın ev sahibi çirkin yara izlerim...

Suyun altında oturup kollarımı dizlerime doladım ve kafamı öne eğdim. Su, saç köklerime nüfuz etti. Damlalar kollarımdan ve sırtımdan aşağıya süzüldü. Kirpiklerime ıslaklığın ağırlığı çökerken akan su gözyaşlarımın yerini dolduruyordu. Yaralarıma tekrar bakmadım fakat her damla tenime çarparken onları daha da çok hissettim.

Islak saçlarım yüzümün önüne dökülürken vücudumdaki tüm damlaları gözyaşlarıymış gibi hayal ettim. Eğer yaralarım kadar ağlasaydım, bu mümkün olurdu.

Emin olduğum tek bir şey vardı. O da benim yaşamayı uzun zaman önce bırakmış olduğumdu. Uzun zamandır sadece... hayattaydım. Doğum günlerimde doğduğum günü değil, ölüme yaklaştığım her bir yılı kutluyordum. Bu ruh, çektiği acıdan dolayı ölmüştü. Sadece bedeninin gireceği kefeni sabırla bekliyordu.

Bu yüzden Ölüm'ün sonraki görevini düşünürken ağlamadım.

Gözlerimi açtığımda gözlüğümün camları tamamen ıslanmıştı ve hiçbir şey göremiyordum.

Bu beni birkaç yıl öncesine, Ölüm'le tanıştığım günün sabahına geri götürmeye yetti.

Her kadın.

Her kadının bir hikâyesi vardı.

Her erkek değildi belki ama...

Her kadının vardı.

Çıkan sesler beni uykumdan uyandırıyor. Gözlerimi aralamadan, tekrar uykuya dalmak için bekliyorum. Sonrasında gözlerimi bir ışık rahatsız ediyor. Uykudan sıyrılıp yatağın varlığını daha da fazla hissederken gözlerimi aralıyorum. Karşımda bulanık bir beden olduğunu gördüğümde hızla yatağımdan sıçrayıp gözlüğüme uzanıyorum. Bulanık beden gözümün önünden uzaklaşırken gözlüğümü takmayı ve onu görmeyi başarıyorum.

Odadan çıkan kişiyi fark ediyorum ilk önce. Alpay. Babamın karısının en büyük oğlu. Hiçbir kan bağımın bulunmadığı üvey abim.

Sonra bir soğukluk hissediyorum ve bakışlarımı kendi bedenime çeviriyorum.

Pijamamın göğsümün tamamen altında kalacak şekilde çekildiğini ve sutyenimin kıvrıldığını, göğsümün büyük bir kısmının açıkta olduğunu fark ediyorum. Nefesim boğazıma tıkanırken duyduğum sesleri ve gözüme çakan ışığı hatırlıyorum. Ağarmaya başlamış günün ışıklarının belli belirsiz ışıkla doldurduğu misafir odasına bakakalıyorum.

Hızla üzerimi düzeltip ayağa kalkıyorum. Odanın dışına koşuyorum ve koridorda çaresizce etrafıma bakınıyorum. Sonrasında bakışlarımı Alpay'ın odasının kapısına çeviriyorum. Kapının önüne gidip hızla kapıyı yumrukluyorum. "Alpay!" diye sesleniyorum titreyen sesimle. "Aç kapıyı! Uyumadığını biliyorum!"

Sözde uykuluymuş gibi bir ses yükseliyor kapının diğer tarafından. "Git şuradan, Afra," diye homurdanıyor. "Sabahın körü."

"O fotoğrafı sileceksin!" diye bağırıyorum kapıyı hızla açıp odaya dalarken. Onu yatakta, gözleri tamamen açık bir şekilde uzanırken buluyorum. Üzerinde bir atlet ve şort var. Midemi bulandıran esmer teninin çoğu açıkta ve bana bakan yüzünde belli belirsiz bir panik var. Yatakta hızla doğruluyor. "Telefonumu ver!" diye bağırıyorum. "Telefonunu ver, hemen!"

"N'oluyor be?" diye bağırarak bana karşılık veriyor. "Ne sesini yükseltiyorsun? Niye lazım telefonum?"

"Fotoğrafımı çektin!" diye çığlık atıyorum. "Sapık piç, kıyafetimi açıp fotoğrafımı çektin! Ver telefonu!" Hızla ona doğru atılıyorum ve yatağındaki yorganı yere fırlatıyorum. Ardından da yastığını. Telefonu yatakta bulamayınca hızla çekmeceleri açmaya başlıyorum. Çekmecelerde de bulamayınca

Alpay'a dönüyorum. Ardından tek elimle boğazını kavrıyorum. "NEREDE?"

Elimi boynundan koparıp atıyor. "Ya bir siktir git!" diye bağırıyor. "Allah'ın delisi, yürü git akıl hastanesine! Şimdi de hayal mi görmeye başladın? Seninle ne işim olur lan benim? Sapık falan değilim ben! Oranı buranı da açmadım!"

"SENİ ODAMDA GÖRDÜM!"

"Uyurken kendi saçını başını yolup oranı buranı açıyorsan," diyor yüksek sesle. Dudaklarında bir sırıtış var. "Rüyan epey ateşli olmalı. Bir de utanmadan gelip burada bağırıyorsun. Odana git de olay büyümesin. Baban çok sinirli bir adam ne de olsa."

"Bana..." diye tıslıyorum. "Telefonunu. Ver."

"Ne bağırıyorsunuz lan?" Bağıran bir başka ses aramıza katıldığında hızla kapıya dönüyorum. Babamın uzun bedeni kapıda belirirken kirli sakallı yüzünde küçük kalan, uykulu uykulu kırpıştırdığı gözleri bana dönüyor. "Ne işin var senin Alpay'ın odasında?" Yüzü şüpheli bir ifadeye büründüğünde kanım donuyor. "Daha eşekler bile anırmadı. Kemik için kapışan itler gibi bağırıyorsunuz!"

"Baba," diyorum ona doğru birkaç adım atarak. "Ben uyurken fotoğrafımı çekti. Baba..." Elimle pijama üstümü kavrıyorum. "Pi... pijamamı aşağıya indirip fotoğrafımı çekti. Işıkla ve sesle uyandım. Baba, telefonunu bana vermiyor." Gözlerim dolarken dudaklarım titriyor. Alpay'dan hızla uzaklaşarak babamın yanına daha da sokuluyorum. "Telefonunu iste. Fotoğrafları silsin."

Babamın gözleri Alpay'a çevriliyor. "Hayırdır, Alpay?"

"Fotoğraf çektiğim falan yok, Mehmet amca," diyor Alpay hızla. "Uykumdan uyandırdı beni. Neler olduğunu ben de anlamadım." Bana kaçamak bir bakış atıyor. "Sanırım onun özel durumundan dolayı... Bir şeyler gördüğünü sanmış."

Ninova

"Yalan söylüyor!" diye bağırıyorum. Gözlerimden yaşlar boşanıyor. "Telefonunu iste!"

"Neler oluyor sabah sabah?" Bir ses daha aramıza katıldığında dudaklarımı birbirine bastırıp babamın karısına, Meral'e gözlerimi çeviriyorum. Sarı saçlarını geriye yatırırken oğlununkine benzeyen esmer teni midemi daha da bulandırmaya yetiyor. Ellerini beline dayayarak bir bana, bir Alpay'a bakıyor.

"Uyurken onun orasını burasını açarak fotoğrafını çektiğimi iddia ediyor," diyor Alpay sıkkın bir sesle. "Ben de anlamadım neler olduğunu, anne."

"Telefonunu ver," diyor babam sert bir sesle. "Kalk lan!

Alpay'ın dudakları gerilirken annesine kaçamak bir bakış atıyor. Şeytanlar birbirinin dilini anlar, annesinin onun günahlarını gördüğünü biliyorum.

"Çocuğa inanmayacak mısın?" diyor Meral şaşkınca. "Daha hava bile aymadı, Alpay bu saatte uyanmaz. Yanlış anlaşılma olmuştur." Duraksayıp gözlerini bana çeviriyor. "Hem Afra'nın durumunu da hepimiz biliyoruz..." Deli olduğumu ima ediyor. Alpay'ı savunurken ona gerçekten inanıp inanmadığını merak ediyorum.

"Telefon," diye tekrarlıyorum. "Telefonuna bakalım, baba." Ona her baba deyişimde, gözümün önünde eski evimizin mutfağı canlanıyor. Yaşadıklarıma ihanet ediyormuş gibi hissediyorum. "Yemin ederim onu gördüm. Ben deli değilim. Halüsinasyon görmedim daha önce hiç. Sadece..."

Depresyon.

Adına depresyon diyorlar.

Alpay ayağa kalkıyor. Gönülsüzce dolabının kapağını açıp katlanmış kıyafetleri arasından telefonunu alıyor. Ardından telefonla yanımıza geliyor. Şifreyi gözümüzün önünde giriyor. Bana bir bakış attıktan sonra telefonu babama uzatıyor.

Nihova

Telefonu almak için uzandığımda Alpay elimi itiyor. "Bir erkeğin galerisine ne diye bakacaksın?" diyor sert bir sesle. "Asıl galerimi görmeye mi meraklıydın?"

"Ne dediğine dikkat et," diye uyarıyor babam. Alpay bana ters ters bakıp elini elimin üzerinden çekiyor. Telefonu babamdan almaya çalıştığımda babam buna izin vermiyor. "Sana göstereyim!" diye bağırıyorum çaresizce. "Sen telefon kullanmayı mı biliyorsun?"

"Sen de babanı hepten yaşlı adam ettin," diye homurdanıyor Meral. Ağzının ortasına şişe patlatmak, dilini camla kesip onu gebertmek istiyorum aniden. Bu evi başlarına yıkma düşüncesi içimde öyle şiddetli bir şekilde alevleniyor ki, gözüm kararıyor kısa bir an.

"Baba, nereye bakacağını göstereyim."

"Erkek telefonu," diyerek kestirip atıyor.

Birkaç dakika geçiyor Sessizlik gergin bir şekilde uzanırken en sonunda Alpay'ın annesi telefonu sertçe çekerek babamın elinden alıyor. "Kaç dakikadır bulamadıysan yok işte," diyor sert bir sesle. "Senin kızın kafayı yedi diye oğlumun özeline burnunu sokma."

"Şimdi sadece senin oğlun, benim kızım mı oldu?" diyor babam alayla gülerken. "Hatırlatırım ben bu lafları sana." Gözlerini bana çevirdiğinde yüzünü öfke kaplıyor. "Hiçbir şey yok."

"Çöp kutusuna baktın mı?" diye soruyorum. Kalbim çok hızlı atıyor

"Ne kutusu?"

Alpay gözle görülür bir şekilde gerilirken babamın yanından geçip Meral'in elindeki telefona uzanıyorum. Hızla telefonu yukarı kaldırıyor "Yok burada bir şey," diyor sert bir sesle. Oğluna kaçamak bir bakış atıyor. "Daha fazla huzursuzluk çı-

Nirvana

karıp oğluma iftira atacaksan buraya gelmeni gözden geçirmemiz gerekiyor, Afracığım."

"Çöp kutusunda olduğunu biliyorum!" diye bağırıyorum. "Oğlunun ne tür bir sapık olduğunu biliyorsun, değil mi? O yüzden bana telefonu vermiyorsun!"

"Saçmalama sen de!" diye bağırıyor Alpay aniden.

"Sesine dikkat et," diyor babam. Çoktan sabrının taşması gerekirdi, bunu biliyorum. Sabrı sadece yeni ailesine karşı sonsuz bir hal alıyor

"Bana iftira atarken susacak mıyım?"

Meral beni umursamadan babama dönüyor. "Sonraki hafta sonu bunu istemiyorum," diyor sert bir dille. Ben bir eşyaymışım gibi bahsediyor benden. "Deli kızın yüzünden hafta sonları kafa da dinleyemiyoruz, Mehmet. Farkında mısın? Zaten zorlamasan buraya gelmeye hevesli değil kız. Bırak evinde sınava çalışsın."

"Ev senin mi?" diye soruyor babam sertçe. "Meral sabah sabah bir de sen uzatma dilini. Delirtmeyin adamı."

Göğsüm sıkışırken nefeslerim düzensizleşiyor. Boğazımda bir yumru büyüyor, yutkunmaya çalışıyorum ama gitmiyor. Gözlerim yanarken kirpiklerim titriyor. İlk gözyaşı damlası süzülüyor yanağımdan, hemen ardından bir diğeri. Ve sonra... içimde tutmaya çalıştığım her şey bir anda kopuyor. Bir hıçkırık yükseliyor boğazımdan, göğsüm sarsılıyor. Derin derin nefes almaya çalışıyorum ama aldıkça daha çok çözülüyorum.

"Fotoğrafımı silin, yalvarırım!" Zıplayıp telefonu elinden almaya çalışıyorum. İzin vermiyor. "Baba yemin ederim beni çekti. Üzerimi açtı. Uyandığımda üzerimi açmıştı! Yalvarırım inan bana!"

"Afra, tamam," diyor babam bıkkın bir şekilde. Bileğimi kavrıyor. "Odada biri var gibi görmüşsündür. Uzatma, kızım. Hadi, yürü odana."

"Ben deli değilim! diye bağırıyorum çaresizlikle. "Deli

değilim ben! Değilim! Hızla Alpay'ın üzerine atılıyorum. Tırnaklarım yüzüne saplanırken, "Ne yaptın o fotoğraflara?" diye bağırıyorum. "Ne yaptın? Ne yaptın? Kime attın? Ne yapacaksın? Telefonunu niye kıyafetlerinin arasına saklamıştın ha? Sapık orospu çocuğu!"

"Sen kime orospu diyorsun?" diye bağırıyor annesi beni sertçe geri çekerken. Kapıya savruluyorum. Sırtım kapıya çarparken yere düşüyorum ve aşağıdan, yukarıdaki tüm görüntüyü görüyorum.

Babamın yeni, hastalıklı ailesi. Karanlık ruhunun ait olduğu yer.

Oğlunun ne yaptığından şüphelense de onu koruyan canavar kadının teki ve kızını savunmaktan aciz bir baba. Zaten o kızını savunmada değil, onu savunmasız bırakmakta deneyimli.

Babam yanıma gelip beni kaldırmak için bana uzanmaya çalışıyor. "Bırak!" diye bağırıyorum geri çekilerek. Hızla ayağa kalkıyorum ve geriye doğru adımlar atarak koridora çıkıyorum. Üçünün yan yana görüntüsü beni dehşete düşürüyor. Annemi istiyorum. Annemin yanına dönmek istiyorum.

"Canavarsınız siz." Gözlerimi Meral'e çeviriyorum. "Ve sen de çocuklarına para verecek koca aradığı için bu evliliği yapan bir orospusun." Alpay'a bakıyorum. "Allah belanı versin!"

"AFRA!" Babamın gözleri irileşirken üzerime yürüyecek gibi oluyor. Fakat üzerime yürüyen kişinin karısı olduğunu fark edince bunu yapmaktan vazgeçip karısını tutuyor.

Kollarını babamdan kurtarmaya çalışırken, "Ne dediğini sanıyorsun sen, zırdeli!" diye bağırıyor Meral. "Git kendi anana bak sen!"

"Anneme bir şey söyle de geberteyim seni," diyorum titreyen sesimle.

Arkamdan bağırışlarını umursamadan odama giriyorum. Hafta sonu için hazırladığım sırt çantamı hızla toplayıp üze-

Nihova

rimi değiştiriyorum. Kot pantolonumu yukarıya çekerken dün gece bacağımda açtığım yaralar tekrar açılıyor. Titreyerek yatağa çöküp kan süzülen kesiklere bakıyorum. Ardından dişlerimi birbirine bastırarak acıya katlanıyorum ve kot pantolonumu tamamen giyiyorum. Saçlarımı toplayıp çantamı omzuma asıyorum ve telefonumu cebime atıyorum.

Banyoda elimi yüzümü yıkadıktan sonra durup evdeki sesleri dinliyorum. Televizyonun kısık sesinin geldiği salonda kimin olduğunu bilmiyorum fakat babamın telefonunun orada olduğunu biliyorum. Ne kadar salona girmek istemesem de eve dönmeden önce annemi aramam ve ondan anahtarları bırakmasını istemem gerekiyor

Koridora çıktığımda Alpay'la karşılaşıyorum. İrkildiğimi görünce sırıtıyor. "Bu kadar yaygara çıkarma," diye fısıldıyor alayla. "Sadece arkadaşlarıma attım. Güzel, büyük göğüslerin gözükse de yüzün gözükmüyor. Fazla yayılmaz, anladın mı?" Sonra sesini yükseltiyor. "Allah'ın delisi, çekil gitsene önümden!"

Sadece arkadaşlarıma attım.

Gözlerim yaşlarla dolarken Alpay yanımdan geçip gidiyor.

Zar zor salona giriyorum ve vitrinde babamın telefonunu arıyorum. Annemin telefonunu çevirirken içeride kim var diye bakmıyorum bile. Telefon çalmaya başladığında telefonu kulağıma dayayıp koridora çıkıyorum. Fakat telefon açılmadan telefon parmaklarımın arasından çekip alınıyor

"Ne yapıyorsun?" diyor babam.

"Eve gidiyorum," diyorum donuk bir sesle. "Anneme haber vereceğim. Anahtarları bıraksın." Avucumu ona uzatıyorum. "Telefonu verir misin?"

Babam aramayı sonlandırıyor. "Sanki bilmiyorum ben sizi, diye hırlayarak telefonunu salonun içine fırlatıp atıyor. Sinirlenmesi beni korkutmaya başlıyor. Telefon gürültüyle yere çarptığında yerimde sıçrıyorum. "Anana ağlayıp zırlayıp o

Nihova

suyu çekmiş paranızla davalık mı edeceksiniz beni? Ha? Kafayı yediğin için gördüğün hayaller yüzünden çıkan kavgaları zırlayarak mı anlatacaksın ona?"

"HAYAL DEĞİLDİ!" diye bağırıyorum çatlayan sesimle. "Az önce fotoğraflarımı arkadaşlarına attığını söyledi!"

"Git ilacını iç," diye homurdanıyor babam bana arkasını dönüp salona girerken. "Yarın gideceksin evine. Sana bugün yol parası vermem. Zırlayıp durma, otur oturduğun yerde. Meral'in kahvaltı hazırlamasına yardım et."

"Asla!" diyorum tek solukta. "Pezevenk çocuğunu savundu o. Ne yaptığını biliyor! Sen çöp kutusunun ne olduğunu bilmezken o gördü fotoğrafları!"

"Ne bağırıyorsun sen yine?" Meral önlükle mutfaktan çıkarken kaşları çatılmış bir şekilde bana bakıyor. "Dilini koparacağım artık bir sus be!"

Babam tekrar bana dönüyor ve koridora çıkıyor. "Sen kahvaltını hazırla," diye emrediyor sertçe. "Bu bağırıp çağırır sonra susar. Anası kılıklı."

Meral küçümsercesine bana baktıktan sonra mutfağa geri giriyor.

"Susar mıyım?" diye soruyorum zayıf bir sesle. "Annem seni sevdiği için susuyordu! Beni sevdiği için susuyordu! Benim seni susacak kadar sevdiğimi mi sanıyorsun?" İrkilmiyor. Sadece siniri bozulmuş gibi gülüyor. Nefesim kesiliyor. "SUSMAYACAĞIM! ÇIPLAK FOTOĞRAFIMI ÇEKTİ VE ARKADAŞLARINA ATTI DİYORUM SANA! NE BİÇİM BABASIN SEN BE?"

Mutfaktan tekrar çıkarken, "Bu kadarı da yeter ama!" diye bağırıyor Meral. "Sana yanlış görüşmüşsün diyoruz, kızım. Nesini anlamıyorsun! Bağıra çağıra Yusuf'u uyandıracaksın!"

"Uyanacaksa uyansın!" diye bağırıyorum. Tekrar ağlamaya başlıyorum. "Çok da umurumdaydı sizin eviniz! Nefret

Nirvana

ediyorum buradan!" Babama dönüyorum hışımla. "O mahkeme kararının Allah belasını versin, tamam mı? Senin yanında aldığım her nefesten nefret ediyorum ben! Nefret ediyorum yüzünü görmekten! Annemi boğuşun hâlâ gözlerimin önünde!" Meral'e dönüyorum. "Önceki karısını neredeyse öldüreceğini biliyor musun sen, ha? BİLİYOR MUSUN?"

Yüzünde mimik oynamıyor. Muhtemelen biliyor. Biliyor ve yine de bu adamla birlikte.

Bir gürültüyle sert bir şey yanağıma çarpıyor. Ardından yere çarpan gözlüğümün takırtısı kulaklarımı dolduruyor. Yana savrulan yüzüme elimi götürdüğümde yanağımdaki sızıyı hissetmeye başlıyorum. Dolu gözlerimi babamın bulanık görüntüsüne çevirdiğimde bu anı en son kaç ay önce yaşadığımızı hatırlamaya çalışıyorum.

"Çık git evden," diyor ürkütücü bir sakinlikle. "Bakalım yol parası olmadan nereye gidebiliyorsun?"

Eğilip gözlüğümü yerden alıp takıyorum. Yanağım hâlâ sızlarken görüntünün gözyaşlarımdan dolayı netleşmediğini sanıyorum. Sonra her şey çok hızlı gelişiyor. Babamın sırtımdaki çantayı benden koparıp alışı, dış kapıyı açışı ve Meral'in 'komşular ne der' inkârlarına karşılık vermeden beni tekmeleyerek kapının dışına atışı...

Dış kapı üstüme kapanıyor.

"Döner dolaşır geri gelir," diyor babam kapının diğer tarafında.

Meral ise iyi biri gibi gözükme derdinde, "İstanbul'da kız beş parasız dışarı mı bırakılır?" diyor. Alpay'ın sesini duymuyorum. Yusuf'un uyanıp uyanmadığını bilmiyorum.

İçinde cehennemi saklayan dış kapıya bakıyorum. O cehennem beni de yaktı diye nefret ediyorum bütün dünyadan. Beni korumayan babamdan, beni bu eve gelmeye mecbur bırakan hukuk sisteminden.

Nimova

Yanağım ağrıyor. Bacaklarımın üstü sızlıyor.

Görmeyen gözlerimi kapıya dikiyorum. "Baba!" diye bağırıyorum içli içli. "Neden inanmıyorsun bana?"

"Kes lan bağırmayı!" diye kükrüyor kapının diğer tarafından. İrkilip hızla ayağa kalkıyorum ve merdivenlere doğru geriliyorum. "Bir kelime daha et, bak bakalım ne yapıyorum! Git hava al biraz kendine gel!"

"Gözlüğüm..." diyorum fakat sesim yüksek çıkmıyor.

Ağlaya ağlaya, bacaklarım sızlarken merdivenlerden iniyorum. Gözlüğümün camları yok. Bacaklarımdaki sızının mı, yoksa yanağımdaki ağrının mı canımı daha çok yaktığını bilmiyorum. Belki de canımı en çok yakan tokat değil, bana elini kaldıran kişinin babam olması. Belki de en çok kapının önüne itilmek yakıyor canımı. Ya da bedenimin tanımadığım insanların eline geçişi. Güvenerek yanında uyuduğum insanların beni taciz edişi.

Dünyada canımı yakan çok şey var. Ve artık hangisinin en kötüsü olduğundan emin değilim.

Zil sesi çaldığı gibi kendimi mutfağa attım ve diğerlerini beklemeden onlara özenli bir masa hazırlamaya başladım. Çayı üstüne atıp sürahiyi doldurdum. Kahvaltılıkları, tabakları ve sırasıyla kaşık çatalları yerleştirdim. Zil sesi kulaklarımda dans ederken onları bekliyordum.

Onu bekliyordum.

Egemen'in ölüp ölmediğini görmek için koridorun başında bekleyecek cesaretim yoktu. Bu yüzden kaçmış, saniyeleri saymak yerine kendimi oyalanmaya çalışırken bulmuştum. Mutfakta o kadar hızlı davranmıştım ki, geriye yapacak tek bir iş bile kalmamıştı. Ellerimi masaya dayayıp hafifçe öne eğildiğimde krem rengi tişörtümün yakası hafifçe açıldı.

Gözlerimi yavaşça kırptım. Gözümün önünde asla görmedi-

Nihova

ğim, zorla açılmış göğsümün karanlığın içindeki görüntüsü gelirken ellerimi masadan ayırıp doğruldum. Tişörtümü arkadan çekerken yakasının iyice boynuma yaklaşmasını sağladım. Ardından tişörtümün eteklerini buraya geldiğimde üzerimde olan kot pantolonumun üzerine bıraktım. Buraya geldiğimde tenime yapışan kot pantolon artık bol oluyordu.

Kulaklarımı dolduran sabah zilinin gürültüsüne rağmen birkaç adım sesi seçebildiğimde aynı anda gözümün kenarıyla bir hareketlilik yakaladım. Bakışlarımı mutfağın girişine kaydırdığımda Gökhan'ı gördüm.

Genelde yerde olan bakışları bu sefer doğrudan benim üzerimdeydi. Simsiyah saçları darmadağındı ve bu dağınıklık, alnını biraz olsun serbest bırakmıştı. Böylece yüzündeki endişe iyice belirginleşmişti. Kaşları hafifçe çatılmıştı, ince sayılabilecek dudağını kemiriyordu. Elleri rengi solmuş siyah tişörtünü sıkıca kavramıştı.

Cevap verebileceğimi hissetmesem de beklediğim şey nasıl olduğumu sormasıydı. Yaşadığı o geceden sonra onunla nasıl konuştuysam benimle aynı şekilde konuşmasaydı. Fakat Gökhan üzerime doğru hızlı adımlar atarken ağzını bile açmadı. Belki de onun sorularını dile getirmesi zordu, tıpkı benim içten içe cevaplardan kaçmam gibi.

Önümde belirir belirmez kollarım bana doladığında farkında olmadan tuttuğum nefesimi yavaşça verdim. Dudaklarım yorgun olmasaydı hafif bir gülümse için yukarı kıvrılabilirdi. *Yorgundum.* Bu yüzden kollarımı hafifçe kaldırıp ellerimi sırtına yaslamak dışında bir tepki veremedim.

Boynuma doladığı kolları sıklaştı.

Bu evde hayatımda hiç sarılmadığım kadar sarılmıştım insanlara ve bu tuhaf hissettiriyordu. Kim bilir, belki tuhaf hissetmemin nedeni birine sarılıyor olmam değildi artık. Ruhumdaki tüm yaralar açıkken ve tükenmiş hissederken birinin beni bir

arada tutmaya çalışıyormuş gibi kollarını sıkıca bana dolaması bir ilkti. Belki de sarılmaya *alışmıştım*. Belki de alışmadığım şey, parçalara ayrılmış bir şekilde birinin kollarına yığılmaktı.

Kendi yaralarını kendi başına kapatmaya alışmış her kız başkasının kollarından kaçardı. Ben o kızdım.

Eskiden o kızdım.

Gökhan, "Geçti," derken güçlü çıkması için uğraştığı sesi yine de titremişti. Çaresizce çırpınan kalp atışlarımı duyup duyamadığını merak ettim. Duysa nabzımı hızlandıran şeyin ne olduğunu anlar mıydı? Dün gece biriyle seviştiğimi düşünüyordu. Belki de bu yüzden utandığımı zannederdi.

Donuk bakışlarımı yavaşça mutfağın girişindeki duvarın üstünde asılı silaha kaldırdım.

Hiçbir şey geçmemişti.

Her şey daha kötü oluyordu.

Yeterli olduğunu belli edercesine sırtını hafifçe sıvazladım ve geri çekilmek için hafifçe bedenimi kollarından çektim. Gökhan'ın zayıf kolları bedenimi serbest bıraktığında sarılırken bende topladığı her şey tekrar dağılıyormuş gibi hissettim. Sonsuza dek kollarının arasında kalamazdım.

Gökhan gözlerini yüzüme kaldırdı. "Konuşmak ister misin?" diye sordu usulca. Kapkara gözlerinde yansımamı gördüğümde ondan birkaç adım uzaklaştım. Bakışlarımı kaçırıp kafamı sallayarak onu reddettim. "Tamam," dedi kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Tamam, *anlıyorum*."

Kafamı sallayarak onu onayladım. Bir nevi teşekkürdü bu.

"Seni yargılamayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Kafamı tekrar salladım.

"Buradaki kimse seni yargılamayacak."

Bir kere daha kafamı salladım.

"Konuşmak istediğinde... konuşuruz. Eğer hiçbir zaman konuşmak istemezsen de konuşmayız. İstersen oturup dinlen.

Ninova

Rengin atmış, iyi görünmüyorsun. Kahvaltı için bu kadar uğraşmışsın ama kimsenin bir şey yiyebileceğini sanmıyorum."

Sarp hariç, diye düşündüm.

Ona cevap vermedim, sadece çayı demlemek için ocağa ilerledim. Daha ocağın karşısına bile varamadan zil sesinin mutfağa getirdiği ikinci bedeni gördüm.

Çağrı üzerinde lacivert bir sporcu atleti ve beyaz şortuyla dışarı çıkmaya hazır görünüyordu. Her adımında sağ taraftan iki yana ayrılmış düz saçları yüzüne doğru hareketleniyordu. Kapının eşiğinde duraksayıp bir bana, bir Gökhan'a baktı. Ardından selamsız sabahsız mutfağa girdi.

Uzun bir süredir üçümüz de odalarımızdan çıktıktan sonra Çağrı ve Gökhan asla aynı ortamda bulunmuyordu. Çağrı, Gökhan'ın olduğu yere -banyoya, salona ya da mutfağa- özellikle gitmezdi. Son günlerde kahvaltılarını bile yarım yamalak ve hızlıca yapıp mutfaktan herkesten önce çıkıyordu. Karşılıklı duran koltuklarımızda bizim koltuğu görmek istemiyormuş gibi eline bir kitap alıyor, okumasa bile akşam zili çalana kadar sayfalarını çeviriyordu. Son yaptığını benden gördüğünden şüpheleniyordum.

Bugün son günlere göre farklıydı işte.

Gökhan onun gelişine tepki vermedi. Bir eli bembeyaz boynunu -Çağrı'nın onu boğarken bıraktığı parmak izleri hâlâ kaybolmamıştı- kavrarken gözlerini buzdolabının içine dolaştırmak dışında yüzünde mimik oynamadı. Belli belirsiz morluklarla dolu yüzüne kaçamak bir bakış attıktan sonra önüme döndüm. Kaynar suyu çaya dökerek çayı demledim.

Hayatta olduğuma göre... biriyle yattığımı düşüneceklerdi. Ölüm izin vermeden dün gece yaşananları onlara anlatmamızın imkânı yoktu. Gece koridorda bağrışmaları benim hayalim miydi, yoksa gerçek miydi onu bile bilmiyordum.

Dün gece odama gidişim zihnimde bulanıktı, bu yüzden

Nimova

Egemen'i seçtiğimi bilip bilmediklerinden bile emin değildim. Dün gece ben bağıra çağıra ağlarken ve koridorda çığlık atarken sesimi duymamış olmaları imkânsızdı. Ne düşündüklerini merak ediyordum.

Çağrı da geldiğine göre... Sıradaki kişi Kutay'dı.

Dudağımı ısırırken kapıya dönmeye cesaret edemeyerek gözlerimi tezgâhın üstündeki dolabın kapağına çevirdim. Kutay'ın ne düşündüğünü, gece uyuyup uyumadığını merak ediyordum. Muhtemelen onu seçmediğim için rahatlamış olsa da endişelenmişti. O buydu, yapısı buydu.

Kısa bir anlığına altı kız, bir erkek olsak neler olabileceğini düşündüm. Tek erkeğin içimizden birini seçmesini beklerken kurbanlık koyun gibi hissetmenin yaratacağı dehşeti hayal etmeye çalıştım. Bedenim gerilirken anında bu senaryoyu zihnimden kovdum.

"Günaydın." Neşesiz, tatsız fakat yüksek sesle söylenmiş bu kelime kulaklarımda asılı kaldığında sertçe yutkundum. *Kutay.* Kutay gelmişti. Belki de onun hal ve hareketlerinden dün gece kimi seçtiğimi anlayacaklardı. Sonra özneler belli olduğunda dün gece neler olduğunu hayal etmeyi denerlerdi.

Gözlerimi zorlukla çevirip omzumun gerisine baktım. Adımlarıyla birlikte zıplayan kıvırcık saçlarıyla bana doğru yanaştığını gördüğümde irkildim. Sırtımı tezgâha, yüzümü ona dönerken ela gözlerini yüzüme çevirdi. Yüzünde... tam olarak anlamlandıramadığım bir ifade vardı. Bir şeylerin yolunda gitmediği kesindi.

"Sana ne yaptı?"

Gözümü kırpmadan yüzüne baktım.

Aramızda iki adımlık mesafe kaldığında durdu. Yumruk haline gelmiş elleriyle, "Sana ne yaptı?" diye tekrarladı. Sesi alçalmıştı. "İyi misin?"

Nimova

"Sakin!" dedi Çağrı sesini yükseltirken. Oturduğu sandalyeden kalkma zahmetine girmedi.

Kutay'ın dolgun dudakları gerildi. "Neden koridordayken çığlık çığlığaydın? Ölüm ne yaptı sana? *İyi misin?* Bembeyaz olmuşsun."

Gökhan ikimizin arasına geçerken, "Konuşmak istemiyor," dedi sert bir sesle. Gözlerimi ensesine sabitledim. "Yaşaması bile zorken bir de sana hesap mı verecek? Öfkeyle hareket ediyorsun." Kutay'ı omuzlarından tutup masaya doğru hafifçe ittirdi. "Geç otur, konuşmaya çalışma."

Kutay'ın yüz ifadesi bocaladı. "Afra..." derken sesi her zamanki nezaketine bürünmüştü.

"Uzatma dediler, değil mi?" Çağrı yanağını avucuna yaslamış dik dik Kutay'a bakıyordu. "Ya otur ya da git bir elini yüzünü yıkayıp kendine gel."

Kutay bir bana, bir Çağrı'ya bakarken kararsızlığı belli oluyordu.

"Konuşmak *istemiyor,*" dedi Gökhan bastıra bastıra.

Sertçe yutkundum. Kafamı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım. Dilsiz taklidi yapmıyordum. Tek isteğim Egemen'i görmek, hayatta olduğunu bilmekti. Ölüm bana onu öldürmeyeceğini söylememişti. Bir şekilde Egemen'i kıskandığını, seçimimden sonra ondan iyice nefret ettiğini düşünüyordum. *Kıskanıyordu.*

Kutay hafifçe iç geçirirken, "Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. Yanaklarının üstü kızarırken kafasını eğip Gökhan'ın tezgâhın üzerine çıkardığı son kahvaltılıkları aldı. Gergin yüz hatları gevşememişti. Onu üzmek üzerime bir ağırlık çökmesine neden olurken boğazıma bir yumru oturdu.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kaçırdım. Gökhan da Çağrı da kimi seçtiğimi öğrenmişti. Gece attığım çığlıkların nedenini

bilmiyorlardı. Durum böyleyken onlara Egemen'in beni incitmediğiyle ilgili bir açıklama yapmam gerekebilirdi.

Konuşmak istemiyordum. Onlara bir açıklama yapmak istemiyordum. Dilimi hareket ettirip kelimeleri oluşturma düşüncesi bana çok uzak geliyordu. Gece Egemen'le yeterince konuşmuş, ona yaralarımın yerini bile göstermiştim. Konuşmam gereken her şeyi yeterince bağırmıştım.

Kulaklarımı sağır eden zil sesi gittikçe yükseldi. Egemen odasından hâlâ çıkmamış mıydı? Koşup koridorun başında dikilmemek için kendimi zor tutuyordum. *Ya odasından çıkmazsa?* Bunu gören kişi olmaya katlanamazdım. Bunun benim yüzümden olmasına da öyle. Gecenin sonunda bu seçimi yapan kendisiydi ama onu seçen *bendim.*

Endişe ve utanç, minnettarlık ve suçluluk içimi kemirirken Kutay'ın rahatça hareket edebilmesi için kenara geçerek belimi tezgâha yasladım. Gözlerim mutfağın girişinde kalmış bir şekilde beklerken zil sesi bana çığlıkları andırıyordu.

En sonunda mutfağın girişinde gözüktüğünde neredeyse yere çökecektim. Dudaklarımdan kesik bir nefes döküldü, omuzlarıma binmiş görünmez yük kalkarken gözlerimi kısa bir anlığına yumdum.

Egemen'in üzerinde hâlâ dün giydikleri vardı. Kesik kollu, siyah bir eşofman üstü ve gri eşofman altı giyiyordu. Saçları dün geceki kadar dağınık değildi, elleriyle bastırarak koyu sarı saçlarını az da olsa dizginlemeyi başarmış gibiydi. Yüzünün rengi biraz sararmıştı. Gözlerinin altı geçirdiğimiz geceden sonra daha da kararmıştı.

Gözleri yüzüme çevrildi.

Zaman donmuş gibi hissederken iyi olup olmadığımı anlamaya çalışırcasma gözucuyla beni süzmekle yetindi. Yaşadığıma şaşırıp şaşırmadığını anlamadım. Dün bana açtığı hislerini bugün tekrar kapatmıştı.

Bakışlarını üzerimden ayırdı. Mutfağın içine girip hiçbir şey demeden masadaki yerine oturduğunda mutfaktaki hava belirgin bir şekilde gerginleşmişti.

Kutay'ı sürekli Egemen'e bakarken yakalıyordum.

Ne Egemen ne de diğerleri tek kelime etti. Konuşmadık, gerçi konuşulacak bir şey de yoktu. Sessizliğimiz bizim yerimize konuştu.

Sarp içeri girdiğinde onun içeride beklememesine şaşırdım. Ölüp ölmediğimizi merak ettiğini anlamıştım, yine de bizi görür görmez bakışlarını kaçırdı. Aceleyle yerine geçerken oynadığı parmaklarından paniklediği belliydi. Kendi içinde kendini yatıştırmaya çalışıyordu.

Sonunda zil sesi kesildi. Çayın kaynama fokurtuları kulaklarımı doldururken dudaklarımın arasından hafifçe bir nefes verdim. Bacaklarım ayakta durmaktan ağrımaya başlamıştı. Oturmak istiyordum ama önümde uğraşacağım bir şeyler yokken onlarla aynı masaya oturmak bana tuhaf hissettirecekti.

Mete içeriye bir kurşun hızıyla daldığında irkildim. Bana tek bir bakış atarak kontrol ettikten sonra güçlü adımlarla yürümeye devam etti. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken tamamen öfkeli gözüken yüzüyle hızla Kutay'a doğru yürüdü. Bir elini havaya kaldırıp işaretparmağını ona doğrulturken, "Sen miydin?" diye hırladı.

"Hop hop," dedi Çağrı yerinden kalkarken. "Biri aletine yarım santim mi dedi? Ne bu şiddet bu celal?"

Afallamş bir şekilde Mete'ye bakarken, "Hayır," dedi Kutay. "Dün geceyi kastediyors..."

Mete onun konuşmasını tamamlamasını beklemedi. Ben ne olduğunu anlamadan bir anda mutfak masasımn önünde belirmişti. Egemen'in sandalyesini geriye çektiğinde sandalye zeminde gıcırdayarak feryat etti. Mete sandalyeyi geriye itti. Egemen sandalyeye birlikte geriye doğru düşerken Mete onun

Nirnova

boynunu kavradığı gibi sertçe çekti ve sürükleyip boynunu duvara dayadı. Egemen yüzünde mimik oynamadan baygın bakışlarını Mete'nin yüzüne çevirdi.

"Bu kız *neden* çığlık atıyordu lan?" diye kükredi boşta olan eliyle yüzüne bir yumruk savururken. Kavgadan hasarsız çıkan Egemen ilk sağlam yumruğunu böylece yedi. "*Orospu çocuğu*, zorunda kaldığı şey için ne yaptın kıza? Neden koridorda ağlayarak çığlık atıyordu lan? O çükünü kesip eline veririm senin!"

Gözlerim dehşetle irileşirken kalp atışlarım hızlandı. Hızla belimi tezgâhtan ayırdım ve onlara doğru koştum. "Dur!" dedim kollarımı ikisinin arasında dümdüz uzatırken. Aralarına giremedim çünkü boşluk yoktu. *"Mete dur!"*

Birkaç saniye içinde Kutay ve Çağrı, Mete'yi omuzlarından tutmuştu. Mete gerçekten durup gözlerini yüzüme çevirdiğinde gördüğüm öfke beni korkuttu. Dudaklarım titrerken gözlerim dolmuştu.

"Sikeceğim şimdi hepinizin sinirini amına koyayım," diyen Çağrı, Mete'yi sertçe geri çektiğinde Egemen'le Mete arasında bir boşluk oluştu. Mete, boynunu bıraktığında Egemen duvar boyunca kaydı ve oturur halde yere çöktü.

Mete'nin gözlerinin içine bakarken ağlamadım. Gözlerimi hızla kırpıştırıp gözyaşlarını yok ettim. "Beni kurtardı," dedim zayıf, titreyen sesimle. "Beni *kurtardı*. Yapma, *n'olur*."

"Canını yakmadı mı?" dedi Mete nefes nefese.

Sertçe yutkunurken kafamı sağa sola salladım.

Onlara hiçbir şey yaşamadığımızı söylemeli miydim? Ölüm'ün vereceği tepkiyi kestiremiyordum.

Bir süre öylece durduk. Mete'nin derin nefeslerle kalkıp inen göğsü, onun kollarını arkadan sıkıca kavramış çatık kaşlı Çağrı ve ne olduğunu anlamaya, dün geceyi yüzümde görmeye çalışırcasına bana bakan Kutay... Sarp yerinden kalkmamıştı

ve kaynayan çayın sesi iyice artarken Gökhan uzaktan bizi izliyordu. Egemen ise tam arkamdaydı.

"Tamam," dedi Mete kolunu sertçe çekerken. Derin bir nefes verdi. *"Tamam."*

Kafamı sallayarak onu onayladım. Sessizce yutkunup ona sırtımı döndüm ve gözlerimi yere çevirdim. Dizlerimin üzerine çöktüm. Egemen'in yumruk yediği yere bakarken istemsizce elimi kaldırıp yanağına doğru hareket ettirdim. Parmak uçlarım tenine değer değmez irkilerek kafasını hafifçe sola çevirince elimi boşlukta bıraktı. Bunu yaparken bile gözlerini benimkilerden ayırmamıştı.

"Canın acıyor mu?" diye sormak istedim.

Dudaklarımı araladığımda kelimeler dökülmedi.

"Hadi," dedi Kutay. Gözucuyla diğerlerini yerlerine doğru ittirdiğini gördüm. "Hadi! Gökhan sen de zahmet olmazsa çayın altını bir kapatır mısın?"

"Kafa sikiyor sesi," dedi Mete gergin bir sesle.

Gökhan'ın sesi bomboştu. "Tamam."

"İttirmesene," diye hırladı Çağrı. "Elini götüne sokacağım artık he!" İtişme sesleri üzerine Kutay'la Çağrı'ya kaçamak bir bakış attım. "Sanki sizi siktiler, kurtlu gibi yerinizde duramıyorsunuz."

Yanaklarıma kan hücum ederken boğazım düğümlendi.

"Kes sesini," dedi Egemen gözlerini Çağrı'ya çevirirken. "O boş çeneni bir daha açarsan ağzına soktuğum tek şey fiş olmaz, Çağrı." Sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu ve böylesi daha korkutucuydu.

Egemen ayağa kalkmak için harekete geçtiğinde ben de hızla doğruldum. Çabucak yerime geçerken kimsenin yüzüne bakamadım. Çağrı'nın boş sözleri yüzlerine bakabilmek için

topladığım cesaretimi yerle bir etmişti. Egemen'le *sevişiğimizi* düşünüyorlardı.

"Egemen," dedi Mete sert bir sesle. Sandalyesine oturdu. "Kusura bakma."

Egemen yerine geçip ellerini kavuştururken gözlerini masaya sabitledi. "Dün geceyle ilgili hiçbir şey söylemeyin," demekle yetindi. "Hayattayız, olan şey bu."

Masa tamamen hazır olduğunda kimse kahvaltıya elini sürmedi. Hareketsiz bir şekilde duran Egemen'e baktım. Ona yakışmayan bir şekilde bakışları dalgındı. Evdeki herkese ince anlarda sataşan, gözleri alayla parlayan Egemen gitmişti.

Önce sadece su içtim. Bir şey yersem kusacak gibi hissediyordum, midemde tuhaf bir ağrı vardı. Sessizlik uzadıkça bir şeyler yemem gerektiğini fark ettim. Biri ilk adımı atmadıkça yine kimse ağzına tek bir lokma koymayacaktı. Nefesimi tutup tabağımdakileri ağzıma tıkmaya başladım, yutkunmak zor olsa da kendimi zorladım.

Egemen'in gözleri nihayet bana döndü. Bu ona, *'Her şey yolunda,'* deme şeklimdi. Bakışlarını kaçırıp önüne döndüğünde o da yemek yemeye başladı. Belki bana iyi olduğunu söylemeye çalışıyordu, belki de sadece acıkmıştı.

Diğerlerinin şaşkın bakışlarını hissedebiliyordum.

Sonunda onlar da yavaşça çözüldü. Gökhan ve Çağrı hariç. İkisi de ağzına tek bir şey koymadan bizi izliyorlardı. Gökhan'ın, ben hiçbir şey olmamış gibi iştahla yemek yerken uzun bir süre gözlerini yüzümden ayırmadığını biliyordum.

Kahvaltı bittiğinde kimsenin yüzüne bakmadan içeriye geçtim. Mutfaktaki bulaşık işine yardım ederek kimseyle baş başa kalmak istememiştim.

Yarım saat sonra hepimiz koltuklarda oturuyorduk. Gökhan önüne satranç tahtasını açmış, kendi kendine oynamaya hazırdı. Kimse tek kelime etmiyordu. Ortama çöken sessizlik soğuk

soğuk terlememe neden olurken nefeslerim tıkandı. Hepsi dün gece Egemen'le yattığımızı düşünüyor olmalıydı. Akıllarından ne geçiyordu? Dün gece yaşanılanların nasıl olduğunu mu? Egemen'in nasıl davrandığını mı? Hangi pozisyonda olduğumuzu mu?

Onların ne düşündüğünü bilmemek beni boğarken daha fazla oturamadım ve yerimden kalktım. Kitaplığın karşısına geçip elime rasgele birkaç kitap aldıktan sonra kitaplığın yanına, geriye kalan tek dolu saksının dayalı durduğu duvarın karşısına geçtim. Kitaplığın kalınlığı beni onların gözlerinden saklarken saatlerce tek yaptığım şey sayfaları karıştırmak oldu.

Utanç beni bitiriyordu. Üstelik utanmamam gerektiğinin de farkındaydım. Belki de beni rahatsız eden en büyük şey, toplumun zihnime ektiği tohumlardı. Nasıl böyle bir yerde bile başkalarının ne düşüneceğini umursayabilirdim? *Neden, neden, neden* bu kadar çok düşünüyordum?

Öğle yemeği vakti geldiğinde saatlerin nasıl geçtiğinin farkına varamamıştım. Egemen yanıma yaklaştığında elimdeki kitabı kapatıp uzattığı kaşığa ve iki konserveye baktım. Acıkmış olmasam da güçlükle elimi uzatarak konserveyi aldım. Kitapları sağıma koyarak duvara yaslandım ve diğerlerinin yüzümü görmeyeceğinden emin olduktan sonra konservenin kapağını açtım.

Egemen yanımdan uzaklaşmadı.

Kitaplığın önünde yere çöktü, bağdaş kurarken omzunu ve alnını kitaplığa yaslayıp dikkatle bana baktı. Bakışları üzerimdeyken gözlerimi kaçıramadım. "Konuşmalıyız," dedi kısık sesle. "Dün gece seninle konuştu mu? Neden hayatta olduğumuza dair bir fikrin var mı?"

Dudaklarımı aralayıp bir cevap düşündüm. Ne diyeceğime karar veremediğimde dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı kaçırdım. Kaşığımı türlü konservesinin içine sokarken kafamı sağa sola salladım.

Benim yaşama nedenim Ölüm'ün bana tecavüz etmek istemesiydi.

Onun yaşama nedenini bilmiyordum.

Bunu ona nasıl söyleyebilirdim? Ölüm'ün benim için planını onlara söylemek hepsinin ölmesine neden olabilirdi.

Egemen suskunluğuma rağmen yanımdan gitmedi. Bir süre kaşığı ağzıma götürüp yutkunmamı izledikten sonra ben ona bakmamaya devam edince yavaşça doğruldu ve koltuklara ilerledi. O kitaplığın önünden çekildiğinde kendimi çıplak gibi hissettim.

Dakikalar ilerleyip saatlere dönüşürken hepsi benimle konuşmayı denedi.

Gökhan yanıma gelip tam karşıma oturdu ve sessizce bir şeyler söylememi bekledi. Ya da sadece yanımda olduğunu belli etmeye çalışıyordu. Birlikte sustuk ama bugün Gökhan'la susmak bile bana iyi hissettirmiyordu. Onlara gece olacaklardan bahsedemiyordum.

O gittikten bir süre sonra gelen kişi Kutay oldu. Sürahiye koyduğu suyla mavi, küçük çiçeklerini sularken bana doğru kaçamak bir bakış attı. "Her şeyi içine atarsan içine attıkların tarafından boğulursun," dedi usulca. Sesinde saf bir anlayış vardı. Beni konuşmaya zorlamadı.

"Çiçeklerin bir adı varmış," derken buldum kendimi. Bu evde onların adını hiçbir zaman öğrenememiş olmasını istemiyordum.

Kutay'm ela gözleri merakla üzerime çevrildiğinde sertçe yutkundum. "Unutmabeni," dedim tereddütle. "Unutmabeni çiçekleri."

Kutay neden şimdiye kadar çiçeklerin adını söylemediğimi sorgulamadı, bu bilgiyi nereden bildiğimi de öyle. Sadece hafifçe gülümseyerek saksıya doğru eğildi ve işaretparmağıyla küçük mavi yaprağı okşadı. "Güzel isimmiş," dedi içtenlikle. "İsminin hikâyesini bile merak ettim şimdi."

Hikâyeyi bilen tek kişi Ölüm'dü.

Kutay'ın ardından Çağrı geldi. Onunla konuşmayacağımı bildiğinden olsa gerek kendi konservesini bana vermek dışında hiçbir şey yapmadı. Yeme düzeninin mahvolduğunu fark ettim. O geceden sonra onda bir değil, birçok şey değişmişti.

Sarp bile yanıma gelip benimle konuşmadı. Kitaplığın önünde beş dakika oyalandıktan sonra yerine geçti. Muhtemelen ne diyeceğini bilememişti, bunun için onu suçlamıyordum. Onların yerinde olsam ben de tek kelime edemezdim. Kaldı ki, Sarp'ın kelimelerle arası benden daha da kötüydü.

Ve en son Mete geldi.

"Abicim," dedi tam önüme otururken. Saçları kulaklarına döküldü. "Yapma böyle gözünü seveyim."

Cevap veremedim.

"Biliyorum canın çok yanıyordur," dedi sesini alçaltırken. "Fakat burada biz bizeyiz. Belki iyi anlaşamıyoruz ama birbirimizin en boktan anılarını dinliyoruz. Sana gel, dün geceyi anlat demiyorum. Gel, ağla. Bağır. Çağır. *Utanma*, tamam mı? Utanılacak bir şey yapmadın sen." Yanaklarım sıcaklarken bedenimdeki tepkiyi görebiliyormuş gibi duraksadı. "İçinde yaşama. Öyle... bomboş bakma."

Onun umutsuz gözlerine bakarken bedenime tuhaf bir ağrı saplandı. Orada bir ışık vardı, yitip gitmemiş, sönmemiş bir ışık... Hâlâ yaşıyordu. Buradan çıkmaya karşı umudu yoktu fakat sadece hayatta değildi, *yaşıyordu.*

Gözlerimi ellerimin arasındaki okumadığım kitaba çevirdim.

"Birbirimizden farklı insanlarız," diye devam etti. "Ancak akınca, hepimizin gözyaşı aynı renkte akıyor."

Benim gözyaşım kalmadı, demeyi hayal ettim aralık dudaklarımın arasından. *Benim sizinle aynı renk akacak gözyaşım kalmadı.*

Nihova

Ölüm bunu da elimden almıştı. Geriye ne kalmıştı ki? Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum.

Ölüm'ün verdiği yeni görevi onlara nasıl anlatabilirdim?

Karşı çıkmayı önerirlerse ölmeyi seçmiş olacaklardı ve ben onların benim yüzümden ölmesini istemiyordum. Dün gece bundan emin olmuştum. Gökhan'ın, Egemen'in, Kutay'ın... Hepsinin yaşamasını istiyordum, benden daha fazla yaşamayı hak ediyorlardı. Bu eve aylarını vermişlerdi. İki yıldır burada olan, buna rağmen bana ölmeyi teklif eden Mete herkesten çok yaşamayı hak ediyordu.

Mete bana bakmaya devam etti. Hakkını yememem gerekiyordu, sabırla dakikalarca karşımda oturdu. Tek kelime etmedim. Tek kelime etmedi. En sonunda hafifçe iç geçirerek, "Samrım yalnız kalmaya ihtiyacın var," dedi yavaşça. "Burada, kitaplığın arkasında saklansan da yanında olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

Kafamı salladım.

Aslında yalnız kalmaktan çok korkuyordum. Onların hakkımda ne düşündüğünü düşünmekten daha çok korktuğum şey de bu gecenin yaklaşmasıydı. Zamanımın tükenmesiydi. Ölüm'ün nefesini gittikçe yakınımda hissetmemdi. Yalnız başıma, kendi düşüncelerimle birlikte enkaz halinde otururken bu geceyi ve Ölüm'ü daha çok düşünüyordum.

Ölüm bir çıkmaz sokaktı. Ne kadar çabalasam çabalayayım dönüp dolaşıp girdiğim o sapak, içinden çıkamadığım o çıkmaz sokaktı. Bir katilin geri döndüğü olay yeriydi. Onun gözünde katil bendim. Benim gözümde ise katilim oydu.

Diğerleri ne kadar çabalasam da bazı şeylerin elimde olmadığını bilmeyeceklerdi. Ölüm usta bir kuklacıydı, iplerimizi sıkı tutuyordu.

Sakinleşmek için yavaşça, derin bir nefes aldım ve bakışlarımı kucağımdaki kitaba çevirdim. Sonra rahatlamak için sayfaları çevirmeye başladım.

Gözlerim sayfalardan birine takıldığında durdum. Gözlerimi kırpıştırarak başlığı okurken hızla kitabı çevirip kapağına baktım. *Montaigne, Denemeler. Evet, evet.* Bu kitabın bazı kısımlarını bu evde, daha önce okumuştum. Alıntıları da öyle. Gözümün takıldığı şey ise 'Ölüm' kelimesiydi.

Nefret ettiğim bu kelime, bir mıknatıs gibi beni kendine çekmişti. Elimde değildi, yüz dokuzuncu sayfayı açmış ve Ölüm hakkındaki bir denemeyi okumaya başlamıştım.

"Madem ki ölümün önüne geçilemez, ne zaman gelirse gelsin. Sokrates'e: Otuz Zalimler seni ölüme mahkûm ettiler, dedikleri zaman: 'Tabiat da onları!' demiş.

Bütün dertlerin bittiği yere gideceğiz diye dertlenmek ne budalalık!

Nasıl doğuşumuz bizim için her şeyin doğuşu olduysa, ölümümüz de her şeyin ölümü olacak. Öyle ise, yüz sene daha yaşamayacağız diye ağlamak, yüz sene önce yaşamadığımıza ağlamak kadar deliliktir. Ölüm başka bir hayatın kaynağıdır. Bu hayata gelirken de ağladık, eziyet çektik; bu hayata da eski şeklimizden soyunarak girdik."

Okumayı bırakıp sayfaları çevirdim ve Ölüm'ün bu denemedeki çoğu yeri işaretlediğini fark ettim. Cümleleri işaretlemek için kullandığı noktalar cümlelerin başlarında ve sonlarında, her yerdeydi. Hatta bazı kısımlarda kalem kâğıda sertçe bastırılmış gibiydi. Tekrar ilk sayfaya döndüm ve kalp atışlarım hızlanırken okumaya devam ettim.

"Başımıza bir defa gelen şey büyük bir dert sayılamaz. Bir anda olup biten bir şey için bu kadar zaman korku çekmek akıl kârı mıdır? Ölüm uzun ömürle kısa ömür arasındaki farkı kaldırır; çünkü yaşamayanlar için zamanın uzunu kısası yoktur."

"Yaşamayanlar için zamanın uzunu kısası yoktur," diye tekrarladım fısıltıyla. İçimdeki yangının sakin bir dalgayla sönmeye başladığını hissedebiliyordum.

Nihova

"Tabiat, bunu böyle istiyor. Bize diyor ki: Bu dünyaya nasıl geldiyseniz, öylece çıkıp gidin. Ölümden hayata geçerken duymadığınız kaygıyı, hayattan ölüme geçerken de duymayın. Ölümünüz varlık düzeninin, dünya hayatının şartlarından biridir.

Hayat bir işinize yaramadıysa, boşu boşuna geçtiyse, onu yitirmekten ne korkuyorsunuz? Daha yaşayıp da ne yapacaksınız?

Sizin hatırınız için evrenin bu güzel düzenini değiştirecek değilim ya? Ölmek, yaradılışınızın şartıdır; ölüm sizin mayanızdadır: Ondan kaçmak, kendi kendinizden kaçmaktır. Sizin bu tadını çıkardığınız varlıkta hayat kadar ölümünün de yeri vardır. Dünyaya geldiğiniz gün bir yandan yaşamaya, bir yandan ölmeye başlarsınız..."

Gözlerimi kırpıştırırken sayfaları çevirmeye devam ettim. Denemeyi bitirdiğimde en başa dönüp tekrar okudum.

Saatler ilerledi. Ölüm mesaj atmadı. Diğerleri benimle konuşmaya çalışmadı. Ve saatlerce, aynı sayfaları defalarca okuyup durdum. Gözlerim fazla okumaktan sızlamaya başladığında elimi gözlüğümün altına götürüp gözlerimi ovuşturdum. En sonunda yeterince yorgun ve bir şeyleri anlamış gibi hissettiğimde kitabı kapatıp kafamı kitaplığa yasladım, gözlerimi tam karşımda duran mavi çiçeklere diktim.

Bir an çiçeklerin hepsi gözüme birer tutsak gibi gözüktü. İstediklerinde kökünü alıp gidemiyorlardı. Hayatları boyunca hep bir yere çakılıp kalıyorlardı. İnsanlar onların yerlerini değiştirmeye karar verdiğinde ise doğanın kucağından koparılıyorlardı. İnsanların dökeceği suya, onların güneş gören bir cam kenarına muhtaç kalıyorlardı.

Sırf onlar elimizin altında olup bizi mutlu etsin, güzelliğiyle büyülesin diye onları yuvasından koparıp saksıların içine hapsediyorduk.

Göğsümdeki yangına soğuk bir dalga daha çarptığında derin

bir nefes aldım. Damarlarıma yayılmış soğukluk, aldığım nefesi taze hissettirdi.

Bir zil sesi çalmaya başladığında kucağımdaki kitapları yere bıraktım ve kitaplıktan destek alarak ayağa kalktım. Gözlerim dış kapıya çevrildiğinde kapının yavaşça, ağır ağır açıldığını gördüm. Omzumdan geriye bir bakış attığımda herkesin koltuklarından kalkmış olduğunu gördüm. Gökhan satrancı anında yarıda bırakmıştı.

Hiç konuşmadan koridorda sıraya geçtiğimizde bir yanımda Gökhan, diğer yanımda da Kutay vardı. Kutay alçak sesle, "Bir şey yazdı mı?" diye sorduğunda kafamı sallayarak onu reddettim. İşin aslı, ne geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Belki sonunda sıradaki kişiyi seçmeye karar vermiştir," dedi Mete. Ölüm'ün bunu bugün yapacağını sanmıyordum. "Bu sikik tecavüz oyunlarını ne zaman bir kenara bırakıp katil olmakla suçlanmaya devam edeceğiz?"

"Keşke," dedi Çağrı alayla iç geçirirken. "Bir süredir katil olmakla suçlanmak son derdim bile değil. Üstelik sizinle bağlantımı bilmiyorum bile."

Aklımızı kurcalayan sorular uzun zamandır neden burada olduğumuzla ilgili değildi. Hayatta kalmayı ve Ölüm'ün ne yapmaya çalıştığını düşünüyorduk.

Kapı tamamen açıldığında koridorda yine, tanıdık siyah maskeye sahip biri duruyordu. Bedeni zayıf ve kısa olsa da erkek olduğu belli oluyordu. Elleri arasında küçük, karton bir kutu vardı.

Eğilip kutuyu kırmızı bölgenin içine bıraktıktan sonra bir elini cebine attı ve katlanmış bir kâğıt açtı. Kâğıdı bize doğru çevirdiğinde üzerindeki yazıyı okudum. 'AFRA'

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yavaşça kırmızı bölgeye doğru ilerledim. Kırmızı bölgenin içine girmeden dizlerimin üzerine çöktüm ve uzanıp küçük kutuyu elime aldım. Elleri-

min arasındaki kutuyla ayağa kalkarken gözlerim maskeliye çevrildi. Göz deliklerinde onun insanlığını kanıtlayan gözlerini görmeye çalıştım.

Maskeli birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Kapı kapanırken geriye doğru bir adım atarak bakışlarını yere indirdi.

Kapının diğer tarafında dikilenlerin hiç vicdanları olup olmadığını merak ettim.

"Ne göndermiş olabilir?" dedi Mete yanıma gelirken. Fark etmeden bir daire oluşturacak şekilde durduğumuzda gözlerimi elimdeki kutuya çevirdim. Ardından kutuyu yavaşça salladım. Ufak bir takırtı çıktığında cebimdeki telefona kaçamak bir bakış atıp kutuyu açmaya koyuldum.

İçinde bembeyaz, ilaç kutusuna benzer bir kutu vardı. Üzerinde hiçbir şey yazmıyordu. Kutuyu sağ taraftan açarak içindekileri çıkardım. Kutunun büyüklüğünde, hepsinde sadece tek bir hap bulunan birkaç tane tablet vardı. Hızla tabletleri saydım. Yedi tanelerdi. Kutunun içinde bir prospektüs aradım fakat yoktu. Tabletin arkasını çevirip ilaç adına baktım. Üzerinde yazan isim bana tanıdık gelmemişti ve hapın ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bakışlarımı sorarcasına Kutay'a çevirdiğimde, "Ne olduğunu bilmiyorum," dedi elimden bir tablet alırken. "Belki..."

Çağrı elimden bir tablet aldı. Ardından huzursuz bir sesle, "Ertesi gün hapı bu," dedi şaşkınca.

Ellerim hafifçe titrerken yavaşça yutkundum ve elimdeki tabletleri tekrar kutunun içine koydum. Tam olarak ne olduğunu bilmesem de kullanımına dair bir fikrim vardı. Birliktelik sonrası hamileliği engellemek için kullanılmıyor muydu bunlar?

Bu sırada, "Nereden biliyorsun sen?" diye homurdandı Mete. "Seni mi siktiler?"

"Hayır," dedi Çağrı soğuk bir sesle. "Bunu... kız arkadaş-

larımla epey almışlığımız var." Sesinde en ufak bir gurur ya da alaycılık olmaması şaşırmama neden oldu. Gözlerimi ona çevirdiğimde bakışlarımız kısa bir an birbirine değdi. Ardından elindeki tableti bana uzattı. Kutay da aynı şeyi yaptığında kare kutuyu yere fırlatıp sadece beyaz ilaç kutusunu elimde tuttum. Onların verdiği tabletleri geri koydum.

"Emin misin?" diye sordu Egemen huzursuz bir şekilde kıpırdanırken. Çağrı'ya dönmüş bakışları sertti. "Zehir olmadığını nereden bilelim?"

Çağrı göz devirip oluşturduğumuz çemberden çıktı. "Hapın adını doğru hatırladığımdan eminim," diye homurdandı. "Fakat o ilaçmış gibi yapıp zehirli bir hap yollayıp yollamadığını bilemem. Müneccim önünde domalmadım."

Üzerimdeki bakışları omuzlarıma bir ağırlık çökmesine neden olurken utanç ve aşağılanma duygusu beni yerle bir etti. Ellerimi iki yanıma indirirken avucumun içindeki ilaç kutusunu o kadar sıktım ki, içindeki tabletleri büküp bükmediğimden emin olamadım. Gözlerimi yere çevirdim. Önümden çekilmelerini istiyordum. Böylece kitaplığın yanındaki köşeme geri dönebilirdim.

"Kullanmasına..." Mete'nin sesi bocaladı. "Gerek var mı?"

"Gerek yok," dedi Egemen donuk bir sesle.

Sanki *o işi* yapmışız gibi konuşuyordu. Üstelik bunu yapmak zorundaydı. Bunu yapmamamıza rağmen böyle konuşması sanki dün gece ne yaşandığını bilmiyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. *Bir şey yaşamadık,* diye hatırlattım kendime. *Bana elini bile sürmedi.*

Gözlerimi yerden kaldırıp yüzlerine bakamadım. Böylece oluşturduğumuz çember dağıldı. Sarp kıpkırmızı olmuş bir şekilde neredeyse koltuklara koşarken yanaklarımın onun kadar kızarıp kızarmadığını merak ettim. Kutay hafifçe boğazını temizleyerek arkasını döndü. Mete, "Gel koltuklara, daha fazla

yerde oturma," dediğinde onlara bakmadan kitaplığın yanına gidip yere çöktüm.

Gözlerimi elimdeki ilaç kutusuna sabitlediğimde cebimdeki telefon titredi.

Hissiz bir şekilde uzanıp telefonu cebimden çıkardım.

Ölüm: İhtiyacın olursa diye.

Ona cevap vermeden telefonu cebime geri koydum.

"Bu ilaçlardan tek bir tane yetmiyor mu?" diyen Mete'nin sesi dikkatimi çekti. "Yoksa düzenli olarak birkaç gün peş peşe mi kullanmak gerekiyor? Ne ima etmeye çalışıyor bu orospu evladı?"

"Aşırı zararlı bir şey ve sadece ilişki sonrasındaki gün kullanılıyor," dedi Çağrı yorgun bir şekilde iç geçirirken. "Düzenli kullanım falan yok yani."

Soğuk bir sesle, "O zaman neden bu kadar ilaç göndermiş?" diye sordu Gökhan.

Kutuyu tekrar incelerken içinde neden yedi tablet olduğunu düşünmemeye çalışmak imkânsızdı.

Ölüm bunun... bize verdiği ucuz görevin daha ne kadar tekrarlanmasını planlıyordu? *Yedi* hapa neden ihtiyacım olsundu ki? Yoksa benden sadece onunla değil, bir fahişe gibi buradaki herkesle yatmamı mı isteyecekti? Ya da tanımadığım insanları bana tecavüz mü ettirecekti? Neden yedi tanelerdi? *Neden?*

Yaklaşan adım seslerini duyduğumda bakışlarımı yukarıya çevirdim. Egemen tek dizinin üzerine çöküp elindeki dolu bardakla birlikte bana baktı. Ben tepki vermeyince elindeki bardağı yere bıraktı. "O ilaçları çöpe atıyoruz," dedi kendinden emin bir şekilde, sesi alçaktı. "Asla bunları kullanman gerekmeyecek."

"Ölüm..."

Nirvana

"Ölüm'ün ne düşündüğü sikimde değil." Kaşı seğirirken elini bana doğru uzattı. "Hapları bana ver, ben de çöpe atayım."

İlaç kutusunu kendime iyice bastırdım. "Ölüm söylemeden böyle bir şey yapmam," diye fısıldadım. "Şansa yaşadığının farkında mısın? Ölmek mi istiyorsun?"

"Dün gece bu soruların cevabını aldın sanıyordum."

Sessizce birbirimize bakarken bir saniye bile bakışlarımızı kaçırmadık. Bir süre sonra ilk pes eden ben oldum. Yavaşça yutkunurken bakışlarımı bardağa indirdim. "Bu ne için?" diye sordum.

"Biraz su iyi gelir diye düşündüm," dedi kucağımdaki ilaç kutusuna sert bir bakış atarak. "İlacı içmen için getirmedim."

Elinden bardağı alıp dudaklarıma dayadım. Ağzıma dökülen suyu zar zor yuttum. Su soğumaya başlayan bedenime bir nabız vermiş gibi hissettirdi.

Bardağı fazla yukarı diktiğimden çenemden aşağıya su süzüldü. Uzanıp ıslaklığı silecekken Egemen daha erken davrandı. Boşta olan eliyle çenemdeki suyu temizlerken ürperdim. Bedensel bir tepki olarak değil... Üşümüş gibi hissetmiştim işte. Elini çekip ıslaklığı pantolonuna silerken, "Kusura bakma," dedi hafif bir sesle. "Bardak kalsın mı, yoksa içeri götüreyim mi?"

Bardağı yanıma koydum. "Kalsın. İyi geldi."

Başıyla onayladıktan sonra kucağımda duran ilaç kutusuna kaçamak bir bakış attı. Sertçe yutkunup bakışlarını kaçırdı. "Ölüm gece seninle iletişime geçmedi, değil mi?" diye sordu kendini bir şeylere ikna etmeye çalışırcasına.

"Hayır," diye yalan söyledim. Üstelik o yalandan nefret ederdi. "Neden yaşadığımızı bilmiyorum."

Bir şey daha söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama bir şey söylemedi. Adımları koltuklara yöneldi.

Dikleşerek sırtımı iyice duvara dayadım ve gözlerimi tekrar

Ninova

karşımda duran çiçeğe çevirdim. Benden daha hayat dolu olması canımı yakıyordu. Tükendiğimi bana kanıtlayan bir tablo gibiydi.

Gözlerim yaşlarla dolarken hafif, kesik bir nefes aldım burnumdan. Ardından korkmadan gece olabilecekleri hayal ettim. Daha önce bana dokunduğuna dair bir kâbus görmüştüm. Bu sefer o kâbusu gerçekleştirmek istiyordu. O bir *katildi. Tecavüzcüydü.* Bizi buraya tıkan psikopattı. Karşımda durması bile korkudan ölmem için yeterli olurdu.

Onunla aynı odada nasıl nefes alabilirdim? Onunla nasıl *yatabilirdim?* Ya başkalarıyla gelirse... Sadece bana yapmayı planladığı şey bile aklımı kaçırmama yeterken bundan çok daha kötüsünü yapabileceğini de biliyordum.

Yanağıma doğru bir damla yaş süzüldüğünde elimi kaldırıp hızla gözyaşını temizledim. Cesaretimi toplamaya çalışarak derin bir nefes aldım ve gözlerimi yumdum.

Bazen kazanmanın tek yolu vazgeçmekti.

Hayatta kalmaya çalıştıkça, bir daha hiçbir zaman yaşayamayacakmış gibi hissediyordum.

Ve belki de... Hayatta kalmanın pek bir anlamı yoktu. *"Yaşamayanlar için zamanın uzunu kısası yoktur,"* diye tekrarladım usulca. Gözlerimi hafifçe aralayıp sağımda, diğer kitapların üstünde duran kitaba çevirdim.

Ölüm.

Ölsem ne olurdu?

Eğer yapabiliyorsam, tek başıma ölebiliyorsam onların beni korumak için benimle ölmesine gerek yoktu. Gerçi... Belki de hep birlikte burada kalırsak Ölüm bizi öldürmezdi. Daha kirli oynamak isterdi. Yine de ne yapabileceğini tahmin edemiyordum. Ayrıca diğerleri benim için risk almak istese de ben, onların benim için risk almasını istemiyordum. Egemen'in bize bir kâbus yaşatmaktansa ölmeyi kabullenmesi beni yeterince

Nihova

korkutmuştu. Her birine değer veriyordum. Kendilerini feda etmelerine izin veremezdim.

Bu yüzden ölümü düşünmek beni korkutmadı. Çünkü ölümden sonra düşünecek hiçbir şeyim kalmayacaktı. Dert edeceğim bir gece olmamış olacaktı. Ölüm bu gece için rahatlatıcı, kısa bir ninniydi. Gözlerimi yumup sadece benim duyabileceğim bir şarkı olacaktı.

Dün hayatta kalmak için her şeyi yapabileceğimi düşünürken bugün ölümün hayalini kurmam ikiyüzlü hissetmeme neden oldu.

Zil sesi duyulduğunda bu sefer yükselen ses, bizi odalarımıza çağıran sesti. Belki de bu ses, birkaç saat öncesinde çalsaydı elim ayağıma dolanabilirdi. Belki de diğerlerinin benimle kalması için ağlayarak onlara yalvarırdım. Fakat son birkaç saat bende değişikliğe neden olmuştu. İçimdeki o yangın sönmüştü. İnişli çıkışlı düşüncelerim bir kesinliğin rahatlığını yaşıyordu, üstelik ben kesinlikten de korkardım.

Ben... soğuk hissediyordum.

Soğumaya başlamış bir ceset gibi...

İlaç kutusunu cebime sıkıştırdım. Elime bardağı alıp yavaşça ayağa kalktım. Gözlerimi koltuklara çevirdiğimde hepsini bana bakarken buldum ve hafifçe gülümsedim. Dudaklarım gülümsemenin acısıyla sızlarken bu tebessümün gözlerime de ulaşmasını umdum. Gülümsememi beklemiyormuş gibi hepsinin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Sonra Mete bana hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. Yanağında çok az güldüğü için nadiren beliren gamzesi kendini göstermişti.

"Hadi sıraya!" dedi kırmızı çizgiye yönelirken.

Onlara sırtımı dönüp kitabı almak için eğildim. Titreyen parmaklarımı gördüğümde duraksadım. Boğazım düğümlendi.

"Afra."

Olduğum yerde sıçrarken ağrıyan bacaklarım yüzünden sendeledim. Bardak elimden kayıp düştü ve zil sesinden dolayı belli

olmayan bir sesle parçalara ayrıldı. Cam parçaları yere saçılırken elimi göğsüme götürmüş bir şekilde arkama döndüm. Elimin altında kalp atışlarımı hissedebiliyordum.

Bana seslenen de karşımda duran da Egemen'di ve bana şaşkın bir şekilde bakıyordu. "Ben... korkutmak istememiştim." Alarma karşı kendini duyurabilmek için sesini yükseltmişti. Bana seslendiğinde sesini tanıyamadığımı düşünürken başımı iki yana sallayarak eğildim ve yerdeki cam parçalarını toplamaya başladım. Arkamda bir dağınıklık bırakmak istemiyordum.

Hızla yere eğildi. "Bırak," dedi parmaklarını bileğime dolarken. "Elini kesersin."

Klişe, diye düşündüm. *Defalarca yerden kırık topladım ben.*

Yine de beni düşünmesi hoşuma gitmişti, buna engel olamadım. Ruh soğuğa alışsa da bir sıcaklık arardı.

Düşündüklerimi ona söylemeden tek elimle camları toplamaya devam ederken Egemen iç geçirdi. "Yarın toplarız," dediğinde bir kez daha başımı sallayarak reddettim. Zil sesi şiddetini arttırırken dudaklarını birbirine bastırdı ve bir şey demeden benimle birlikte hızla camları yerden toplamaya başladı.

Bir dakika olmadan incecik cam parçaları dışında büyük parçaları toplayabilmiştik. "Ver," dedi Egemen avucunu bana uzatırken. "Çöpe atıp geleyim. Sen sıraya geç." O bir şey demeden hızla mutfağa yöneldim. Mutfağa girmeden sırada duran arkadaşlarıma kaçamak bir bakış attığımda Gökhan'la göz göze geldik.

Mutfağa girdik. Avucumuzdakileri bulaşık makinesinin olması gereken yerde duran çöpe boşalttıktan sonra ikimiz de doğrulduk. Egemen silahlara doğru kaçamak bir bakış attı. "Gitsek iyi olur," dedi yavaşça. Kafamı sallayarak onu onayladım.

Mutfağın çıkışına yönelirken dudaklarım titredi.

Çizgiye doğru attığım her adımda zihnim geri dönmem için

Nihova

bana yalvarırken kalp atışlarım yavaşladı. Boğuluyormuş gibi hissederek yavaşça yutkundum. Sonrasında parmaklarımı yavaşça Egemen'in bileğine doladım. *Benimle kal,* demek istedim. *Beni yalnız bırakma.*

Egemen yürümeyi bırakıp kafası karışmış bir şekilde bana döndü. Buradayken diğerlerinin bakışları üzerimizde değildi. "Ne oldu?" diye sordu bana doğru hafifçe eğilerek. Sesi yüksek değildi ve zil, sesini bastırırken onu duyabilmemin tek nedeni yakınlığıydı. "Ölüm bir şey mi söyledi?"

Gözlerimi yüzüne çevirdim ve titreyen dudaklarıma aldırmadan genişçe gülümsedim. Gülümserken en güzel şeyleri hayal ettim. Babam olmadan annemle geçirdiğimiz ilk haftamızı, âşık olduğum ilk şarkıyı, gördüğüm en güzel günbatımını, anneannemin yaptığı sarmaları, sarıldığım ilk kişiyi, Gökhan'ı ve de beni yargılamadan dinleyen ilk insanı, Egemen'i...

Egemen tıkanmış gibi bana bakakaldı.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim kafamı hafifçe eğerek. Canımı yaksa da gülümsemeye devam ettim. Bir an sonra ise yakasını kavradım. Onu kendime çekerken parmak uçlarımda yükseldim ve gözlerimi sımsıkı kapatarak dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Sonra da ne yapacağımı bilemeyerek öylece kaldım. Kıpırdamayan dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyordum. Ben ise sıcak olmaktan çok uzaktım.

Birkaç saniye sürdü. Dudakları hareket ettiği an ne yapacağımı bilmeyerek geri çekildim. Birkaç saniye bile sürmedi. Dudaklarımın arasından kesik bir nefes döküldü. Yaptığım şeyi geri alabilecekmiş gibi dudaklarımı yalarken Egemen'in yüzüne baktım. Utanç, pişmanlık ve ölü birine yakışmayan taze bir heyecan kapladı içimi.

İlk elini tuttuğum erkek ve *ilk öpücüğüm.*

Egemen kelimenin tam anlamıyla donakalmıştı. İrileşmiş gözleriyle bana baktı. Parmaklarını dudağına götürür-

Nimova

ken, *"Ha?"* demekle yetindi. Yanaklarına bir kızarıklık yayılmaya başlamıştı. Onun kızaran türden bir insan olduğunu bu kadar geç keşfettiğim için üzülürken buldum kendimi.

Gülümsemem çektiğim acı yüzünden hafifçe solsa bile ona arkamı dönmeden önce bir kez daha hafifçe tebessüm edebilmeyi başarmıştım. Yanından geçip gidecekken kolumu sıkıca kavradı.

Dokunuşuyla irkilirken yüzümü ona çevirdim.

Yüzüme bakmak istemiyormuş gibi aniden bana sıkıca sarıldı. Eğilip kafasını boynuma gömerken kendimi çok çaresiz hissettim. Derin bir nefes aldığını işittim. Zil sesi kaos seviyesine yükselmişti ama bu hiç umurumda değildi.

"Bunu neden yaptın?" diye fısıldadı boynumda doğru. Tenime değen nefesi kafamı omzuma yatırıp ona daha fazla alan tanıma isteği oluştururken dehşete düştüm.

Zil sesi kulaklarımı acıtırken aralık dudaklarım titredi.

Ölüm deliriyor olmalıydı. Ve bu bende sadece kahkaha atma isteği uyandırıyordu.

"Bilmiyorum," dediğimde nefes nefese kaldığımı fark ettim. "Sadece... özür dilerim."

Elveda, Egemen.

"Özür mü?" Geri çekilirken saçları yanağıma sürtündü. "Özür dileme," dedi gözlerime bakarken. Sertçe yutkundu. "Ayrıca bunu tekrar yapma," diye ekledi. "Onun hoşuna gitmez." Parmakları omzumu sıktı. "Canını daha fazla acıtır ve canının yanmasını istemiyorum."

Gülümsedim. "Merak etme," dedim bakışlarımı yere çevirirken. "İlk ve *sondu*."

Egemen'in yüz ifadesi bocalarken sertçe yutkunup bakışlarını kaçırdı. "Ah," dedi hafifçe. "Anladım... teşekkür etmek için... gerek yoktu." Yanlış anlamasını düzeltme gereği duyma-

Nirvana

dan yüzüne baktım. Duraksadı. "Her neyse." Omuz silkti. "Ben odama gidiyorum."

Böylece dönüp gitti. Teşekkür etmek için onu öptüğüm fikrinden kaçarcasına, hızlı adımlarla gitti.

Sırtımı mutfağın duvarına verip kayarak yere çökerken elimi göğsüme bastırdım. Kalbim deli gibi atıyordu. Dudaklarımız sadece birbirine değmişti, yine de boynumdan yukarıya bir sıcaklık yükselmişti. Gözlerim yaşlarla ıslanıp dururken hızla gözlerimi kırpıştırıp durdum ve nefeslerimi düzenlemeye çalıştım. Titreyen ellerimi dizlerime bastırıp kafamı duvara yasladım.

Zil sesi kulak zarımı yırtacak bir seviyedeyken Gökhan görüş alanıma girdi. Saçlarımla yüzümü saklamak ve hiçbir şey olmamış gibi yüzüne bakmak arasında kaldım. Ardından ikinciyi seçtim. Sonuçta... yüzünü görmek istiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırıp ona bakarken, "İkimiz kaldık," dedi Gökhan bana elini uzatırken. Bembeyaz parmaklarına baktım. "Gel."

Hafifçe kısılmış gözleri yüzümde dolaştı. Bakışlarımı kaçırıp bana uzattığı eline baktım. Uzun, kemikli parmakları beni bekliyordu. Uzanıp elini tuttum ve ayağa kalkmam için bana yardım etmesine izin verdim. Ben ayağa kalkarken gözlerini benden kaçırdı. Sanırım anlamıştı.

Hiçbir şey söylemedi, ben ona diyeceklerimi tam olarak toparlayamadan kırmızı çizgiye yaklaştığımız anda koridora fırladı. "Gök..." Hızla odasına girdiğinde gördüğüm tek şey kapanan kapı oldu. "...han."

Bir an ne düşünmüş olabileceğine kafa yordum. Yaptığım görevi bile isteye, seve seve yaptığımı çünkü Egemen'den hoşlanıyor olduğumu mu düşünmüştü?

Göğsümde bir boşluk hissederken kalp atışlarımın uğultusu çalan zili bastırdı. Yedi kapıya bakarken içime bir pişmanlık çöktü. Kutay'a teşekkür etmek istiyordum çünkü bana her za-

Nihova

man kibar davranmıştı ve bu eve alışmamı sağlamıştı. Mete... Çok savunmasız hissettiğim anlarda bana karşı korumacıydı. Gökhan hayatımda tutamayacağım ilk büyük sözü verdiğim kişiydi ve bana bazı şeylerin anlatılabileceğini öğretmişti. Sarp'ın güldüren tavırları ve Çağrı'nın boş konuşsa da ortamı rahatlatan o cümleleri...

Hepsine bir teşekkür borçluydum. Güzel bir veda olurdu.

Birkaç adımda odama girdim. Zil sesi susarken kapıya yaslandım ve gözlerimi yatağıma çevirdim.

Keşke hepsine teşekkür edebilseydim.

Cebimden telefonu çıkararak bakışlarımı ekrana çevirdim. Mesaj yoktu. Banyoya doğru yürümeye başladım. Telefonu tekrar cebime koyup kameralara kaçamak bir bakış attım. Bana yazmayacak mıydı? Ne zaman gelmeyi düşünüyordu? İşin aslı, soruların cevabı umurumda değildi.

Acele etmeliydim.

Banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım ve yavaşça lavaboya, aynaya doğru ilerlemeye başladım. Sessizlik kulaklarımı doldururken sırtımı duvara yasladım ve gözlerimi yavaşça aynaya çevirdim. Bakışlarımı solmuş tenimde gezdirdim. Parmak uçlarımla kararmış gözaltlarıma dokundum. Parmaklarım titrerken elimi hafifçe kaydırdım. Parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirirken Egemen'i neden öptüğümü düşünmedim bile.

Hayatı hiç yaşamamış biriydim. Bir kere olsun, *bir kere olsun*... Birbirini seven, *yaşayan* insanların yaptığını yapmak istemiştim. Belki bunu sadece teşekkür etmek için yaptığımı düşünecekti. Belki de... Gerçekten teşekkür etmek için yapmıştım. Belki sadece birini öpme hissini tatmak istemiştim.

Belki de Egemen bu geceden sonra olanlar için kendini suçlayacaktı. Ne fark ederdi ki? Kendimi tanımıyordum artık, daha önce hiç ölmemiştim.

Bu akşam ölmüş olacaktım.

Ve öldükten sonra insanların ne düşündüğünün benim için bir önemi kalmayacaktı.

Kollarım iki yanımda güçsüzce sallanırken kafamı duvara yaslayarak bomboş bir ifadeyle aynaya bakmaya devam ettim. Dudaklarım hafifçe yukarıya kıvrıldı. Ardından geniş bir şekilde gülümsedim.

Egemen'in tepkisinin korkudan olduğuna karar verdim. Gülümserken korkunç görünüyordum.

Telefon titrediğinde gözlerimi yavaşça cebime kaydırdım. Dudaklarımdaki zoraki gülümseme silindi. Kalp atışlarım yavaşlarken yavaşça yutkundum. Zar zor elimi yukarıya kaydırıp ekranı kendime yaklaştırmayı başardım. Gözlerim yazdığı satırlarda dolaştı.

Ölüm: Onu neden öptün?

"Canım istediği için," dedim ifadesiz bir sesle. "İlk öpücüğümdü. İlk öpücüğümü senin almandan iyidir, değil mi?" Omuzlarım gerilirken kafama sıkmasını bekledim. Temiz bir ölüm olurdu. Korktuğum tek şey benim davranışım yüzünden ona zarar vermesiydi. Fakat düşününce bu gecenin sonunda artık bu da umurumda olmayacaktı.

Ölüm: İlk arkadaşın bendim.
Ölüm: İlk öpücüğün zaten benimdi.

Dudaklarım yukarıya kıvrıldı. İstemsizce kıkırdarken, "Delisin sen," dedim titreyen sesimle. "Seni hiçbir zaman öpmedim."

Nirvana

Ölüm: Beni tanıdığını bile hatırlamıyorken beni öpüp öpmediğin konusunda nasıl bu kadar kendinden emin konuşabiliyorsun?

Kafamı reddedercesine sağa sola salladım.

Ölüm: Sanırım geçmiş zamanın önemi yok.
Ölüm: Onu öpmen geçmişte kaldı.
Ölüm: Bu gece bizim geleceğimiz.

Dudaklarımdan histerik bir gülüş kaçtı. "Seni istiyorum, ölüm," dedim ona seslendiğimi düşünmesini sağlarken. "Senin için hazırlanacağım. Sadece bana biraz zaman ver. Herkesin dokunuşunu tenimden sileceğim."

Ölüm: Beni istediğini biliyordum.

"Her zaman seni istedim," dedim gerçek ölümü hayal ederken. "Bunca zamandır tek düşünebildiğim sendin."

Ölüm: Gece görüşürüz, kelebeğim.

Eğilip telefonu çamaşır sepetinin üzerine koydum. Ardından doğruldum ve gözlerimi tekrar aynaya çevirdim. Gözlerimde parlayan ıslaklığı ve dudaklarımdaki eğreti, acı dolu tebessümü görünce kendi görüntümden irkildim. Hafifçe burnumu çektikten sonra sırtımı duvardan ayırdım ve duşakabine doğru ilerledim. Örtüyü çekip içeriye girdikten sonra zemine oturdum.

Suyu açtım ve kafamı duşakabinin camını örten örtüye yasladım. Dizlerimi kendime çekerken kollarımı bacaklarımın etrafına doladım.

Anne, diye düşündüm gözlerim dolarken. Küçük su dam-

ları gözlüğüme sıçradı. *Dediğim gibi buradaki insanlar iyi insanlar. Egemen bana elini bile sürmedi ve neredeyse ikimiz de ölüyorduk. Bana bakarken neredeyse ağlayacaktı, anne. Aklıma ne geldi... Babam bana elini kaldırdığında, beni kapıdan dışarıya ittiğinde, seni boğazladığında gözleri hiç dolmamıştı. Sanırım bu canımı çok yaktı.*

Gözlerimi yumduğumda gözyaşları yanaklarıma doğru süzüldü. Bacaklarımı kendimden uzaklaştırıp dar cebimdeki ilaç kutusunu çıkardım.

Neden beni sevmedi, anne? Neden canımı yakarken hiç üzülmedi? Neden bu kadar kabaydı? Neden benim babam vardı ama hiç yanımda olmadı? Anne, ondan o kadar nefret ediyorum ki... Ölürken bile onu affetmeyeceğim. Bunu bilmeni çok isterdim.

Kutunun içindeki tabletleri çıkardım ve kutuyu suyun altına attım. Su damlaları karton kutuya nüfuz ederken elimdeki yedi tablete baktım. Dudaklarım titrerken sadece birini elime aldım. Diğerlerini dizime bıraktım. Ardından tableti açıp hapı ağzıma attım. Yüzümü suyun altına götürdüm. Su damlaları gözlüğümü, yüzümü ve saçlarımı ıslatırken ağzıma dolan suyla hapı yuttum.

Ve anne, özür dilerim. Çünkü seni de affedemeyeceğim. Beni koruyamadığın geceleri unutmayacağım.

Dudaklarımdan kuru bir hıçkırık dökülürken sessiz kalmak için kendimi zorladım. Öleceğimden emin olmalıydım. İşe kendimi kesmekten çok daha az canımı yakacak bir şeyle başlayacaktım.

Seni korumak zorunda olan benmişim gibi hissettiğim zamanları unutmayacağım. Babam bir yara açtı, anne. Sen ise o yaranın ne kadar kanayacağını görmek için bekledin de bekledin. Bir türlü acıma, acımıza son vermedin. İkinize de o kadar kırgınım ki... Ve o kadar kimsesizim ki... Ölmeyi düşünürken bile seni affedemesem de sana sesleniyorum, anne.

Ellerim titriyor.

Çok korkuyorum.

Ölümden.

Ölüm'den.

Yüzümü suyun altından çekerken nafile bir çabayla gözlüğümdeki suyu temizlemeye çalıştım. Ardından aceleyle, beklersem cesaretimi kaybedecekmişim gibi diğer tablete uzandım. Bu sefer suya ihtiyacım olmadı. Aralık dudaklarım titrerken hapı zar zor yuttum. Hemen sonra diğer tabletteki hapı çıkardım. Hap titreyen parmaklarım arasından duşakabinin içine düştüğünde hızla hapı yakalayarak ağzıma attım.

Titrerken alnımı dizlerime dayadım, derin nefesler alıp vermeye başladım. Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulma düşüncesiyle baş etmeye çalıştım. Kumaşlar beni sıkıyormuş gibi hissediyordum.

Kimse bana elini sürmedi ama canım çok yanıyor, anne. Kendimi dokunulmamış gibi hissetmiyorum. Kendimi pis hissediyorum. Karşılaştığım her kötü insan üzerimde lekesini bırakmış gibi hissediyorum.

Belki de aslında kötü olan her zaman bendim. Çünkü geride kalanları düşünmeden bu dünyadan çıkıp gitme düşüncesi bencil ve kötü birine yakışır, değil mi? Oysa birlikte yaşamak için söz verdiğim biri vardı. Benim için ölmeyi göze almış insanlar vardı. Şimdi kendimi öldürüyorum ama onların benim yüzümden ölebileceği düşüncesi beni korkutmuyor.

"Özür dilerim, Egemen," diye mırıldandım. Suyun sesimi Ölüm'den sakladığını umdum. "Özür dilerim, Gökhan. Özür dilerim, Mete. Özür dilerim Kutay, Sarp, Çağrı..." Bu evde olmak yeterince kolay değilmiş gibi bir de benim ölümümle uğraşacakları için özür diledim. Belki bunu neden yaptığımı tahmin edebilirlerdi.

Belki de enkazım ben doğmadan öncesinde, babamı sevmen-

le başladı. Ve sonra ben doğdum. Babamı sığınacak limanım belledim ama beni kendi elleriyle boğdu. Sonra... Benim hiçbir zaman arkadaşım olmadı. Yalnızlığım içinde nefes almaya çalışırken Aslınur çıkageldi ve her şeyi yıktı. Sonra gitti, intihar etti. Yalnızlığım gittikçe derinleşti. Çünkü öyle bir şey yaptı ki... İnsanlar lisede bile yıllarca suçlu olduğuma inandı.

Sen bunu biliyor muydun, anne? Okuldaki günlerimin iyi geçtiğini söylerken bir kere bile yalan söylediğimi düşünmedin mi? Bir kere bile gece ağladığımı duymadın mı? Dizlerimin üzerinde biten, aldığın o çiçekli, siyah elbiseyi neden hiç giymediğimi, denemeye bile neden yeltenmediğimi merak etmedin mi? Dizlerim kesik dolu, anne. İğrençler. Siz derin bir uykuda olduğunuz her gece kendimi kestim ben. Ne yara izlerini gördün ne de akıttığım bir damla kanı.

Kucağımdaki son üç tablete uzandım ve kalan üç hapı da çıkardım. Tabletleri duşakabinin zeminine bıraktıktan sonra hapları ağzıma attım. Ardından yüzümü suyun altına uzatarak ağzıma su dolmasına izin verdim.

Zor yutkundum.

Ne de olsa hâlâ ölümden korkan, küçük bir kızdım.

Anne, bu gece O dokunmak istiyor bana. Ödüm kopuyor düşününce. Ve bu sefer hayatta kalmaya devam edemem. Az önce sonuncu, yedinci hapımı yuttum. Hızlı ölür müyüm? Bayılmam ne kadar sürer? Canım çok acıyacak mı? Hiçbir şey bilmiyorum. Belki de ilaçlar bunu çok daha yavaş hallediyordur.

Sakinleşmeye çalışarak derin nefesler alıp verirken kafamı duvara yasladım. Ellerimi karnıma bastırırken beni hızla öldüreceklerini umdum. Gözlerimi suya çevirdim, gözlüğümdeki ıslaklığın ardından suyun akışının net bir şekilde göremiyordum. Ölürken yine dünyayı göremeden gidecektim. Belki de... ellerimin uyuşması bu yüzdendi.

Eğer kalem ve kâğıdım olsaydı bunları yazamazdım, anne.

Çünkü vedaların çok ağır olduğunu biliyorum. Çünkü intihar mektuplarının geride kalanların canını yaktığını biliyorum.

Ve anne... Ben kimsenin canını yakmak istemedim. Kimseye zarar vermek istemedim. Aslınur'un intihar etmesini istemedim. Ben sadece kendimi sevmek istedim. Kendimi korumak istedim. Güçlü olmak istedim. Neden istediğim her şey korkunç bir şekilde sonuçlandı?

Bir cevap gelmedi. Annem çok uzağımdaydı. Çok, çok uzağımda. Düşüncelerimi duyamayacak, ağladığımı göremeyecek kadar uzaktaydı. Hafifçe iç geçirirken gözlerimi yumdum ve uyumaya çalışırcasına duşakabinin camına yaslandım. İlacın etkisini göstermesini bekledim. Ne kadar zaman geçti, bilemiyordum fakat bacaklarım ve kalçamı ıslatan sıcak suyun gittikçe soğuklaştığını hissedebiliyordum.

Bedenim daha da soğurken dudaklarım titredi. Karnım ağrılarla kasılmaya başlarken canım o kadar yandı ki, inlememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Birkaç saniye sonra midemden boğazıma doğru bir dalga yükseldi. Hızla öne eğilip ağırlığımı dizlerime verirken ellerimi zemine dayadım. *"Hayır, hayır, hayır,"* dedim hızla. "Kusamam. *Kusamam!*"

Bedenim beni dinlemiyordu. Kusmamak için su içmeye çalışsam da suyu yutmaya çalışırken öğürmeye başladım. Gün içinde gönülsüzce yediğim her şey bulamaç halinde çıkarken hıçkırarak ağlamaya başladım. Öğürtülerim midemden atılacak hiçbir şey kalmadığı için dindiğinde, ellerimi zeminden çektim ve ağlamaya devam ederken ellerimdeki kusmuğu yıkadım. Ardından kusmuğa değmemek için kenara çekilip oturdum.

Anne, ölemiyorum.

Ölmekten korkuyorum.

Ölmek istemiyorum.

Telefona gelen bildirim sesini duyduğumda dudaklarımı birbirine bastırıp ağlamayı kesmek için kendimi zar zor ikna

Nirvana

ettim. Elimi cebime tekrar attım ve bu sefer bardaktan kopan, bir tarafı dümdüz olan cam parçasını çıkardım. Saklamayı başardığım, beni ölüme götürecek olan o parça buydu. Aldığım nefesler ağırlaşırken gözlerimi bacaklarıma çevirdim.

Kendimi camla kesmeye alışıktım ben, aptal bir konserve parçasıyla bunu yapmayacaktım.

Bir zamanlar aldığım yaraları kimse görmesin diye bacaklarımı keserdim. Ezbere bildiğim yara izlerimi görmek için bacaklarımın çıplak olmasına ihtiyacım yoktu.

Önce hapları denemek istemiştim çünkü... kesikler can yakıyordu. Bunu bilecek kadar kendimi kesmiştim. Ölmek için pis bir yöntemdi. Her yeri kana bulayan, beni olduğumdan daha kirli hissettiren bir yöntem. Temiz, hızlı bir ölüm isterdim.

Titreyen elimle suyu kapattığımda banyoyu ve zihnimi bir sessizlik doldurdu. Nefeslerim ağırlaşırken kafamı hafifçe duvara vurdum. Parmaklarım sıkıca cam parçasını kavramıştı. Titreyen telefonun sesi kulaklarımı doldururken bu sesi umursamadım. Bileğimi dizime dayadım ve derin bir nefes aldım.

Ölürken kimse yarasının nerede açıldığını umursamazdı. İlk defa kestiğim yeri kimlerin göreceği umurumda değildi.

Kalp atışlarım hızlanırken gözlerimi kırpıştırdım. Dudaklarımdan nefeslerimle birlikte inlemeler dökülüyordu. Gözyaşlarım kontrolsüzce yanaklarıma süzülüyordu. Nefeslerim tıkanırken camı bileğimin üzerine yerleştirdim ve öylece bekledim. Dudaklarım titriyordu. Kan görmek istemiyordum. *Allah'ım...* O kadar çok korkuyordum ki...

Ölüm'ün yapacaklarından daha çok korkuyordum.

Sertçe yutkunurken kulaklarıma gökgürültüsü gibi gelen ayak seslerini işittim.

Gözlerim irileşirken camı hızla çektim.

Kan yüzüme fışkırdığında damlalar, bulanık gözlük camının üstüne kapandı. Dudaklarımdan bir inilti çıkarken hızlı

Nihova

nefeslerim dudaklarımdan dökülmeye başladı. Kan kolumdan aşağıya akarken canımın acısından titremeye başladım. Fakat bunun beni korkutmasına izin vermedim. Camı sıkıca kavrayarak kolumda kanla ıslanan başka bir yere bastırdım ve sertçe kaydırdım. Sonra alta kaydım. Bir kesik daha attım. Ve sonra bir tane daha.

Bir tane daha...

Anne, ölüyorum.

Bir bebek gibi ağlamaya başladım. "Siktir," diye mırıldandım. *"Siktir!"* Derin nefesler alıp verirken gözlerimi koluma kaydırdım. Görüntü net olmasa da kıpkırmızı olmuş kolumu ve kızıla çalmaya başlamış duşakabin zeminini görebiliyordum. Kolumdan oluk oluk kan akıyordu.

Kendimi zorlayarak sağlam kolumla duşakabinin kapısını açtım ve sendeleyerek doğrulmaya çalışırken dışarıya düştüm.

Duşakabinin etrafına sardığım beyaz örtü benim düşüşümle üzerime çekildiğinde dudaklarımın arasından bir çığlık döküldü. Zihnim uyuşurken örtüler beni boğuyormuş gibi hissettim. Çırpınarak örtülerden kurtulduğumda gözlerimi zemine çevirdim. Beyaz örtünün yarısı kıpkırmızı olmuştu.

Bu kadar kan benden mi çıkıyordu?

Ah, dünya dönüyordu.

Telefon delicesine titremeye devam ederken sağlam kolumla uzanıp telefonu elime aldım ve sertçe aynaya doğru fırlattım. Titremeler dururken ayna parçalandı. Camların lavaboya ve yere saçıldığını gördüm belli belirsiz. Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü.

Yüzümü kapıya çevirdim. *"Gelsene!"* diye bağırdım. Sendeleyip duvara doğru devrildiğimde kafamı sertçe duvara çarptım fakat acıyı hissetmedim. Camı sıkıca kavrayıp daha da hızlı ölmek için bir kesik daha çektim. Sonra bir tane daha. Cam kayganlaşan parmaklarımın arasından yere düştü.

Dudaklarımın arasından bir kahkaha daha döküldü. Gözyaşları yüzüm boyunca aktı. Bakışlarımı tavana kaydı. "*Her şey... her şeyi... senin* istediğin gibi olacak sandın!" Kahkaham karnımın ağrımasına neden olurken siyah bir bulanıklık gibi görünen silahlara baktım. "ÖLÜYORUM! İSTEDİĞİN OLDU MU?" Geniş bir şekilde gülümsedim. "YE... YEDİ TUTSAK İÇİN YEDİ TANE B... BAK!"

Yedi tutsak için yedi kesik.

Aniden bacaklarımdaki güç çekildi. Bedenim tamamen uyuşurken yere çöktüm.

Kahkahalarım dinerken tekrar ağlamaya başladım. "Anne..." dedim nefesim kesilirken. *"Özür dilerim."* Dudaklarım uyuşurken son kez zemine baktım. Zemini tamamen kaplayan kan başımı döndürüyordu, gözlerim yarı yarıya kapandı. Üzerime doğru eğilmiş karaltıyı zar zor seçebildim. Vücuduma bir rahatlama çöktü. "Çok... acı..." Soğuk dudaklarımın arasından yavaşça yutkundum.

"Seni hatırlamadığım için üzgünüm."

Konuşuyor muydum? Artık duyamıyordum.

Belki de çoktan gitmiştim.

Tüm bedenim titrerken omzumun üzerine doğru devrildim.

"Onları özgür bırak."

Yaşamaya değer mi? Bu sorunun cevabını asla bilemeyecektim. Tek bildiğim hayatta kalmaya değmediğiydi.

Karanlık beni kucaklarken ona karşı koymadım. Kavga sesleri eşliğinde odamda yapayalnız otururken bana eşlik eden karanlıktı bu. Her zaman yanımdaydı.

Karanlığın içinde yıldızları görebiliyordum. Küçük birer parıltıdan ibaretlerdi. Kanatları varmış gibi salınan, arkasından ışık saçarken dilek tutmam için kayan yıldız şekline bürünmüş,

beni diğer tarafa çağıran ruhları andırıyorlardı. Beni yalnız bırakmıyorlardı. *****

Bir insanı katil yapan şey nedir?

Artık bir önemi yoktu. Yıllar önce ölmüş bedenime kandan bir kefen geçirmiştim.

Ben bir katildim.

Ninova

17 Haziran 2021 gecesi, on dokuz yaşındaki Afra Ahsen Çakmak tutsaklığının kırk yedinci gününde yedi hap aldıktan sonra bileğini bir cam parçasıyla yedi farklı yerden kesti. Kahkahalar eşliğinde kan kaybından kaynaklı şoka girerek bilincini kaybetti.

Ninova

ÖLÜM

Saat: 00.10
İstanbul, 17 Haziran 2021

Su sesi kesileli çok olmuştu.

Ölüm'ün kulaklarını dolduran tek şey kamera kayıtlarından gelen hızlı nefeslerdi. Önünde dört ekran açıktı. Bir ekran ona sessizce eşlik eden Dokuz'u gösteriyordu. Diğer üç ekranda da sevgili tutsağının banyosundaki üç ayrı kameradan sağlanan görüntüsü olsa da sesli nefeslerin sahibi görüntülerde yoktu. Duşakabinin etrafını saran beyaz örtü buna izin vermiyordu.

Afra Ahsen Çakmak dışında Ölüm'ün banyoda ilgilendiği hiçbir şey yoktu. Gözleri telefonun olduğu çamaşır sepetinin üzerine kayınca çenesi gerildi. Kıza istediği an kelimeleriyle ulaşamayacağı düşüncesi ona limansız bir gemi gibi hissettiriyordu. Sanki bir çıkmazdaydı ve ona ulaşamamak uçsuz bucaksız dalgalar tarafından içine çekilmekle aynı şeydi.

Ölüm bir elini maskesinin yanağına yaslamış bir şekilde önündeki ekrana bakarken parmaklarını uygun bir ritimde masasının üzerinde hareket ettiriyordu. Ne yazık ki, çıkan ardışık sesler umduğu gibi zihnini sakinleştirmeye yaramıyordu. Düşünceleri ve zihninde dolananlar çoktan çözülmesi imkânsız bir düğüm halini almıştı.

Bugün kendisiymiş gibi hissetmiyordu.

Yeterince *Ölüm* değildi.

Elini maskesine bastırmasının nedeni buydu. *Ölüm* maskeyi çıkarıp atmaktan korkuyordu. İçinde mücadele eden diğer seslere yenilmekten ve teslim olmaktan...

Banyoda her şeyin yolunda olup olmadığını merak ediyordu. Tutsağı uzun zamandır duşun içindeydi ve onu, bunun için suçlayamazdı. Ölüm'ün yanına geleceği düşüncesiyle paniklemiş olmalıydı. Her ne kadar onun için hazırlanacağını söylese de Ölüm, kadının sadece üzerindeki yükten arınmak için suyun altına girdiğini farkındaydı. Sevgili tutsağı *korkuyordu.*

Ben de korkuyorum, diye düşündü Ölüm parmaklarını hareket ettirmeyi bırakırken. *Karşına çıkmaktan ben de korkuyorum.*

İçinde titreşen diğer ruhu hissedebiliyordu. Ölüm'ü bastırmaya çalışıyor, çığlık çığlığa bağırıyor ve gücü eline almak istiyordu.

"Biraz sessiz ol," dedi Ölüm kendi kendine. Kaşları çatılmıştı.

"Ses çıkarmadım, efendim," dedi Dokuz tereddütle.

"Senden bahsetmiyorum."

Tutsağının keskin nefreti yüzünü maskeyle saklayan, gerçek sesini bile duymadığı bir adama yönelikti. Ölüm onun karşısına çıktığında nefreti aynı zamanda çoktan unutmuş olduğu, geçmişinde önemli bir yere sahip o oğlana yönelik olacaktı.

O oğlan öleli çok olmuştu ama Ölüm, onun zayıf baskısını içinde hâlâ hissedebiliyordu. Nazik, saygılı varlığı bir kum havuzunun altına gömülmüştü ve üstüne Ölüm kendi kumdan kalesini inşa etmişti. Yine de o oğlanın ruhu ölmüş olsa bile Ölüm onun karşısına çıkmak istemiyordu.

Sesi kafasının içindeydi. Ölüm onun bu gece ortaya çıkmak istediğini biliyordu.

Onu görmem gerekiyor.

Ölüm diliyle dudaklarını ıslattı. *Hayır.* Ölüm'ün onu gör-

Nirvana

mesi gerekmiyordu. Onun nefretiyle yüz yüze gelmesine gerek yoktu. Onu yalnız bırakacaktı.

Bu kararı kim veriyor?

Sen mi, yoksa ben mi?

Ölüm az önce duyduğu öğürtü seslerini düşündü. Afra'nın gerginlikten kusmuş olacağından şüphelense de o dışarı bir adım atmadan bundan emin olamazdı.

Belki de bu kadarı yeterliydi.

Parmakları klavyenin üzerinde dolaşırken telefon gönderilen her mesajla birlikte sepetin üzerinde peş peşe titredi. Afra'nın hızlı soluklarının sesi kesilmedi, hatta bildirim sesleri soluklarını daha da hızlandırmış gibiydi.

Sana ulaşmama izin ver.

Ölüm ellerini klavyeden çekmezken bir gölge gibi ekranın ardında duran Dokuz usulca konuştu. "Yanına gitmeyecek misiniz?"

Onun yanına sen gidemezsin. Beni göndermen gerekiyor, Ölüm. Ben buna son verebilirim.

Ölüm kısa bir an gözlerini sıkıca yumup kafasındaki sesi bastırmaya çalıştı. Dudaklarından boğuk bir nefes döküldü. Gözlerini tekrar araladığında Dokuz'a cevap vermeden tutsağına yazmaya devam etti. Afra'nın hızlı nefes sesleri kendi nefeslerinin de düzensizleşmesine neden oluyordu. Titreme sesiyle birleşen, bir krizin eşiğindeki nefes sesi kalp atışlarının hızlanmasının sebebiydi.

"Konuşsaydınız her şey son bulabilirdi," dedi Dokuz yumuşak bir sesle. "Eminim... sizi tanırdı. Konuşarak her şeyi çözebilirdiniz. Maskeler olmadan, silahlar olmadan."

"Hiçbir şey konuşarak çözülmez," diyerek sözünü kesti Ölüm dalgınca. "Maskeye ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"Maskeye sadece Ölüm'ün ihtiyacı var," dedi Dokuz. "Bu oyunu devam ettirmek istiyor musun? Sana ait olan tek şey bir başkasının olacaktı."

Nimova

Bu düşünceyle Ölüm'ün nefesi kesildi.

"Bazı şeyler konuşarak çözülebilir, efendim."

"Bu sadece filmlerde olur," diye mırıldandı Ölüm. Değiştirilmiş sesi cızırdadı. Gözleri yazılar yazdığı ekranın üzerindeydi. Yazarken klavyeye bakma gereği duymuyordu. "Beni hatırlamakta güçlük çekmiyor. Beni *unuttu*. Anladın mı? Çiçekleri de unuttu." Sert bir nefes verirken konuşması agresifleşti. "Kes sesini artık! Yorum yapma!"

Bugün Dokuz'u anlamakta zorlanıyordu çünkü kendisini de anlayamıyordu. Dokuz cevap vermeden sadece kafasını sallamakla yetindi. Maskeli yüzünü başka bir ekrana çevirdi. Ekranın beyazlığı maskesinin göz çukurlarını aydınlatırken kısa bir an Dokuz'un endişeli görünen gözleri açığa çıktı.

Ölüm ellerini klavyeden çekti. Dişleri arasından tıslayarak bir nefes alırken bakışlarını kamera kayıtlarını gösteren ekrana çevirdi. Mesajlarına bakmıyordu ve bu Ölüm'ün içinde öfkeden doğan bir şeylerin büyümesine neden oluyordu. Öfke her zaman onu başkalarının başına bela olacak şeyler yapmaya yönlendirirdi.

Ne zaman ağlamayı sızlamayı bırakıp mesajlarına bakacaktı? Onu harekete geçirmek için sağa sola kurşun sıkması mı gerekiyordu?

Sonra çok kısık bir ses duydu. "Siktir." Bir nefeslik bir sürenin ardından Afra aynı kelimeyi bağırarak, paniklemiş gibi tekrarladı. *"Siktir!"*

Ölüm'ün kaşları maskesinin altında çatılırken parmakları tekrar klavyeye gitti.

Ölüm: Sorun ne?

Ölüm: Küfürden hazzetmediğimi biliyorsun.

Nihova

Kriz geçiriyormuş gibi hızlanan, iniltilerle karışan nefes seslerini duydu. Ölüm'ün vücudundan bir ürperti geçerken ekrana doğru yaklaştı. Kızın ne gibi durumlarda küfrettiğini biliyordu. Onu *tanıyordu*. Üstelik duşakabinin içinde olup biteni görememek, göğsünde tuhaf bir yanmaya sebep olmuştu.

Ölüm: Ne yapıyorsun?
Ölüm: Mesajlara bak.
Ölüm: BAKSANA!
Ölüm: CANINA MI SUSADIN?

Duşakabinin kapısı açıldı. Çıkan bir gümbürtüyle birlikte duşakabinin camlarını saran örtü, dışarıya düşen bedenle birlikte aşağıya çekildi. İntihar ipinin ilk gerilişini andıran görüntü, Ölüm'ün gözlerindeki zamanı yavaşlattı. Camlar sallanırken Ölüm, banyonun zeminine düşen bedene bakakaldı. Masumiyeti ve saflığı temsil eden beyazın üzerine kızıllık yayılmıştı.

"Hayır," dedi Dokuz donuk bir sesle. *"Hayır!"*

Dokuz tepki verebilmişti ancak Ölüm tepki veremiyordu. Afra, beyaz örtünün altında debelenerek yüzünü kurtardığında gözlerinde yaşlar vardı. Islak saçları kafasma yapışmıştı. Dudakları titrerken ağzından kesik nefesler alıp veriyordu. Gözlüğü ıslaktı. Hem suyla hem de... *kanla.*

Ölüm'ün nefesleri dururken gözlerini kızın koluna çevirdi. Oluk oluk akan kanın kapladığı, birkaç kesiğin olduğu koluna. Bir şelale gibi hızla akan kan, beyaz örtünün üstünü büyük ölçüde kaplamıştı. Masumiyetin üzerindeki kızıl leke gittikçe büyüyordu.

Yapabileceği tek şeyi yapmak için ona ulaştırabileceği kelimelere uzandı.

Telefon tekrar tekrar titrerken Afra ayağa kalktı. Ayakta durmakta zorlanırcasına sendelerken telefonu sağlam olan kolunda

Nirvana

eliyle kavramayı başardı. Ardından telefonu nereden bulduğu belirsiz bir kuvvetle aynaya doğru savurdu. Dudaklarından kısa bir haykırış döküldü. Telefon aynadan sekerek yere çarptı. Ayna parçalanırken parçaları lavabonun üstüne, yere doğru saçıldı.

Bir gülüşten çok bir ağlama krizini andıran kahkaha banyoda yankılanırken Ölüm'ün elleri titredi. "*Ne yaptı* o?"

Dokuz cevap vermedi.

Afra kendi etrafında dönerken sendeledi. İki kez yere yapışacak gibi oldu. "Gelsene!" diye bağırdı çatlayan sesiyle. Dudaklarında bir gülümseme ile duvara doğru devrildi. Yaşarken gülemeyen kız, intihar ederken gülümsüyordu. Ve gülümserken, parmakları arasındaki camı sıkarken tekrar elini koluna doğru hareket ettirdi. Ölüm, taş kesmiş bir şekilde yeni açılan iki çiziği izledi. Daha fazla kan akmaya başladı.

"Dur artık," diye mırıldandı Ölüm. Konuştuğunun farkında bile değildi. Maskesinin altında saklanan gözleri irileşmiş, dudakları hafifçe aralanmıştı. Kalp atışları hızlanmıştı. İçinde tarif edemeyeceği bir his vardı ve beklediği şey bu değildi.

Hiçbir şey *hissetmemesi* gerekiyordu. Bu görüntünün onu eğlendirmesi gerekiyordu. Oynadığı oyunda yenilmiş bir piyondan farksızdı. Satranç tahtasına katlanamamıştı. Dayanamamıştı. Sabredememişti. Zayıflık göstermişti. Kendini tutmak için elinden geleni yapmış fakat en sonunda esen rüzgârın sertliğine dayanamayıp yıkılmıştı.

O bir *harabeydi*. Ölüm'ün oynadığı oyuna yenik düşmüştü.

O zaman göğsünü kaplayan bu çaresizlik neydi? Kaburgalarını sızlatan bu acı neydi? Neden gözleri yaşlarla doluyordu ve neden... neden bu kadar *önemsiyordu?*

Ve Oyunbaz belki de ilk kez hata yaptığını düşündü.

Beni serbest bırak.

Camın Afra'nın parmakları arasından yere düştüğünü gördü. Kız hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlarken, *"Her şey... her şeyi...*

Nihova

senin istediğin gibi olacak sandın!" diye geveledi. Dili dolanıyor, düzgün konuşamıyordu. Aniden tekrar gülmeye başlarken bu canını yakıyormuş gibi inleyerek sustu. "*Ölüyorum!* İstediğin oldu mu?" Kanlı kolunu hafifçe yukarı kaldırdı fakat uzun süre öyle tutamadı. "Ye... yedi tutsak için yedi tane b... bak!"

Cümlesini bitirir bitirmez daha fazla gücü kalmamış gibi yere devrildi.

"Ölürsen gebertirim seni!" diye kükredi Ölüm bir anda ekrana doğru. *"Ölemezsin!"*

"Doktor," dedi Dokuz aniden. Ekrana doğru dönüp Ölüm'e baktı. Maskesinden gözüken tek yeri, gözleri irileşmişti. "Onun ölmesini istiyor musun?" diye bağırdı. "İSTİYOR MUSUN DEDİM SANA?"

Ölüm nefes nefese, donuk bir şekilde kafasını sağa sola salladı.

"Şimdi Ölüm'e değil, *Kıyı'ya* ihtiyacı var!" diye kükredi Dokuz. *"Kıyı, Kıyı, Kıyı, Kıyı...* Çabuk ol!" Ölüm gözlerini kırpmadan banyonun görüntüsüne bakıyordu. "Doktor çağır! *Ahsen'in ölecek,* görmüyor musun? Ölecek diye aklını kaçırdığın *Ahsen'in!*"

Gitmeme izin ver. O benim arkadaşımdı, hiçbir zaman senin hiçbir şeyin olmadı.

Ölüm sendeleyerek sandalyesinden kalkarken parmakları yüzündeki maskeye dolandı. İplerini çözmeden maskeyi sertçe çekip çıkardığında ipler saçlarının arasından yavaşça düştü. Ölüm, maskeyi yüzünden çekip çıkardığında ekranların ışığı yüzünü ve yanaklarında mücevher gibi parlayan yaşları aydınlattı.

Ölüm isimli bir canavarın maskesinin altında, bir insanın yüzü vardı. Bir insan kalbi yaşıyordu. O kalp, kanlar içindeki kız için endişeliydi. Onu yaşatmak için her şeyi yapardı ancak... Neden böyle olmuştu? Hiçbir şeyi anlamıyordu. O oğlan çocuğunun hisleriydi bunlar. O oğlan çocuğu öleli çok olmuştu.

Nimova

"Kıyı?" dedi Dokuz sorarcasına. Hayır, hayır. Adı Ada'ydı. Yaşlarla parlayan gözlerini ekrana çevirdi.

"Ahsen," diye mırıldandı afallamış bir şekilde. Bir şeyleri idrak etmiş gibiydi. Canavarın içinden kurtulmuştu.

"KOŞ!" diye bağırdı Dokuz.

Nasıl olduysa Ölüm -hayır, *Kıyı*- gözlerini ekrandan ayırabildi. Telefonunu kavrayıp hızla odadan çıktı. Dokuz gitmeden önce onun, "Daire 13'e derhal..." diye başlayan cümlesini duyabilmişti. Gözlerini hızla kendi ekranlarına çevirdiğinde ıslak gözleri, ekranın ışığıyla aydınlandı.

Ölüm'le olan konuşma kaydını kapattı. Kendi karanlık, sidik kokan zindanında çığlık atıp bileğindeki zincirler izin verdiği kadar ellerini kaldırıp masasına sertçe indirdi.

"Anne," diye inliyordu Afra kendi ekranında açık olan görüntüde. "Annem..." Sayıklamaya başlamıştı ve gözleri yarı yarıya kapalıydı. Saçlarına doğru yayılan kan gölünün içinde yatıyordu. Eli kanamayı durdurmak istermiş gibi kolunun üzerine kapanmıştı. Ölmek istemiyormuş gibi... Ölmekten korkuyormuş gibi... Fakat güçsüz parmakları akan kanı durdurmak için çok zayıftı. *"Hatırlamadığım için... özür... öz... özür..."*

Dokuz nefes nefese kalmış bir şekilde ekrana bakakaldı. O kısık fısıltıyı doğru duyup duymadığından emin olmaya çalışırken şaşkınlık onda şok etkisi yaratmıştı. Hissettiği öfkenin ve şaşkınlığın kendini durdurmasına izin vermedi.

Daire 13'ün yönetimini devraldı.

Birkaç saniye geçmeden on üçüncü kattaki Daire 13'ün acil durum sistemi devreye girdi. Kızıla çalan ışıklar her odada, salonda, koridorda yanıp sönmeye başlarken iki notadan oluşan alarm sesi tüm evi sallayacak kadar kuvvetli bir şekilde çalmaya başladı.

Çok geçmeden tüm tutsakları yataklarından kaldıran kadın sesi Dokuz'a aitti. Değiştirilmiş sesi, alarm sesini bastıracak şe-

Nihava

kilde tüm evde yankılandı. "Tüm tutsakların dikkatine!" Yataklarından irkilmiş bir şekilde kalkarken neler olduğunu anlamamış gibi duran tutsaklara kısa bir bakış attı. Dokuz bunun için onları suçlayamazdı. "Odanızdan çıkmama yasağınız bu gece için kalkmıştır. Tutsak 7 intihara kalkıştı. Lütfen ilkyardım için banyoya gidiniz." Ses profesyonel dursa da sesin sahibi Dokuz hıçkırarak ağlamak istiyordu. "İyi geceler dilerim."

Tutsaklar tek kelimeyle... *donakalmıştı.* Sesin nereden geldiğini, konuşanın kim olduğunu ve neler döndüğünü idrak etmeye çalışıyorlardı. Birbirinden farklı insanların şimdi ortak birçok özelliği vardı. Şaşkın bakışlar, dağınık saçlar, uyku dolu olmasına rağmen irileşmiş gözler...

Şaşkınlıktan sıyrılan ilk kişi Gökhan oldu. Bunun doğru olup olmadığını sorgulamadan hızla odasından çıkarken koridora adım attı. İkinci kez düşünmemişti bile. *"Afra!"* diye bağırdığında sesi diğerlerine ulaştı. Gökhan, Afra'nın odasına dalıp kapıyı arkasında açık bıraktı. Hemen sonra Kutay kameraya tek bir bakış attıktan sonra endişeyle koridora fırladı. Ardından Mete ile Çağrı'nın kapıları açıldı. En son da Egemen ve Sarp'ınkiler...

Bir sonraki görüntüde, Gökhan banyonun kapısının eşiğinde dikiliyordu.

"Aptal kız," dedi Dokuz nefesleri arasından. *"Aptal!"* Çaresiz bağırışı odasında yankılandı. "Bu gece her şeye son verebilirdin!"

Kıyı'yı uyandırmayı başarmışlardı ama Ahsen'i *tekrar* öldürüyordu.

Kafasını geriye yatırıp derin bir nefes aldı. Dokuz'un hapları ona yollama nedeni hiçbir zaman fiziksel istismar için değildi ama Afra'nın böyle anlaması gerekiyordu. Dokuz, Ölüm'ün onun yanında nefes bile almaya korktuğunu biliyordu. İkisini de birbirine karşı doğru bir şekilde kullanıp bu oyunu bitirecekti.

Nihova

Daha kötüsü varken Afra'nın pes etmek için tüm bu oyunları bitirebileceği bir geceyi seçeceğini nereden bilebilirdi ki?

Dokuz'un ekranından bir ses yükseldi. "Planı uyguluyor muyuz?" On Üç'ün değiştirilmiş tok sesi, Ölüm'ün boş odasını doldurdu.

"Hayır," dedi Dokuz kafasını dikleştirirken. "Bugün değil." Derin bir nefes daha alırken maskesi ekranın ışığıyla parladı. "*Bugün değil,*" diye tekrarladı. "Bu geceden sonra bir şeyler değişecek. Tutsak 7 ölürse işimiz bitti. Bir kurtuluş yok. Eğer hayatta kalırsa... planı değiştireceğiz. Bu gece hareket etmek fazla riskli."

"Ölüm'ü kurtarabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun," dedi On Üç. "Onu yeterince izledim, kurtarılmayacak bir ruh olduğunu gördüm. Korkuyorsan korkunu yen ve bu gece bir adım atalım."

Dokuz kıpırdamadı bile. "Kurtarmaya çalıştığım kişi o değil," demekle yetindi. "Kendimi kurtarmak için ona kendi ellerimle *mezar kazarım.*" Duraksadı. "Evdekiler ölürse başımıza ne kadar iş kalacağı hakkında bir fikrin var mı? Ölüm hâlâ doğru düzgün bir kriz geçirmeden harekete geçemeyiz."

Ölüm'ün kişilik bozukluğunu fark etmesi gerekiyordu, hem de tüm kişilikleriyle. Dokuz'un yıllarca hapsolduğu zindanından nasıl kurtulacağını da öğrenmesi gerekiyordu. Dokuz kendini kurtarmadan kimseyi kurtaramazdı.

On Üç ona cevap vermedi.

"Kayıtları sil," dedi Dokuz. "Daire 13 seni birkaç gün uğraştıracak gibi."

"Silinmiş say." Sesi bıkkın geliyordu. "Kan için temizlikçileri şimdiden ayarlayayım."

"Hayır." Dokuz'un sesi netti. "Kan için bekle."

On Üç onu sorgulamadı. "Sen bilirsin."

Bağlantıları anında sonlandırıldı. Dokuz birkaç saniye sonra görüşme kayıtlarının da silinmiş olacağını biliyordu.

Nihova

Ekranlarla dolu odasında şimdi en göze çarpan şey banyonun görüntülerini sunan üç monitördü. Tüm tutsaklar, Afra'nın odasının içindeydi. Çağrı tişörtünü yırtmış, Kutay kanı durdurmak için harekete geçmişti. Hepsinin dizleri çöktükleri banyonun zeminindeki kanla kaplanmıştı. Banyo neredeyse tamamen kanın kızılına boyanmak üzereydi.

Sarp banyoya bakmıyordu. Afra'nın odasının içinde kusmaya başlamıştı. Egemen kan gölünün içinde dizlerinin üstüne çökmüş bir şekilde kalakalmıştı. Bir çeşit şok geçiriyor olmalıydı. Yüzünün rengi atmıştı, yüz ifadesi bomboştu. Gökhan banyonun kapısının eşiğinde dikiliyordu, gözleri yere serilmiş Afra'nın üstündeydi.

Mete ise kendini kaybetmişti. Kamera görüntülerinden biri hiçliğe gömüldüğünde Dokuz neler olduğunu zar zor fark edebildi. Bir ekran daha kararda. Mete elindeki sert klozet kapağının son kameraya doğru savururken yüzünde korkunç bir öfke vardı. Çaresizliğin ve paniğin doğurduğu bir öfkeydi.

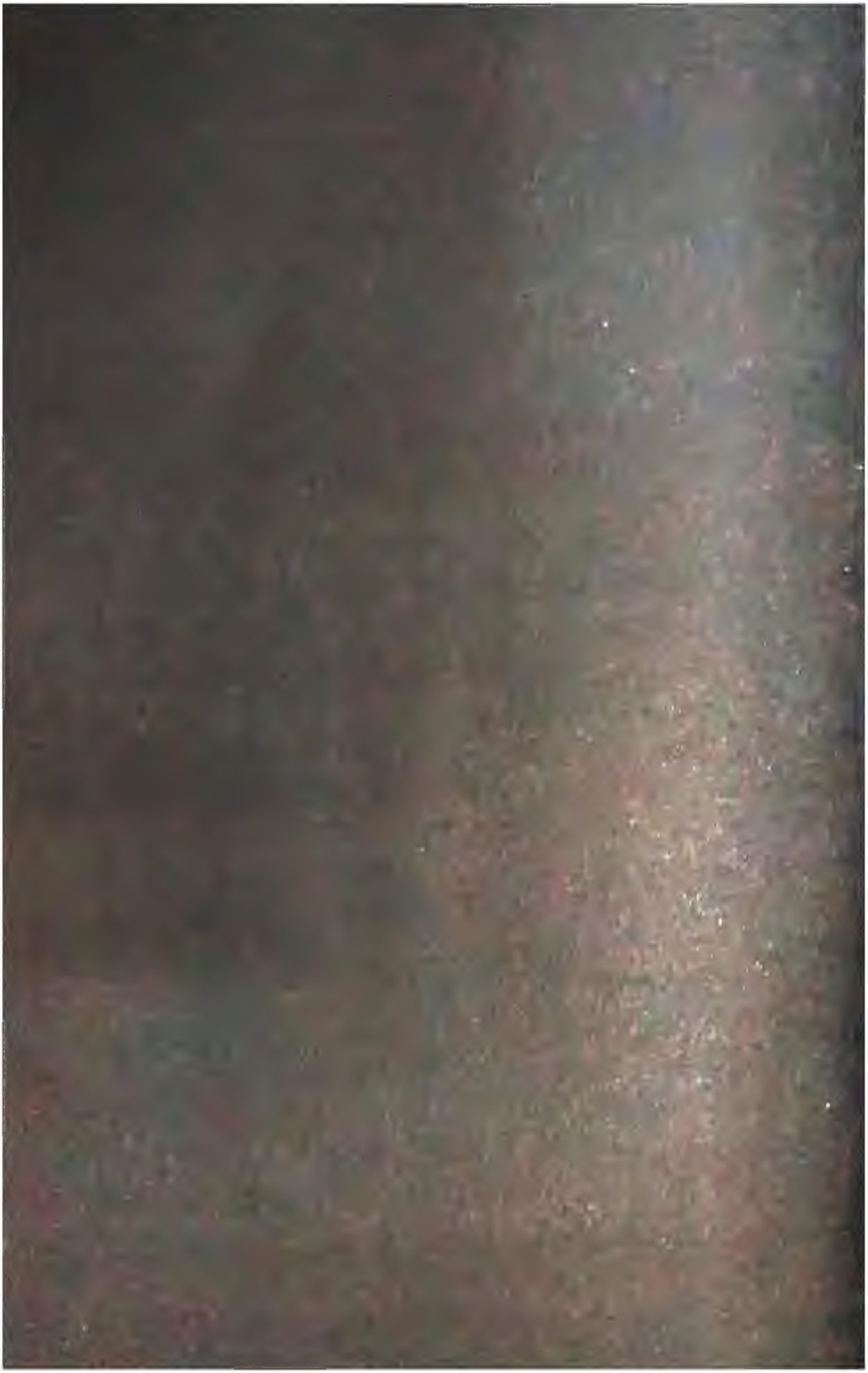
Gürültüyle birlikte son kamera da kararda.

Şimdi ekranlarla dolu odada Dokuz tamamen karanlığa gömülmüştü.

Karanlığın ardında sekiz tutsak vardı. Yedi tutsak, bir ölmeye yüz tutmuş kız... Ve Ölüm'ün hiçbir zaman numara vermediği, yıllardır hapsettiği Ada.

Anlayabilen için aslında hepsi birer ölüydü.

Ninova

Ninova

"Adını değiştirebilirsin. Beni unutabilirsin.
Sen ve ben, bir araya gelmemeliydik.
Sen ve ben, Ahsen.
Sen hatırlamalıydın, ben de kalmalı.
Yıldızları izlemeliydik."

Ne tür kâbuslara ve ne tür rüyalara gebe kalacağını kimsenin bilmediği bir gündü. Kıyı'nın günlere genel yaklaşımı hep böyle olurdu. Bu annesi ile yaşamanın ona kazandırdığı bir bakış açısıydı. Ona zarar vermeye eğilimli bir şizofreni ve dissosiyatif kimlik bozukluğu* olan bir hastayla yaşamak, yanında geri sayımı çoktan kurulmuş bir saatli bomba taşımaya benziyordu. Güneş ışıkları odasından içeri dolduğu hiçbir sabah Kıyı gününün bir kâbusa mı, yoksa bir rüyaya mı dönüşeceğini bilemiyordu.

Güneş gökte yükseliyordu. Kapalı bulutların arasında arada kaybolsa da öğle saatlerinin hakkını vererek en tepede kalmayı başarıyordu.

Hastanenin çatı katının üzeri bolca güneş almasına rağmen o günkü güneş insanı ısıtan cinsten değildi. İnsanlara aradıkları

* Bir diğer adıyla çoklu kişilik bozukluğu, travmalar sonucu kişide iki veya daha fazla kendine özgü ismi ve özellikleri olabilen birden fazla kimliğin oluşması ile sonuçlanan zihin bölünmesidir. (e.n.)

sıcaklığı sunmuyordu. Sarı ışık huzmeleri sadece çatıya vuruyor, gözlerini kamaştırmakla yetiniyordu.

Elbette insana sıcaklık veren tek şey sadece güneş değildi. Arkadaşlar en soğuk kış gününde bile birbirini ısıtabilirdi. Tam da bu yüzden anahtarları çalıp çatı katı katında buluşan iki dost hiçbir zaman soğuğu hissetmiyordu.

Her zaman kolayca üşüyen Kıyı, onun yanındayken üşümüyordu. Ahsen ise zaten zor üşüyen biriydi.

Hastanede öğle vakitlerinde kilitli tutulan çatı katına çıkmak, diğer saatlere göre her zaman daha kolay oluyordu. Kıyı yasadışı bir şekilde bunu yaptıkları için genelde suçlu hissederdi ve çoğu zaman bunu ilk teklif eden kendisi olmazdı. Oysa bugün farklıydı. Ahsen hiçbir şey demeden yanına oturmuş, bir saat boyunca susarak dalgın bakışlarla koridora asılmış unutmabeni çiçeklerini seyretmişti. Kıyı bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştı.

Terapi merkezine gelenlerin işi genelde yolunda gitmezdi. Bu Kıyı ve Ahsen için de geçerliydi. Ahsen'in dalgın bakışlarını öncekinden farklı kılan tek şey Kıyı'nın bu sefer *hiçbir şeyin* yolunda olmadığını hissetmesiydi.

Bu yüzden bugün onları çatıya sürükleyen kişi Kıyı olmuştu. Ahsen kendini rahat hissetsin diye kızın her zaman gülünç bulduğu takım elbisesinin siyah ceketini çıkarmış ve beyaz gömleğinden birkaç düğme açıp daha normal, sıradan gençler gibi gözükmeye çalışmıştı. Saçlarını da dağıtmak istemişti ancak daha sonra annesinin yanına ineceği için bunu yapamamıştı. Parmaklarını saçlarına daldırmamak için kendine engel olmaya çalışarak ellerini kavuşturmuştu.

Yine de rüzgâr onun dileğini yerine getirmek istercesine düzgün, taranmış saçlarından birkaç tutamı asi bir şekilde ters yöne doğru savurmuştu.

Nihova

Kıyı merakla Ahsen'i izliyordu. Dakikalarca ona ne söylemesi gerektiğini düşünürken buldu kendini.

Ahsen yan gözle ona baktı. "Hâlâ ciddi görünüyorsun," dedi zayıf bir gülümsemeyle. Arkadaşının sıradan gözükme çabasının farkındaydı.

Kıyı rahatlayarak hafifçe iç geçirdi. Ahsen bugün onunla ilk kez konuşmuştu ve konuşması her zamanki gibiydi. Belki ortada o kadar büyük bir sorun yoktu. Emin olmaya çalışırcasına dikkatle onu süzdü. Ahsen'in saçları bugün tamamen açıktı. Dalgalı, güneşin üzerinde oynaştığı kahverengi tutamlar omuzlarına dökülüyordu. Üzerinde her zamanki gibi bir tişört ile kot pantolon vardı. Bugün baştan aşağı siyaha bürünmüştü.

Kıyı onun güzel göründüğünü düşündü. Hemen ardından kendisinden iki yaş küçük biri hakkında bunu düşündüğü için utandı. Yanakları belli belirsiz kızarırken gözlerini çatının içinde gezdirdi. Oturdukları yer, düz çatıya açılan kapının hemen dibiydi. İkisi de sırtını kapıya vermişti.

"Benden hızlı utanıyorsun," dedi Ahsen hafifçe kıkırdarken. "Merak etme, yakıştı böyle de. Ciddi ya da olgun gözükmende sorun yok. Yine de..." Aklına bir şey gelmiş gibi ölü gözlerinin içinde ufak bir ışık parladı. Boğazını temizledi. "Sana hediye aldım!"

Kıyı bakışlarını Ahsen'e kaydırdı. İçinde bir merak uyanırken kaşlarını istemsizce havaya kaldırdı. "Paranı neden benim için harcadın ki?" diye sordu. Kızın harçlığının ahım şahım olmadığını farkındaydı. Zaten Kıyı'ya parasının yetmeyeceği bir şey de alamazdı.

"Bir daha biri sana hediye aldığını söylediğinde ilk tepkin bu olmasın." Ahsen kaşlarını çatarak ona baktı. "Özellikle kız arkadaşına falan böyle yaparsan *'eski erkek arkadaşı'* olursun. En azından... merak etmiş ya da sevinmiş gibi yapsan? Ya da *'Aaa teşekkürler,'* falan desen?"

Nihova

"Merak ediyorum ama paranı harcadığın için üzüldüm," dedi Kıyı aşırı bir dürüstlükle.

Ahsen elbette oğlanın konuşma tarzına alışıktı. Bu yüzden kafasını sağa sola sallamakla yetindi. "Para sadece harcanmaya yarıyor, üzülmene gerek yok." Bir an yüzünden hüzünlü bir gülümseme geçti. "Hem yakın zamanda ihtiyacım olmayacak, merak etme." Kıyı'nın *'ben sana para veririm, ihtiyacın olduğunda bana gel'* konuşmasının başlayacağını biliyordu. "Ben hediyeni verene kadar konuşmak yok," diye ekledi hızla.

Sırt çantasının iplerini omzundan kaydırdı. Çantasını kucağına çektikten sonra içinden süslü bir hediye paketi çıkardı.

Kıyı'nın avuçları terlerken dikkatle Ahsen'i izliyordu. Kız gülümseyerek hediyeyi ona uzattı. "Aç."

Kıyı onun dediğini ikiletmedi. Yırtılmaya müsait hediye paketini dikkatle açarken kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Üstelik bu çok saçmaydı. Her doğum gününde onlarca hediye almıştı. Ev, araba, pahalı teknolojik aletler, özel üretim kumaşlarla yapılmış kıyafetleri içeren hediyelerdi bunlar. Birçok nedenden dolayı Kıyı çocukluğundan beri hediyelere anlam yükleyemiyordu. Ahsen ona şimdiye kadar aldığı hediyelerden farklı bir şey almış olamazdı.

Hediyesi paketin altında açığa çıkarken afalladı. İçinde pastel rengi mor bir *sweatshirt* ile açık mavi bir kot pantolon vardı. Kıyı yavaşça yutkundu. Bu kimsenin ona hediye etmeyi bile düşünmeyeceği bir şeydi. Kıyı'nın içten içe özlem duyduğu 'normal' bir genç olmaya yakışır bir hediyeydi. Ahsen ne yapmış etmiş, zenginliğin içinde kimsenin ona almadığı, almayı bile düşünmediği bir hediye bulmuştu.

Kıyı ne tepki vereceğini bilmeden Ahsen'e baktığında onu gülümserken gördü. Yüzündeki gülümsemeye rağmen nedense hüzünlü gözüküyordu.

"Seni takım elbise dışında bir şeyle görmem gerekiyordu,"

Nirvana

dedi teslim olurcasına ellerini havaya kaldırarak. "Onlara uzaylı gibi bakmayı keser misin? Sadece... giy."

Kıyı afallamış bir şekilde ona bakakaldı. "Bedenimi nereden biliyorsun?"

"Geçen sana ahtapot gibi yapışıp sarıldığımda gizli gizli baktım," diye homurdandı Ahsen. "Sarılmak birçok işe yarar."

"Pantolon..."

"O konuya girmeyelim şimdi." Hızla boğazını temizledi ve çatının diğer tarafındaki çıkıntıyı işaret etti. "Bir giysene... Lütfen... Olmadı beden değişimi falan yaparım. Seni bunların içinde bir göreyim. Sonra Deniz teyze görmeden üzerini değiştirirsin."

Kıyı derin bir nefes aldı. "Çatıda soyunmamı mı istiyorsun?"

"Önümde soyunmanı da isteyebilirdim."

Kıyı ona bakakaldı.

"Şaka." Ahsen gülerek söylediğini telaşla geçiştirdi. "Yemin ederim bakmayacağım. Babam yaşındasın." Tekrar duraksadı. "Bu da şakaydı. Öyle bakma! Şaka dedim ya..."

"Kameralar var," dedi Kıyı yanakları tekrar kızarırken.

"Sen beyaz şapkalı uzman *hacker*, yazılımcı falan filan değil miydin?" Ahsen göz devirdi. "Silemez misin kayıtları?" Yavru kedi bakışları atarken, "Benim için illegal bir iş yapmaz mısın?" diye ekledi. "Bu çatı katında tüm anlar bize özel olmayacak mıydı?"

"Silerim," diye mırıldandı Kıyı. Sormasına bile gerek yoktu. "Seninle her gün illegal iş yapıyoruz zaten. Birkaç kayıt önemsiz, Ahsen." Çatı katının anahtarlarını çalmanın yanında kayıtlara ulaşmak Kıyı için daha basitti.

"Aynı anda bu kadar düzgün ve bu kadar belalı olmayı nasıl başarıyorsun anlamıyorum." Ahsen kendi kendine gülerek kafasını sağa sola salladı. "Hadi giyin, seni bekliyorum."

Nimbova

Kıyı derin bir nefes alıp oturduğu yerden kalkarken Ahsen onu ilk defa bu kadar şaşkın gördüğünü düşündü. Her zaman en doğru şeyin ne olduğunu bilen ve tamamen düzgün davranan Kıyı, şimdi resmen ortama uyum sağlamaya çalışıyordu. Zorlansa da Ahsen'in doğasına ayak uydurmak için çabalıyordu.

Kıyı çatının diğer tarafındaki çıkıntıya yürürken daha da kızarmıştı. Güneş saçlarının üzerinde oynaşırken kafasını eğdi. Ellerinde tuttuğu kıyafetler artık onun olmasına rağmen sanki başka birine aitti. Mesela başka bir hayatta sabah sızlana sızlana üniversiteye giden bir gence ait olabilirdi.

Olmak istediği birine aitti.

Onun giyinmesini beklerken Ahsen kafasını kapıya yasladı. Gökyüzünü izleyen yüzünde herhangi bir ifade yoktu ama gözlerinden gri bulutlar geçiyordu. Söylemek istediği yüzlerce kelime boğazında düğümlenmişti. Neşter göğüs kafesini delip geçiyormuş gibi hissederken gülümsemek zordu fakat... bir şekilde Kıyı'nın tepkilerine bakarken kendini gülerken buluyordu.

"Giydim."

Kıyı'nın çekingen sesini duyduğunda Ahsen bakışlarını ona çevirdi. İşte oradaydı. Aylardır takım elbiseyle gördüğü oğlan şimdi günlük kıyafetler içindeydi. Dudakları istemsizce kıvrılırken kendini otuz iki diş sırıtırken buldu. "Harika olmuş!" dedi elini kaldırıp onu yanına çağırırken. "Sıkan bir tarafı falan var mı?"

"Pantolonun paçaları uzun," dedi Kıyı gözlerini indirirken. Gerçekten de paçaları ayakkabısının topuklarının altında eziliyordu. "Onun dışında iyi."

"Kestiriver bir zahmet," dedi Ahsen elini havada sallayıp omuz silkerken. Kıyı eğilerek pantolonun paçalarını katladı. Tekrar Ahsen'in yanına oturmadan önce kendi siyah çantasını

kalçasının altına çekti. Üzerindekilerin kirlenmesinden korkuyordu.

Ahsen beğenip beğenmediğini oğlana soramadı. Maddi durumlarının aşırı iyi olduğunu biliyordu. Ona aldığı şeyler çok iyi parçalar da değildi. Bu yüzden sadece onu gündelik kıyafetleri içinde seyretmenin tadını çıkardı. Gülümsememek elinde değildi, dudakları hâlâ yukarı kıvrılmış bir şekilde duruyordu. Kıyı'nın onun üzerindeki etkisi buydu.

"Teşekkür ederim," dedi Kıyı kızın yüzünü izlerken. "Daha önce almadığım bir hediyeydi. Ayrıca..."

Hayatım boyunca aldığım en güzel hediyeydi.

"Rica ederim." Ahsen onun sadece kibar davrandığını düşünüyordu.

Sessizliğe gömüldüklerinde Kıyı sırtını kapıya yasladı. Ahsen'i izleme isteğini bastırmaya çalışırken gözlerini çatıda, gökyüzünde gezdirmekle yetindi. Oysa kızın yüzüne bakmak, nelerin yolunda olmayabileceğini tahmin etmek istiyordu. Söz konusu Ahsen'in hayatı olduğunda hiçbir şeyin yolunda olmadığını biliyordu. Ev hayatı, okul hayatı... Tamamen yıkılmış ilişkileri...

Genelde Ahsen o sormadan sorunun ne olduğunu ona hemen anlatırdı ancak bu sefer sessizliği tercih ediyordu. Kıyı ona neler olduğunu sorup sormama konusunda bir karar vermeye çalışırken ne kadar süre sessiz kaldıklarını fark etmemişti bile.

"Ahsen," dedi en sonunda yavaşça. Ona bakmıyordu. "Genelde canını sıkan bir şey olduğunda her zaman anlatırsın. Biz... arkadaş değilken bile böyleydin. Bir şeyler olmuş, bunu görebiliyorum. Gözlerimin içine uzun süre bakamıyorsun. Sürekli gökyüzüne bakıyorsun ve bu üzgün olduğun, kendini sıkışmış hissettiğin zamanlarda yaptığın şey değil mi? Seni kendimden daha iyi tanıyorum. İkimizi de kesseler senin çektiğin acıyı kendiminkinden önce hissederim. Bu yüzden..."

Nihova

Gözlerini yavaşça kıza doğru kaydırdı. Ahsen ona şaşkınlıkla bakıyordu. Sadece şaşkınlıkla değil... karmakarışık bir ifadeyle.

"Sorun ne?" dedi Kıyı sesini alçaltırken. "Seni dinlemekten daha fazlasını da yapabilirim gücümün yettiği bir şeyse, biliyorsun. Biz *arkadaşız*."

Ahsen'in gözleri doldu. Dudakları yukarı kıvrılırken kafasını iki yana sallayıp burnunu çekti. Ardından elini ağzına bastırıp gülmeye başladı. Bedeni hıçkırıklarla sarsılırken Kıyı onu izledi. Gözlerinden akan yaşların gülmekten kaynaklı olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Ve sonra fark etti ki, Ahsen gülmüyordu. Tüm dünya üstüne yıkılmış gibi ağlıyordu.

Kıyı annesini ağlarken görmüş gibi paniklerken boğazı düğümlendi. Bir elini sırtına koyup diğer eliyle hafifçe bileğini kavradı. "Ahsen," dedi yavaşça. "Ahsen! Sorun ne?" Ahsen onu duymuyormuş gibi nefessiz kalmış bir şekilde, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Neden ağlıyorsun?" Kıyı kendi gözlerinin de dolduğunu hissetti. "Anlatabilecek gibi hissetmiyor musun? Sadece sarılmamı ister misin?"

Ahsen bunu duyar duymaz ona dönüp sıkıca sarıldığında Kıyı hazırlıksız yakalanmıştı. Geriye doğru sendeledi. Şaşkın bir şekilde birkaç saniye kıpırdamadan durduktan sonra tereddütle ellerini kızın sırtında birleştirdi ve boynuna değen ıslak kirpikleri düşünmemeye çalıştı.

"İstersen aşağıya inebiliriz tekrar," dedi Kıyı yumuşak bir sesle. "Randevu saatin gelene kadar seninle beklerim." Bu daha önce yapmadığı bir şeydi. Her zaman annesinin seansı biter bitmez onu eve bırakırdı. "Çok kötüysen belki psikoloğun sana bir öncelik gösterir." O önceliğin olmasını *sağlardı*.

"Bana katilmişim gibi davranıyorlar!" diye inledi Ahsen sırtı hıçkırıklarla sarsılırken. "Onu ben öldürmüşüm gibi davranıyorlar!"

"Geride bir not bırakmadıkça kimse intihar edenleri haberlere çıkarmıyor. Kimse neler olduğunu umursamıyor. Bu yüzden bu notu yazıyorum. Hatırlandığımdan emin olmak istiyorum. İnsanların bana ne olduğunu bilmesini istiyorum. Ve beni bu hâle getirenlerin kendini affedemeyeceğinden emin olmak istiyorum.

Çocuklara neler olduğunun umursanmadığı bir dünyadayız. Ben artık çocuk olmasam da bir zamanlar öyleydim. Ben öldükten sonra bu konu hakkında birileri, bir şeyler yapabilir mi bilmiyorum ama yine de söylemek istiyorum... Benim tüm sorunlarımın nedeni annemdi. Sekizinci sınıftayken kendisiyle birlikte beni de zehirledi. Şiddete maruz kaldım. Onun bana yaptığı her şeyi sırayla listelediğim mesajı en yakın arkadaşım Rabia'ya atacağım. Hepsini buraya yazmaya çalışsaydım bu not bitmek bilmezdi. Evimizde büyü olduğunu söyler, evde muska arar dururdu. Yaptıklarının nedeninin büyü olduğunu söylerdi.

Lütfen ona cezasını çektirin.

Beni öldüren şey yeni bir şey değil. Yıllardır devam eden tüm bu şeyler... Ayağa kalkıp yürüyememem, aptal bir tekerlekli sandalyeye bağımlı olmam... Uzun zamandır ölüyordum. Ne yürüyebiliyorum ne de koşabiliyorum. Her gün altıma ediyorum ve artık birilerinin altımı değiştirdiğini görmek istemiyorum.

Artık bunu yapamıyorum. Artık katlanamıyorum. Evdeki her şey yolunda olsa da artık onların yüzüne bakmak bana evimdeymiş gibi hissettirmiyor. Aynalardan kaçıyorum. Kendi boyumu bile hatırlamıyorum. Ayakta olduğum fotoğrafları görmek kusmak istememe neden oluyor. Sanki o ben değilim. Sanki o kız başka bir hayata ait.

En önemlisi kendimi affedemiyorum. Bedenimi bu hâle getiren kavgayı başlatan kişi bendim. Buna rağmen özür dilediysem de affedilmedim.

Afra Ahsen Çakmak... Ben gittikten sonra bunları okuduğundan emin olacağım.

Beni affetmediğin için sana hak verdiğim olmuştu ama şimdi ölmek üzereyken tüm insanlardan, özellikle de senden nefret ediyorum. Söylediklerin bir lanet gibiydi, hiçbir zaman etkisinden çıkamadım.

"Geride bir not bırakmadıkça kimse intihar edenleri haberlere çıkarmıyor. Kimse neler olduğunu umursamıyor. Bu yüzden bu notu yazıyorum. Hatırlandığımdan emin olmak istiyorum. İnsanların bana ne olduğunu bilmesini istiyorum. Ve beni bu hâle getirenlerin kendini affedemeyeceğinden emin olmak istiyorum.

Çocuklara neler olduğunun umursanmadığı bir dünyadayız. Ben artık çocuk olmasam da bir zamanlar öyleydim. Ben öldükten sonra bu konu hakkında birileri, bir şeyler yapabilir mi bilmiyorum ama yine de söylemek istiyorum... Benim tüm sorunlarımın nedeni annemdi. Sekizinci sınıftayken kendisiyle birlikte beni de zehirledi. Şiddete maruz kaldım. Onun bana yaptığı her şeyi sırayla listelediğim mesajı en yakın arkadaşım Rabia'ya atacağım. Hepsini buraya yazmaya çalışsaydım bu not bitmek bilmezdi. Evimizde büyü olduğunu söyler, evde musika arar dururdu. Yaptıklarının nedeninin büyü olduğunu söylerdi.

Lütfen ona cezasını çektirin.

Beni öldüren şey yeni bir şey değil. Yıllardır devam eden tüm bu şeyler... Ayağa kalkıp yürüyememem, aptal bir tekerlekli sandalyeye bağımlı olmam... Uzun zamandır ölüyordum. Ne yürüyebiliyorum ne de koşabiliyorum. Her gün altıma ediyorum ve artık birilerinin altımı değiştirdiğini görmek istemiyorum.

Artık bunu yapamıyorum. Artık katlanamıyorum. Evdeki her şey yolunda olsa da artık onların yüzüne bakmak bana evimdeymiş gibi hissettirmiyor. Aynalardan kaçıyorum. Kendi boyumu bile hatırlamıyorum. Ayakta olduğum fotoğrafları görmek kusmak istememe neden oluyor. Sanki o ben değilim. Sanki o kız başka bir hayata ait.

En önemlisi kendimi affedemiyorum. Bedenimi bu hâle getiren kavgayı başlatan kişi bendim. Buna rağmen özür dilediysem de affedilmedim.

Afra Ahsen Çakmak... Ben gittikten sonra bunları okuduğundan emin olacağım.

Beni affetmediğin için sana hak verdiğim olmuştu ama şimdi ölmek üzereyken tüm insanlardan, özellikle de senden nefret ediyorum. Söylediklerin bir lanet gibiydi, hiçbir zaman etkisinden çıkamadım.

Kendimi affedemedim. Ne kadar denersem deneyeyim başaramadım. Ölümümün en büyük nedenlerinden birinin senin sözlerin olduğunu bilmek ister misin?

Ben kendimi affetmedim. Şimdi sıra sende, Afra.

Ölene kadar kendini affedeme. Ölene kadar vicdan azabı çek."

Kıyı intihar notunun devamını okuyamadı çünkü not yırtılmıştı. Altından anladığı kadarıyla bu notun devamı da vardı. Kaşları hafifçe çatılırken gözlerini kaldırıp Ahsen'e baktı. Gökyüzüne bakınca biraz olsun sakinleşmiş gibi yüzünde durağan bir ifade belirmişti. Dalgın ifadesine rağmen Kıyı'nın ona olan bakışlarını fark etmiş gibi gözüküyordu. "Devamı yırtılmıştı," dedi donuk bir sesle. "Bu intihar mektubunun orijinali değil."

"Böyle şeyler delil olarak tutulur."

Ahsen kafasını aşağı yukarı salladı. "Ortaokuldan beri en yakın arkadaşı olan Rabia'yla sınıf arkadaşıyız," diye mırıldandı. "Kafamı bir dolaba çarpıp beni gözlüksüz bıraktıklarında o kız da oradaydı. Sana bahsettiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Kıyı kafasını sallayarak onu onayladı.

"İntihar mektubunun tamamını bildiğini biliyordum fakat yeni öğrendiğim... anladığım kadarıyla ona bu mektup mesaj olarak da atılmış." Sertçe yutkundu. "Öleli bir ay oluyor. İlk defa beni suçladığı satırları okudum. Sınıfım, yan sınıftakiler... herkes biliyor. Rabia hepsine abartarak, beni suçlayarak anlattı bunları. Nasıl oldu bilmiyorum ama sadece birkaç sınıf değil, tüm okul biliyor yaşanılanları. Gerçekleri söylemeye çalışsam da kimse bana inanmıyor." Sona doğru sesi çatladı. "Bana bir katilmişim gibi bakıyorlar. Kendi ellerimle bir can almışım gibi. Onu ben öldürmüşüm gibi. Oysa bir buçuk yıldır onu görmedim bile. Onu nasıl öldürmüş olabilirim?"

"Bunu kendine o yaptı." Kıyı ölü bir kıza karşı yükselen öfkesini bastırmaya çalışıyordu ancak Ahsen'i böyle görmek bu konuda ona pek yardımcı olmuyordu.

"Hiçbir intihar bireysel değildir." Ahsen kollarını kendi etrafına dolayıp gözlerini yumdu. "Bizi intiharın eşiğine toplum getirir. Bize kalan tek şey son adımı atıp atmayacağımızı seçmektir."

Kıyı uzanıp bir elini kavradı. "Ahsen," dedi alçak, yatıştırıcı bir sesle. "Söylediklerine katılıyorum fakat onu intihara sürükleyen sen *değilsin*. Sen toplum değilsin. Onu affetmezken sen sadece canı acıyan küçük bir kızdın. O kızın toplumu kendi ailesiymiş. Kendine zarar vermesini söyleyen seslermiş."

Ahsen gözlerini yavaşça araladığında göz göze geldiler. "Canım daha da acısın diye el yazısıyla bir kâğıda yazıp masama bırakmış notu," dedi yakınırcasına. "Yeteri kadar acı çekmediğimi mi zannediyor? Aslınur hayatıma girdiğinden beri yaşadığım şeyler hakkında hiçbir fikri yok. Şimdi de geberişiyle bile her şeyi yıkıp geçiyor... Aptal arkadaşının polislere ifade verdiğimden beri babamın ne kadar üstüme geldiği hakkında bir fikri var mı? Annem bana hak verdiğini söylese bile yüzündeki pişmanlığı görebiliyorum. O gün bana zorla, o özrü kabul ettirmediği için pişman."

Kıyı, Ahsen'in yüz hatlarını saran acıyı gördüğünde elindeki notu yırtmaya başladı. Ahsen'in bakışları ona çevrildi. Yırtılan nota karşı hiçbir şey demeden Kıyı'nın kâğıdı incecik parçalara ayıran parmaklarını izledi. "Acı çektiği için başkalarına acı çektirmek isteyenlere ne yazık," dedi sert bir sesle. "Başkalarına acı çektirerek kendi acılarını dindirebileceklerini sanıyorlar."

Kıyı elindeki kâğıt parçalarının bir kısmını yere döktü. Ardından çatıyı kirletmemeye karar verip ceketini kucağına çekti ve kâğıt parçalarını ceketinin cebine tıkmaya başladı.

"Çok acıyor," dedi Ahsen kesik nefesler eşliğinde.

"Senin hiçbir suçun yok," dedi Kıyı hızla. Kâğıtları cebine tıkmayı bitirmişti. "Bunu bilmen gerekiyor! Sırf kendini suçlu

Nihova

hisset diye yazılmış bu saçma notu ve o kızın yaydığı saçmalıkları umursamaman gerekiyor! Onu affetmemekte haklıydın. İçinden gelmediği sürece onu affettiğini neden söyleyesin ki?"

"Ben ölmesini istememiştim," diye devam etti Ahsen. Onu duymuyormuş gibiydi. "Ben kimseye bir şey olsun istememiştim ki. Gururlu ve güçlü olmak istemiştim. Çünkü yaptıkları, o kavga... O gün benim hayatımı yokuşa süren gündü. Ben sadece... Onu affetmek zorunda değildim ki." Sesi kırgın çıkıyordu. "Kıyı, ne yaptım ben?"

"Hiçbir şey yapmadın," dedi Kıyı sert, yüksek bir sesle. "Kendini suçlama... Lütfen!"

Ahsen'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Kendimi suçlamadığım için kendimi suçluyorum."

Kıyı kaşları çatık bir şekilde ona baktı. "Seni kendini suçlamaman için nasıl ikna edebilirim?"

"Edemezsin."

"Belki psikoloğun sana yardımcı olabilir."

"Birkaç aydır bir halta yaramadı," dedi Ahsen göz devirirken. Bakışlarını Kıyı'ya çevirdiğinde gözlerinde yıldızlar parlıyordu. "Bu hastanedeki tek şansım sendin. Bana iyi gelen tek şey de sensin." Ahsen dürüst, açık gözlerle ona bakarken Kıyı ne yapacağını bilemeyerek ona bakakaldı. "O bana yardım edemez," diye devam etti Ahsen. "Sana anlatmam bile... rahatlamam için yetiyor fakat ona anlatmak işe yaramıyor."

"İşe yarıyordur," dedi Kıyı kafasını hafifçe öne eğerken. "Her şey sadece konuşarak çözülmez, Ahsen. Bu yüzden ilaç kullanıyorsun."

Ahsen genişçe gülümsedi. "İhtiyacım olan tek şey sensin," dedi omuzlarını silkerek. "İlaçlara ya da bana acıyacak bir yetişkine ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey bir arkadaştı. Ve o da sen oldun."

Kıyı gözlerini kaçırdı. Ahsen'in yüzündeki o gülümsemesiyle yüzünü izlediğini biliyordu. Küçük bir oğlan çocuğu gibi yanaklarının tekrar kızardığını da hissedebiliyordu.

Utanıyordu. Ahsen'in bu kadar açık sözlü olmasından, ona koşulsuz bir şekilde güvenmesinden ve ilk günden itibaren, her şeyi ona anlatmasından dolayı... *Utanıyordu.* Çünkü bir yalancı gibi hissediyordu. Hayır... Direkt olarak bir yalancıydı.

Ahsen'in sandığı gibi biri değildi çünkü. Üniversiteye gitmiyordu. Gerçek bir arkadaşlık ilişkisi nasıl olur bilmiyordu. Nasıl arkadaş gibi davranılır bilmiyordu. Tek bildiği kibar ve anlayışlı olmaktı. İnsanların sorunlarını çözmekti. Yazılım geliştirmek, sistemlerde açık bulmaktı. Oysa Ahsen onu çevresi insanlarla dolu, güçlü ve... sağlıklı biri zannediyordu. Sıradan, zengin bir üniversiteli olduğunu sanıyordu.

Ahsen annesinin şizofreni olduğunu biliyordu. Fakat Kıyı'nın Deniz'in yatılı tedavi almaması için yaptıklarından, annesinin evde kendisine davranış şeklinden hiç bahsetmemişti. Ahsen'i hep dinlemişti ancak kendi pek bir şey anlatmamıştı. İlk gerçek arkadaşını anlattıklarıyla daha da parçalamak istemiyordu.

Onu kaçırmak istemiyordu.

Ahsen yanına oturduğu ilk günden itibaren Kıyı'nın ona söylediği her şeye inanmıştı. Güven duygusu paramparça olmuş biri olsa bile Kıyı'ya güvenmeyi tercih etmişti. Bilmediği şey tanıdığı Kıyı'nın bir yalan olduğuydu.

"İyi ki varsın," diye mırıldandı Ahsen.

Kıyı yavaşça yutkunarak bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Sen de," diye mırıldandı. "Sen de iyi ki varsın."

Ahsen derin bir nefes alırken gözlerini yumdu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen." Kıyı cevap veremeyeceği her soru için bir yalan söylerdi.

Nihova

"Öldüğünde mezarında en çok kim otururdu?"

Kıyı dışarıdan bir tepki vermese de göğsü sıkıştı. Mezarında uzun uzun oturacak kimsesi yoktu. Geriye sadece annesi kalmıştı. O da eğer mezarında oturuyorsa muhtemelen Kıyı'yı kendi elleriyle öldürmüş olurdu.

"Sen," dedi tereddütle. Bakışlarını Ahsen'e çevirdi. "Annem meşgul biri, eninde sonunda kalkıp giderdi. Sen... sen mezarımda kalırdın."

Ahsen'in dudakları titrerken kafasını sallayarak onu onayladı. "Kalırdım. Her gün seni görmeye gelirdim. Koridordaki çiçekleri bile çalardım." Kendi kendine kıkırdadı.

"Ya sen?" diye sordu Kıyı yavaşça yutkunarak. "Öldüğünde *senin* mezarında en çok kim kalırdı?"

Ahsen çenesini dizine yaslarken bakışlarını kaçırdı. Gözleri yaşlarla parıldıyordu. "Sanırım kimse kalmazdı," derken sesi kısılmıştı.

"Ben..."

"Sen meşgul birisin," diye sözünü kesti Ahsen. "Kalmak istesen de gitmek zorunda kalırdın."

Dakikalar birbirini kovalarken sessizce oturdular. Kıyı annesinin çıkmasına ne kadar kaldığını görmek için saatine bakmadı. Kendini zor tutsa da bunu başardı. Dakikalar akıp geçerken tek yaptığı zamanı tahmin etmekti. Öğle arası bittiğinde burada durmaları riskli olacaktı.

Gözlerini bir an Ahsen'e çevirdi, onu ağlarken bulunca afalladı. Ahsen gökyüzünü izleyerek sessizce ağlıyordu. Kıyı'nın bakışlarını fark etmiş gibi gözlerini ona çevirdiğinde dudaklarında yaşlarla ıslanmış gülümsemesi titredi. "Gece burada kalalım," dedi yalvarırcasına. "Benimle burada kalır mısın?"

Kıyı gözlerini kırptı. "Çatıda mı?"

Ahsen kafasını aşağı yukarı salladı.

"Evden mi kovuldun?" dedi Kıyı ona doğru hafifçe eğilir-

Nihova

ken. Ahsen kafasını sağa sola sallayarak bunu reddetti. "Başka sorunlar mı var? Neden çatıda kalmak istiyorsun?"

Ahsen ıslak kirpiklerini ağır bir şekilde kırptı. Sonra yaşların akmaya devam ettiği gözlerini tekrar gökyüzüne çevirdi. "Yıldızları görmek istiyorum," dedi boğuk bir sesle. Sesli bir şekilde burnunu çekip dudaklarının arasından derin bir nefes aldı. "Seninle görmek istiyorum."

"Ailenden izin alabilirsen akşam dışarıda buluşabiliriz," dedi Kıyı yavaşça. Dikkatle onun tepkilerini izliyordu. "Burası olmak zorunda mı?

Ahsen cevap vermedi. Ellerini gözlüğünün altına sokup yüzünü silerken nefesleri düzenli bir hâl almıştı. Kıyı her hareketini izledi. Her nefesini dinledi. Düşündü fakat neden bu çatıda yıldızları görmek istediğine dair bir ipucu bulamadı. Tek bildiği şey bunu yapamayacağıydı. Her anlamda uygunsuz olurdu.

"Boş ver," diye mırıldandı Ahsen.

Tekrar sessizleştiler. Ahsen göğü, Kıyı da Ahsen'i izledi. İkisi de baktıkları yerlerde bir şeyleri anlamlandırmaya çalışıyor gibiydi.

Bir tabloyu andıran hareketsizlikteki bu anı bozan tekrar Ahsen oldu. Aklına bir şey gelmiş gibi hafifçe irkilip çantasına uzandı ve telefonunu çıkararak ekrana kısa bir bakış attı. Ardından, "Deniz teyzenin çıkmasına az kalmış," diye mırıldandı. Kıyı'nın kalp atışları annesinin ismini duymasıyla hızlanırken sertçe yutkundu. "Bekletmeyelim onu. Seni kapıda görmeye de alışmış."

Kıyı gitmek istemiyordu. Annesini görmek istemiyordu. Annesinin odada geçirdiği saatler sonrasında onunla konuşmasını istemiyordu. Ahsen'e her şey yolundaymış gibi gülümsemesini, ona nazik bir kadın gibi davranmasını istemiyordu. Yine de tüm bunlar tekrar olacaktı. Tekrar saatinde kapının önünde olacaktı. Tekrar annesinin Ahsen'le konuşmasına katlanacaktı.

Nihova

Ahsen çantasını yerden almadan ayağa kalkarken elleri iki yanında yumruk olmuştu. Kıyı ayağa kalkıp üzerine oturduğu deri çantasını eliyle silerken Ahsen ona çekingen bir bakış attı. "Gitmeden önce... sana bir hediye daha verebilir miyim?" diye sorarken sesi gergindi.

Kıyı gözlerini ona çevirdi. Yanaklarına tekrar bir sıcaklık yayılırken, "Yeterince hediye aldın," dedi kafasını sağa sola sallayarak. "Beni utandırıyorsun. Daha fazlasını kabul edemem."

"Bu satın alınan bir şey değil," dedi Ahsen iç geçirerek. "Sadece..." Sertçe yutkundu. "Lütfen."

Kıyı onu reddetmenin imkânsız olduğunu biliyordu. En başından beri böyle olmuştu. Ahsen konuşmuştu ve Kıyı dinlemek istemediğini düşünürken bile onu dinlerken bulmuştu kendini. İstediği tuhaf şeyler hariç -*hastanenin çatısında kalıp yıldızları izlemek gibi*- her istediğini kabul ederken buluyordu kendini.

"Tamam," dedi Ahsen derin bir nefes alarak. "Gözlerini kapat ve gittiğimi duymadan açma, tamam mı? Çünkü utanacağım."

Kıyı utanacağı şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerini kapattı. Tamamen taş kesilmişti. Kasıntı bir şekilde durup durmadığı ile ilgili endişelenmeye başlayacakken, "Söz veriyor musun?" diye sordu Ahsen ılık bir sesle.

"Söz," dedi Kıyı kaşları hafifçe çatılırken. "Hediyeyi bırakıp kaçacak mısın?"

"Öyle de denilebilir," diye mırıldandı Ahsen. Kıyı gözleri kapalıyken onun çantasını yerden aldığını işitti. Çantanın fermuarı metal kapıya sürtünmüştü. Ne olacağını, ne hediye edeceğini beklerken yüzünü ateş basmadığı için bu sefer memnundu.

Sonra dudaklarında bir baskı hissetti.

Ve yüzünü basmayan ateş için fazla erken konuştuğunu fark etti.

Baskı sadece birkaç saniye sürmüştü ama Kıyı bunun ne ol-

Nimova

duğunu biliyordu. Bu hediyenin ne hediyesi olduğunu biliyordu ve tepki veremiyordu. Bedeni kaskatı kesilmişti. Gözlerini istese bile açamayacakmış gibi hissediyordu. Bu yüzden Ahsen hızlı nefeslerle, "Sakın gözlerini açma," derken bunu yapmayı aklından bile geçirmemişti. Kızın parmakları parmaklarına dolandı. Kıyı, avucuna bırakılan kâğıdı hissederken Ahsen bir an sonra ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim."

Bedeni geri çekildi.

Kıyı kafası karışık bir şekilde, sanki küçük olan Ahsen değil de kendisiymiş gibi öylece kalakaldı.

Adım seslerini duymadı fakat metal kapının açılırken çıkardığı gıcırtıyı işitti. Kalp atışları kulaklarında yankılanırken kapının kendi kendine kapanırken çıkardığı gıcırtıları dinledi. En sonunda tüm sesler sustuğunda gözlerini yavaşça araladı. Bedenini kıpırdatmayı başardığında kendi etrafında dönüp Ahsen'den bir iz ararken aralık dudaklarının arasından kesik nefesler döküldü.

Onu öpmüştü.

Bu ne anlama geliyordu? Onu arkadaştan fazlası olarak mı görüyordu? Kıyı ona karşı ne hissediyordu ki? Ona değer veriyordu. Onu seviyordu. Fakat âşık olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu ve hissettiklerinin o tür bir sevgi olup olmadığından emin değildi.

Yine de kalp atışları deli gibi atarken onun kendisinden kaçmamasını istedi Kıyı. Ahsen randevusuna girmeden önce onu yakalamalıydı. Onunla konuşmalıydı. Gerçi... Ne diyecekti ki? Belki o da cevap olarak sadece onu öperdi. Yanaktan öper gibi. Hayır... Bu doğru olmazdı. Aralarında iki yaş olsa da Ahsen reşit değildi. İyi düşünemediğinden böyle bir şey yapmış, ona böyle bir 'hediye' vermiş olmalıydı.

Kıyı'ya güneş her zamankinden daha parlak, dünya her zamankinden daha renkli gelirken çantasını eline alıp hızla kapıya yöneldi. Kapıyı iterken çıkan gıcırtılar kulaklarını doldurdu.

Sonra bir çığlık sesi yükseldi.

Nihova

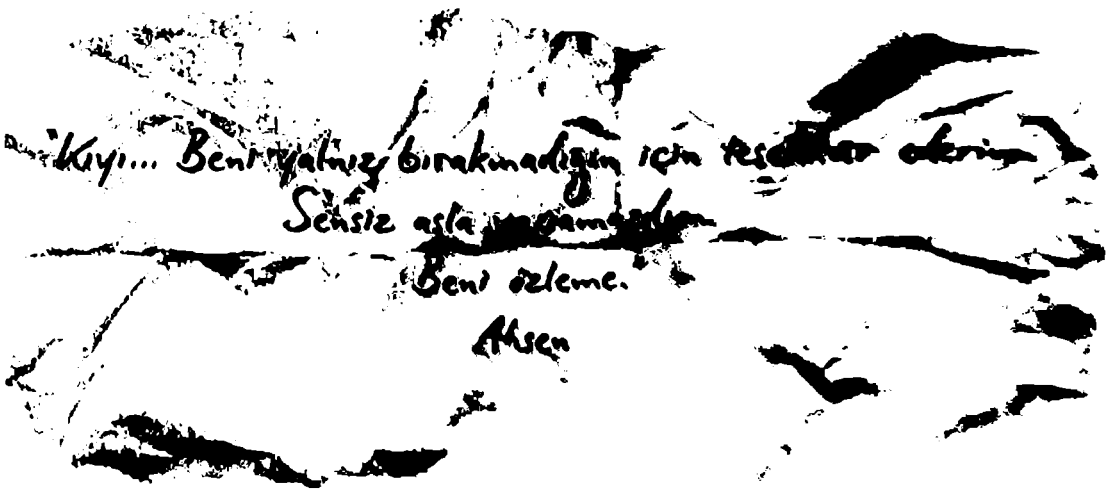
Kıyı duraksadı. Omzunun üstünden çatıya tekrar bakarken tek eliyle kapıyı tutup kapanmasını engelledi. Çığlık sesleri tekrar yükseldi. Sonra bağırışlar duyuldu. İçinde doktor ve ambulans kelimeleri içeren bağırışlar... Kalp atışları bir an durur gibi olduğunda tekrar çatıya çıktı. Ardından koşarak çatının kenarına doğru ilerlemeye başladı. "Hayır," diye mırıldandı kendi kendine. "Bunu yapmış olamazsın."

Yapmıştı.

Dört kat aşağıda, insanların etrafında toplandığı, etrafından kan yayılan bir beden yatıyordu. Bacaklarından biri tuhaf bir açıyla çarpılmıştı ve yüzü gökyüzüne, ona bakan Kıyı'ya doğru dönmüştü. Uçmaya çalışıp uçamayan bir kelebeğe benziyordu. Kendi gözyaşları, kendi kanatlarını ağırlaştıran bir kelebek gibiydi. Sonuçta gözyaşları onu dibe çekmişti.

Kısa bir süre önce güneşi daha parlak, dünyayı daha renkli gören Kıyı için dünya soluk renklere boyandı. Kara bir gölge tüm olan bitenin, tüm göğün üzerine çöktü.

"Ahsen!" diye bağırdı Kıyı. Onun yanına daha kolay ulaşmak için çatıdan atlamayı düşündü ancak akıl sağlının kopuk parçaları onu zar zor durdurdu. Geriye doğru çekilip kapıya doğru koşarken yumruğunda sıktığı kâğıdı hatırladı. Çatıdan çıkar çıkmaz merdivenlerden inmeden durup titreyen parmaklarıyla güçlükle kâğıdı araladı.

Nimova

Bu kelimelerden sonra yaşanan her şey, onun için bulanık bir olay silsilesinden ibaretti. Neler olduğunu tam olarak hatırlamıyordu fakat hissettiği dehşeti hatırlıyordu. Sokağa fırladığını, ambulans geldiğinde ambulansın içine alınmadığını hatırlıyordu. Ambulansın kapısı kapanırken Ahsen'in ailesine ulaşmaya çalıştıklarını hatırlıyordu. Ahsen'in geride bıraktığı notun parmakları arasında ezildiğini, annesinin yanına döndüğünü ve kendini kaybetmiş bir hâlde Ahsen'in yaptığı şeyi anlattığını hatırlıyordu.

Annesi ilk önce dediklerini duymamış gibi, "Kıyafetlerin!" diye bağırıp duruyordu. "Kıyafetlerine ne yaptın?"

Kıyı da onu duymamış gibi aynı şeyi tekrarlıyordu. "Ahsen çatıdan atladı... Ölmek üzere. Beni dinliyor musun?"

En sonunda, söyledikleri ilgisini çekmiş gibi rahatsız edici bakışlarını Kıyı'nın kıyafetlerinden ayırmıştı. Gözlerine tekinsiz bir neşe bulaşmıştı. Deniz keyifle gülümserken, "İçinde Ölüm'ün olduğunu söylemiştim," demişti hevesle. "Onun gerçek olmadığını söylüyordunuz ama haklı olan bendim. Babam sen öldürdün. Güzeller güzeli Ahsen'ini sen öldürdün... Bu senin içinde, oğlum. İçinde olandan kaçamazsın."

Kıyı kafasını hızla sağa sola sallamıştı. "Ölmüş olamaz," derken kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Yaşayacak."

Kıyı o zamanlar annesinin bu söylediklerini neredeyse duymamıştı. Annesine eve kadar eşlik etmemişti bile. Onu eve bıraktırıp Ahsen'in götürüldüğü en yakın hastaneye gitmişti.

Koridorda oturduğunu, yoğun bakım yazısına dehşete düşmüş bir şekilde baktığını hatırlıyordu. Kana ihtiyacı olduğu söylendiğinde kendi kanını ona vermişti. Birkaç dakika boyunca Ahsen'in vücudunda onun kanının dolaşacağı düşüncesine odaklanmaya çalışmıştı.

O ve Ahsen bir bütün haline gelecekti.

Ahsen'in annesiyle babası gelmişti. Adamın üzerine yü-

rüdüğünü, ona saldırdığını, insanların, Ahsen'in annesinin ve sağlık çalışanlarının kavgayı ayırmak için çok mücadele verdiğini anımsayabiliyordu.

Daha sonrasında yüzüne dokunduğunda hissettiği ağrı, o günü hatırlamaya çalıştığında ona her zaman yardımcı oluyordu.

Kavgadan sonra polisler gelmişti. İkisinin çatı katına çıkarken kaydedilen birkaç saniyelik görüntüleri vardı. Kapının eşiğine, onların oturduğu yere bakan eski tip bir kameranın görüntüleri... Ahsen gitmişti, Kıyı'nın ise o güne ait görüntüleri silecek fırsatı olmamıştı.

"Bizimle gelmeniz gerekiyor. İntihar vaktinde Afra Ahsen Çakmak'la birlikte olmamanız gereken bir yerdeydiniz. Neler yaşandığını bilmek istiyoruz. Size karakolda bazı sorularımız olacak. İş birliği yaparsanız herkes için en iyisi olur. Afra'nın intiharına sebep olabilecek bir durumun içinde olup olmadığınız konusunda bazı şüpheler var. İşleri zorlaştırmak istiyorsanız sessiz kalma hakkınız var, avukat talep edebilirsiniz."

Kıyı konuşacak gücü olmasa da onlara her şeyi anlatmıştı. Dostluklarını, birlikte paylaştıkları şeyleri ve neler konuştuklarını. Tek istediği hastane koridoruna, Ahsen'in yanına gelmesini beklediği günlere geri dönebilmekti.

İşleri daha hızlı halletmek için para kullanmıştı ve bunu yaparken çekinmemişti. Böylece onun hastane koridorunda durmasına izin vermişlerdi. Sürekli üstüne saldıracakmış gibi duran Ahsen'in babasına karşı iki korumayla birlikte günlerce o koridorda oturmuştu.

Gitmeyi reddediyordu. Ahsen'ini yalnız bırakamazdı.

Annesinin ve babasının ona söylediklerini umursamıyordu. Ahsen'in uyanması yeterliydi. Ona tekrar bakması yeterliydi. Kıyı hâlâ ona hediyesi için teşekkür edememişti. Hem ona anlatacak çok şeyi vardı. Ayrıca Ahsen'in de polislere çok

Nilova

şey anlatması gerekiyordu. Kıyı'nın söylediklerini doğrulaması gerekiyordu.

Onu suçlayamazlardı.

İlk ve tek arkadaşını bu hâle getiren kendisi değildi.

Bir daha hiç uyanmayacakmış gibi gelen günlerin sonrasında Ahsen'in annesinin artık ona kantinden yemek getirmeye başladığı günlere alıştığında Ahsen gözlerini açtı. Kritik durumdan kurtulmuştu, artık hayatta kalacağı kesindi. Uyandığı söylenildikten birkaç saat sonra aile üyelerinin içeri girmesine izin verildi. Kıyı çaresizce koridorun duvarlarına bakarken bunun haksızlık olduğunu düşündü. Babası bile Ahsen'i görebiliyorken o nasıl olurdu da bunu yapamazdı? Babası onu paramparça etmişti.

Kıyı ise onu uçurumun kenarındayken tutamamıştı.

İçeri girmek, onunla tek kelime konuşmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdi. Fakat Ahsen'in annesiyle babası odanın içinden çıktığında bir şeyler değişmişti. Koridordaki her zamanki yerlerine oturdular. Kıyı neler olduğuyla ilgili bir şey anlamak istercesine onların yüzlerine bakarken Ahsen'in annesi buna dayanamıyormuş gibi yanına geldi.

Kadının koridorun ışığı altında parlayan yağlanmış kısa saçları darmadağın olmuştu. Sivri yüz hatları içe çökmüş, gözlerinin altı kararmıştı. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu ve oldukça sağlıksız gözüküyordu. Kıyı'nın yanındaki sandalyeye oturup gözlerini ona çevirdi. "Bekleme," dedi yavaşça. "Unutmuş."

Kıyı ne dediğini anlamadı fakat beklememeyi kabul edemezdi. Kafasını sağa sola salladı. "Gitmeyeceğim."

"Hafıza kaybı yaşıyor," dedi annesi pürüzlü bir sesle. "En son neleri hatırladığını anlamak için ona soru sormamız gerekiyor toparlandığında. Fakat kesin olan bir şey varsa o da son birkaç ayı tamamen unuttuğu." Duraksadı. "Henüz hafıza kaybının kalıcı mı geçici mi olduğunu bilmiyoruz ama... seni ha-

Nihova

tırlamıyor, oğlum. Onu yeterince yıprattın. Git artık buradan. Bir daha karşısına çıkma. Seni unutması daha iyi olacak. Sensiz daha iyi olacak. Doktorlar ufak tefek şeyleri bazı yöntemlerle hatırlayabileceğini söyledi ama yaşanılanları asla tamamen hatırlamayacak. İntihar ettiğini hatırlamıyor. Ona bir kaza geçirdiğini söyleyeceğiz. Seni görmeme..."

Kıyı ona inanamadı. Aynı şeyi doktorun ağzından duyduğunda da inanamadı.

Ahsen onu unutmuş olamazdı.

Günler boyunca yanına gelmişti. Bazen ona hikâyeler anlatmıştı, bazen de gününün nasıl geçtiğini. Bazen yaşadığı zorlukları mırıldanıp durmuştu. Kıyı'nın okuduğu kitabı yanında otururken okumaya başlamış, sevdiği alıntıları işaretlemesi için Kıyı'yı sıkıştırmıştı.

Kıyı'nın yanına geç geldiği günlerde Kıyı uzun zamandır annesini bekliyor olduğu için ona kantinden bir şeyler alırdı. Kıyı sağlıksız beslenemediğini söylediğinde bazı günler evde kendi yaptığı salataları bir kutunun içine koyup ona getirmeye başlamıştı.

Sonra... Bir keresinde ona bir kitap hediye etmişti. Kıyı'nın yaptığı gibi cümlelerin arasına noktalar koyarak işaretlediği, ilk önce kendi okuduğu bir kitaptı bu. "Bakalım aynı alıntıları mı işaretlemiş olacağız?" diye sormuştu gülerek.

Başka bir gün, telefonuna indirdiği iki kişilik bir dövüş oyunuyla yanına gelmiş ve ona meydan okumuştu.

Bir başka gün de ödevlerle başı sıkışmış bir hâlde yanına çökmüş, matematikle boğuşmaya başlamıştı. Kıyı dayanamayıp tüm soruları kendi çözerken soruların çözüm yollarını ona anlatmaya başlamıştı.

Onlarca gün... Onlarca gün, birlikte çok fazla şey paylaşmışlardı. Arkadaş olmuşlardı.

Ahsen onu unutmuş olamazdı.

Nimova

Bu inancına tutundu ve Ahsen'i bir kere görmek için yalvardı. Ahsen'in annesi buna olumlu baksa da babası tekrar kavga çıkarmaya hazır görünüyordu.

Bu yüzden Kıyı daha sonra parasını ve de doğru zamanı kullanarak içeri girdi. Makinelere bağlı, yıldızları ararcasına tavana bakan, kefeni andıran beyaz örtülere sarılmış Ahsen'i gördüğünde boğazı düğümlendi. Ağzının üzerine kapatılmış maskesinin üstüne eğreti bir şekilde duran gözlükleri vardı.

"Ahsen," diye seslendi usulca.

Ahsen gözlerini yavaşça kırptı. Ardından kafasını hafifçe yana çevirerek gözlerini sesin sahibine çevirdi. Kıyı yüzündeki maskeyi indirirken titremeye başlayan bedenini zapt etmeye çalıştı fakat başarılı olamadı. Ürkmüş bir şekilde ona bakan bomboş, ifadesiz gözlere baktı. Bir an sonra Ahsen'in yüzünde tedirgin bir ifade belirdi.

"Beni..." Kıyı'nın boğazı düğümlendi. "Beni hatırlamıyor musun?"

Ahsen tekrar ağır ağır gözlerini kırpıştırdı. Daha sonra kafasını hafifçe sağa sola sallayarak kapıya doğru kaçamak bir bakış attı. Tedirgin ve rahatsız olduğu her halinden belliydi. Odayı dolduran kalp atışlarının sesi hızlanmıştı.

"Beni özleme yazmıştın," dedi Kıyı bir elini yumruk yaparken. Sanki avucunun içinde, o gün geride bıraktığı not vardı. "Ama ben seni çok özledim."

Ahsen paniklemiş gibi doğrulmaya çalıştığında Kıyı irkilmiş bir şekilde geriye doğru birkaç adım attı. "Gidiyorum," dedi tek nefeste. "Gidiyorum. Hareket etme." Ahsen tüm enerjisini kıpırdanırken harcamış gibi gözleri çoktan kapanmaya başlamıştı. "Dinlen. Kendine iyi bak."

Ahsen'in gözleri kapandı. Kalp atışları eski ritmine döndü.

Kıyı dudaklarını birbirine bastırdı. "Beni neden yalnız bı-

raktın?" diye fısıldadı kırgın bir şekilde. "Neden benim yanımda bunu yaptın?"

Çoktan uykuya dalmış kızın *-artık neler yaptığını hatırlamayan kızın-* bunun için cevabı yoktu.

Herkes onun intihardan kurtulduğunu sanıyordu. Sonuçta bedeni yaşıyordu.

Kıyı hariç kimse onun içinde birini öldürdüğünü bilmiyordu. Kıyı'ya kendini Ahsen diye tanıtan kız çoktan ölmüştü.

Geriye herkesin tanıdığı ama Kıyı'nın tanımadığı Afra kalmıştı.

Kıyı odadan çıktı. Geride bıraktığı kızın mı, yoksa adım atmakta zorlanan kendi bedeninin mi bir harabeyi andırdığını bilmiyordu. Bir adım attı. Dünyanın sesi kulaklarında kısılırken her şeyin değiştiğini farkındaydı. Artık yeni günlerin kâbuslara mı, yoksa rüyalara mı gebe olduğunu düşünmeyecekti.

Her günü birer kâbusu andırıyordu.

"Kendini ona hatırlatma," dedi Ahsen'in annesi yaşlı gözlerle. "Bırak seni tamamen unutsun."

Uzun zamandır canı bu kadar yanmamıştı. Ya da belki de yanmıştı. Yalnızca... Annesinin ona verdiği acıya alışmıştı. Omuzlarında, bacaklarında kesiklere alışmıştı. Hissettiği bu acı ise yeniydi. Taptazeydi. Ona acı vereceğini hayal bile edemediği kişinin ona verdiği bir acıydı.

Unutulmuştu. Ölüme giden yolda kullanılmıştı. Terk edilmişti. Hem de en acı verici şekilde.

Kıyı gitti ve hastaneye tekrar dönmedi. Ahsen'i aramaya çalışmadı çünkü biliyordu, o kız ölüydü. Böylece rengi solmuş dünyanın acı dolu günlerini yaşamaya devam etti. Sık sık neleri farklı yapsaydı o günün hiç yaşanmayacağını düşündü. Aklına sürekli anılar geliyordu ve en pişman olduğu anılardan biri, Ahsen'in ağlayarak annesinin ona hitap ediş şeklinden yakındığı gündü.

Nihova

"Kelebeğim deyip duruyor," demişti hıçkırırken. "Midemi bulandırmaktan başka hiçbir şeye yaramıyor bu. Daha önce bir kelebeğin kozasına hapsedildiğini duydun mu? Ya da uçamadığını? Ben uçamıyorum. Uçmama izin vermiyorlar. İşin en kötü yanı, artık izin verseler bile uçamam. Kanat nasıl çırpılır bilmiyorum. Kanatlarımı yaraladılar. Tek bildiğim odamda tutsak olmak. Tek bildiğim hapsedilmek. Tek bildiğim o evde sürünmek."

Kıyı ona sarılabilirdi. Keşke dinlemek yerine ilk önce ona sarılsaydı. Oysa o sadece kızı dinlemekle yetinmişti.

"Ama isterdim..." demişti Ahsen hıçkırıkları dinerken. "Uçabilmeyi." Birkaç dakika sessiz kalmıştı. Ardından hüzünlü bir gülümsemeyle eklemişti. "Sanırım dünyayı onların gördüğü gibi sadece ölürken göreceğim."

Şimdi olsa Kıyı onu rahatlatmak için uzun uzun açıklama yapabilirdi. Kelebek diyerek sevilmenin o kadar da kötü olmadığını anlatırdı ona.

"Tırtıldan kelebeğe dönüşmek, birçok eski kültürde ruhun insanın maddi bedeninden kurtulup ilahi bir yolculuğa çıkışına benzetiliyormuş," derdi. "Bu yüzden de kelebeğe dönüşmek dünyanın istikrarsızlığın bir sembolü olarak kabul ediliyormuş. Eski resimlerde insan ruhu bir kelebek olarak resmedilirmiş. Birini kelebeğim diyerek sevmek, ruhunu sevmekle aynı şey olmaz mı?"

Elbette bu sadece tek bir kültürdeki inançtı. Diğer kültürlerde kelebeğin temsil ettiği şeyi Kıyı ona asla anlatmazdı.

Kelebeğin ruhu bir böceğinkine benzetiliyordu. Kelebeklerin ölmekte olanların ve ölülerin ağzından çıktığım, verilen son nefesi temsil ettiğini düşünüyorlardı.

Ve bu bir şekilde Ahsen'i daha çok andırıyordu.

Sonra ona, "Kelebeklerin ömrü kısa değilmiş," demek isterdi Ahsen'i hâlâ yaşıyor olsaydı. "Sen gitmeye çalıştığında

öğrendim, Ahsen. Meğer Mayıs sineği kelebeklere çok benzediğinden ve ömürleri de bir gün olduğundan, tüm kelebeklerin birkaç gün yaşadığını zannediyormuşuz. Biliyor musun... Kelebekler de aylarca yaşarmış. Yeterince şanslı ve insan elinden uzaktalarsa, bir yıl boyunca bile yaşayabilirlermiş."

Kıyı söylemeyeceği kelimelerin içinde boğulurken alnını duvara dayadı.

"Neden bu kadar erken gittin?"

Canı çok yansa da zaman büyülü bir şeydi. Ona Ahsen'i asla unutturmasa da bazı şeyleri unutmaya başlamıştı. Takvime baktığında bir de görmüştü ki, aylar geçmişti. Şirketle ev arasında dönüp dururken geçmişte kalmış, değiştiremeyeceği konuşmaları tekrar tekrar hayal ederken zamanın ne kadar hızlı geçtiğini anlamamıştı.

Ahsen'in kanlar içinde yere çakıldığı sokaktan tekrar geçti.

Birlikte yürüdükleri hastane koridorunda tekrar yürüdü.

Her zaman oturduğu o sandalyeye oturamadı. İlk geldiği günkü gibi canlı durmayan unutmabeni çiçeklerine bakamadı.

Belki de tek ölen kişi Ahsen değildi.

Ahsen gitmiş, duvara asılı unutmabeni çiçekleri solmuştu.

Efsanelerdeki gibi Kıyı da Tanrı'ya, "Unutmasın beni!" diye haykırmak isterdi. Fakat gerçek hayatta işler böyle yürümüyordu. Yüzünü diğer tarafa çevirdi. Dalıp gitmiş mavi gözleriyle kapıyı izleyen, mavi elbisesi içinde duran annesine baktı.

Ve birden yaşadıklarını hak etmediğini düşündü.

Kıyı hiç kimseye zarar vermemişti ancak bedeni kesiklerle doluydu. Terk edilmişti. Delil yetersizliğinden ve verdiği paradan önce en yakın arkadaşını intihara sürüklemekle suçlanmıştı. Annesi için elinden geleni yapmıştı fakat annesi ondan çok içinde gördüğünü iddia ettiği Ölüm'le ilgileniyordu.

Kıyı birkaç gün sonrasında onun hastaneye yatırılması için gerekli tüm belgeleri vasisi olarak imzaladı. Her gece onu kesen

biri olmasın diye yaptı bunu. Aynaya baktığında gördüğü kişinin kim olduğunu anlayabilsin diye. Günün birinde kendini değil, annesinin söylediği kişiyi aynada görmekten korkuyordu.

Deniz, Kıyı gitmeden önce ona saldırmaya çalışmıştı. "Anlamıyorsun!" diye bağırıyordu. "Sana hamile kaldığımı öğrendiğimde Tarot kartları her şeyi doğruladı! On üçüncü kartın hangisi olduğunu biliyor musun? Ölüm kartı! Keltik çaprazdaki onuncu kartımdı! Gelecek kartım!"

Nefes nefese kalmış bir şekilde onu tutup sakinleştirmeye çalışan insanların kolları arasında debeleniyordu. Kıyı ellerini ceplerine koyup ifadesiz bir yüzle annesinin yaşlarla dolan mavi gözlerini izledi.

"O senin içinde!" diye haykırdı Deniz. "Benim bedenimden sana taştı! Ölüm kartı yıkım, dibe vuruş, yok oluş kartıdır! Neden bana inanmıyorsun? Bensiz *yaşayamazsın!*"

"Onu sakinleştireceğiniz konusunda size güveniyorum," dedi Kıyı sakince gülümseyip doktora dönerken. Elini uzattı. "İş dolayısıyla erken ayrılmam gerekiyor. Size kolay gelsin."

"Aklınız burada kalmasın," dedi doktor gülümseyerek. "İstediğiniz zaman arayabilirsiniz."

Bunu isteyeceğini sanmıyordu.

Elveda, anne.

Kıyı onun dediklerini duymamış gibi elini sertçe çekip tüm koridora arkasını döndü ve annesinin hıçkırıklarından kaçarcasına hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bakışları donuklaşmıştı.

Birden içinde yüzünü herkesten saklamak için tuhaf bir istek doğmuştu.

Boş, ekranlarla dolu odada ekranlardan gelen bağırışları duyan tek şey masanın üzerindeki maskeydi. Maske bembeyazdı. Birkaç ufak detay hariç... Gözlerinin olduğu boşluğun kenarında, gözpınarının kenarına oturmuş simsiyah bir kadın figürü vardı.

Elini yukarıya doğru kaldırmıştı ve uzandığı şey bir kelebekti.

Gövdesi 1'den, kanatları 3'ten oluşmuş bir kelebek.

Bir insanı katil yapan şey nedir?

Devam edecek...

Kronova

Ninova

Ninova